

तमसो मा ज्योतिर्गमय

SANTINIKETAN
VISWA BHARATI
LIBRARY

819.81

V 42

250115

THE TREATMENT OF NATURE
IN
Sangam Literature
(Ancient Tamil Literature)



BY
M Varadarajan M A, M O L, Ph D
Professor of Tamil, University of Madras.



The South India Saiva Siddhanta
Works Publishing Society, Tinnevely, Ltd.,
Madras 1 Madurai-1 Tirunelveli-6.
1969

Munuswamy Varadarajan (1912)

**THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,**

May 1957

**O31,1A:g
111K9**

Publication No. 886

Appar Achakam, Madras-1. (I/1)

CONTENTS

	Page
Preface	v
Note on Transliteration and Diacritical Marks	ix
List of Works Quoted and Authors Cited	x
List of Abbreviations	xiii
PART I	
The Place of Nature in Sangam Literature	1
The Nature-Poets of the Sangam Age	23
PART II	
The Earth	202
The Sky	241
The Flora and Fauna	259
PART III	
Nature in Similitudes	318
Co-existence with Nature	356
Conclusion	400
INDEX	421

PREFACE

An attempt has herein been made to set forth the several aspects of the world of Nature that made appeal to the Tamil poets of the Sangam Era, the part they played in Sangam Literature and their treatment in extenso by the poets in consonance with time, place and action as a vehicle of their best thoughts and highest sentiments so as to constitute a literature for all times with a characteristic freshness and fragrance reaching the highest watermark of Tamil genius and literary excellence.

The term Sangam literature, as generally accepted, denotes the literary works included in the anthologies *Eṭṭuttokai* (the Eight Collections) and *Pattuppāṭṭu* (The Ten Idylls) belonging to the earliest period in the History of Tamil Literature, a period earlier than 200 A. D. beginning perhaps from 500 B. C. or still earlier. The *Eṭṭuttokai* consists of the eight great collections. *Narrinai*, *Kuruntokai*, *Aṁkuranūru*, *Patirruppattu*, *Paripāṭi*, *Kalittokai*, *Akanānūru* and *Puranānūru*, each of which has verses of a certain type in length or in metre or in matter. The ten long idylls of *Pattuppāṭṭu* are *Tirumurukārruppaṭai*, *Porunarārruppaṭai*, *Ġirupāṇārruppaṭai*, *Perumpāṇārruppaṭai*, *Mullaippāṭṭu*, *Maturaikkāṇai*, *Neṭunalvāṭai*, *Kurñcippāṭṭu*, *Paṭṭinappālai* and *Malaipaṭukaṭām*. Many of these works have commentaries by scholars of great reputation, among whom the well-known commentator *Nacciṇārkkunīyar* has done a great service to the study of *Kalittokai* and the idylls of *Pattuppāṭṭu*, though he sometimes seems to mislead the reader through his unnecessarily indirect and circumlocutory

methods of exposition. Parimēlalakar has a brief but incomplete commentary on Paripāṭal, while in the case of some other works Aṅkuranūru. Patirruppattu, Akanānūru and Puranānūru their commentators are unidentified. Some of them have given brief but very useful notes on the stanzas, while some have left their works incomplete, as in the case of Akanānūru and Puranānūru.

All these notes and commentaries have been of great help for the present study, besides those on Tolkāppiyam, particularly the third part of that great grammar called Poruḷatikāram, a treatise on literary criticism. Most of the authors of the critical works in Tamil and English have been indented upon for guidance and, wherever necessary, the literary works of the English Nature-poets have been brought in for comparative study.

The purpose throughout has been not to discover all that has been said by the Sangam poets about Nature, but to dwell on the general obvious qualities, the typical features of their works in regard to their treatment of Nature so as to portray their attitude and appreciation of Nature which they chose to employ in their proper and appropriate setting. Illustrations are drawn from all the works constituting Sangam literature with a view to serve as the basis for generalisations and in many cases the references given in the footnotes are such as to serve as outstanding examples for the types referred to, while in some exceptional cases two or more examples are cited to illustrate the variety of descriptions under consideration. The authorities consulted are indicated in the body of the work itself or in references given in the footnotes.

Free translations are rendered wherever necessary and sometimes the important phrases and epithets are transliterated and then translated. The plants and animals are described by their names as identified and known in English, but wherever such identification is vague or defective, the Tamil term itself is transliterated and used throughout. The index at the end of the book explains such terms as well as other important names employed.

The first part is on the treatment of Nature from the point of view of the poetry and the poets of the age. The first chapter explains the place of Nature in Sangam literature; the literary conventions of the age are illustrated; how Nature was assigned an important place in the verses on the esoteric themes of love is pointed out and indicated; the occasions that literary conventions permitted the poets to describe Nature in the verses on the other themes are also set forth. It is also shown that the treatment of Nature has long ago been appreciated by scholars of the succeeding period to such an extent as to lend the most catching phrases of descriptions for titles of the verses concerned. The second chapter deals with some of the poets with particular references to their copious employment of Nature's material to embellish their themes. Only such features of their descriptions as are dominant have been brought out; and the poets who have earned remarkable distinction by their artistic pictures of Nature and those who have been baptised in Nature's own language are included in the list.

The second part is devoted to study the subject from the point of view of Nature itself. It deals with the predominantly characteristic aspects of Nature's

beauty observed on earth, in the sky and among the flora and fauna and portrayed by the different poets in their literary compositions. The three chapters of this part discuss them and the purpose has been to determine how such aspects have been treated by them. The outstanding features have been analysed and presented in a cogent and continuous form.

The third part deals with the methods in which Nature has been described in Sangam literature. The portrayal of Nature in similes of different types forms an important and useful study by itself. The next chapter presents the feelings and experiences of co-existence with Nature and the last is devoted to derive conclusions and bring out together the characteristics of Sangam literature in its treatment of Nature.

This book was in its origin a thesis submitted by me to the University of Madras for the Ph. D. Degree in 1947 and I am thankful to the authorities of the University for their kind permission to publish this.

While editing this in the present form ten years later, I had scope to make some corrections and improvements but restrained myself lest this work should appear in a different form altogether.

I am grateful to my friend and colleague Sri. C. Subbaian, M. A., Assistant Professor of English, Pachaiyappa's College for his valuable help in reading the proofs. My thanks are also due to the publishers, The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Tinnevely, Ltd., Madras.

Madras-30, }
11-5-1957. }

M. Varadarajan

Note on Transliteration and Diacritical Marks

The system here adopted is the same as in Tamil Lexicon of the University of Madras, Vol. VI, p. IXVIII.

Tamil alphabets and their English symbols with diacritical marks:—

Vowels

அ	a	ஏ	e
ஆ	ā	ஏ	ē
இ	i	ஐ	ai
ஈ	ī	ஒ	o
உ	u	ஔ	ō
ஊ	ū	ஔ	au

Consonants

க	k	ம்	m
ங	ṅ	ய	y
ச	c	ர	r
ஞ	ñ	ல்	l
ட்	ṭ	வ்	v
ண	ṇ	ழ்	ḷ
த்	t	ள்	ḷ
ந்	n	ற்	r
ப்	p	ன்	ṇ

Aytam ூ k

To avoid clumsiness, the transliterated words are not indicated by marks of quotation except in the case of some which need distinction. In all other cases, the diacritical marks easily distinguish them as transliterated words.

Some of the words like Sangam and Madurai which have already found place in many works in English, have been given in their familiar forms to avoid confusion.

List of Works Quoted and Authors Cited

Tamil

- Aiṅkuraṇūru, Old commentary.
Akanāṇūru, Old commentary.
Cilappatikāram, Aṭiyārkkunallār's commentary.
Kalittokai, Naccinārkkinīyar's commentary.
Kuruntokai, Dr. Swaminatha Iyer's commentary..
Narriṇai, Narayanasami Iyer's commentary.
Paripāṭai, Parimēlalākar's commentary.
Paṭirruppattu, Old commentary.
Pattuppāṭṭu, Naccinārkkinīyar's commentary.
Puṇaṇūru, Old commentary.
Sanga Ilakkiyam, Saiva Siddhanta Samajam.
Tirukkōvaiyār, Mānikka Vācakar.
Tirukkuraḷ, Parimēlalākar's commentary.
Tolkāppiyam, Maṭarcuttira-virutti by Civaṇāṇa Munivar..
„ Poruṭpaṭalam Akattiṇaiyiyal with new
commentary by. Dr. S. S. Bharathiyar.
„ Poruṭatikāram, Ilampūraṇar's commentary.
„ „ Naccinārkkinīyar's
commentary.
„ „ Pērācīriyar's commentary.

English

- Abercrombie, Lascelles, Principles of Literary Criticism,
2nd ed., Victor Gollancz , London, 1935.
Alden, Raymond Macdonald : An Introduction to Poetry..
Henry Holt and Co., New Yark, 1909.

- Arnold, Mathew: *Essays in Criticism*, Second Series, 1918.
- Brandes, George: *Main Currents in the Nineteenth Century Literature*, Volume IV, 1905.
- Charlton, H. B.: *The Art of Literary Study*, 1926.
- Coomaraswamy, Ananda K.: *The Transformation of Nature in Art*, 2nd ed., Harvard University Press, Massachusetts, 1935.
- Cowper, William: *Letters*.
- Greg, Walter W.: *Pastoral Poetry and Pastoral Drama*, A. H. Bullen, London, 1905.
- Hazlitt, William: *Essays, Lectures on English Poets & The Spirit of the Age*.
- Hurst, H. Norman: *Four Elements in Literature*, Longmans Green and Co., London, 1936.
- Kale, M. R.: *The Meghaduta of Kalidasa* translated, 1926.
- Keats: *Ode to A Nightingale, To Autumn*.
- Lockyer, Sir Norman and Winifred L.: *Tennyson As a Student and Poet of Nature*, 1910.
- Lowes, John Livingston: *Convention and Revolt in Poetry*, Constable and Co., London, 1936.
- Lyon, P. H. B.: *The Discovery of Poetry*, 1941.
- Moll, Ernest G.: *The Appreciation of Poetry*, F. S. Crofts & Co., New York, 1933.
- Moorman, Frederic, W.: *The Interpretation of Nature in English Poetry*, Karl J. Tribner, Strassburg, 1905.
- Noyes, Alfred: *Some Aspects of Modern Poetry*, 1925.
- Palgrave, Francis T.: *Landscape in Poetry*, 1897.

- Prescott, Frederick Clarke: *The Poetic Mind*, The Macmillan Co., New York, 1922.
- Ramachandra Dikshitar, V. R.: *Studies in Tamil Literature and History*, 1936.
- Richards, I. A.: *Principles of Literary Criticism*, 1925.
- Shakespeare: *The Two Gentlemen of Verona*; *The Merchant of Venice*.
- Shairp, John Campbell: *Aspects of Poetry*, 1881; *Poetic Interpretation of Nature*, 1889.
- Shelley: *A Defence of Poetry*; *The Skylark*; *Ode to the West Wind*.
- Smith, Vincent: *Early History of India*, 1924.
- Spenser: *The Shepherd's Calendar*.
- Tennyson: *In Memoriam*; *Enoch Arden*; *The Brook*.
- Thompson, James: *Seasons*.
- Tucker, T. G.: *The Judgment and Appreciation of Literature*, Melbourne University Press - Melbourne 1926.
- Winchester, C. T.: *Some Principles of Literary Criticism*, 1908.
- Wordsworth, William: *The Wanderer*; *Ode to Duty*; *Miscellaneous Sonnets*.
- Young, Edward: *Conjectures on Original Composition*. 1928.
-

List of Abbreviations

Aiñ.	for	Aiñkurunūru
Aka.	„	Akanāñūru
Cirupāñ.	„	Cirupāñārruppatai
Iḷam.	„	Iḷampūraṇar's Commentary
Kali.	„	Kalittokai
Kuṛincip.	„	Kuṛincippāṭṭu
Kuru.	„	Kuruntokai
Malai.	„	Malaipaṭukaṭām
Maturaik.	„	Maturaikkāñci
Mullaip.	„	Mullaippāṭṭu
Nac.	„	Nacciñārkkiniyar's Commentary
Naṟ.	„	Narriṇai
Neṭu.	„	Neṭunalvātai
Pari.	,	Paripāṭal
Patirrup.	„	Patirruppattu
Paṭṭiṇap.	„	Paṭṭiṇappālai
Perumpāñ.	„	Perumpāñārruppatai
Pēr.	„	Pērāciriyaṟ's Commentary
Por.	„	Poruḷatikāram (of Tolkāppiyam)
Porun.	„	Porunarārruppatai
Puṟa.	„	Purañāñūru
Tiru.	„	Tirumurukārruppatai
Tol.	„	Tolkāppiyam

References in the footnotes

The numbers given in the footnotes refer to the stanzas or lines or pages as noted below :—

In the case of the works of Eṭṭuttokai, the number refers to the stanza ;

In the case of the idylls of Pattuppāṭṭu, it refers to the line ;

In the case of the grammatical work Tolkāppiyam it refers to the 'cūttiram ;'

In the case of other works, it refers to the page and is preceded by the letter p ;

In some cases, both the stanza and the particular lines in it are noted, e. g. 5: 64-70 means lines 64 to 70 in the fifth stanza.

Part I

THE PLACE OF NATURE IN SANGAM LITERATURE

The Literature of the Sangam Age is a bouquet of blossoms of variegated kinds in form and fragrance and colour and complexion. There are two thousand three hundred and eighty one verses varying from small lyrics of three lines to an idyll of seven hundred and eighty two lines. There are four hundred and seventy three poets known either by the names they bore or by causal names culled from their works, and the authors are unidentified in the case of hundred and two poems.

Each of the poets treats the orchestra after his individual fashion; yet, on the whole, from the most popular Kapilar and Nakkīrar to those whose names are not known, a general harmony prevails. The tone and temper of the age is reflected in all their poems with a singular likeness. Be it a small verse in *Aiṅkuṇūru* or a long idyll in *Pattuppāṭṭu*, the characteristic literary qualities of the age are clearly portrayed. They are moulded according to certain literary conventions or traditions which *Tolkāppiyaṇār*, the ancient grammarian denotes by the phrase

pāṭal cāṇṇa pulañeri vaḷakkam.¹ There are differences, but they are minute and subtle, not at all fundamental. Despite these differences, they reveal their blending into an oneness which is characteristic of this age in Tamil literature.

In Sangam literature there are poets like Wordsworth who paint pictures of the hills, the lakes, the rivers and the rustic folk of Tamilnad, though, like Wordsworth, they never inscribe the word Nature on their banners; there are poets like Scott with descriptions of Nature, based upon close observation, so accurate that a botanist might acquire a correct idea of the vegetation in Tamilnad; there are also sensuous poets like Keats who gifted with the keenest perceptions see, hear, feel, taste and inhale all the varieties of glorious colour, of melodious song, of silky texture, the flavour of fruit and fragrance of flowers which Nature offers. Their love of Nature is so powerful as to permeate the themes of love as well as of war in their poems. Yet, no word, analogous to Nature ever occurs, either as a brief synonym for the external aspect of things, or, as commonly used, for a kind of abstract medium between God and the universe.

These ancient poets do not treat of Nature alone, but resort to it always to describe human life in its varying aspects, chiefly love and war. In short, they knit together the feelings of man

1. நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்.

and the beauties of Nature in closest bonds and warmest associations.

The world of Nature and the world of Man are, according to J. C. Shairp,¹ the two great fields in which the poet works. The Sangam poets work in both the great fields, and it is, therefore, that the reader finds in their poems what Palgrave would characterise as the marriage of Man with Nature.² These two subjects are interwoven as warp and woof in the fine tapestry of ancient Tamil poetry. The ancient poets have united the power that observes the phenomena of external Nature with an insight into human feelings as either influenced or affected by them. For example :

“Just now I had a look at that mountain of his where the rain poured in such heavy showers that the peacocks screeched in flocks and the grey-faced langurs with their young ones trembled with fear. Is my forehead still of the same old state ? Let me know it, my companion !”³

This is the gist of a passage by Kapilar. It is the reply of the heroine to her lady-companion when she asks her how she will bear the separation of her lover for a short period before marriage. Her reply is that she will console herself and bear it up by looking at his mountain as often as possible as she does even now when he

1. Aspects of Poetry, p. 70. 2. Landscape in Poetry, p. 29

3. இனமயில் அகவும் மரம்பயில் கானத்து
நரைமுக ஊகம் பார்ப்பொடு பனிப்பப்
படுமழை பொழிந்த சார வலர்நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் தேரழி
பண்டை யற்றோர் கண்டி சின் நுதலே.

departs from her after clandestine meetings. Here the great poet Kapilar depicts the passion of the heroine and at the same time paints a mountain scenery with rain and peacocks and langurs.

Most of the poems in Akanānūru, Nārīṇai, Kuṟuntokai, Aiṅkuṟunūru and Kalittokai teem with the feelings and passions of men and women depicted along with pictures of natural scenery. Some of the idylls in Pattuppāṭṭu also conform to this type. The rest are with or without descriptions of Nature, and even those with descriptions of Nature are of no such fixed pattern as this. The five anthologies quoted above deal with love esoteric called '*akam*' and therefore it may be said that most of the poems on this theme (called *akappāṭṭu* or love-lyrics) depict passions of love set with pictures of Nature.

The poems classified as '*akam*' or dealing with love in Sangam literature constitute dramatic monologues since they present situations of love through the emotional utterances of the interlocutors, the hero, the heroine, the lady-companion and others. The emotional experience is called *uripporul*¹ (the conative aspect). The description of Nature accompanying it serves as the stage for action in dramatic poetry and consists of two parts called *mutalporul*² (the place and time) and *Karupporul*¹ (the objects of environment).

1. புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நீரிததம் எனற்றவை
தேருங் காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே.

Tol. Poru. 14

2. முதலென்பப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டிவ்
வியல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே.

--Ibid. 4

These three components complete the dramatic poetry called 'akappāṭṭu.' While explaining these three in his famous treatise on grammar, Tolkāppiyaṇār clarifies their relative importance. According to him, karupporuḷ is more important than mutalporuḷ and uripporuḷ is more important than the other two.² In other words, in such poems, the emotional experience of the lovers is the most important, the objects of environment come next in importance and the region, the season and the hour are less important.

"The bees buzz and the frogs croak; the pastoral region is cool and fragrant with blooms of *mullai*; the pleasant season accosts; and I have returned as promised. Be not downcast and dejected."³

This is the gist of a stanza by Pēyaṇār in Aiṅkuṇūru. The heroine anxiously awaits her lover as the season in which he had promised to return has begun. The hero arrives and with overflowing joy announces that he has come. This is the uripporuḷ, the theme of this love-poem.

1. தெய்வம் உறுவே மாமரம் புன்பறை
செய்தி யாழின் மதுதிரொழி தொகைஇ
அவ்வகை பிரவும கருவென மொழிய.

—Tol. Por. 18

2. முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே
நுவ பங் காலை முறைசிறு தன்னே
பாடலுள் பயின்றவை காடுங் காலை.

—Ibid. 3

3. வண்டுதா தூதத் தேரை தெவிட்டத
தண்கமழ் புறவின் முலை மலர
இன்புறுத் தனறு பொழுதே
நீன்குறி வராய்த் தனம் நீரிலிப் பாடே.

—Ain. 944

The background of the pastoral region in early winter is the *mutalporuḷ* and is relevant to the region to which the heroine belongs and the season is a sharp reminder of his promise to return. The references to the buzz of the bees, the croaking of the frogs and the blossoming of the *mullai* constitute the picture of the region and the season, and these form the *karupporuḷ* and serve as the background of the situation of love depicted in the poem.

It must be noted in passing that there are a few verses which have no *mutalporuḷ* but only the other two, and a few have neither *karupporuḷ* nor *mutalporuḷ* but only *uripporuḷ*, confirming what *Tolkāppiyaṇār* says as to their relative importance.

The literary conventions of the age are seen not only in such gracious blending of the human passions with the beauties of Nature but also in the classification of the sentiments of love in accordance with the different regions and assigning them to particular seasons and hours.

The regions are five, the *kuyiñci*, or the mountain region, the *mullai* or the forest or pastoral tract, the *marutam* or the agricultural region, the *neytal* or the coastal region, and the *pālai* or the arid desert tract.¹ Each of these has its own peculiar flora and fauna and other aspects

1. மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேத்தன் மேய திம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

which are included under what has been referred to as *karupporul*. The ancient poets have found out that in a particular season of the year and in a particular hour of the day, a particular region appears most beautiful and most influential, that every landscape is seen best under the peculiar illumination of a season and a period of it when its influence is powerful on human impulses and activities. Thus are also the different stages of love correlated to the different aspects of natural environment.

The geographic control of life and growth is an idea recently reached by science and newly expounded in treatises on Anthropogeography. But the ancient Tamil poets have somehow understood this influence of natural environment on the life of men and have established conventions in their works especially on love and its various aspects.¹ These conventions prove that ancient Tamil poetry was inspired by acute observation of Nature and its influence on human life in its different aspects.

In accordance with the conventions, the love-aspect of the mountainous tract is the meeting of the lovers in late winter (beginning with the middle of October and ending with the middle of December) at midnight.² The season of early dew (the two months following late winter) is also the period for this.³ The commentators try

1. V. R. Ramachandra Dikshitar, *Studies in Tamil Literature and History*, p. 273.

2. குஞ்சுசி, கூதிர்யாமம் எனமனார் புலவர்.

—Tol. Por. 6

3. பனியெதிர் படுவழிம் உரித்தென மொழிய.

—Ibid. 7

to explain the peculiar influence of Nature on romantic approaches and according to Naccinārkkiniyar, the dreadful hour of midnight with the constant showers of late winter with its attendant discomforts would render the union of lovers most difficult and thereby serve to heighten their longing in suspense.¹ Then is every beast in its lair and every bird in its nest with its loving mate. The stealthy wooing and union of the lovers in spite of watch and ward round the village and the care of mothers at home would be highly exciting. Rough and frowning steeps, foaming floods, wandering beasts, darkness and cold make up the terrible but dramatically appropriate environment.

The early winter and the dusky evening are the proper season and hour for the forest region, and its love-aspect is patient waiting of the heroine during the period of separation of her lover.² Naccinārkkiniyar explains that the atmosphere then is pleasant and cool and most favourable for the return of the lover from his camp, and, as he returns, he notices all the birds and animals wooing their mates with great joy on account of the pleasant fresh showers. The mullai and other fragrant flowers of the season

1. இயற்கைப் புனாச்சி நீகழந்தபின களவு நீட்டிப்பக கருதும் தலைவறகு அககளவினைச் சிறப்பிக்குங்கால தலைவி அரியளாக வேண்டுமாகவே, அவவருமையை ஆக்குவது ஐப்பழிபுங் கார்த்திகையுமாயியக திரும் அதன் இடையாமறும் எனபது. என்னை? இருள் துங்கித் துளி மிகுதலினை சேறல் அரிதாதலானும், பானுட் கங்குலில் பரந்தூடன் வறங்காது மாவும் புன்னும் துளையுடன் இனமுறறுவதிதலின் காமக குறிப்புக் கழியப் பெருகுதலானும், காவலிருதி நோக்காதுவரும் தலைவனைக் குறிக்கண் எதிர்ப்பட்டுப் புனருங்கால் இனபம் பெருகுதலின், இந்நிலத்திற்குக் கூறிகாலம் சிறந்ததெனப்படும.

Tol. Por. 6. Nac.

2. காரும் மாலையும் முல்லை,

—Ibid. 9

spread their new ambrosia far and wide and his heart is moved and drawn towards his longing partner at home.¹

The region of fields or plains has sulking love-quarrel for uripporū. There is no particular season assigned to it, perhaps because all seasons equally allow it. But it has the early dawn as its suitable hour,² as the lover turns a gay libertine and, spending a festive night with a courtesan, returns home at this period and the wife reproaches him and denies him admission and ultimately forgives his wrongs after hearing his pleadings and regrets either in person or through her lady-companion and others.³

As for the coastal region, the afternoon is the appropriate hour⁴ and no season is specially

1. வீணையிறு பிடித்து மீள் லென, விரைபரித டிதநாநது பரஹையி
விளையு மாலைக்காலத்து ஊர்வயில் வந்த மங்கலம் ஆவணியும்
புரட்டாறியும் ஆதலின், அவை வெப்பமுபு தட்பநம் பிடித்து இடை
நிமித்தகாலம் வில் வெப்பம் இளைப்பாக்கு நீரடி நீறும் பயத்த
வெழும். ஆர்ப்பு மிகு நீரடி நீறும் வெறுதலின் களிசிறத்து
மாவம் பன்வரும் துணை போடு இன்புறம் விளையாடுவன கண்டு தலை
வெகுநா தலைவிக்கும் காலக்குறிப்பு மிகுதலானும் என்பது. புலலை
மீறப்பாது கொலையெறியோடு புளிறுத் தலைவரை களைந்து மன்றல்
புகுதலும் சங்குதல் இவைபாவும் பந்தர் மரணம் வந்து மனம்
க்குறையும் மருகின்ற தலைவற்கும் இந்நத தலைவிக்கும் காமக்
குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப்பொழுதும் உரித்தா
யிற்று. Tol. Por. 6. Nac.
2. வைகுறு விடியல் மாதம். —Ibid. 8
3. பாதையிறு பிரிந்த தலைவன் ஆட லும் பாட லும் கண்டும் போடும்
பொழுது கற்பாபிப பிறர்க்குப் புல்லுகாமல் மீளுங்கலம் அதுவாத
வானும், தலைவிக்கும கங்குல் யாமம் கழியாது கெஞ்சுமித்து ஆறு
குரை மிகுதலான் ஊட்டுனார்தரு வளிதாவடுதர் உபகார
முடைத்தா சலானும், வைகறை கூறினா. இனித் தலைவி விடியற
காலம் சிறவரைத்ததலின் இதனா பெரும்பயன் இன்னென
மனிர்த்து வாயல் அடைத்து ஊடலீட்டிப்பலே அவ் வைகறைவழித்
தோன்றிய விடிபறகண்ணும் சுவன் மெய்வெறுபாடு விளங்கக்
கண்டு வாயில் புகுத்தல பயத்தலின் விடியல் கூறினா. —Ibid. Nac.
4. ஏறபாடு, மெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தேன்றும். —Ibid. 8

The term 'orpatu' is interpreted as the period of sunrise, but

mentioned. Its love-aspect is the lady's bewailing over the long absence of the lover. The hot sun sinks into the west and the birds fly to their nests anxiously seeking their mates and young ones. The maritime region in the evening rouses feelings of desolation and despair in her afflicted heart.¹

The most frequently depicted aspect of love is the parting of lovers and their pining in separation. Its region is the arid desert tract which is either the hills or the forests that have become dry and waste on account of the continued absence of showers and the hot burning rays of the sun.² The noonday hour of hot summer profoundly influences loneliness and solitude.³ The season of late dew is also ascribed to it.⁴ The hottest part of the day in scorching summer in a desert tract without shady trees is the period when not a single beast is free from suffering. The parted lover goes through untold hardships

'sunset' seems to be the appropriate meaning; vide S. Soma sundra Bharathiyar's Tol Porutpatalam Akattinaiyiyal, New commentary, pp. 18, 24. The old commentator of Ainkurunuru is also of this view; vide Ain. 116-note.

1. இனி வெங்கடர் வெப்பநீரத் தன்னுறுந் தோலை தாழ்த்து நீழற் செய்யவும், கண்பதம் பட்ட தென்கழி மேயரது பாலேறு வகைய பட்ட புனனெல்லாம் குடமபை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புனனை முதலிய பூவிறுதறம் ஏன்னின்று கஞறறவும், நெடுநதிரையழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும், காதல் கைமிக்குக் கடற்காணாம காளற்கானும் சிறைகடந்து வெட்டைக புலப்பாட மறைத்தலின், ஆண்டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்காரபொருள் சிறத்தலின் ஏற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது. Tol. Por. 8. Nac.

2. முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமைநீற் றிரிந்து நல்லிபல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப் பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளுங் காலை.
—Cilappatikaram, Katukan-katai, 11.

3. நடுவுநிலைத் திணைய நன்பகல் வெனிலொடு முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே. —Tol. Por. 9
4. பின்பனி தானும் உறித்தென மொழிப. —Ibid. 10

and the feminine imagination of the lady renders the tract abound in fancied dangers. The words of consolation addressed by the lady-companion are of no avail and instead of consolation, the good lady turns disconsolate.¹

These are the conventions called '*pāṭal cāṇra pulaneri vaḷakkam*'² found in the poems in the five anthologies referred to above as well as in the idylls *Mullaippāṭṭu* and *Kuṛiṇcippāṭṭu* in *Pattuppāṭṭu* which are all termed as *Akappāṭṭu* or esoteric poetry.

There is in them a remarkable blending of external Nature with the feelings of joy and sorrow in human life and these conventions remind one of Spenser's "The Shepherd's Calendar" in which the moods of the various verses are made to correspond to the seasons represented, or conversely outward Nature in its cycle throughout the year reflects on and unifies the emotions, thoughts and passions of the shepherds. Greg appreciates this as a perfectly legitimate artistic device and as one based on a fundamental principle of human nature, since the appearance of objective phenomena is ever largely modified and coloured by subjective feeling.³ Even in Tennyson's "In Memoriam", the out-

1. காவியும் மாவியும் நண்பகலன் ற கடுமை காச சோலை தேம்பிக்
கவல் மாரி, நீரும் நீழலும் இன்றி, நிலம் பாந்துறந்து, புள்ளும்
மாவும் புலாப்புறறு இன்பமின்றித் துன்பம் பெருகுவதொரு கால
மாதலின், இன்பத்திற்கு இடை-பூருகிய மீரிவிறகு நண்பகலும்
வேனிலும் சிறப்புடை-த்தாயிற்று. —Tol. Por. 9. Nac.

2. நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்.

—Ibid. 53

3. Walter W. Greg, *Pastoral Poetry and Pastoral Drama*, p. 91.

ward scene and the inward feeling are woven together with an intensity which makes them single and inseparable. Sangam Literature contains numberless stanzas in which the Tamil poets, like Tennyson, make the reader feel that the storm of the human heart blows stronger than the storm of Nature depicted in them.

As J. C. Shairp says, Nature is always wooing man's spirit in manifold and mysterious ways, to elevate him with its vastness and sublimity, to gladden him with its beauty, to depress him with its bleakness and to restore him with its calm.¹ This quick interchange of feeling between the world without and the world within, though subtle and mysterious, has been recognised as a fact in the literary conventions of the Sangam age.

Usage is the source and origin of conventions, and convention in poetry is, according to Lowes, only the costume in which emotion attires itself.² The conventions of the poetry of the Sangam age are the mould which gives to the very age its form and pleasure. They represent the ways along which beauty in Nature and in human feelings has in the past been sought and known. Any enjoyment of the poetry of that age demands a sympathetic understanding of its conventions, whether current or obsolete. For example, tradition has so closely associated the sloping hills and the winding streams with adventures of the lover coming to his sweetheart at midnight that

1. On poetic Interpretation of Nature, p. 2

2. Convention and Revolt in Poetry, p. 32

the name 'kuriñci' is itself enough to strike the keynote of this aspect of love. The tone or colour that human experience had once given to the scenery was carried on by that scenery, so that in course of time it became the appropriate background for a new tale of that type.

As expressed by Abercrombie, the rules of art which the ancient poets obeyed were not imposed on Nature but were drawn from Nature; they were "discovered, not devised".¹ Even apart from the ancient conventions or rules of art, no one can ignore the power of Nature over man's thoughts and feelings even now, after winning a civilization slowly and to a certain extent in spite of it. The dark woods rouse him to solemn awe and the gay landscapes with blue skies and silver clouds give him joy and pleasure. This was noted by the Tamil scholars thousands of years ago, especially in the Sangam age when Tamil land was a nest of singing birds as England in the golden age of Elizabeth. They have minutely observed how the climate of a region and its natural resources lend something of their own energy to the character of its inhabitants and how their manners and modes of life undergo an imperceptible change owing to their influence. Those were days when man was more dependent upon Nature and therefore his habits and tastes were moulded by his environment in the world of Nature, and he himself was more or less a product of Nature's handiwork. The poets of the age have made this fact evident in their compositions, especially the

1. Principles of Literary Criticism, p. 141

passages on love. Tolkāppiyaṇār who deals with the literary conventions of his age, himself admits that he has based his observations on the usages honoured by the practice of the great poets - *pāṭalut payiṇṇarai nāṭuni kālai*.¹

The influence of Nature on man is not so much clear in the exoteric poems called '*puram*', the poems dealing with subjects other than the esoteric aspects of love. Yet there are in them, descriptions of Nature, in brief and sometimes in detail, but not so frequently as in the poems on love. The following are the contexts in which such descriptions are found :—

1. When the poets, as bards seeking patronage or gifts, praise their patrons, kings or chieftains, they also praise the territories in their jurisdiction for their beauty and fertility and also sometimes in contrast to them despise those of their enemies invaded and destroyed by the patrons which were once in an equally beautiful and fertile state. While they approach their patrons, they find this an easy, elegant and honourable method of pleasing them. The poet Moci Kīraṇār openly expresses his feelings that he would rather sing in praise of the Koṅkāṇam hills rather than beg of the chieftain of the hills to help him.² Even Kapilar, who was

1. முதல்கரு உரிப்பொருள என்ற முறை
நுவலுங் காலை முறைசிறந்தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.

—Tol. Por. 3

2. ஈயென இரத்தலோ அரிதே நீ அது
நல்கினும் நலகா யாயினும் வெல்போர்
எறிபடைக கோடா ஆண்மை அறுவைத்
தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
தன்பல இழிதரும அருவிரின்
கொண்பெருந் காணம் பாடலெனக் கெளிதே.

—Pura. 154

more a friend than a poet to the great patron Pāri, has many lines in praise of his Paṇampu hills but only a few on the patron himself. Most of the passages in Patirruppattu are of the type of appreciation of the rich fertility of the patron's home and deprecation of his enemy's lands which were also equally fertile before his invasion.² Among the idylls, Maturaikkāñci³ and Paṭṭinap-pālai are of this type, devoting hundreds of lines to such descriptions.

2. There is a form of poetry in Sangam Literature called '*ārruppaṭai*' (the guidance) in which a bard, a musician or a dancer, male or female, perceives the pitiable state of poverty of one of his kind on the way while returning from a munificent patron with his bountiful gifts and sympathetically guides and instructs him to go to that patron and get relieved of his distress like himself.⁴ While guiding him so, the happy bard describes the way through which one has to go through to reach the city of the patron, the risks and dangers incidental on the way, the fertility and beauty of the lands one has to cross, the attractions of the natural surroundings of the patron's own country and consequently of the scenes of the sky and the earth in different hours of night and day accosting the eye of the

1. Patirrup. 13; 25-20

2. Maturaik. 80-130; 152; 194; 238-240

3. Paṭṭinap. 1-119; 240-270

4. கூ. ததரும் பாணரும் பொருளரும் விறவியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅர்க்கு அறிவுறிகு
சென்றுபய நெதிரச் சொன்ன பக்கம்...

beneficiary-traveller. Generally, there are pictures of all kinds of regions in such descriptions. There are five long idylls of this type in *Pattuppāṭṭu*, viz., *Tirumurukāṟruppaṭai*, *Porunarāṟruppaṭai*, *Čirupāṇāṟruppaṭai*, *Perumpāṇāṟruppaṭai* and *Malaipaṭukaṭām* or *Kūttarāṟruppaṭai*. Of these, *Tirumurukāṟruppaṭai*, also called *Pulavarāṟruppaṭai*, is an exception since it is the experience of a devotee of the God Muruga and there are very few lines describing Nature, leaving alone the picture of a mountain scenery in the beginning and that of a cataract in the end. All the other four idylls depict Nature in detail, devoting only a less number of lines to the experience of the happy bard with the patron and the guidance given to the other as to how to approach him and the unfailing and positive help expected from him. There are also verses of this type in *Puraṇānūru*¹ but in them descriptions of Nature are rare and brief.

3. *Paripāṭal* consists of verses altogether different from those of the other anthologies, and, consequently, their descriptions of Nature are also of a different type. There are invocations to the God Muruga or *Tirumāl* and in them their hills *Tirupparaṅkuṇṇam*² or *Tirumāliruṅkuṇṇam*³ respectively are eulogised and described with pictures of their natural scenery. There is another class of poems, in which the river *Vaiyai*

1. *Pura* 48, 49, 64, 68, 70, 103, 105, 133, 138, 141, 155, 180.
Patirrup, 40, 49, 57, 60, 66, 67, 78, 87.

2. *Pari*. 8, 9, 14, 17 - 20.

3. *Ibid*. 15 and 1 of *Tirattu*.

is depicted in detail in connection with the sentiments of lovers celebrating the new flood in it.¹ Of them, two are apostrophes to the river in that context.² Thus in Paripāṭal, one meets with pictures either of the mountain scenery or of the flood in the river.

4. Another context in which the pictures of natural scenery occur is the very common use of them in comparisons. For example, when the Cēra king Peruñcēralāṭaṇ undertook fasting unto death to save his honour from the wound accidentally sustained on his back with the weapon aimed at his chest while fighting with the Cōḷa king Karikāḷaṇ, the poet Kaḷāttalaiyār felt great anguish and compared him to the sun setting and disappearing in a mountain on one full moon day just after presenting an attractive scene in the sky in which the moon rising in the east and the sun setting in the west seemed as if greeting each other.³ The (imaginary) begging bowls of the poor bards are said to be turned towards their munificent patron just as the neruñci blooms always incline towards the sun in the sky.⁴

1. 6, 7, 10-12, 16, 20, 22 and 2 of Tirattu.

2. Ibid. 11, 12.

3. உவவுததலை வந்த பெருநான் அமயத்து
இருகடா தமழன் நோகதி ஒருகடா
புன்கண் மாரில மலைமறைந் தாங்குத்
தன்போல வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த
புறப்புண் நாணி மறதகை மன்னன்
வாளவடக் கிரந்தன்ன...

—Pura. 65

4. பாழா நெருஞ்சிப் பச்சில வான்பூ
ஏத்தரு கடரின எதிரகொன் டாஅங்கு
இலம்படு புலுவா மண்டை விளங்குபுகழ்க
கொன்பெருங் கானத்துக் கிழவன்
நண்டா அகலம் நோக்கின மலாந்தே.

—Pura. 155

Similes of this type are numerous not only in the verses on exoteric themes but also in those on esoteric ones and are sometimes elaborate and detailed, sometimes brief and pointed.

The Sangam literature with its poems on 'akam' and 'puram' aspects of life sets forth the truths of Nature and human nature inextricably intertwined as the concomitant influence of Natural philosophy on human psychology implicit in most cases. Both man and Nature have a place in it, but there is a greater emphasis on man. Nature is the stage on which man plays his part and man is set in the zodiac of creation - human and non-human, lithosphere and atmosphere, the sun and the moon, the clouds and the stars; but these have never been loved and described for their own sake, except for portraying some phases of life in poetry. External nature is only illustration, or background for the human emotions that they depict. Descriptions of Nature are neither evocative nor revelative but are only frames for bright pictures of love or war or any other subject.

Though the central theme in Sangam literature is man, and Nature is made subservient to the human theme, yet there is effective as well as abundant use of Nature and the poets have no reserve in the treatment of accessory landscapes. They are so wrought into the themes sometimes, that they cannot be separated and thought of apart. Yet, it may be said in general that, quite apart from the context, the pictures of Nature have their own intrinsic beauty and cannot pass

unnoticed by the reader. This can easily be seen from the titles of many of the verses which are sometimes arresting phrases of descriptive touches of Nature embodied in them, or from the numerous apostrophes to the objects of Nature.

The anthology called *Aiṅkurunūru* consists of five hundred lyrics, every hundred belonging to each of the five regions; each is again subdivided into ten tens, each ten being denoted by an appropriate title. Most of these titles refer to the themes or contexts of love dealt with in their respective tens, as *Tōlikkuraitta-pattu*¹ (the ten addressed to the lady-companion) or *Varavuc-cirappuraitta-pattu*² (the ten dealing with the pleasures³ of the return of the hero). The rest refer to Nature. Of them, three are on what is termed *mutalporuḷ*; two on the desert and pastoral regions (*Iṭaiccurap-pattu*⁴ and *Puravaṇip-pattu*)⁵ and one on the season of early summer (*Iḷavēṇil-pattu*).⁶ The remaining tens have brief references to the flora and fauna of the regions included under *karuḷporuḷ* and are indicated by them as *Vēḷap-pattu*, *Nāḷal-pattu*,⁸ *Neytal-pattu*,⁹ *Kaḷavaṇ-pattu*,¹⁰ *Eṇumaip-pattu*,¹¹ *Vēḷāṅkurukup-pattu*,¹² *Cirūvenkākaip-pattu*,¹³ *Vaḷaip-pattu*,¹⁴ *Kēḷal-pattu*,¹⁵ *Kurakkup-pattu*,¹⁶ *Kiḷḷaip-pattu*,¹⁷ and

-
- | | |
|--|---------------|
| 1. 4th ten. | 2. 50th ten. |
| 3. Cirappu—pleasure: vide Tirukkural 1208: Parimelazakar's commentary. | |
| 4. 33rd ten. | 5. 44th ten. |
| 6. 35th ten. | 7. 2nd ten. |
| 8. 15th ten. | 9. 19th ten. |
| 10. 3rd ten. | 11. 10th ten. |
| 12. 16th ten. | 13. 17th ten. |
| 14. 20th ten. | 15. 27th ten. |
| 16. 28th ten. | 17. 30th ten. |

Maññaip-pattu¹ (the tens on the reed, the nāḷal tree, the neytal flower, the crab, the buffalo, the crane, the crow, the conch, the wild pig, the monkey, the parrot and the peacock respectively).

Each of the stanzas in Paṭirruppattu shines with a particular phrase as the very core of the description in it and is consequently named after it. Among eighty such stanzas of this anthology, twentyseven have for their titles felicitous phrases² describing various objects and scenes of Nature. An unidentified old commentator of the work has given scholarly interpretations and explanations for these titular phrases of these stanzas and has made evident the imaginative keenness of their authors in observing and describing Nature.

Among the idylls of Pattuppāṭṭu, Neṭunalvāṭai and Malaipaṭukaṭāṁ attract the reader by their imaginative titles. In the former, the *vāṭai* or north wind is depicted to intensify the wintry landscape forming the background; it appears to be tedious and distressing to the heroine in the palace, whereas the hero seems unaffected by it and is engaged in accomplishing his duties in his war-camp. The two epithets *neṭu* (tedious) and *nal* (good) suggest the sentimental attitudes of the heroine and the hero towards this wind and hence the importance and appropriateness of the title.³ In the latter idyll, the title is the keyword of the poem and is born of the imaginative picture in the

1. 30th ten.

2. Paṭirrup. 13, 15, 19, 23, 28, 31, 32, 40, 41, 50, 53, 59, 60, 66, 69, 70, 72, 82, 84, 85; 87.

3. Netu. Naccinarkkiniyar's Commentary.

heart of the work. In about fifty lines the poet describes the various sounds heard in a mountain.¹ When his imagination extends and compares the mountain to an elephant, the whole noise becomes the rut of the elephant and hence the arresting and artistic phrase *malaipatukaṭām*² meaning 'the rut of the mountain'. It shines as the very life of the description of Nature in the idyll and, therefore, aptly serves its title.

As referred to above, the ancient poets' love of Nature is also evident from the numerous apostrophes to the objects of Nature found in their works. The *nocci* tree,³ the *tiṇai* crop⁴ and the *vayalai*⁵ and the *mullai*⁶ creepers are addressed in some passages. Among the birds, the parrot,⁷ the owl,⁸ the cock,⁹ the swan,¹⁰ the crane¹¹ and the crow¹² have apostrophes. The crab¹³ is addressed in one stanza and the bee¹⁴ in three. There are also apostrophes to the pastoral region,¹⁵ the mountain,¹⁶ the river,¹⁷ the sea,¹⁸ the rain,¹⁹ the north wind,²⁰ the sun,²¹ the moon²² and also the evening personified.²³ But even in these apostrophes only three addressed to the Paṇampu hills, the mullai and the sun are autobiographic,²⁴ and in the rest it is the

-
- | | | |
|---|-------------------------------|---------------------|
| 1. Malai. 204-348. | 2. Malai. 348. | 3. Pura. 272. |
| 4. Nar. 251. | 5. Aka. 383. | 6. Pura. 242. |
| 7. Nar. 376. | 8. Ibid. 83. | 9. Kuru. 107. |
| 10. Pura. 67. | 11. Nar. 54, 70. | 12. Ain. 391. |
| 13. Aka. 170 | 14. Kuru. 2, 3, 2; Nar. 277. | 15. Ain. 420. |
| 16. Pura. 113. | 17. Aka. 398; Pari. 11, 12. | |
| 18. Kuru. 163; Kall. 129. | 19. Kuru. 158, 270; Aka. 188; | |
| | | Nar. 139, 238, 248. |
| 20. Aka. 125, 163; Nar. 193; Kuru. 235. | | |
| 21. Pura. 8, 374. | 22. Kuru. 47; Nar. 196. | |
| 23. Ain. 183. | 24. Pura. 8, 113, 242, 374. | |

hero or the heroine or the lady-companion or the foster-mother that addresses the birds or other objects and expresses his or her sentiments in the drama of love.

All these prove the fact that Sangam literature deals directly and primarily with the passions and feelings of man, and Nature has an equally prominent, though not the primary, place in it and serves to illustrate or stand as the stage for the role man has to play in pleasure or in pain.

THE NATURE-POETS OF THE SANGAM AGE

If poetry is the incarnation of the spirit of a people, then the poetry of the ancient Tamils is only the form taken by their love of Nature as a background for the manifestation of their own inner feelings and passions. Every poet of the Sangam age has the mind that observes and receives; and there is, in their works, a fuller and more accurate knowledge of Nature than in the literary works of the later periods. The pictures are so accurate that it almost seems as if the poets were walking from flower to flower, from bird to bird and so on all the while taking notes. So minute is the characterisation, so exact each epithet in the representation of the various colours, forms, sounds, odours and ways of growth and life of the entire plant and animal kingdoms as well as their habitations and sojourns. The poets feel the beauties and influences of the tangible world mostly through the eye which has the advantage of having the receptor, the retina, as a part of the brain, instead of being a separate thing connected with the brain more or less remotely by a peripheral nerve as in the case of the other senses. Next to the eye, the senses of sound and smell have some prominence. The sense of taste comes next and the least important is that of touch.

A study of some of the poets enables one to conceive the treatment of Nature by the poets of the age in general. Among the selected poets,

Some have verses with extensive and elaborate descriptions of Nature, while some others have one or a few verses each, which constitute a kaleidoscope, as it were, of the scenes amidst which they lived, moved and had their being, for posterity to see through, visualise and enjoy those things of beauty which remain a joy for ever.

A. Poets who have depicted Nature in detail:

Antar Makap Kuruvalutiyar

Antar are a tribe of shepherds and the poet seems to belong to this tribe. But the name Valuti denotes that he had some connection with the Pāṇṭiyar. One may expect pastoral poetry from this poet; on the contrary, his poems are on mountains and coastal regions. What is characteristic of his poems is that he treats of mild aspects of Nature; though sharks¹ and elephants² find place in his stanzas, they are not ferocious and are comparatively harmless. His seashore and his mountains are full of flowers sweet in fragrance and with a wealth and variety of hues.³ The sand dune appears like a mountain and the backwaters ripple with a melodious sound and are adorned with the screwpine trees on the banks.⁴

1. Akk. 150.

2. Ibid. 928.

3. களைத்த நெய்தல் கன்போல் மாமலர்
நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ்
மாலை மணியிதழ் கூம்பக் காலை
கன் னாறு காவிரோடு தண்ணென மலரும்.
கண்ணென மலர்தக மாயிதழ்க் குவளை...
ஒங்கல் மிசைய வேங்கை ஒன் லீப்
புலிப்பொறி கடுப்பத் தோன்றலின்

—Akk. 150

—Ibid. 223

4. வரைமருள் நெடுமணல்...
தாழை தைஇய தயங்குதிரைக் கொடுங்கழி
இழுமென ஒலிக்கும் ஆங்கண்
பெருநீர் வேலினம் சிறுநல் லூரே.

—Kuru. 345

Ammuvarar

Most of the descriptions of Ammūvaṇār are of the maritime region. In Aiṅkuruṇuṇu, the second hundred dealing with *neytaltinai* (the love-aspect of the maritime tract) is of this poet.

Ammūvaṇār has described the flora and fauna of this region so accurately that his portrayal proves his intimate knowledge and keen observation of their ways of life. There are also apostrophes to the sea¹ and the evening personified.²

In spite of his masterly contribution to the literature on the maritime region, it has to be observed that all his descriptions are restricted to the seashore, the backwaters and the groves adjoining it. Beyond mentioning the roaring waves dashing against the sandy shores³ and referring to the life of the fish⁴ and the aquatic birds⁵ he has not extended his description of the sea to the gales and the tempests thereof. There is not a single line on a sea voyage or its attendant dangers, perhaps due to want of such experience by the poet. Even the poems referring to the waves and the fish are very few compared to those on the trees like *punnai*⁶ and *nālai*,⁷ the cranes⁸ and other birds perching on their branches and seeking food in the backwaters and the different kinds of flowers blossoming there⁹

1. Kuru. 163.

2. Ain. 183.

3. Aka. 10.

4. Ain. 179.

5. Ibid. 106; Aka. 280.

6. Kuru. 393; Nar. 307, 315.

7. Ain. 169; Kuru. 397.

8. Nar. 35; Kuru. 125.

9. Ain. 170, 183, 189; Aka. 280.

The poet depicts interesting pictures by means of artistic epithets, for example :

*olḷinarc cerunti*¹ (the *cerunti* with blossoms of bright colours)

*akal ilaiṭṭ punnai*² (the *punnai* tree with broad leaves)

*nēr kotip pācaṭumpu*³ (the tender *aṭumpu* creeper with slender stems)

*tutikkāl annam*⁴ (the swan with pointed legs)

*ñālal cīriyilaiṭṭ peruñ cīnai*⁵ (the *ñālal* tree with small leaves and big branches)

He notes with artistic interest not only the colours⁶ and forms⁷ of flowers, but also details like the tubularity of the *neytal* stems.⁸

His sympathy with the birds is of an unusual type. He depicts a crane sleeping on the branches of the *ñālal*⁹ and the ripples of the backwaters singing a lullaby to the crow there.¹⁰ The ignorant crow is frightened by the cowries spread there which appear like a net.¹¹ It lays eggs under the planks of a boat.¹² A crane is said to be too old to go in search of its food; it is longing for the fish

1. Aka 380

2. Ibid. 370

3. Ain 101

4. Ibid. 106.

5. Ibid. 145

6. Ain. 189; Kuru. 163.

7. Kuru. 397; Aka 10.

8. Ain. 109.

9. எககர் ஞாழல இனாபடு பொதுமபர்த்
தவிக்குருகு உறங்கும துறைவன

—Ain. 144

10. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
இருங்கழித் துவலை ஒலியின துஞ்சை.

—Ibid 163

11. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
வரிவெண் டாளி வலைசெத்து வெருஉம்.

—Ibid. 166

12. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
துறைமடி அமபி அகடனை ஈனும்.

—Ibid. 168

caught by the fishermen.¹ Another crane which has lost its strength to fly, perches on the branch of a tree that stretches low towards the waves.² A sympathetic and at the same time humorous picture is of a beetle that approaches a *nāval* fruit. The crab closeby mistakes it for the fruit itself and seizes it. The beetle then makes a cry of suffering, hearing which a crane rushes to the spot and relieves it from the clutches of the crab.³

The poet's sympathy extends even to the flowers in the backwaters. He pictures a crane walking over a *neytal* but causing it to open its petals and shed its honey.⁴ The feeling of sympathy increases when the poet informs us that the crane walked over it to go and see the pathetic scene of death of the young one of another bird of the region. The crow is also depicted as crushing and spoiling the blossoming *neytal* flower with its legs.

The golden pollen of the *puṇṇai* flowers shed in the blue *neytal* blossoms suggests to the poet the picture of gold kept in a casket of blue gem⁵.

1. வலைவர் தந்த மொழுமின வலசிப்
பறைதடி முதுகுக்கு இருக்கும். —Ain. 180
2. பறவிறல், பறைவலம் தப்பிய பைதல் நாரை
திரைதோய் வாவகுநினை இருக்கும். —Kuru. 125
3. புன்கால் நாவல் பொதிப்பற இரங்குனி
நினைசெத்து மொய்தத துமபி பழஞ்செத்துப்
பலகால் அலவன கொண்டகோட சோந்து
கொள்ளா நரமரின் இரிநும பூசல்
இரை தோ நாரை எய்தி விடுக்கும். —Nar. 35
4. வெள்ளாநா நுகுகின் பினை செத்தெனக
காணிய சென்ற மட நட நாரை
மிதிப்ப நகக கண்டோல் நெய்தல்
கட்குமநர் தாளைத் துறைவன. ...Ain. 151
5. புனை நுண்தாது உறைத்தரு நெய்தல்
பொன்படு மணியின் பொருபக் கோன்றும். —Ibid. 180

The poet's art unfailingly induces imagery in the reader as much as it rings in his ears.¹ The rise and fall of the waves is melodious and sweet to his musical ear especially when it accompanies the harmonious sounds of the drum called *mullavu*.

The incessant roar of the waves adds to the pathetic plight of the heroine pining in the absence of her lover; and in such poems, nature is set to affect the passions and emotions of the heroine.² In the apostrophe to the sea, the heroine sympathetically enquires whether it has also been deserted by its companion as she herself is forlorn.³

The sea has also been used in similitude as the birds and the flowers of the coast are made use of.⁴ The pining hero compares himself to the sea which spends sleepless nights.⁵ In an emotional state the heroine utters that the ramifications of her love to her lover are great, nay, greater than the great sea itself.⁶

Allur Nan-Mullaiyar

The poems of this artist are eleven in number and none of them describe the pastoral region

1. திரைஇமிழ இனவிசை அனைஇ அயலது.
முழவரிழ் இன்னிசை மறுகுதொ றிசைக்கும். — Ain. 171
2. தன்கடல் படுதிரை கேட்கொறும்
துஞ்சா ளாகுதல் கோகோயானே, —Ibid. 106
3. பாரணவ குறறனை கடலே.
உள்ளென கங்குலும் கேட்குநீன குரலே. —Kuru. 163
4. Ain. 172, 186, 188.
5. உரவுக கடல் ஒலித்திரை போல
இரவி னுனும் துயிலறி யேனே. —Ain. 172
6. கடலணிந் தனறவா ணரே
கடலினும் பெரிதெமக் கவருடை கட்டுபே. —Ibid. 184

called 'Mullai'. Perhaps the word *mullai* in the name is the proper name and does not refer to the poet as belonging to, or singing of, the forest region. On the contrary, Allūr may be a village of the agricultural tract as it ends with the suffix 'ūr' meaning the village of this region. There are two poems which deal with the *marutam* (agricultural) region as background.¹ The pictures of a buffalo plunging into the water in a tank and eating the lotus blossoms therein² and a parrot having a neem fruit in its curved beak³ are attractively painted. The common *neruñci* that blossoms first and then yields thorns does not escape the keen observation of the artist and is painted in an appropriate context.⁴

Alankuti Vankanar

Four of his poems have very beautiful pictures of the agricultural region:⁵ all these pictures deal with tanks full of clear water. There are either lotus or *āmpal* blossoms in them, and mango or *marutu* trees adorn their bunds. Both the lotus and the *āmpal* flowers are very attractive to the artistic eye of the poet who notes their bright colours in particular. According to him, the lotus

1. Aka. 64; Kuru. 157.

2. சேறறுநிலை முனைஇய செங்கட்ட காரான
நீர்முதற் பழனத்து மீனும்பு இறிய
அந்நாற்பு வளநீர் மயக்கித் தாமரை
வன்றிது பனிமலர் ஆகும்.

—Aka. 46

3. கிளை, வளைவரையக் கொண்ட வேப்ப ஒன்பழம்
புதுகான் நுழைப்பான் நுதிமான் வள்ளுகிர்ப்
பொலங்கல ஒருகா சேய்க்கும்.

—Kuru. 67

4. புன்புலத் தமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்டின் புதுமலர் முட்பயல் தாஅங்கு.

—Ibid. 202

5. Aka. 106; Kuru. 8; Nar. 230, 330.

flower is like the kindled fire¹ and the āmpal just blossoming in the blue waters is like the Venus of brilliance just rising and dispelling darkness in the blue sky on the east.² The poet is not content with painting such pictures in a calm, serene, passive atmosphere. He makes the small fish play like sparkles and paints an old kingfisher carefully watching to catch them.³ Or, he pictures a *vāḷai* fish leaping over, so as to catch the bunch of mango flowers hanging above the water.⁴ In another picture, a buffalo jumps into the deep waters and scares away the flight of cranes and then comes to the bund and takes rest there under the shade of the *marutu* tree.⁵ Or, the liveliness is kept up by artistic comparisons to the leaves and flowers in the water. In such a poem in *Narṇinai* there is the very simple but highly artistic picture of the blossoming āmpal mentioned above.⁶ There is no animal or bird in the picture, but the comparison given suggests both. The leaves of the āmpal are like the ears of the she-elephant and the white āmpal buds like the cranes with closed talons.

1. எரியதைத் தன்ன தாமரை --Aka. 106
2. கணைக்கால் ஆம்பல் அமிழ்துநாறு தன்போது
குணக்குத் தோன்று வெள்ளிநீன் இருள்கெட விசியா --Nar. 230
3. பொரியதைத் தன்ன பொங்குபல் றிறுநீன்
வெறிகொள் பாசடை உணியுயர் பையாயப்
பதைதடி முதுசில அரைபுலந் தீர்க்குதம். --Aka. 106
4. கழனி மா அத்து விளைந்துகு தீமபழம்
பழன வரன் கதூஉம். Kuru. 8
5. தாமரைப் பெருமைப பிழைசுவல் இரும்போந்து
மடநடை நாரைப் பலவினம் இரி.
நெடுநீத் தன்கயம் துடுமெனப் பாயந்து
நாட்டொழில் வநத்தம் வீடசு ள்சேட்சினை
இருளபுனை மருதின் இனனிழல் வதியும். --Nar. 330
6. ஸாபிழிச் செவியின் அன்ன பாசடைக்
கயக்கணக் கொககின் கூம்புகை அன்ன
கணைக்கால் ஆம்பல் அமிழ்துநாறு தன்போது. --Ibid. 230

In a stanza in *Puranānūru*, a picture of a scenery of a mountainous region is drawn.¹ The boys of the village gather round a very young calf of a wild cow and tether it to a rope as if it is domesticated.

Alamperi Cattanar

The arid desert tract has been painted by this poet in four stanzas,² the sea coast in two³ and the mountain scenery in one.⁴

The scorching heat of the sun on the desert tract and the wild fire spreading among the dry bamboos and bushes are twice described.⁵ The wild fire is accompanied by peculiar sounds caused by the bursting of the nodes of the bamboos or by its entering into the clefts there.⁶ In both the descriptions the wind fans the flames. The poet would have observed it from a distance below the mountain and hence his description that the spreading fire appears in the forms of long bright creepers.⁷ The west wind blows away the dry

1. கொந்நகைட்டமமான நடுவகுதலைக் குழவி
புனறலை நிறுந்நகைமெனப் பூட்டினும்.

-- Pura. 319

2. Aka. 47, 81, 143, 175.

3. Nar. 303, 338.

4. Ibid 255.

5. Aka. 47, 143.

6. அலங்குதலை நரவத் தாக்கி விலங்கெழுந்து
கடுவளி உருத்திப் கொடிவிடு கூரெரி
விடாமதை அடுக்கம் பாரதலின உடனியைந்து
அலைககண் விடுதொடி கணக்கலை அகறறும்
வெம்முலை அருஞ்சுரம்.

—Aka. 47

7. முளியரில் பிறந்த வளிவளர் கூரெரிச்
கடாநிலிச் செருங்கொடி விடாமதை முழங்கும்
வொம்முலை அருஞ்சுரம்

--Aka. 143

leaves of the tall teak high into the sky.¹ The bear searching for its food in the anthill and the kite calling to its mate from the high marāam tree complete the picture of the desert region.²

In a poem in Akanānūru, a fine contrast is drawn between three pictures, one of an arid tract another of a quiet home in which the heroine lights up the lamps when the doves call to their mates, and another of a small fertile hill with *kūtalām* flowers of fragrant smell and a canopy of clouds.³ In another poem there is a contrast between the desert region which is arid and where the kites gather round the dead body of a wayfarer killed by the highwaymen and the fertile land wet with fresh showers ushered by a rainbow and lightning and thunder.⁴

In the picture of the mountainous region also, there is the description of the heavy rain at night when the thunder strikes at and kills the cobra yet searching for the disgorged gems and the tiger fights and kills the elephant⁵.

Pictures of midnight are steeped in pathos, especially when the poet depicts the longing heroine who spends sleepless nights in the absence of her lover. The death-like silence prevailing when all are asleep and the shrill cry of the anril

1. கரடுகளின் ஒழியக் கடுங்கதிர் தெறுதலின்
நீடுசின் வறிய ஆக ஒல்லென்.
வாடுபல அகலிகோடைக் கொய்யும்
தெக்கமல் அடுக்கம்.

—Ibid.

2. Aka, 81.

3. Ibid. 17.

4. Ibid. 147,

5. Nar. 255,

bird in its nest built on the palmyra tree breaking such a silence--these add to her sorrowful feelings.¹

Three of his stanzas dwell upon the cry of the anril at midnight from its nest on the palmyra tree² and he may, therefore, be distinguished as the poet of the anril even as Shelley is often associated with the skylark.

Avur Mulankilar

A poet of the agricultural region, he deals especially with its fields, oxen and cows. His contributions are mainly on the scenes of the dewy season and the early summer.³ He describes the changes in the sky in the dewy nights.⁴ It is very rare to meet with such pictures of a sky at night in Sangam literature. The picture here is very brief yet very artistic. The dark clouds pass on from north to south and it seems to the poet that the sky peels off its dark skin.

The rich fertility of the fields is brought out by the description of an old cow which goes to graze the paddy crop, but the peasants watching the field tie it to a *kāñci* tree nearby by means of the *pākal* and the *pakayrai* vines and feed it on the sugarcanes. Thus they are said to save the paddy crop at the cost of the sugarcanes.⁵

1. Nar. 255, 303, 338.

2. Ibid. 152, 303, 338.

3. Aka. 24, 156, 341.

4. விகம்புரி வந்து போல வயலிடத் தொழில்
மங்குல மாமழை தென்புலம் படரும்
பனிசிறுங் கங்குல.

Aka. 24

5. செழுஞ்செய் பெக்ளின் செயரிப புனிற்றுக்காதர்
முதா தின்றல் அஞ்சிக் காவலர்
பாகல் ஆகெழு பகனையொடு பரீஇக்
காஞ்சியி னகத்துக கருமபருத்தி யாக்கும.

-- Ibid. 156

The trained eye of the poet has been able to note exactly the colours and forms of the objects of nature and paint them carefully. The white *pakavrai* bud is compared to the end of a conch left after cutting bangles out of it,¹ the tender ears of fertile paddy to the crests adorning the heads of the horses of the rich people² and the *karantai* flowers to the cow's udder.³

He is one of the poets who depict the Himalayas.⁴ He describes the great height of the mountains saying that the clouds have to look up and climb over them.

He has also an unerring ear for sounds natural as well as artificial, as evidenced by his original and interesting comparison of the sound of the mutton frying in oil to that of the hard breath of an elephant.⁵

Itaikkali-Nattu Nallur Nattattanar

(Nattattanar of Nallur of Itaikkali Natu)

He is the author of *Cirupāṇṇāruppatai*, the third idyll in *Pattupāṭṭu*. In it, the poet gives brief descriptions of all the five regions.⁶ His painting

1. வெள்ளை பார்ப்பான் வாளரம் துமித்த
வளைகளைத் தொழிந்த கொழுந்தின் அன்ன
தன்மையை அவிழாசு கரிந்தப பகைறை Aka 24
2. முரகடைச் செலவர் புரவி குட்டு
முட்டுறு கவரி தூகல் அன்ன
செழுஞ்செய நெலின் செய்நிப புனிற்றுகதிற. —Ibid, 150
3. நாகுமுலை அன்ன நறுமடங் கரத்தை. —Pura. 261
4. மமையன் னையப் றீடிய நெடுவரை. —Ibid. 166
5. மமைய யானை அயாவுயித் தன்ன
நெய்யுலை செரிந்த மெயுன் ளை. —Ibid. 261
6. *Cirupan*, 4-11; 41-46; 68-78; 146-151; 164-169;
178-186; 262-267,

of the different flowers blossoming in the maritime and pastoral tracts are artistic and reveal his sense of form as well as his sensitiveness to colour.¹ The white screwpine flowers look like swans and are therefore imagined to blossom swans. Similarly the *muntakam* is said to yield sapphires and the *punnai* and the *cerunti* to yield pearls and gold respectively. The field-bean blossoms corals, the *kāyā* the peacocks, the *mucunṭai* the small baskets called '*koṭṭam*' and the *kāntaḷ* the fingers. The pictures of the buffaloes in the fertile fields of the Cēra country² and that of the bees humming melodiously in the lotus blossoms in the tanks of the Coḷa country are highly interesting.³ A female monkey in the coastal town Korkai is depicted to place a pearl in an empty sea-shell and to rattle with it in imitation of the young boys playing there.⁴

1. Cirupan. 146-149; 164-168.

2. செழுமரின் குறைய ஓதுவது வளவிகழை
கழுநீர் மேயாத காவாள் எந்மை
பைங்குழி சுவாத பாலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்லிய மயிர்ப்புறக் கைவர
வினையா இளங்குள நகர மெலகுபு பெயராக
துளவிய பனளிப் பாயல் மென்நூல்..... ..Cirupan. — 41-46

3. வலித கன்ன உண்டிறை மருங்கின்
செய்வத தன்ன கொங்க செரிவு உறைத்தலை
வருபுட அன்ன வன்முக உடைந்து
நின்றுகம் அயிழந்த தெய்வத் தாமரை
ஆனில அங்கை அரககுத்தேயாய் தன்ன
சேயிதழ் பாரிந்து மெய்பொரு கொட்டை
வா. இன்னுண் கழிஇ திருகுளாகது
காமநு நுமி காமரஞ் செய்ப்பு.

—Ibid. 70-77

4. மகாஅ அன்ன மந்தி மடவொர
நகரார் அன்ன தனிர முத்தம்
வாள்வாய எருதின் வயிற்றக தடகவி
விளாபுட் புதல்வொரோடு இலுவலி ஆடும்.

—Ibid. 56-61

Itaikkatanar

The name of the poet itself reveals the fact that he belongs to the region of forests and his poems testify to this effect. Out of his ten poems, nine dwell upon the forest scenery.¹

The forest region looks most beautiful in the early winter and the poet appropriately describes the fresh showers of the season in picturesque terms, beginning from the darkening of the clouds all over the sky to the lightning and thunder and the final showers pouring over and cooling the earth. The adjectives and epithets employed are so arresting and so appropriate that even the sound of the lines in a stanza in Akanāpūru suggest the various stages in the fall of these showers.²

The cochineal insects are depicted to run hither and thither quickly among the faded flowers dropped from the *kāyā* tree and this morning scene in the pastoral tracts is often compared to the beauty of corals mixed and spread with sapphires.³ This attractive scene on the earth is completed by reference to the top of the mountains where the white clouds move.⁴ The deer with their loving

1. Aka, 139, 142, 194, 251, 274, 284, 304, 310, 374.

2. மாகடல முகந்து மாதிரத் திருளி
மலாதலை உலகம் புதைய வலவேர்பு
பழங்கண் கொண்ட சேநுமபல கொணர்பு
போழந்த போலப பலவுடன் மின்னித
தாழ்ந்த போல நனியணி வகுது
சேர்ந்த போலச கொரிவன பயற்றி
திடியும முழக்கும இன்றிப் பாணா
வடிபுறு நலயாழ ருரப்பிசைத் தனை
இன்குரல் அழிதுளி தலைநு நன்பல
பெயல்பெய்து கழிந்த பூராறு வைகறை

—Aka, 374

3. Ibid. 139, 304, 374.

4. ஈன்றுநாள் உலந்த வாலா வெண்மழை
வான்தோய் உயர்வரை ஆடும்.

—Ibid. 139

mates graze, drink of the fresh water in the pools and jump and run through the forests.¹ The peacocks uttering their characteristic cry on the *kuruntu* trees are compared to the ladies scaring away parrots in the fields.² The shepherds are set in the background protecting the sheep, whistling and scaring away the jackals.³

There is one description of a river descending from its source in a mountain to the plain and draining into the ocean.⁴

The description of a rabbit's life is just like a page of its diary and it is so interesting.⁵ The poet with a keen eye for observation notes the eyes of the rabbit and compares them to the unripe fruits of the *nelli*,⁶ a comparison so happy and so real, revealing the poet's sense of form.

1. செவ்விலை டடவன செந்நீர் மருங்கு
செந்நீர் நிறுத தவள தெளளறல் பருங்கு
சுழ்மநி தனஇய தெற்குடை மடபரணை
வலந்நீர் மருங்கு அண்ணல் இரங்கொடு
அவ்வுகுணைத் தந்திவ அலகுநீர்வ அதுபு. —Aka. 304
2. குநிலி தெறநி தெருமக தேகலக
வலநிலைத் தந்திவ வரங்குணை இரந்து
ந்நிகழ் மகவிரிவ விவீரப் பங்கும. —Ibid. 194
3. தனகுமல வவநித் தநிலை இடையன
மடிவிடு விரிவ நுநிலை நீசைப்பக
தெறநி பரங்கும குறுநீர் வெரீடு
மன்னுடைக் குறுநுறு இரயர் பேரகம. —Ibid 274
4. மலையின இழந்து மாகுடல் தேககி
நிலவரை இழுகுரும பவயறு பேரக. —Pura. 43
5. குறுமயல,
முடங்குத வரங்கு விக்ருபீன அருந்துபு
குடங்குதவந் செவிய கோம்பவர் ஓடுபகி
இனதுயில் எழந்து துணைபொடு போடு
மயல நில செறுநிறை நீர்கண் ணுணைம. —Aka, 284
6. சிறியில செலவிக கரங்கண் டவன
குறுவழிக் கண்ண கரலப் குறுமயல. —Ibid.

Iraniyamuttattup - Perunkunrurp Perunkaucikanar

He is the author of the long idyll in Pattupī āṭṭu called Malaipaṭukaṭām. Out of its 583 lines, more than 400 lines are devoted to descriptions of Nature. The poem is one stretch of penpictures of Nature beautified by countless similes and shows not only the poet's keen perception of Nature's beauties but also his capacity for painting Nature. The poet's landscape is drawn from experience. Dark hills,¹ swift streams² and steep ways³ appear. Gloomy caves,⁴ deep clefts,⁵ dangerous slopes⁶ and rough tracks⁷ are all depicted in detail with the various plants⁸ and animals⁹ of the mountainous region. The poet has an unerring ear for the various sounds heard in the mountain and describes them elaborately in about 50 lines.¹⁰ These sounds combine together and echo far off. This conglomeration of sounds is likened to the rut of the elephant to which the mountain itself is compared and hence the suggestive title Malaipaṭukaṭām, the Rut of the Mountain.¹¹

Iṅkiranar

A poet interested in depicting the pathetic scenes of the desert tract, paints pictures of arid mountains and forests, regions which are waterless and of scorching heat and yet of animals and birds full of tender feelings like human beings.

-
- | | |
|----------------------------|-----------------------------|
| 1. Malai. 205, 212, 271-2. | 8. Ibid 265, 305, 334. |
| 2. Ibid. 213, 214, 323-4. | 9. Ibid. 234 - 7, 268, 269, |
| 3. Ibid. 214-224. | 307-314, 330-5, 404-5. |
| 4. Ibid. 255, 324. | 413 - 416. |
| 5. Ibid. 312, 366. | 10. Ibid. 294-348. |
| 6. Ibid. 288-9, 367-9. | 11. Ibid. Nac. |
| 7. Ibid. 373-4. | |

The male kite which wants to feed its mate suffering from hunger after laying eggs, goes in search of food, and finds the rotten flesh of a wild cow killed and left after being eaten by a tiger;¹ a picture of a female deer denying itself food and sunk in sorrowful thoughts of its mate killed by the hunter's arrow, is really pathetic;² a thirsty stag is depicted to run after the mirage in vain till it finally faints and calls to its mate in a sorrowful faint voice.³

The poet's sense of form and colour is manifest in his comparison of the bark of the *ōmai* tree to the skin of an alligator.⁴ The comparisons of the bunch of *iruppai* flowers to the ends of arrows in quiver and their falling down to the dropping of white pearls, are very appropriate.⁵ The dry teak leaves blown up high into the sky suggest the scene of flying kites.⁶ The poet compares the heroine's pale face to the moon losing its brightness in the morning.⁷ When the hero is on his way home he sees in the desert tract the moon just

-
- | | | |
|--|---------------|------------|
| 1. Aka 3. | 2. Ibid. 371. | |
| 3. வறண்டரத் தன்ன கனவாருபு பிழற்றுகி
அறவீரந் தன்ன தேர்நடை இ ஓடிப்
புலம்புவழிப் பட்ட உலமரல் உள்ளமொடு
மொய்ப்பனைப் பயிரும் மெலிந்தறி பி ருரய. | | —Ibid. 395 |
| 4. ஹுந் உழி மதலை மே ளந் தகால அன்ன
கருங்கால் ஓமை. | | —Ibid. 3 |
| 5. யாதத் தூனித் தலைதிறத் தவை போல்
பூத்த அருப்பைக் குழைபொதி குவியினர்
கழலதுளை முத்தின செந்நிலத் துதிர். | | —Ibid. 225 |
| 6. கடுவளி எடுத்த காலவழி தேக்கிலை
நெடுவிளிப் பருந்தின் வெறிமெழா தாங்கு
விகழுகண் புதையப் பாஅர. | | —Ibid. 209 |
| 7. வைகுநிலை மதியம் போலப் பையெனப்
புலம்புகொன் அவலமொடு புதக்கவின இழந்த
நலங் கெழு திகழுகம். | | —Ibid. |

rising above a hill, and is reminded of the beautiful face of his mate.¹ Her tearful eyes look like the *kuvalai* flowers with rain drops on them.²

His sense of sound is equally appreciable. The friction - roar of the bamboos is said to be heard like the hard breathing of an elephant tied to its pole³ and the sound of the west wind passing through the holes made by the beetles in bamboos is compared to the sweet tune of the shepherd's flute.⁴

Ilattup Putan Tevanar

His descriptions are mostly of animals and birds of the mountainous region. He refers twice to the bear seeking its food in the anthill to the detriment of the snake living in it.⁵ The elephant in his pictures is ruttish, strong and fierce enough to fight and kill the tiger.⁶ The wayfarers are afraid of its fatal attack on them.⁷ Its flow of rut attracts bees and their humming sound is musical enough to attract the animal called *acunaṃ* which listens to it and mistakes it for the tune of *yāl*.⁸

-
1. குன்றார் மதியம் கோக்கி நின்றநின்றது
உள்ளினென் அல்லனோ யானே, Nar. 62
 2. தன்கயம பயந்த வண்காற் குவளை
மாரி மாமலர் பொயற்கேற மனை
நீரொடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண், —Aka. 395
 3. வேர்பிணி வெதிரத்துக் காற்பொருந்நரலிசை
கந்துபிணி யானே அயரவுயிர்த் தன்ன, —Nar. 62
 4. புதலிவா ஆடமைத் தும்பி குயின்ற
அகலா அந்துளை கோடை மூகத்தலின்
ஆய்க்குழல பாணியின் ஐதுவந் திசைக்கும், ...Aka. 225
 5. Aka. 88, 307. 6. Ibid. 7. Ibid. 307.
 8. யானே உ, கவுண்மலியு இழிதரும காமர் கடலாம்
நெஞ்சிதைத் தொழுதி ஆப்பப யாழ்செத்து
இருங்கல் விடரனை அகணம ஓர்க்கும், —Aka. 88

The wild pig is wise enough to listen to the tickling sound of the lizard and carefully enters the *tinai* field during night.¹ This poet has also noted the form of the *tinai* ear looking like the trunk of the she-elephant.²

Among his scenes of the forest tract, the weaverbird's nest built of the sugarcane flowers is interesting.³ His epithet '*mutukkurai*' (wise) to the bird is very appropriate and revealing as it implies the instinctive talent of the bird in building the nest. He has noted the fall of the meteor as seen in the sky and used it in a comparison with the wheel of a chariot cutting and destroying the green crops on its way.⁴

It is a wonder he has not dwelt upon trees and flowers in his poems except for a rare mention of the *mullai* flower⁵ and of a *vēṇikai* branch,⁶ the latter in a simile.

Uloccanar

All his poems with one exception in which the picture of a mountain scenery occurs in a simile,⁷ belong to the sea coast region; and it is evident that the poet has lived in and loved the region so

-
1. முதைச்சுவல் கவித்த முரிச் செந்தினை
ஒங்குவனாய் பெருங்குரல உனீஇய பரங்கர்ப
பருவாய்ப் பலவிப் பாடோர்த்துக் குறுகும். --Aka. 88
 2. பிடிக்கை அன்ன பெருங்குரல ஏனல். --Kuru. 360
 3. கரும்பின், வெப்போல் வெண்முகை விரியத் திண்டி
முதுக்குறை குரீஇ முடினறுசெய் குடம்பை, Nar. 366
 4. குன்றிழி அருவியின் வெண்தேர் முடுக
இளம்பிறை அன்ன வினங் தகடர் தேமி
விசம்புவிழ் கொளளியின பைம்பயிர் துமிப்ப. --Kuru. 189
 5. Nar. 366. 6. Kuru. 343. 7. Nar 64.

much that he is able to translate all his experiences into very beautiful word-pictures.

He is endowed with a fine sense of sight and hearing. His expressions are invigorating and his verbs and adjectives are hardly less appropriate.

His taste ranges from the beautiful sandy shore that looks like milk and moonlight to the aerial roots of the screwpine trees that serve as the ropes of a swing for playing on the shore.¹ He seems to express his personal love for the pure white sand on the shore.

The sand heaped by the east wind and by the west wind is pictured.² The picture of the west wind heaping sand around the trunk of a tall palmyra tree and making it appear short is really a picture culled from his vivid observation.³

Of all the poets of this age, Ulōccaṇār seems to be the most interested in the *punuṇḍi* tree and it is in his poems that we find a number of descriptions of this tree and its peculiar dark shade. The shade of the tree standing on the sandy heap on the shore is pleasant and there is a contrast between the darkness of the shade and the white brightness of the sand.⁴ The tree is so near the

- | | |
|--|-------------------------------------|
| 1. நிலவுமணல்,
பால்கன் டன்ன ஊதை வெண்மணல்.
தாழை வீழ்கயிறு. | —Aka. 20
—Ibid. 400
—Ibid. 20 |
| 2. கொண்டல் இடுமணல்.
கோடை இட்ட அடும்பிவர மணற்கோடு. | —Ibid. 20
—Kuru. 248 |
| 3. ஆடரை புதையக் கோடை இட்ட
அடும்பிவர மணற்கோடு ஊர அடும்பனை
குறிய ஆகும். | Ibid. 248 |
| 4. எக்கர்ப்பு பூனை இன்னிழல்.
காணல் நன்னிய வார்மணல்குன்றில்
எல்லி அன்ன இருந்நிறப் பூனை. | —Aka. 20
—Nar. 354 |

coast that its branches are wet by the waves dashing against them.¹ The pollen shed over the soft sand that always looks pure and fresh offers a beautiful sight.² In a stanza in *Narṇinai* the poet devotes almost all the lines to draw an artistic picture of the tree in colourful words.³ The iron-like branches; the sapphire-like leaves, the silvery flowers, the golden pollen, all these make this a unique picture.

The sight of the coloured earth with the pollen of *punnai* flowers on it together with the loud humming of the bees there leads the horses of a chariot to mistake the place as one hiding a tiger and consequently they become very much terrified on approaching the spot.⁴ His highly developed sense of colour is evident in these lines. His treatment of smell is clear in the stanzas which describe how the bad stink of fish in the surroundings of the fishermen's village is dispelled by the fragrance of the *punnai* flowers, the screwpine flowers, etc.⁵ The fragrance of the *neytal* flowers crushed by the wheels of a chariot is said to be like that of the unfermented fresh toddy.⁶

1. உரவுத்திவர பொருத திணிமணல் அடைகரை
நனைந்த புன்னை மாச்சினை தொகை ம.

—Iuru. 175

2. புதுமணல் காளல் புன்னை துண் தாது.

—Nar. 74

3. இருமயின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
நீலத தன்ன பச்சினை யகந் தொறும
வெள்ளி அன்ன விளங்கினர் நாட்டின்
பொன்னின் அன்ன நறுந்தாது உதிர.

—Ibid. 249

4. பொன்னின் அன்ன நறுந்தாது உதிரப்
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூநாறு குருஉச்சுவல்
வரிவண்டு ஊசலின் புலிசெத்த வெரீஇ
பாபுடை வயங்குதான் பந்தின் தால்.

—Ibid.

5. Nar. 63, 203.

6. நெமி தந்த நெடுநீர் நெய்தல்
வினையா இனங்கள் நாற.

—Aka. 400

The stress laid on the loudness of the humming of the bees in the *punnai* flowers is such that the heroine remarks that it is not possible to know in advance the coming of the hero by listening to the sound of the chariot he rides in.¹

Like other Sangam poets who dwell upon this region, Ulōccanār, too, rarely extends his descriptions to the sea proper. There are one or two descriptive touches of the sea² but they are not enough to explain his experience of the sea by a voyage as such. However, his picture of a large shark killed by fishermen is vivid enough.³ The fish is fatally wounded and it leaps over the water sprinkling its blood all over when the scene reminds the poet of a rainbow in the sky.

Amidst the incessant noise of the seashore, the poet observes and appreciates the still silence of the night which the *ayril* disturbs by its slow shrill cry from its nest on the palmyra tree.⁴ The call of the bird breaking this silence is so melodious that the sorrow of the heroine anxiously waiting for her lover suddenly reaches its climax.

Besides referring to the aerial roots of the screwpine trees from an utilitarian point of view,⁵

1. கருங்கோட்டுப் புண்ணை மலரின் தாதருத்தி
இருவதளிப் பிரசம் ஊத அவர்
செடுத்தேர் இன் னாவி கேட்டலோ அரிதே. —Nar. 311
2. Aka. 20 200, 210
3. பரகவர், எறியுனி பொருத ஏழுறு பெருமீன்
புண்ணுமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட
திரைபயில் அழகார் உழக்கி உரனழிந்து
சீரைதழில் மருங்கிற படர்கருந். —Aka. 210
4. மன்றலம் பெண்ணை மடலசைர் வாழ்க்கை
அன்றிலும் பையென நரலும். —Kuru. 177
5. Aka. 20

he describes the thorny petals of the screwpine flowers and compares them to the tusk-like fin of the shark ¹ The white flowers thus blossomed are said to look like the conches lengthened. The waves dash against them spreading their fragrance all over the shore so as to completely clear it of the stink of fish.²

The descriptive epithets are very accurate artistic touches as in the phrases *ciṟu vi nāḷal*³ (the *nāḷal* of tiny blooms), *irul nīṟaṭ punnai*⁴ (the *punnai* tree of the colour of darkness), *veṇṭalaiṭ-punari*⁵ (the white-headed sea, the sea of waves white in their crests.)

The poet is also interested in describing the havoc of nature as in his picture of a ripe palmyra fruit which falls over a beautiful *neytal* flower and crushing it plunges into the deep mire of the back waters, scaring away the flock of birds perching on the bank.⁶

Uraiyur Maruttuvan Tamotarānar

The poet describes the forest and the mountain regions, but in their arid and desert-like form.

-
1. திறைமுதிர் அகராய் தடந்தான் காழைச்
கழவுமருப பன்ன முட்டோடு Nar. 131
 2. தடந்தான் காழை முன்னுடை நெடுந்தோட்டு
அகமடல் பொதுவிய முனமுதிர்வானபூந்
கோடுவார் தன்ன வெண்பூத காழை
எறிதரை உதைத்தலின் பொங்கித் தாதுகோர்பு
சிறுதடிப பாக்கத்து மறுபுலாம் அறுக்கும். —Ibid. 203
 3. Ibid. 74. 4. Ibid. 354. 5. Aka. 20
 6. கழிகேர்பு. காணற்பெண்ணைத் தேனுடை அளிபழம்
வள்ளிதழ் வகை வந்த முக்கிறபு
அன்னம் இருஞ்சேற்று ஆழப் பட்டைக்
கிணக்குருகு இரீயும். Nar. 372

The poet has a keen eye for emphasising the contrast in colours as seen in his picture of the charcoal-like faded *kāyā* flowers mixed with the fiery bright *ilavu* blossoms.¹ The red ground is said to be adorned by the golden *vēṇkai* flowers.² The white rat with its small legs, coloured hair and *kunri*-like eyes forms a beautiful picture by itself.³ Apart from this there is also another picture of a rat with cup-like ears resembling the *kōṇku* bloom.⁴

Aiyar Mutavanar

Though the poet refers to all the four regions, his experience and interest seem to be in the mountain scenery. It may be said in general that his pictures are tame.

Of the sea coast scenery, his painting of the grove of *punnai* trees of black branches with cool shade like condensed darkness on the white sand that looks like heaped - up moonlight is a lively picture.⁵

He describes the *tinai* field along with the parrots coming in a flock seeking the *tinai* ears.⁶ The monkeys are depicted as bathing in the

-
1. கரிபரத் தன்ன காயாஞ் செம்மலொழு
எரிபரத் தன்ன இலமலர் விரைஇ. Aka. 133
 2. செம்பரல் முரம்பிற் சிதர்த்த பூழி
நன்னுள் வேங்கைவி ளன்களம் வரிப்ப. —Ibid
 3. குன்றி ளன்ன கண்ண குருடமயிர்ப்
புந்தான் வெள்ளெலி மோவா யேறதை. Ibid
 4. வேனிற் கோங்கின பூம்பொகுட்டன்ன
குடந்தையஞ் செவிய கோட்டெலி. —Pura. 321
 5. இருள் தினிற் தன்ன ஈர்த்தன் கொழுமீழல்
கைவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருகதைக்
கருங்கோட்டுப் புண்ணப் பூம்பொழில். —Kuru. 123
 6. Nar. 206

streams, jumping and playing on bamboos as if on swings and resting with their mates on the *venikai* trees.¹

A young calf of the wild cow is terrified by the sound of the hunters, and leaving its group it runs away to the village nearby and is brought up by the village boys and becomes tamed.²

In the same manner he studies the life of the winged white ants that meet their death on the very day on which they start their life in the air and uses this study in teaching a moral based upon the transitoriness of life of the warmongers among kings who rise to power, wage wars and fall dead in the battlefields. In eight small words he paints the anthill with such a skill that the process of building the anthill is vividly brought before the eyes of the reader.³

Okkur Macattiyar

The poetess has two stanzas on the forest region and its appropriate season, the early winter.⁴ It is a rare coincidence, if Okkūr

1. கருவிரல மந்திச் செம்முடிப் பெருங்கினை
பெருவரை அடுக்கத் தருவி ஆடி.
ஒங்கு கழை ஊசல தூங்கி வெங்கை
செழைபணி நறுவி கதிரினை உறைப்பக்
கலியொடு திரிக்கும்.

—Nar. 334

2. அமர்க்கண் ஆமான அஞ்செவிக் குழவி
கானவர் எடுப்ப வெரி இனந்தீர்ந்து
கானம் கன்னிய சிறகுடிப் பட்டென
இனியர் ஒம்ப மரி இயவன் நயந்து
மனையுறை வாழ்க்கை வல்லி யாங்கு.

—Kuru. 322

3. நுன்பல சிதலை அரிதுமுன் நெடுத்த
செம்புற் ரியம் போல
ஒருபகல் வாழ்க்கைக் குவமரு வேரே.

—Pura. 51

4. Aka. 324; Kuru. 126.

Mācāttapār, who has also written poems on this region, is her husband.¹ But there is no other evidence to prove this except their names.

In stanza 324 of Akanānūru she reveals her keenness of observation through all the senses except that of taste. Her sense of movement is evident from the beautiful comparison of water flowing fast along the lines furrowed by the wheels of the chariot to the snake's crawl.²

In a stanza in Kuṟuntokai, there is a personification of the season *kār* or early winter. The heroine expresses her feelings to her lady-companion saying that the season laughs at her disappointment and anxiety for her lover who has not yet returned as promised; and she sees it laughing with its teeth in the fresh buds of her own *mullai* creeper. This picture is most appropriate as the creeper yields buds only in the beginning of this season.³

Oṭai Antaiyar

The fourth hundred of Aṇḱuṟunūru is by this poet besides a few stanzas in Kuṟuntokai. All the poems describe the arid desert region, mostly the mountainous desert. Yet they are almost free from rudeness, brutality, death, destruction and

1. Aka. 14.

2. வண்டுன் நறுவி துமிதத நேமி
தண்ணில மருங்கிற போழந்த வழியுள்
நீரைச்செல பாம்பின் விரைபுநீர் முழுக
செவதும் நெடுந்தகை தேரே.

-- Aka. 324

3. இவனும் வாரார் சவன ரோளனப்
பெயலபுநந் தந்த பூங் கொடி மூலலைத்
தொகுமுடை இலங் கொயிறு ஆக
நகுமே தொழி நறுந்தன காடே.

Kuṟu. 10.

the like ; and this shows that the poet is soft-natured and sympathetic.

The pictures of the lives of birds and animals are interesting and full of pathetic feelings. The female kite perches lonely on the leafless *ōmai* branch and cries aloud.¹ The birds on the *uraiyam* tree are terrified by the sound of its leaves in summer and therefore leave it for another in a distant place.² The elephant is afraid of the scorching heat of the ground and is careful not to touch it with its trunk.³ The thirsty elephant searches for water in vain and finally raises its trunk and breathes hard like the blowing of a horn.⁴ An old stag escapes from the attack of a tiger and calls its mate with a masculine voice.⁵

Even the wild beasts are as sympathetic as the poet himself. A *cennāy* with its mate refrains from attacking a female deer with its young one.⁶ Another *cennāy* is said to keep itself away when a young pig comes on its way.⁷ The poet has the suggestion implied that even the wild beasts on

-
1. உயறுதலைப் பருந்தின் உனிவரம்பு பேடை
அயறுதலை ஓமை அங்கவட்டேறிப்
புலம்புகொள விலிக்கும் நிலங்காய் காணத்து. —Ain. 321
 2. வேலில் அரையத் திலையொலி லெரீ இப
போலிப் புரூஉண்ணுது பிறிதுபுலம் படரும். —Ibid. 325
 3. பொறிவரித் தடக்கை வேழம் அஞ்சிச்
சிறுகன் யாநீர் நிலம்தொடல் செல்லா. —Ibid. 327
 4. நீர்நடைக்கு ஊக்கிய உயவல யாநீர்
இயம்புணர் தூம்பின் உயிர்க்கும் அத்தம். —Ibid. 337
 5. புலிக்கோட்டினைழத்த கவைக்கோட்டு முதுகலை
மான்பினை அணைதர ஆண்குரல் விலிக்கும். —Ibid. 373
 6. ஈரம்பினைவு புணர்ந்த செந்நா யேற்றை
மறியுடை மான்பினை கொள்ளாது கழியும். —Ibid. 354
 7. கவிழ்மயிர் எழுத்தின் செந்நா யேற்றை
குருநிப்பனறி கொள்ளாது கழியும். —Ibid. 397

such desert tracts are good-natured and kind towards helpless creatures, and this he puts in the mouth of the lady - companion who consoles the heroine by suggesting that her lover would witness such sympathy even in the lives of the wild beasts on his way and would be reminded of his duty to his dear wife.

There is one appostrophe to the crow, an address by the foster - mother of the heroine requesting it to caw as a favourable sign portending the return of the hero who has eloped with her daughter.¹

In the ten stanzas called 'Ilavēṇil paṭṭu', the poet describes the scenery of the early summer and the various trees that blossom or shoot tender leaves in that season.² The melodious tune of the cuckoo and the harmonious humming of the bees are not, of course, forgotten.

The poet sees from a distance the wild fire spreading in the mountain and aptly compares it to a gold chain adorning the back of an elephant.³

He also seems to have observed the fall of fire with thunder and illustrates it by bringing in the comparison of the dropping of the fiery red flowers of the *ilavu*.⁴

1. மறுவில் தூவிசெறுகருந் காக்கை...
வெஞ்சின விறல்வேற காணியொடு
அஞ்சி யலாதியை வரக்கரைந் தீமே. —Ain. 391
2. Ibid. 341-350
3. யாநா பிணித்த பொன்புனை கயிறதின்
ஒன்னா ரிமேய்ந்த கரத்திடை. —Ibid. 356
4. முன்அரை இலகத்து ஒன்னினர் வான்பு
முழங்கழல் அசைவனி எடுப்ப வானத்து
உருமுப்படு கனயின் இருநிலத்து உறைக்கும். —Ibid. 320

The *ilavu* trees on these tracts are utterly leafless in summer but full of fiery flowers and, seen at a distance, the mountains with these trees look as if ablaze with fire.¹

Some of the comparisons of this poet are quite original and appropriate too. The creepers climbing round the trees and waving in the wind are compared to the ladies dancing in the arms of their husbands.² The large flat rocks on the mountains are like the hard blocks of iron in the blacksmith's forge and the small pools therein are like the holes of the ants.³

There is a clear picture of a neem tree drawn in a few words '*ciriyilaik kurun cinai vēmpu*' (the neem tree of tiny leaves and short branches).⁴

Orampokiyar

He is a poet of the agricultural region and the author of the fourth hundred of *Ainḱurunūru*. Even his poems in other anthologies *Akaññūru* and *Kuruntokai* are about the agricultural tract. They prove his long association with Nature, especially in that region.

There are two descriptions of the buffalo with the *paṅṇai* flowers intertwined in its horns, and they are the best examples of his power to paint

1. இலையில் மலர்ந்த ஒஞ்சுநிலை இலவும்
மலைபுறு தீயின் சுரமுதல் தோன்றும். —Ain. 338
2. மன்னர் அன்ன மரவும் தழீஇ
மகனீச் அன்ன ஆடுகொடி நுடங்கும். —Ibid. 400
3. ஏறும்பி அனையின் குறும்பல் சுனைய
உலைக்கல் அன்ன பாதை. —Kuru 12
4. Ain. 339

word-pictures. The *pakanrai* flowers are white in colour like the *tumpai* flowers, the flowers symbolic of war in ancient Tamil country, and as such it is very apt when the poet says that the buffalo with the *pakanrai* flowers in its horns looks like a warrior marching in a battlefield, when it returns to the village in the evening walking over and cutting with its hoofs the *varal* fish in the mire in which it was sleeping.¹ In the other picture, the young calf itself is terrified when the parent buffalo approaches it with those flowers in its horns.²

He has also an accurate knowledge of the lives of crabs³, crocodiles⁴ and other animals.⁵ The birth of young crabs is said to cause the death of the mother and on the contrary the parent crocodile is said to eat away its young one.⁶ The tortoise, on the other hand, is affectionate towards its young one which is said to grow looking at the face of the mother.⁷

The poems reveal his lack of keen sense of sound in observing Nature. There is not a single instance

-
1. அரிமலர் ஆம்பல மேயந்த நெறிமருப்பு
கூந்தன் எருமைக் கவலபடு மதுபோத்துத்
தூங்குசேற் றன்வல் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைந்நீன வரா அல் குறையப் பெயர்தந்து
குருஉக்கோடிப் பகன்றை குடி மூதூப்
போசெறி மன்னரின புகுதரும.

— Aka, 361

2. பகன்றை வான்மலர் மிடைந்த கோட்டைக்
கருங்கான் எருமைக் கன்று வெருஉம்.

— Ain. 97

3. Aka. 316

4. Ain. 97

5. Ibid. 24

6. தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் களவனெடு
பின்ன தின்னும் முதலித்து அவனார்.
தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலி.

— Ibid. 24

— Ibid. 41

7. திம்பெரும் பொய்கை யாமை இளம்பார்ப்புத்
தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திடு அஞ்சு.

— Ibid. 44

in which he appreciates Nature with a musical ear. To him, Nature seems to be silent. Also there is the absence of the appreciation of fragrances.

As regards his sense of sight, motion and form attracted him more than colour. The kingfisher seizes and eats the *varāl*, flies to the low branch of the *marutu* tree and sleeps there.¹ The crane feeds on the fish and flies to the haystack and stays there.² Even the *vēlam* flowers are described in their swinging and waving state.³ A crab plays in the mire of the paddy fields and enters the burrows in the roots of the *mulli*.⁴ Another crab seizes a paddy ear, and with it enters its wet mud hole in the watery field.⁵ The paddy crops shed the blooms into such holes in the field.⁶ The ripe fruits of the mango trees over the bund of the tank drop down into the deep water.⁷

His accurate observation of form is evident from some of his comparisons. The *āmpal* with closed petals looks like the back of the crane.⁸ The mother tortoise appears like a measure used

-
- | | |
|---|------------|
| 1. வராஅல அருங்கிய சிறுசிரல் மருதின
தாழ்சினை உறங்கும்... | —Aka. 288 |
| 2. கயலஆர் நாரை போர்வில சேக்கும. | —Ain. 9 |
| 3. புதல்மிகை நுடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசம்பாடு குருகின் தோன்றும். | —Ibid. 17 |
| 4. அன்னல ஆடிய புள்ளிக கன்வன
முள்ளி வேரகைச் செல்லும். | —Ibid. 22 |
| 5. செந்நெலஞ் செறுகின் கதிர்தொண்டு கன்வன்
தண்ணக மண்ணகைச் செல்லும். | —Ibid. 27 |
| 6. வேப்பநனை அன்ன நெடுங்கட் கன்வன்
தண்ணக மண்ணகை நிறைய நெலகின்
இரும்பூ உதிர்க்கும். | —Ibid. 30 |
| 7. நடுவடி மாஅத்து விளைந்தரு நிற்பழம்
செடுரீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம். | —Ibid. 61 |
| 8. மைங்காற் கொக்கின் புண்புறத் தன்ன
குண்டுரீர் ஆம்பல. | —Kuru. 122 |

in those days and the young ones sleeping on its back seem like small vessels turned and placed over the measure.¹ The comparison of the *āmpal* bud to the crane is made interesting in the picture in which the *kenṭai* fish that escapes the beak of a crane by dipping deep into the water is said to be terrified later at the sight of the white *āmpal* bud in the tank.²

The poet has the painter's eye for noting the colours and making comparisons. The white flowers of the *vēlam* on the bunds of tanks are said to appear like those of the sugarcane, and look like the crests of horses;³ when seen over the green bushes, they appear like the white cranes flying in the sky.⁴ The projecting, elongated eyes of the crab are like the neem buds.⁵ The complexion of the heroine is compared to the colour of the stalk of the *āmpal* when stripped off its outer fibre.⁶

For his interest in the seasonal changes of Nature there is one example of a river depicted to be flowing with muddy water in late winter and with crystal clear water in summer.⁷

-
1. அம்பணத் தன்ன யாமை ஏறிச்
செம்பின் அன்ன பார்ப்புப்பல துஞ்சும். — Ain. 48
 2. குருகு கொளக குளித்த கெண்டை அயலது
உருகெழு தாமரை வான்முகை வெளுஉம். —Kuru. 127
 3. கரைசேர் வேழம் கரும்பின் பூகரும்.
பரியுடை நன்மான் பொங்குளை அன்ன
அடைகரை வேழம் வெண்டூப் பகரும். —Ain. 12
 4. புதன்மிசை நுடங்கும் வேழ வெண்டூ
விகம்பாடு குருகின் தோன்றும். —Ibid. 17
 5. வேப்புநனை அனை செடுங்கட் களவன். —Ibid. 30
 6. பொயகை ஆம்பல் நார்உரி மென்கால
நீரத்தினும நீற்றறுதல். —Ibid. 35
 7. கூதி ராயின் தன்கலிழ் தந்து
வேனி லாயின் மணிநீரம் கொள்ளும், யாறு. —Ibid. 45

Auvaiyar

Auvaiyār's poems are on all regions though there are many on mountains and only one or two on sea coast.

Her chief merits are those of keen observation, alertness to sights and sounds and fragrances and interest in appreciating the beauty of whatever is high either in the sky or in the mountain heights.

The sun is a planet of great lustre passing through the sky.¹ The flock of white cranes flying in the sky in their characteristic arch-like arrangement is compared to a garland of white *kūṭaḷam* flowers throw high in the sky.² The setting sun disappearing in a mountain is painted in a stanza.³ The clouds spread all over and cover the sky before they begin to rain.⁴ The poet sees and appreciates the fall of a stream in the Kolli hills.⁵ The monkey sitting on the high branch of a tree with its young one also attracts her eyes.⁶ She observes and describes lightning during the rainy season suddenly illuminating the mountain tops and the clefts therein.⁷ The moonlight in the early morning is depicted to become pale.⁸

1. வாய்ம ஊர்ந்த வயங்கொளி மண்டிலம். —Aka. 11

2. விரும்புவிடைத் தெழுந்த கூதளங் கோலாகரின்
பசுந்ரங் வெண்குருகு வாய்ப்பறவாணி இ. —Aka. 273

3. நெய்தல கூம்ப நிழலகுணக்கு ஒழுக்க
கல்சோ மண்டிலம் சிவந்துள்ளம தலிய. —Nar. 187

4. வயலிற் விகாடபகம் புனையா பாராயப்
பெய்தொடந் வினசே பெய்யா வானம். —Ibid. 371

5. மாயிருந் கொல்லி உசசித் தானுர்த்
ததைத்துசெல அருவி. —Aka. 303

6. உயர்கோட்டு, மகவுடை மந்து போல. —Kuru. 29

7. காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல
மாமயில் விடரகற் விளங்க மிலனி. —Nar. 371

8. பசலை நிலவின் னிபடு நிலவு. —Puru. 392

Her knowledge of the different seasons and the changes that Nature undergoes in those seasons is really interesting. The pictures of the dewy season and the early winter are vivid.¹ The still silence of midnight is also described.² The midnight silence is disturbed by the soft south breeze or by the roaring thunder of the rainy clouds.³ The evening is described in the picture in which the sun sets, the neytal flower closes its petals and there are shadows endlessly stretching eastward.⁴

The poet with his keen ears notes the various sounds in Nature and by descriptive touches enables the reader to hear them. The crickets make peculiar sounds in the decayed trees in the desert tracts which are heard like the tinkling sounds of the bells around the necks of the bullocks of the salt merchants.⁵ The stormy wind in the arid tract blows over the dry seeds of the *uliñci* which then strike at one another and make sounds.⁶ The shriek of the owl in the *ñemai* tree in the desert tract is like the sound of the smithy.⁷

1. Aka. 283; Kuru. 183; Nar. 371, 381.

2. Kuru. 28

3. அவமரல் அசைவளி அலைப்பன
உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே.

—Ibid.

படுமழை உருமின் உரற்றுருரல
நடுநாள் யாமத்தும் தமிழமேட்டே.

—Nar. 120

4. நெய்தல் கூம்ப நீழல்குணக்கு ஓழுநக்
கல்சேர் மண்டிலம் சிவந்துனின் தணிய.

—Ibid. 187

5. வறன்மரம் பொருங்கிய சிள்வீடு உமணர்
கணநிரை மணியின் ஆர்க்கும்.

—Aka. 303

6. வெந்திறல் ஓடுவளி பொங்குப் போர்தென
நெறுவிகை உழிஞ்சில் வற்றல் ஆர்க்கும்

—Kuru. 39

7. மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் காணத்து
அவந்தலை ஞெமையத்து இருந்த குடினாளு
பொன்செய் கொல்லின் இனிய தெளிர்ப்ப.

—Nar. 394

The poet has an interest in depicting the rainy clouds¹ and the mountain streams full of water flowing in them.² There is one apostrophe to the cloud in which the heroine blames it for its merciless and harsh behaviour towards women especially during the absence of their lovers.³

The rattan creepers on the bunds of tanks and the otter taking refuge amidst them are again and again described by the poet.⁴ The *vālai* fish is said to seize the rattan fruits for its food⁵ and the otter is said to eat the *vālai* fish in its turn.⁶

Many of the descriptions of the objects of Nature are used in similitudes, e.g., the crocodile that is capable of killing an elephant even in a small pool with water of no depth,⁷ a tree standing on the crumbling edge of the bank of a forest stream with its roots turned out and its tender leaves trembling,⁸ the footprints of an elephant,⁹ the *kuvalai* flower in a tank full of water.¹⁰ the high

1. Kuru. 158; Nar. 129. 371, 381.

2. Aka. 303; Kuru. 200

3. கடுவிகை உருமின் கழறுகுரல அகனஇக்
காலொடு வந்த கமஞ்சூல மாமழை
ஆரளி இகையோ நீயே போகிகை
இமைபுழை துளக்கும் பண்பினை
துணையிலர் அளியா பெண்டிரிக் தெவனே.

—Kuru. 158

4. Kuru 91. 364; Nar. 390.

5. அரிற்பவர் பிரம்பின் வரிப்புற அனகனி
குண்டுரீர் இலஞ்சிக் கெணகட ததுஉம்.

—Kuru. 91

6. அரிற்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற நீர்நாய
வாளை நாளிரை பெறு உம்.

—Ibid. 364

7. தர்ப்புடு என்னீர்க் களிமட்டு விழ்க்கும்
சர்ப்புடைக் கரா அத தன்ன.

—Pura. 104

8. கரைபொருது இழிதரும காண்யாறறு இடுகரை
வேர்களைர் மாஅத்து அந்களிர் பெரல.

—Nar. 381

8. Pura. 392

10. Kuru, 388.

floods in a river touching the branches of the trees on the banks and in course of time subsiding and finally leaving little water,¹ a monkey with its young one safe in its clutches even in the topmost branch of a tree,² and the sparrows flying to a far off place to bring paddy and other food.³

Katiyalur Uruttiran Kannanar

He is the author of two long idylls *Paṭṭinap-pālai* and *Perumpāṇārruppaṭai* in *Pattupāṭṭu* and one short stanza in *Kuṟuntokai*⁴ and another in *Akanāṇūru*.⁵

His astonishingly close observation of Nature enables him to give accurate comparisons to almost every sight and sound he describes in his poems. In his idyll *Perumpāṇārruppaṭai* there are many such comparisons. It is one stretch of pen-pictures of Nature beautified by countless similes. Some of them are :—

The bent tusk of the boar is like the *akatti* flower.⁶ The rabbit has long ears like the petals of the lotus.⁷ The young ones of the quail are

1. நீடிய பரர அத்த கோடுதொய் மலிரினை
இறைத்துணர் சென்றற ருஅங்கு.

—Kuru. 99

2. Ibid. 29.

3. நிரைபறைக் குரீஇயினம் காலைப் போவி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இறைதேர் கொட்டிந வாசிப் பொழுதுபடப்
படர்கொள் றாலைப படாத் தாங்கு.

—Aka. 303

4. Kuru. 352

5. Aka. 167.

6. புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன
வளைமருப் பேனம்.

—Perumpan 109-110

7. முள்ளரைத் தாமரைப் பூவ்லிதழ் புரையும்
நெடுஞ் செவிக் குறுமுயல்.

—Ibid. 114-5

like the *kaṭampu* flowers.¹ The forked legs of the crab are like the blacksmith's pincers.² The *kayal* fish and the shrimps frisking in the water appear like sharp arrows and bows.³ The *kuvalai* and *nīlam* flowers with attractive but different colours in a tank present the sight of a rainbow in the sky.⁴ The bent plantain fruits are of the shape of the tusks of the elephant.⁵ The sound of churning curd in the cowherd's house in the early morning is heard like the mild grumbling of the tiger.⁶

These go to prove his keen and interesting observation of plants, animals and birds. Only some of the poets mention the skylark in their poems, and Kaṭiyalūr Uṟuttiran Kaṇṇaṇār is one of them.⁷ Like others he has also not given any description of the bird since it is not easily noticeable and spends its life in the high sky and in the distant forests.

He has a few lines depicting the Himalayas and the Ganges descending from it, and this description is used only in a simile.⁸

1. வண்ணக் கடம்பின் தறுமலர் அன்ன
வளரினம் பினை தமிழக குறுங்காற்
கறையனற் தறுமபூழ் கட்சிச் சேக்காட். —Ibid 203-5
2. மிதயுடைக் கொல்லன் முறிக்கொடிற் றனை
கவைத்தான் அலவன். —Ibid. 207-8
3. புலவுதுனைப் பதழியும சிலையும மானச்
செவ்வரிக் காலொடு பச்சிருப் பிறழ்ம. —Ibid. 269-70
4. அலிரு வானத்துக் குறையில் ஏய்ப்ப
அரகிதழக் குறையொடு லீலம் டே. —Ibid 292-94
5. கவைமுலை யிரும்பிழக கவுண்டருப் பேய்க்கும்
குலைமுதற் வாழைக் கூனி வெண்பழம். —Ibid. 358-9
6. புல்குரல் மத்தம் ஒலிப்ப வாங்கி. —Ibid. 156
7. தற்பாடிய தளியுணவின்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி. —Pattinap. 3-4
8. இமையவர் உறையும் சிமையச் செவ்வரை
வெண்திரை கிழித்த வினங்கு கடர் நெடுங்கோட்டுப்
பொன் கிழித் திழிதரும் போக்கருங் கங்கை. —Perumpan 429-31

In spite of such elaborate pictures of natural scenery in his poems, there is no evidence to prove that the poet has any interest in fragrances. Further he does not depict the seasonal changes in Nature and does not even restrict his descriptions to particular seasons.

Though he gives pictures of the clouds encircling the mountain cliffs and states that they play there,¹ there are no descriptions of the pouring rain.

Kantarattanar

He is the author of poems all on the theme of love and of them two are descriptive of the fresh showers of the early winter called '*kārkālam*'.² One of them is an apostrophe to the rain; the heroine blames the clouds thundering with harshness towards her in the absence of her lover.³

There is nothing peculiar or characteristic in his description of Nature, even in his stanzas on the fertile mountain scenery or on the arid mountainous region.

Kapilar

Among the Sangam poets it is Kapilar who has written a great number of poems, most of

1. மழையின் யாடும் கழைவனர் அடுக்கத்து. —Perumpan. 257

2. Aka. 23; Nar. 288.

3. பருவஞ் செய்த கருவி மாமழை
அவரீஇ அறிமொ ஈங்கென வருதல்
சான்றோர்ப் புரைவதோ அன்றே மான் றுடன்
உரவுரும் உரறு நீர்ப் பரந்த
பாம்புபை மழுங்கல் அன்றியும் மாண்ட
கனியா நெஞ்சத் தாலும்
இனிய அல்லரின் இடிகலில் குரலே.

—Nar. 288

which are on the mountain scenery. He is of distinct importance because of his lingering pleasure in the beautiful scenes of hills and of his poetic comprehension of them.

The Parampu mountain where he spent most of his life in the company of his patron and friend Pāri, the chief of the mountain and the surrounding country, has saturated, as it were, in his very soul and forms a very large portion of his pictures of Nature. He very rarely mentions the name Parampu¹ but this mountain is there in all his accounts. He has all the three indispensable attributes of a Nature - poet; an eye to see Nature, a heart to feel Nature, and a boldness and energy to depict it in word - pictures. He has the power of rendering a true landscape with a wealth of details and vivid imagery.

His mountains are very fertile and are full of fruitful trees like the plantain and the jack, flowers like the *vēnikai* and the *kāntal*, birds like peacocks and parrots, animals like elephants, tigers, monkeys and wild pigs and sounds like those of falling streams and humming bees.

In as much as his landscape is restricted, there are no paintings of the scenes and objects of regions other than mountains, and seasons other than the late winter which is the appropriate seasons for the mountain region. There are two references to the incessant roar of the waves of the sea tossed by wind (used in a similitude,²) and one description of

1. Pura. 105, 113, 337.

2. எல்குடிப் பரகட் டெஹலித் தரங்கு.

எழுது டெலித் கைய உரத.

—Patirrup. 68

—Ibid. 69

the crow seeking fish in the backwaters,¹ one of the crabs moving on the coast through the faded *ñāḷal* flowers² and another of the flock of cranes sitting on a sand dune resembling an army.³ These are exceptions which show that he has experience even of the maritime region, but his interest lies in the mountain scenery alone.

In the two anthologies *Aiṅkurunūru* and *Kalit-tokai*, he is the author of all the poems with the mountain regions as their background (poems of *kuriṅcittinai*). In *Pattuppāṭṭu*, the poem called *Kuriṅcippāṭṭu* (meaning 'the mountain poem') is a long one elaborately describing the mountains scenery. In it the author mentions the names of about 99 flowers in a catalogue-like list and most of them are of the mountain region.⁴ His vast experience of trees and birds and animals of the mountains is such that it may be said that one gains all knowledge about them from his descriptions.

There are three apostrophes, one to the sun,⁵ another to the *Paṇampu* mountains itself,⁶ and the third to the parrots living there.⁷

His intimate knowledge of the lives of animals and birds enable him to use it in similitudes and that

1. பெருங்கடற் றிரையது சிறுவென் காக்கை
களிறறுச செய் யன்ன பாசடை மடக்கிப்
பனிக்கழி துழவும் பாணன்.

—Kuru. 246

2. எக்கச் சென்டிண் இருங்கிளைத் தொழுதி
இலங்கெயிற்று வளர் இளைனகை மகளிர்
உணங்குதினை துழவும் கைபொல் ஞாமல்
மணங்கமழ் நறுவீ அரிக்கும.

—Nar. 267

3. நெய்த்தலைக் கொழுமின் அருந்தினைக் குருகு
குப்பை வெண்மணல் ஏறி அகரசா

ஒன்படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும்

—Ibid. 29

4. Kurinoli. 62-95.

5. Pura. 8.

6. Ibid. 113.

7. Nar. 376.

is how makes the suppressed similes (*Ulluray Uvavam*) interesting to the reader.

Nature offers feast for all his senses and he pictures the animals there enjoying luxurious life like himself. A monkey drinks the water from a rocky pool mixed with the sweet honey dropping from the adjacent jack tree and becoming fermented; and then unable to climb over the sandalwood; tree nearby, it falls down on a bed of withered flowers and sleeps there.¹ The noise of the mountain stream or the humming of bees serves as a lullaby to the sleeping elephant.² The poet hears in the music of Nature, various sounds like the tunes of flute, 'yāl,' horn, and drum³ and with these imagines an academy of music and dance of Nature in which the monkeys form the critical audience wondering at the dance of the peacock appearing with the gait of a dancing girl.⁴ His astonishingly close obser-

1. கோழிகு வாழைக கோன் மிகு பெருங்குலை
ஊழுறு நீங்கனி உன்னுநாத தடுத்த
சாரற்பலவின் கூனியொடு ஊழபடு
பாதை நெடுஞ்சுனை விளைந்த த்தறல
அறியா துண்ட கடுவன் அயலது
கறிவனர் சாந்தம ஏறல செல்லாது
நறுவி அடுக்கத்து மகிழ்ந்துகள் படுக்கும.

—Aka. 2

2. முதுஞ்செவி வாரணம் முனகுள கருந்திக
கறங்குகென் னருவி ஓலின துளுகம.
கிளை பொரு மேயந்த கேழுவின் யாலை..
யாழிசைப் பறவை. இமிரப பிடிபுணர்ந்து
வாழையஞ் சிலம்பின் துஞ்சும்.

—Kali. 42

—Aka. 332

3. ஆடமைக குயின்ற அவிந்துகை மருங்கின்
கோனா.. அவ்வனி குழறிசை யாகப்
பாடின அருவிப் பனிரீர் இனினைசைத்
தோடமை முழுவின் துதைகுர வாகக்
கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தும்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல வன்யொழாக.

—Aka. 82

4. இன்பல இமிழிசை கேட்டுக் கவிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவனர் அடுக்கத்து இயலியா நும்மயில
நனவுப்புஞ் விதலியின் தோன்றும்.

Ibid.

vation of Nature allows him to give almost tangible reality with his artistic touches, to such imaginary pictures.

In his stanzas in Kalittokai, there is a leisurely elaborateness of description as if the poet enjoyed the work for its own sake. Some of the descriptive passages are perhaps too elaborate, but they are not ineffective and show the artist's close knowledge of natural phenomena and real interest in them. The elephant appears frequently in his pictures in this work and is the subject of many a simile. The mammal is interesting in its victorious fights with the tiger¹ as well as in its acts of attacking the blossomed *vēṇikai* tree mistaking it for its enemy, the tiger.²

Besides describing objects and scenes in elaborate pictures, he also gives brief descriptive touches by means of epithets of two or three words which have almost the same effects as of those full pictures. *Kuvi inarṇ pul ilai erukkam*³ (the *erukku* of thick bunches of flowers and small leaves), *ciriyilai vetir*⁴ (the bamboos of tiny leaves) and *Koḷuṇikoṭi valli*⁵ (the *valli* creeper with luxuriously grown stems) are examples. Even in brief touches of description his knowledge of Nature has the quality of being specific and local and accurately defined.

There are many pictures of playful monkeys in *Aiṇkuruṇūru*.⁶ All of them are true to Nature and artistic. A young langur is pictured to play with and

1. Kali. 42, 46, 52.

2. Ibid. 38, 49.

3. Pura. 106.

4. Pura. 109.

5. Ibid.

6. Ain. 271, 80.

roll the eggs laid by a peacock in a rock.¹ The monkey eating the pulps of the jackfruit notices the arrows aimed at it by the mountaineer and immediately jumps over to a bamboo like a horse in a battle-field.² The elephant scared away by the firebrand of the watchman in the *tinai* field looks at a falling star with terror mistaking it for the former.³ The cow grazing in the slopes gets itself besmeared with the pollen of the *kāntaḷ* blooms on the way so that its own calf is unable to identify it and looks bewildered at it.⁴

The comparisons of the poet are no less interesting. The bears surrounding an anthill to scoop out their food in it look like dark clouds around a mountain cliff.⁵ The white clouds seen on the top of a hill resemble the *avarai* blooms⁶ or the carded cotton.⁷ The plantain bud is like the tusk of the elephant stained with blood

1. கான மருவாவு அழையின் முட்டை
வெயிலாடு முகவின குருந் உருடமும. Kuru. 38
2. பலவிற போர்ந்த பழமா இனக்கலை
செவ்விற காவவனச் சைவந்தரையட வெளிஇச
செருவுந் குதுரையின் பொங்கிச சைவல்
இருவெகிர நீட்டைம தயங்கப் பாயும. Ibid. 385
3. ஏனவன அறுதினை காசுகும செஞ்ஞை
ஞெகழியினெ யர்ந்த நெடுநல் பாரினை
மீளாடு கடரொளி வெரு உடம். Ibid. 357
4. சிலமாநை மேய்ந்த சிறுநீகாட்டுச் சேதா
அவங்குருக்க காந்தன நீண்டித் தாதுக
கனறுதாய மருகும். Nar. 359
5. காளைப் புறநாடு காநென ழறறி
இரைநீதர் என்கினம அகழம். Ibid. 336
6. கொண்டல அவரைப் பூயின அனன
வெண்டலை மாபழை குடித்
தோனற லாநுதவா மனிநெடுவ குளறே. Ain. 209
7. ஆளில வெண்டிர் தாளின் செய்த
துணங்குதுண பறுவல போலக் கணங்கொள்
கடுமறை தவழும். Nar. 353

while fighting with a tiger.¹ The *mullai* buds appear like the teeth of the young wild cat.² The *terul* is said to bloom like the spots on the elephant's face.³ The *varaku* grows luxuriantly and presents the appearance of a pregnant peahen.⁴ A block of rock covered with the *venikai* blossoms looks like the coloured spots and stripes on the tiger's skin.⁵ The tender sprouts of the bamboos are like the ears of the deer.⁶ The honeycomb on the mountain cliff has the appearance of the moon passing through a cloud.⁷ The mountaineers are said to mistake it for the honeycomb and prepare themselves to gather honey.⁸ The peacock is pictured in different settings and appropriate and artistic comparisons are given.⁹

Kallatanar

His only theme is the different scenes of arid mountains and forests. Most of his pictures

1. பொருத யானை வெண்கோடு கடுப்ப
வாழை ஈனறையேந்து கொழுமுகை. Nar. 225
2. பள்ளை வெருவின் முன்னெயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கும, —Pura 117
3. களிற்றுமுக வரியின் தெறுழி பூப்ப, —Ibid. 119
4. டொமபிற புனிற்றுப் பெடைகடுப்ப கீழ்க்
கருந்தான் போதி ஒருங்குபின் விரிந்த..... —Ibid. 120
வாலிதன் விரிந்த புதுவரகு.
5. அருமபற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மாத்தடை டொள்வீ தாவுதுறுகல்
இகாபுலி வரிபபுறம கடுக்கும —Ibid. 202
6. துன்பொறி மான் செவி போல வெதீர்முனைக்
கண்பொதி பாளை கழன்றுகும். —Kali. 43
7. வரைமிசை மேலதொடுத்த கெய்க்கண் இரு அல்
பழைறுழை திங்கன்போல தோன்றும் இழைநெடும
எவ்வம உரிஇயினான் குன்று. —Kali. 42
8. ஏனல் இதணத்து அகில்புகை உண்டியங்கும்
வாறூர மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத
தேனின் இரு வென ஏணி இழைத்திருக்கும். —Ibid 39
9. Ain 294, 295, 297, 300.

are sympathetic descriptions of the sufferings of the elephants and the deer in these parts. A thirsty elephant looks from a distance at the white *marāam* flowers blown and dropped down by the wind and mistakes them for rain.¹ On reaching the spot, it is disappointed and suffers with unbearable thirst. The raised trunks of a herd of elephants are imagined to signify their call for the rain and are compared to the stems of the palmyra trees that have decayed on account of the abnormal heat of the summer.² A stag is caught and killed by a tiger and its mate feels the loss and forgets to graze and like widows eats *vēlai* flowers³. The deer rest under the poor shade of the *marāam* trees with leafless branches and feed on the shrunk *marals* but when the flock of *cennāy* attack them, they scatter and run away in all directions.⁴

The *iruppai* tree is described elaborately and the poet's keen observation of it is appreciable.⁵

1. நீரைகால ஓற்றலின் கலசேர்பு உதிரும
வரைசேர் மரா அத்து ஊழ்மலா டெய வசெந்து
உயங்கல் யாநா நீர்நகைக்கு அலமர. -- Aka. 199
2. கோடையிறு குருத்திறுபு உக்க வுருத்தம சொலாது
தூமபுளை த் துயத்தலை கூம்புபு சிரங்கிய
வேனில் வெளிற்றிப்பனை பேயலக் காகெடுத்து
யாநாப பெருநீரை வானம் யிருப. ---Ibid. 333
3. அறுமருபு பெழிறகலை பல்பாற பட்டு. னச்
செறுமறி தழீஇய தெற்றடை மடப்பிணை
பூனை சீடிய வெருவரு பறந்தலை
வேனை வெண்பூசு கறிக்கும். ---Pura. 23
4. தின்னலை எயிறற செநகாய் எருத்தலின்
வளிமுனைப் பூனையின் ஓயபென் நவறய
கெடுமான னுபு நீரை தீஇய கலையே
கறிச்சாய் மாலை ஆண்குரல் வளிக்கும். --- Aka. 199
5. அப்புநனை ஏய்ப்ப அருமிய இந்நுழை
செப்பட்டர் அன்ன செங்குழை உகந்தோறு
இழுதின் அன்ன திம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகான் துணைய வாசி ஆர்கழப்பு
ஆவி வானின் காலொடு பாரித்
உப்பின் அன்ன செங்கோட்டி உலவின்
நெய்த்தோர் மீயிசை நனைத்திற் பரிக்கும். ---Ibid 9.

The *iruppai* buds are said to be like the sharp ends of arrows; the tender leaves are compared to copper sheets and the sweet juice of the flower to butter; the hollow inside seems as if perforated. When the wind blows, the flowers separate themselves from the stalks, and fall down like hail falling with rain. They fall on the coral red ground below and resemble fat floating over blood. The bears are said to come in groups and feed on these flowers which are fleshy and juicy like fruits.¹

As an evidence of the poet's keenness of perception, the description of the *marāam* flower as whirling to the right may be mentioned.² The white *marāam* flowers drop down when the wind blows and appear like the white waves dashing against the sea shore.³

Kalark Kiran Eyirriyar

This poet may be called the painter of the dewy season. She never describes the season but instead gives always curiously happy and delicate touches that suggest for more than they say. The description of the chill north wind always accompanies them, inasmuch as it is the wind of the dewy season.⁴

The lotus is said to wither away on account of the heavy fall of dew drizzling like the hard

1. பழம்போல சேற நம்புழல் உனீஇய
கருங்கோட டிரு பை ஊரும்
பெருங்கை என்னின சுரந்திறத் தோரே.

—Aka. 171

2. வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்கமழ் புதுவி.

—Ibid. 83

3. கரைபாய வெண்திரை கடுப்பப் பலவுடன்
நிரைகால் ஓற்றலின் கலசேர்பு உதிரும்
வகரோ மராஅத்து ஊழ்மலர்.

Il id. 169

4. Aka. 217, 235; Kuru. 35.

breath of an elephant.¹ The clouds are white and thin like the soft carded cotton.² The north wind blows and waves the sugarcane flowers.³ The *pakanyai* blossoms white in green bushes.⁴ The *avarai* yields rich buds and the *tōnyri* puts forth bright red flowers which look like flames of lamps.⁵ The artist gives a number of such details along with the sufferings of cranes⁶ and buffaloes⁷ expressed in their cries and of crabs⁸ which are afraid of coming out and facing the chill wind and therefore confine themselves to their holes.

The poet has an intimate knowledge of the various plants that blossom in this season and the different shapes and colours of their flowers.⁹

The comparisons like that of the just blossoming sugarcane flower to the pregnant whipsnake¹⁰ prove the keenness of her sense of form and colour.

-
1. களிநுளித் தனயா தண்ணறி நுவுலை
நாநி நியும் முயாபனிப் பாராதுன். —Aka. 163
 2. பொதுவுடை திறந்த பொங்கல் வெண்மறை
எகி தறு பஞ்சுச் சூறாப்பட்ட டனன்
நுவுலை தூவல். Ibid. 217
 3. Ibid. 217, 235; Kuru. 35,
 4. பாங்கு பொதுளி புதல் தெற்றும பகனறை
நீலன் பச்சை மேமறைத் தலை சசியா
நீதாலைறி பாண்டிலினை வாலிய மலர். —Aka. 217
 5. Ibid. 217, 235, 294.
 6. Ibid. 217.
 7. சேறறுநில முனைஇய செங்கட் கரரார்
நன் னன்ன யாமதது ஐயெனக் கரையும். —Kuru. 261
 8. Aka. 235.
 9. Ibid. 217, 294.
 10. சினைப்பசும பாம்பின குழுதுர்ப் பன்ன
கனைத்த கரும்பின் கம்புபெருதி வரிழ. —Kuru. 35

In spite of the various descriptions of plants and animals in connection with the description of the season, there is not a single reference to the changes in the sky particularly in that season. The poet knows much of the plant world and very little of the animal world. The crane among birds and the crab and the buffalo among animals are briefly described.¹

Kavirippumpattinattup Ponvanikanar Makanar Napputanar

(Nappūtanaṛ son of a gold merchant of Kāvīrippūmpaṭṭiṇam.)

He is the author of Mullaippāṭṭu, a poem in Pattuppāṭṭu. As signified by the name it is a pastoral poem.

The ending lines of the poem reveal the poet's keenness of sight and his observation of colours and forms.² The pastoral region is said to be rendered beautiful by the *kāyā* that blossoms like collyrium, the *konṇai* that looks like gold, the *kāntal* that resembles hands, and the *tōṇṇi* that blossoms red like blood. As usual the pastoral region is described in the setting of the early winter and the happy life of the stags with their mates is mentioned along with other details.

1. Nar. 312; Aka. 217, 235; Kuru. 261.

2. தெறியிலைக் காயா அஞ்சனம் மலர
முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன காலக்
கோடற கவிழகை அங்கை அவிழத்
தொடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்
கானம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி
வசனம் வாய்த்த வாங்குகதிர் உரதின்
திரிமருப் பிரையொடு மடமான் உகை
எதிர்செல் வெண்மறை பொழியும் திங்களின்
முதர்காய வன்னியங் காடு.

Killi Mankalankilar

He is a poet of the agricultural region and of the chill north wind.

Among the natural descriptions of the region, the poet mentions the motherly affection of the she-buffalo that never leaves her young calf for grazing at a distance and eats the paddy crop nearby.¹ The need of the mother's care for the young tortoise is also mentioned in a simile.²

Motion and form as well as colour of the Natural objects have caught the eye of the poet. The north wind is pictured to blow the broad leaves of the *cēmpu* and make them wave like the ears of the elephant.³ It is also said to disturb the *nīlam* flower in water, to toss the *karuviḷai* flowers that resemble the eye-like spots in the peacock's plumage and to drop down the red *iṇikai* flowers.⁴

Though he thus describes the north wind, he is silent about the rainy clouds or the fall of dew accompanying the wind or even about the midnight which poetic convention requires for a complete background for *kuriñcittinai* or the aspect of the union of lovers

1. இந்மருப பெருமை ஈனறணிக் காரான
உழவன் யாதத் குழவியின் அகலாது
பாஅற பைம்பயிர் ஆரும்.

—Kuru. 181

2. தாயில முட்டை போலவுட் கிடந்து
சாயின் அலவது பிரிதெவ னுடைத்தே.

—Ibid. 152

3. செம்பின் செம்பின் அலங்கல் வன்னிலை
பெருங்கன்றறுச் செவியின் மாவி.

—Ibid. 76

4. நிலப் பைம்போது உனரிப் புதல்
பிலி ஒண்பொறிக்கருவினை யாட்டி.
நுணமன் ஈங்கைச் செவ்வரும் பூழ்த்த
வண்ணத் துய்ம்மலர் உரெத் தன்னென்று
இன்னு எறிதரும் வாடை.

—Ibid. 110

Kutavayil Kirattanar

Most of his poems depict the arid desert region of burning heat and dry pools. The west wind finds its due place ; it blows hard making the unripe nelli fruits drop down like the perforated crystal beads falling from a snapped thread.¹ It tosses the aerial roots of the banyan tree when the couple of doves fly far away with terror.² Similarly the wind blows and waves the *irri*'s aerial root so as to sweep and clean the rock below with this root as its broom.³

Nature is in its wild and cruel form when the poet describes the snake that was killed by the fall of thunder and lies on the wayside and also the *piraññai* cut off and left by the wayfarers to dry and compares the latter to the former.⁴ An elephant fights with a tiger, escapes from it and with unbearable pain goes to a mountain pool seeking water.⁵ The unfortunate animal has to dip its trunk into the empty pool and breathe hard with disappointment.

-
1. புறவுக்குயின் றுண்ட புனகாய நெலலிக்
கோடை உதிர்ந்த குலிகட் பகங்காய
அறுதுற பளிங்கின் துணைககாக கடுப்ப
வறுநிலத்து உதிரும அத்தம. —Aka. 315
 2. ஆவத்து, ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைபுரு துரிக்கும். —Ibid. 287
 3. ஆடுவனக்கு, ழலகுநில இற்றி ஒருதனி நெடுவீழ்
கல்கண் சேகும். —Ibid. 345
 4. ஆறுசெல் மாககன் அறுத்த பிரணடை
ஏறுபெறு பாம்பின் பைந்துணி கடுப்ப
நெறியயல திரங்கும் அத்தம. —Ibid. 119
 5. மறப்புலி உறந்த வபெரு சென்னி
உறுநோய வருத்தமொடு உணியுய மண்டிப்
பாடிமழ ஊன்றிய நெடுநல் யாணை
கைதோய்த்து உயிர்க்கும் வறுஞ்சுனை. —Ibid.

There are no poems on other regions or seasons. Within the restricted limit in which the poet is placed, he proves himself to be one of the best poets with balanced observation and polished expression.

Kunriyanar

Though the poet describes the maritime region, he cannot ignore or forget his observations in the adjacent agricultural fields and those observations are mentioned either in similes, or, in order to complete the pictures of the coastal regions adjoining the fields.

Scared away by the sound of the drum in the harvest fields, the cranes cry like horns and fly towards the sea coast and perch on the palmyra stalks:¹ this is one such picture. Another describes the crab that tries to escape from the crane and runs fast to its hole in the roots of the *kāṇṭal*.² Its rapid movement is then compared to that of an ox that breaks off the rope with which it is tied and escapes from the cowherd's hold.

In one of his stanzas, *Tonṭi* the seaport of the ancient Tamil kingdom is described. In it some ladies are pictured to pound rice in the mortars for preparing *aval* and lay the pestles on the ridge of the

-
1. கழனி, வெண்ணெல அரிசர் பிள்ளைத் தகுபும
தண்ணுமை வெரீஇய தநதான நாரை
செறிமடை வயிரி பிளிற்றிப் பெண்ணை
அகமடற் கேக்கும்.

—Aka. 40

2. மசரி ஆம்பல் அன்ன கொக்கின்
பார்வல் அஞ்சிய பருவரல் ஈர்ஞெண்டு
கண்டல் வேரகைச் செலீஇயர் அண்டர்
கயிறடு எருத்தின கதழும்.

—Kuru. 117

paddyfields and then play there for a while.¹ This makes it clear that the descriptions of fields along with the scenes of seashore are appropriate inasmuch as the poet has observed them so closely.

The poet dwells upon the east wind blowing and waving the screwpine trees on the sea coast.² The roar of the sea, the ebb and flow in the backwaters and the life of the cranes feeding on the fish are all depicted briefly.³

Even in such a wild and rude environment the poet portrays the affectionate, though not happy, life of the deer. The stag observes the fall of grain from bamboos and immediately calls its mate to eat it.⁴

The poet has also an unerring ear for Nature's sounds. The female doves perching on the *ōmai* tree call their mates with a sorrowful voice.⁵ The *kanantul* birds observe with terror the hunter's nets and their cry is heard along with the tune of the *yāl* played by the dancers halting on their way to a distant place.⁶

-
- | | |
|--|------------|
| 1. பாசவல் இடித்த கருங்காழ் உலகாக
ஆய்கதிர் அநல்லின் வரம்பனைத் துயிற்றி
ஒண்டொடி மகளிர் வண்டல அயரும். | —Kuru. 238 |
| 2. தாழை தளரத் தூங்கி மாலை
அழிதக உந்த கொண்டல். | —Aka. 40 |
| 3. பெருங்கடல் முழக்கக் காணல் மலர்
இருங்கழி ஒதம் இல்லிதாது மலர்
வளனிதம் நெய்தல் உம்பப் புனளுடன்
கமழ்பூர் பொதும்பர்க் கட்சி சேர. | —Nar. 117 |
| 4. அலங்கல வான்கழை உதிர்கெல் போக்கிக்
கலைபிணை விளிகும். | —Aka. 129 |
| 5. பொரிதான் ழமை ஏரி ஓய்யெனப்
புலம்புதரு குரல் புறவுப்பெடை பயிரூர். | —Kuru. 79 |
| 6. பார்வை வேட்டுவன் பருவலை வெளி
நெடுங்கால் கணந்துணை புலப்புறொள் தென்விளி
சுரஞ்செல் கோடிபுர் கதுமென இசைக்கும்
நரம்பொடு கொள்ளும். | —Nar. 212 |

The mischief of a young monkey is depicted with some interest. It somehow takes away the sweet milk from the hands of a girl who immediately sheds tears and cries aloud.¹

The patron of this poet is Cāttaṇ of Mullaiyūr and after his death, the blossoming of *mullai* flowers seems vain to the poet inasmuch as the servants, the ladies and the musicians feel miserable and do not like to use them. He expresses this feeling in an apostrophe to the *mullai*² creeper.

Kurunkuti Marutanar

He is the author of the famous poem cited by the commentators as the best example of pastoral poetry with the appropriate background of the forest region, the early winter season, the evening hour, the animals and the birds of the region and the romance relating to it.³

There are two poems of his, one in Akanāṇūru referred to just now,⁴ and the other in Kuruntokai.⁵ The former is a description of the early winter season and the latter of the evening hours of that

1. புனதலை மந்திக் கஞ்சா என்பதழ்
குன்றுழை நண்ணிய முன்றில் போகாது..
வேங்கையர் படுகினைப் பொருந்தகைய
தேம்பாய தீம்பால் வெளவிலி கொடிச்சி
எழ்தெழில் சிதைய அழுத கண்...

—Nar. 379

2. இனியோர் குடார் வனையோர் கொய்யார்
நூலியாழ் மருப்பின வெல்ல வாங்கிப்
பாணன் குடான் பாடிவி அனியான்
ஆணைமே தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்லோற சாத்தன மாய்ந்த பின்றை
மல்லியும் பூத்தியோ ஒல்லியூர் நாட்டே.

—Pura. 242

3. Tol. Porul 3, Nac; 416. Pera.

4. Aka. 4

5. Kuru. 344

season. The descriptions are apt and accurate, brief and beautiful.

The poet has a keen sense of sight for the beauties of Nature than a receptive ear for the various sounds; but the sense of smell is not indicated anywhere. Though he has described the screwpine trees blown by the east wind, he has no reference to the fragrance of their flowers or those of the *neytal* or other flowers which also he depicts.¹ Even among his observations through the eye, it is form that attracts him more than colour. He notices the flowers in the backwaters closing their petals in the evening,² the tiny *ñālāl* flowers of the size of the white mustard,³ the faded flowers of the *marutu* and the *neytal* flowers of luxuriantly grown petals;⁴ he mentions the colour of the flowers, the fiery *murukku* and the blue *muṇṭakam* alone.⁵

The call of the pregnant *ayril* bird at midnight from its nest in the palmyra stalks is one of the most lively word-pictures painted.⁶

He is one of the poets who clearly pictures the maritime region with sunset as its appropriate hour as against those who contend that the appropriate hour for this region is dawn (*‘erpātu’*, the ambiguous

1. Aka. 40, 41; Kuru. 50, 51; Nar. 117

2. கானல் மாலைக் கழிப்புக கூம்ப,

—Aka. 40.

3. ஐயவி அன்ன சிறுவி ஞாழல்.

—Kuru. 50

4. செவ்வி மருதின் செம்மல்.

—Ibid.

5. வள்ளிதழ் நெய்தல் கூம்ப.

—Nar. 117

6. கருகளை அவிழ்கத ஊழறு முருகென்
எரிமான் பூஞ்சென்.

—Aka. 41

7. உன்முள் முண்டகக் கூம்பனி மாமலர்.

—Kuru. 51

8. முழவுமுதல் அரையா தடவுநிலைப் பெண்ணைக்
வெருமுதல் இறைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்
கருங்கால் அன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்
வயவுப்பெடை அகவும்.

—Kuru. 310

term in Tolkāppiyam meaning the sunset as well as the sunrise).¹ According to him, the hour of sunset increases the heroine's feelings of sorrow over the absence of her lover.

Kotimankalattu Vatuli Narcentanar

There are only two poems to his credit. One is on the arid tract formed of the formerly fertile mountainous region² and the other is on the fertile mountain itself.³ In both, the elephant has a prominent place, though in the former it is depicted as a thirsty animal disappointedly raising its trunk towards the cloudless sky and in the latter as mistaking the thunder of the rainy clouds for the roar of a tiger and running away with terror leaving off the bamboo that it was just eating.

The description of the *vēnikai* flowers is also attractive. The buds are sapphire-like and the flowers golden. They drop down on the rock in the frontyard of the house and adorn the place where the mountaineers gather and dance together.⁴

Kollan Alici

There are only three poems of this poet and they are enough to say that he is a poet of Nature with a keen sense of sight and hearing.

1. Aka. 40 : Nar. 117.

2. Aka. 172.

3. Ibid. 232.

4. குன்ற வேலிச் சிறுகுடி யாங்கண்
மனற வேங்கை மணநான் பூத்த
மணியேர் அரும்பின் பொன்வி தா அய்
வியலதை வரிகடும் முன்றில்.

The peacocks on the *vēnikai* tree with all blossoms and no buds, look like ladies plucking flowers.¹ The *nocci* leaves are in threes and are compared to the feet of the peacock.² The flowers of the *nocci* are sapphire-like in colour.³ The *avarai* flowers are like the beaks of parrots⁴ and the buds of the *mullai* resemble the teeth of the wild cat.⁵ The poet with an artistic eye observes darkness setting in and making the blue hill disappear gradually like a vessel drawing in the sea.⁶ The comparison is very apt since darkness slowly covers the hill spreading all over like an ocean.

The dead silence of midnight is effectively depicted when the heroine says that she was hearing the very minute sound of the *nocci* flowers dropping down from the branches.⁷ The contrast is so subtle and so artistic that this picture stands supreme among the descriptions of the silence of midnight.

1. அருமபற மலர்ந்த கருங்கால வேங்கை
மேக கெழு பெருஞ்சினை இழந்த தோகை
பூக்கொடி மகளிரின் தோவறும. —Kuru. 28
2. மரிலடி இலைய மாக்குரல பிளாசசி. —Ibid. 138
3. கொச்சி
அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த
மணிமருள் பூ. —Ibid. 138
4. பனிபுதல் இவர்த்த பைங்கொடி அவரைக்
கிளிவாங் ஓப்பின் ஒளிவிடு பன்மலர். —Ibid. 240
5. வெருக்குப்பல உருவின் முல்லை. —Ibid.
6. தெண்டிரைக்
கடலாழ் கலத்தின் தோறறி
மாலை மறையுமவர் மாசி நெடுங் குன்றே. —Ibid.
7. கொன்றார் துஞ்சிலும் பாமதுஞ் சலமே
எமமில் அயலது எழில் உபபர்
மரிலடி இலைய மாக்குரல கொச்சி
அணிமிகு மென்கொம்பு ஊழ்த்த
மணிமருள் பூவின் பாடுநனி கேட்டே. —Ibid. 138

The poet mentions the blowing of the north wind but there is no description of it.¹

Ciraikkuti Antaiyar

He is a poet who sets his observations of Nature mostly in similes. The affectionate life of the male and female *makanril* birds which rarely separate from each other,² the tender and loving look of the young calf at its mother,³ the quick change of the watery path in which the fish frisks and moves,⁴ the colour and the form of the *pittikam* bud that grows luxuriantly in winter,⁵ the fragrance of the *kuvalai* and the *āmpal* flowers,⁶ the attractive colour of the pollen of the lotus flower⁷—all these are described by a few touches and used in similes to explain either the feelings of the heroine or her beauties.

There is only one description of Nature which is not used in this manner and it is of the sand dune on the seashore with the short-legged swans resting on it.⁸

1 Kuru. 240.

2. பூவிடை பப்படி ஹம யாண்டு கழிந்தனன
நீநதை மகனறில்.

—Kuru. 57

3. நல்லாள் நடுங்குதலைக் குழை
தாக்காண் விருப்பின்.

—Kuru. 132

4. பொய்கை நாப்பன்
ஒடுரின் வழி.

—Nar. 16

5. மாறிய பித்திகத்து கீர்வார் கொழுமுதை.

—Kuru. 222

6. குவளை நாறும் குவையிருங் கடந்தல்
ஆம்பல் நாறும் தேம்பொதி துவர்வாய்.

—Kuru. 300

7. குண்டுநீர்த் தாமரைக் கொங்கு.

—Ibid.

8. குறுங்கால் அன்னம் குவவுமணல் சேக்கும, கடல்.

—Ibid.

The poet has not restricted himself to any region. The sea¹ as well as the tank,² the swan³ as well as the calf⁴ and the *pittikam* flower⁵ as well as the lotus flower⁶ are all referred to in his poems.

Cittalaic Cattamar

His poems, though a few in number, indicate his power of direct vision and of restrained simple expression. They are on all the regions except the fertile hilly tract.

The animals and the birds of his descriptions are tame and suffer quietly. The poet himself is very sympathetic towards them as seen in the reference to the feeling of the hero requesting the driver of the chariot not to quicken the horses and disturb the happy union of the stag and its mate on the way.⁷ The cranes quietly sleep in the paddy fields full of water⁸ and the tortoise climbs over a bent sugarcane and basks in the morning rays of the sun.⁹

1. Ibid.

2. Ibid.

3. Ibid.

4. Ibid. 132

5. Ibid. 222

6. Ibid.

7. கவிமரத்

தராத் தானினை மெல்ல ஒதுங்க

இடியாது ஏமதி வலவ

... .. நிரிமருப்பு ஏற்றேரு

கணககால் அம்பினைக் கரமா புணர்நில

கடுமான் தேதரோலி தேடின்

நடுநாள் உட்டம் ஆகலும் உண்டே.

—Aka. 134

8. இளந்தளிர் வருட

வார்த்துரு உறங்கும் நீர்க்கும் வளவபா.

—Aka. 308

9. கழனிச் சூம்பின் சாய்ப்புறம் ஊர்ந்து

பழன யாமை பகுவெயில் கொள்ளும்.

—Ibid.

The swan seeks fish in the backwaters and afterwards comes to the sand dune and smoothenes its feathers.¹ A crane returns from the backwaters after seeking fish there and is seen with its wet feathers.² The poet's sympathetic eye notices the spray of water splashed by the shrimp falling over the crane already wet and making it shiver with cold. A hungry *cennāy* is depicted to stay with its mate suffering from hunger in the shade of a tombstone in the hot summer of the arid tract.³

There are many indications of the poet's openness to sensuous impressions, specific forms, colours and sounds. It is of fragrance that the poet is silent.

As soon as early winter begins, the fresh showers make the forest appear fresh, fertile and beautiful;⁴ the blue *kāyā* flowers fade and drop down; among them the red cochineals run fast hither and thither; the white *mullai* flowers fall and mix with them; all these spreading over the red ground of the pastoral region, are comparable to an artist's skilful painting.

The poet's keenness of perception of forms is evident from the lines in which he compares the

1. நெடுங்கழி துழைஇய குறுங்கால் அன்னம்
அடுமபம் எக்கா அஞ்சிதை உளரும, — Aka. 320
2. இருங்கழி துழைஇய ஈர்மபுற ஈரை. — Nar. 127
3. நீரற வறந்த நீரம்பர நீனிடை
வன்னெயிறமுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு
எழுததுடை டுகல துன்னிழல விதியும், — Aka. 53
4. வானம் வாய்ப்பக் கவினிக் கானம்
கமஞ்சூல் மாமழை காப்பாந்து இறுத்தென
மணிமருள பூவை சனிமலர் இடையிடைச
செம்புற மூகாய் பரத்தலின் ஈனிய
முல்லை விகழல் தாய் வலவோன
செயதை அன்ன செந்லைப் புறவு — Aka. 234

twisted horns of the deer with the stalk of the plantain flower which has already shed some of the petals.¹

The descriptive touches like that of the *murukai* flowers as white blooms with long stalks, are paintings in words.² The epithets to birds and animals are equally apt and picturesque, e.g. *valleyirru cennāy*³ (the brown dogs with sharp teeth), *ceṇkaṇ iruṇkuyil*⁴ (the black cuckoo with red eyes), *kuṟuṇkāḷ annam*⁵ (the short-legged swan).

In the poet's imagination, the sun is a disc of hot rays moving fast in the sky.⁶

Among the seasons, he describes only two, the early winter⁷ and the early summer.⁸ The former is pictured by mentioning the fresh showers, the flowers blossoming in the forest, the cochineal insects and the stags and the hinds playing together and enjoying the season; and the latter is said to be a season when the cuckoo pecks with its beak the *murukku* flowers and perches on the branches of the mango trees that have yielded tender leaves and makes its characteristic melodious tunes pleasant to hear. The season is mentioned

1. குடிமுதை
வாழை மரம்பூ ஊழுறுபு உதிர்ந்த
ஒழிஞ்சை அன்ன திரிமருப்பு.

—Aka. 134

2. செருங்கை முருங்கை வெண்பூ.

—Ibid. 53

3. Ibid.

4. Ibid. 229.

5. Ibid. 320.

6. விசம்புடன் விளங்கும் விரைசெலம் திரி.

—Ibid. 58

7. Ibid. 134.

8. Ibid. 229.

with the epithet '*in*' meaning pleasant (*in ilavēnil*).

Centam Putanar

He is a close observer of clouds and mountains. He also describes the forest region.¹

He observes the rainbow above a mountain cliff² and the sun setting and disappearing in a mountain.³ The clouds become darker and darker and spread themselves throughout the sky and pour in torrents and make the land fertile.⁴ There is thundering heard at nights and on account of rain there is a heavy flow of water in the mountain streams carrying away the jack fruits dropped down by the monkeys.⁵ On such a rainy midnight, a python devours an elephant and to digest it entwines itself round a big tree with strong core.⁶

Besides two slight touches describing the midnight as the background for mountain scenery,⁷ the poet also depicts an evening scene of the

1. Aka. 84; Nar. 69.

2. மலைமீது சூரியன் உருகெழு திருவில். --Aka. 84

3. பாலகதிர் மண்டிலம் பகல்சொது ஆற்றிச்
செய்யா பெருவரைச் ச்சன்றவன் மறைய. --Nar. 69

4. தாமரைபல பெருநீர் வலவோடி களைது
மாநிரம் புதைப்பப் பொழிவின் காண்வர
இருவேம கவனி. --Aka. 84

5. இரவின் முழங்கிய
மருங்குல மரமழை வீழ்தென்ப பொருதயிர்க்
கலைத்தாட கழுக்கிய பூசுறு பாலவுக்கனி
வரையிழி அருவி உன்முறை தருஉம். --Kuru. 90

6. தாலில பெரும்பெயல தலை இய யாமத்துக்
கனிதகப் படுத்த பெருஞ்சின் மாகணம்
வெளியில காழ்மரம் பிணித்து அனியினர்க்கும். --Nar. 261

7. Kuru. 90; Nar. 261.

pastoral region¹ There is nothing original in it but yet it is set artistically and made interesting. The birds return to their young ones and the stags rest with their hinds; the *mullai* buds are said to open their mouths (i.e. they blossom). The *tōṇṇi* flowers are imagined to light their lamps in the bushes as they are flame-like red flowers. The tinkling of the bells on the necks of the cows as well as the melodious tunes of the cowherds' flutes slowly reach the ears of the heroine who expresses her emotional attitude towards such an evening by blaming it as merciless (*aruḷ il mālai*).

Besides descriptions of colours and forms, the poet refers to the fragrance of the *mullai* flowers² and the flower-like scent of the ripe jack fruit³ (*pū nāru palavuk kani*).

A peculiar, but by no means unnatural, picture by this artist is that of a pig with fire-like small eyes sleeping under a bush of creepers and fragrant *mullai* flowers dropping over and covering its back.⁴

1. பவகதிர மண்டிலம் பகச்செய் தாற்றிச்
சேயுயிர் பெருவரைச் சென்றவண் மறைமயப்
பதவை பாப்புவயின் அடையப் புறவின்
மாடு நதது ழுரலை மடப்பினை கழுவ
முல்லை முகைவராய் திறப் ப் பவ்வயின்
தோன்றி தேன்று பு புதலவினக்கு உரு அ
மதர்வை நவலான் மரடில் தென்றான்
கொடுங்கோல் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி
ஐதவந்து இசைகரும அருளில் மாலை.

—Nai, 68

2. நறுவி முல்லை நான்மலர்.

—Aka. 84

3. பூநாறு பவவுக்கனி.

—Kuru. 90

4. நெருப்பின் அன்ன செறுகன் பன்றி
அயிர்க்கண் படஅந்த துஞ்சுபுறம் புதைய
நறுவி முல்லை நான்மலர் உதிரும.

—Aka. 84

Tankal Porkollan Vennakanar

Venṇākaṇār has observed Nature in a playful mood. The fall of hail on the spotted face of an elephant is to the poet like the throwing of pearls on a hill and the hail collecting together on the rock below is like adorning it with crystals.¹ The *kāntal* flower stretching towards the *kāyā* branch with blue blossoms is like a cobra spreading its hood afraid of a peacock in its presence.² The bee humming over the *kāntal* flower resembles the dice played with the hand.³ In such artistic comparisons, the poet's sensitiveness to forms and colours is revealed.

The poet hears the pleasant, sweet and many-tuned voice (*in tīm pal kural*) of the cuckoo from the mango tree; the humming of the bees in the blossomed branches is like the sweet tune of 'yāl'.⁴ He also gives a word-picture of an ordinary event in a village at night.⁵ The wild cat approaches in

1. முத்தம்
வரைமுதல் தெறி யவைபோல யானைப்
புகர்முதம் பொருத புதுநீர் ஆலி
டளிங்கு செகரி வதுபோல் பாதை வரிப்பா. —Aka. 108
2. விரவுப்பொறி மருஞ்ஞ வெரிது அரலின்
அணங்குடை அருந்தலை பைவிரிப் பவைபோல்
காயா மென்சின்ன நோய நீடிப்
பலகுடுப்பு எடுத்த அலங்குருலைக் காத்தன். —Ibid.
3. காத்தன்
அன்மலர் நறுந்தாது ஊதும் தும்பி
கையாடு வட்டின் தேனறும். —Ibid.
4. மாவும் வண்டளிர் ஈன்னை குயிலும்
இந்தீம் பங்குரல் கொம்பர் துவறும்
முதிலு ஒழித்த போதவிழ் பெருஞ்சின்
வல்லோன் தைவரும் வன்னுயிர்ப் பாகை
நரம்பாசுத் தன்ன வன்மனம் முரலும். —Aka. 355
5. ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்
இருட்பகை வெரிது நாளினம் பேடை
உயிர்ப்புக் குற்றப் புலாவிட்டு அரற்றச்
சிறையும் செறையும் புடையுள் எழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதி விளக்கத்துக்
கவிப்பூ நெற்றிச் சேவலின் தனியும். —Pura. 326

darkness and seeing it the hen shivers and cries aloud till it observes its mate with crest like the *murukku* flower. On hearing it the lady of the house suddenly springs from her bed with anxiety and lights the lamp.

Tayankannanar

The summer, the winter, the evening and the morning are all described by the poet and he seems to be interested in observing the various changes wrought by different seasons and hours in Nature.

The southern breeze blows softly through the blossomed branches of trees where the cuckoo sits and plays its tunes in summer.¹ The flowers blossoming during this season are given epithets which are specific and descriptive. The *pāṭiri* flowers are rounded, beautiful and short-stalked.² The *atiral* has thin creepers³ while the '*kuravu*' has buds like the teeth of the snake.⁴

The *iruppai* flowers are white in colour and have holes as if perforated.⁵ The 'long-handed' bears come in herds and feed on them, after exhausting their food from the anthills.⁶

-
- | | |
|--|-----------|
| 1. தெனியிர் நறுஞ்சிறைத் தென்றல் போழக
குயில்குரல் கறற கேளில. | —Aka. 237 |
| 2. புன்கால் பாதிசீ அரிசிறத் திரள்வி. | —Ibid. |
| 3. நுண்டொடி அதிரல். | —Ibid. |
| 4. அரவெயிற மன்ன அருடபுழுதிர் குரவு. | —Ibid. |
| 5. புல்லரை இருப்பைத் தொன்னை வான்யூ. | —Aka. 149 |
| 6. சிறுபுன் சிதலை சென்முயன்று எடுத்த
நெடுஞ்செம் புற்றத்து ஒடுங்கிரை முகையின்
புல்லரை இருப்பைத் தொன்னை வான்யூப்
பெருங்கை என்னை இருங்கினை கவரும். | —Ibid. |

The activities of the bee are not less interesting.¹ On the mountain slope it opens a bud in the mountain pool, goes to the *vēnikai* flowers, sucks honey from them, flies to the honeyed *kāntaḷ* flowers and sleeps there dreaming of the flow of rut in the face of the elephant

The evening is described in combination with the rain of the winter season and the poet is content with mentioning the animals that take shelter with their mates in forests and mountains.²

The morning picture ushers in the Venus rising in the sky and the lamps lose their brightness.³ The birds begin to chirp in their nests built in the branches of trees and the flowers that blossom in the tanks are imagined to open their eyes.

Nakkannaiyar

Two of the poems of this poet describe the beauties of the seashore⁴ and one, the mountain scenery.⁵ The other two regions, the agricultural and the forest regions are also referred to in a simile.⁶

1. குளிதலைத் தலைஇய சாரலா ளிசனைக்
கும்புழைக் அவிழ்த்த குருஞ்சிறைப் பறவை
வேங்கை விரியினர் ஊறிக் காந்தள்
தேனுடைக் குவிஞ்சைத் துஞ்சியாளை
இருங்கவுள் கட்டாஅம் கனவும.

—Aka. 132

2. மாணேறு மடப்பிணை தழீஇ மருள் காந்து
கானம் நண்ணிய புதல்மகைந்து ஒடுங்கவும
கையுடை நன்மாப பிடியொடு பொருஞ்சிய
மையனி மருங்கின் மையகம் சேரவும்
மாலைவர் தன்று மாரி மாமறை.

—Kuru. 319

3. வெள்ளியும் இருவிகம்பு வர்தரும புன்னும
உயர்ச்சினைக் குடம்பைக் குரல்தோற் றினவே
பொய்கையும் பொதுகண் விழித்தன பைபயச
காடும் கருங்கின்று ஒளியே.

—Pura. 397

- 4 Nar. 19; 87.

5. Aka. 252.

6. Nar. 87.

In the description of the mountain, there is the rare reference to the lion called *āli*.¹ It is not an animal frequently met with in ancient Tamil literary works. Here it is said to be an animal with an instinctive hatred for the prey that falls on its left, and with a liking for that which falls on the right. Even the tiger trembles at its roar. It attacks the elephant ferociously, strikes at its face and pulls off its tusks.

There is an elaborate picture of the screwpine tree in a stanza in *Narṇai*.² The surface of the trunk is rugged like the back of the shrimp and the thorny leaf is like the tusk-like fin of the shark; the screwpine bud is like the tusk of an elephant and blossoms like the crest adorning the head of a horse and spreads fragrance throughout the place which therefore smells as fragrantly as the place of festival activities.

The '*punnai*' buds blossom and shed their pollen on the shellfish which crawl on the seashore.³

1. இடம் டுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப் புகலவந்து ஆளி
உயர்ந்துத் யாண்ப் புகர்முதத்து ஒற்றி
வேன்கோடு புய்க்கும் தண்கமழ் சோலைப்
பெருகரை அடுக்கத்து.

—Aka. 252

2. இறவுப்புறத்து அன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்
கறவுக்கோட்டு அன்ன முள்ளிவத் தாழை
பெருங்குளிறறு மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிப்பு
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்களம் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப.

—Nar. 19

3. பனியரும்பு உடைந்த பெருந்தாள் புன்னை
துறைமேய் இப்பி ஈர்ப்புறத்து உறைக்கும்
செறுகுடி.

—Nar. 87

The sharp-teethed bat is imagined to dream in its sleep.¹ It is sleeping on the high branch of a mango tree standing inside the village and dreaming of the sour taste of the *nelli* fruits of the forests of the patron Alīci.

It is interesting to note that every thing is silent in his pictures. Neither the lion nor the sea is depicted to roar. The elephant silently falls a prey to the ferocious animal. There is not even the east or the west wind to make any sound. The whole Nature seems to be dumb for him. But he is sensitive to the lower senses of smell, taste and touch as is evident from the descriptions of the fragrance of the screwpine flowers,² the sour taste of the *nelli* fruit³ and ragged and rugged surface of the trunk of the screwpine tree.⁴

Nakkirar

Nakkirar deals with all the regions except the pastoral which, however, seems to have not attracted him. He takes interest in painting the pictures of the mountains and the sea coasts. Rarely does he describe the agricultural region.

The poet is neither content with colourful paintings of the objects seen, nor with the descriptions of their sounds, etc., but mostly narrates incidents in their life, usual, or unusual. The *varāl*

1. உக்ஞர் மராதத்த முள்ளெயிற்று வாவல்
ஒங்கல அஞ்செனத் தூங்குதுயில பொழுதின்
.....அழிசியம் பெருங்காட்டு
நெல்லியம் புனிச்சவைக் கனவி யா அங்கு.

—Nar. 87

2. Nar. 10.

3. நெல்லியம் புனிச்சவை.

—Ibid. 87

4. இறவுப்புறத்து அன்ன பிணர்படு தடவுறதல்.

—Ibid. 19

fish as painted by him does not simply move in the tanks but eats the flesh in the hook of the fisherman's rod, tears away the *āmpal* leaves and the *vallai* creepers in the waters, struggles with the rod held by the fisherman, stirs the tank and fights like a bull tied to ropes.¹

The bat flies far off in the sky, suffers the summer heat, seeks in vain for fruits and with disappointment perches on the branch of an *irri* tree and dreams of the golden days when there was a rich yield of fruits.²

The cranes perching on the plantain stalks are depicted to be scared away by the sound of the pounding of rice for preparing *aval*.³ This description is further extended to show that they immediately leave those plantain trees and fly up lightly to the tall mango trees nearby. A male crane is caught in the net spread by the boys of the fishermen and its mate does not seek for its food but

1. பகுவாய் வராகுல பல்வா இரும்போததுக
கொழுவாய் இரும்பின் கோளிரை துறறி
ஆம்பல் மெல்லடை அழியக் குவளைக்
கூம்புவிடு பனமலர் னதையப் பாயந்தெழந்து
அரில்படு வள்ள ஆய்கொடி மயக்கித்
தூண்டி பிவட்டுவன வாங்க வாராது
கயிற்று கதச்சேப போல மதமிக்கு
நாசகயம் உழகதும்.

—Aka. 36

2. சிறுபைந் தூவிச் செங்காற பேடை
நெழநீர் வானத்து வாவுப்பதை நீர்த்
வெயிலவிர் உருப்பொடு வந்துகனி பெரு அது
பெறுநாள் யாணர் உள்ளிப் பைபாந்து
புகலேக கற்ற புல்லை உலவைக
குறுங்கால் இறறி.

—Ibid. 57

3. பாசவல் இரக்கும் இருங்காழ் உலக்கைக்
கடிதிடி வெளிதா கட்டுக்குல் வெண்குருகு
தீங்குலை வாழை ஒங்குமடல் இராது
நெடுங்கால் மா அததுக குறும்பதை பயிறதும்.

—Ibid. 141

with its young ones cries pitifully from the palmyra tree.¹

Similarly the crow is described as feeding on the cooked rice offered to it, then proceeding to the broad bazaar streets with heaps of shrimps caught in the sea, and stealing some of them and finally flying to the ship-mast.² The bees are said to sleep in the blossomed lotus flowers in the miry fields and in the early morning fly to the *neytal* flowers and hum in them and afterwards in the morning approach the eye like blossoms in the mountain pools and warble melodious tunes there.³

The poet has two long poems in Pattuppāṭṭu, viz., Tirumurukārruppāṭai and Neṭunalvāṭai. The former has a religious theme and dwells upon the greatness of Murukan, the God of the mountain region and the beauties of the mountains and other regions where His temples are located. There are

1. குழைக்கொடியின் பைக்காற பேடை
இருஞ்சேறறு அனளல நாட்டிலம் பேசுவிய
கொழுவின் வகலிப் புனதலைச் சிறுஅர்
துன்னூண் அவ்வலைச் சேவல பட்டென
அக்குறு பேசுமுதின மெலகிறை மிசையாது
பைதல் பின்னை தழீஇ ஓயயென
அங்கண் பெண்ணை அன்புற நரலும்.

—Aka 290

2. திருவுடை வியனகர் வருகிறுந்து அயர்மார்
டொற்றெழு மகளிர் புறங்கடை சூத்த
கொக்குநீர் நிரால் மாந்தி ஏறப்பட
அகலம் காடி அசைநிழல் குவிதத
பாசிறுத் கவர்ந்த பதங்கண் காரைக
தூங்கல் வங்கத்துக் கூடின் சேகரும்.

—Nar. 258

3. இருஞ்சேறறு அகல்வடல் விரீந்துவாய் அவிழ்ந்த
முன்தான் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கண்டழ் நெய்தல் ஊதி ஏற்படக
கண்டோரல் வலர்ந்த காமரு கணைமலர்
அஞ்சிறை வண்டின் அசீக்கணம் ஒலிக்கும்
குளறு.

—Tiru. 72-77

many descriptions of Nature especially in the first part of Tirupparaṅkunṇam and the last one on Paḷamutircōlai. The poem begins with the picture of the sun rising in the sea. God Murukaṇ's appearance with divine lustre is compared to the rising sun seen at sea.¹ The setting sun also is similarly associated in the poet's mind with Murukaṇ. In a stanza in Akanānuru he pictures a flock of cranes flying high in a row in the red twilight sky and compares it to the garland adorning the chest of God Murukaṇ.² Thus it is clear that both the rising sun and the setting sun appeal to his sense of aesthetics and at the same time associate his thoughts with his religious devotion to Murukaṇ.

Besides his artistic and devotional love for the scenes of sunrise and sunset, he reveals his keen interest in minute observations of the changes in the sky and the atmosphere. This is clearly expressed in the other long stanza in Pattuppāṭṭu, viz., Neṭunalvāṭai and also in some of his stanzas in other anthologies. He has a partiality for the north wind which he depicts with great facility. It is said to blow and scatter the tiny flowers of the bamboos and bend and break the long stalks of the *kāntal* flowers.³

1. உலகம் உலப்ப வலனைப்பு திரிதரு
பலப்புதழ் ஞாயிறு உடறகன் டாஅங்கு
ஒவற இமைக்கும் சேண்வினங்கு அவிசொளி. —Tiru. 1-3
2. நெடுவேன் மரப்பின ஆரம் போலச
செவ்வாய் வானம் திண்டி மீனருதும்
பைங்கால கொககின் நிறைதற உடப்ப. —Aka. 120
3. முத்தூழ் ஆய்மலர் உதிரக் காந்தன்
நீடிதழ் நெடுந்துடுப்பு ஓசியத் தண்ணென
வாடை தூதரும். Ibid.—78

The second idyll referred to above is one that deals with the feelings of a king who devotes his time in a winter camp on a battlefield and of the queen who feels the separation and pines in the palace. The title is unique. 'Vātai' means the north wind, the epithets *neṭu* and *nal* referring to its tediousness and advantageous effects respectively. Not content with this skilful description of the chill north wind in detail, he has felt that it is capable of suggesting to the readers the feelings of the hero and the heroine engaging themselves in different places in diverse moods, and has therefore named his poem by it. The poem is characterised by an accurate knowledge of the wildest phases of winter weather and show an originality of conception, a fullness of observation and a remarkable strength of expression.

The poet has observed the cloudless sky at midnight and has described the full moon seen in the company of the Constellation Pleiades i.e. on the day called Kārttikai.¹

The streams and torrents have a special attraction for the artistic eyes of this poet. The long white waterfall is said to sound like the drum of experienced dancers.² Its appearance on the black hills seen at a distance is, in the imagination of the poet, like the flow of rut in the cheeks of a ruttish

1. மலைகளிலே நீங்கிய மாதிரியாகிய
குறுநிலை மறுநிலை என்ற மதிநிறைந்து
அறுநிலை செரும் அகலிருள் நடுகாள்.

—Aka 141

2. பெருவரை மிளையாறு நெடுவெள்ளருவி
ரூதுவாயக நெடியா முழுவின் ததுமயச்
செம்பின் இழிதரும.

—Kuru 78

elephant.¹ His famous poem *Tirumurukārruppaṭai* ends as it begins with a very beautiful description of Nature, and here is the most artistic picture of a waterfall in the end reminding us of Tennyson's "Brook".²

There is a reference to the Kāviri river in *Akanānūru* in which the poet by brief touches traces its course from the top of a mountain to its flow into the sea.³ The flood in the river is said to be covered with flowers all over. In his opinion, the floods of the Kāviri weaken the seashore.

Nakkīrar has a very keen eye in observing motions. There is beauty in the phrase *nayavara nuṭanikum*⁴ (waving attractively) used while describing the tender leaves of the *iṅkai* waving in the south breeze. The torrents that flow with force and make the wild beasts shiver with fear are said to be waving like white cloths seen on the top of the mountain.⁵ The aerial root of the *irri* tree stretch-

1. நீடமை நீவந்த நீழலையு சிலம்பின
கடாஅ யாணக் கவுன்மருங்கு உறழ
ஆ ணர்பு இழிதரு காமா லெ ன்னி.

--Aka, 205

2. Tiru. 295-316.

3. மலைமீரைத் தீநாடுதத மலிருடுவாயில் தேத்தம
தலைநாள் மாமலர் தண்ணறை தயங்கக்
கடற்கரை மெலிதும் காவிரிப் பரையாறு.

—Aka, 126

4. ஈங்கை
நற்றனீர் பயவர நுடங்கும
முறகு வேனில்.

—Nar, 86

5. பலவுடன்
வேறுபல் துறியின் நுடங்கி அநில்கமந்து
ஆர நமுறதல் உருட்டி வேரல்
பூவுடை அலங் தரிசை புலம்படுவர் ஒன்று...
நாக நறுமலர் உற பூகடெட்டு
மாறக முகக்கலை பனிப்ப.....
இழுமென திழிதரும் அருவி.

—Tiru. 295-316

ing towards a black rock below and waving with the wind is compared to be movements of the raised trunk of the elephant.¹ The finest artistic touch is in the picture of the flame of the lamp in the military camp of the king where it bends towards south as the north wind blows and now and then burns bright.² The descriptive touch of the movement of rain drops that cling to the leaves of trees in the garden is also true to Nature and highly artistic.³

Nappannanar

The poem of Nappannanār in Paripāṭal is full of appropriate epithets for various kinds of flowers and thereby proves the keenness of the poet in observing the different colours and forms of the flowers.⁴

The *āmpal* is depicted to blossom and look like the slightly opened mouth.⁵ The *kāntals* are in fragrant bunches and blossom like hands.⁶ The *ervuvai* is fragrant.⁷ The *vēṇikai* flowers are also in bunches and fire-like in colour.⁸ The *tōṇṇi* flowers

1. குறுங்கால இறந்த புறநகல் நெடுவீழ்
இருபட்டினர் துறுகல நீண்ட வளிபொரப
பெருங்கை மரகை விவப்பின் தூங்கும. —Aka. 57
2. உடந்தைத் தன்வளி எறிதொறும நுடங்கித்
தெறதேர்ப்பு இறைஞ்சிய கலை நற்பல்
பாண்டில விளக்கின் பருஉச்சுடர் அழல் —Netu. 173-175
3. நளிதொள் மிழைய விரவுமலர் விபன்காக்
குளிர்தொள் மிழைய குருஉத்துளி தூங்க. —Ibid. 27. 28
4. Pari. 19:75-79.
5. பசும்பிடி ஊழுநிழ் நெடும்தவாய் ஆர்பல். —Ibid. 19-75
6. கைபேரல் புத்த காமற்குலைக் காததன். —Ibid. 19-76
7. எருவை நறுந்தோடு. —Ibid. 19-77
8. எரியினர் வேங்கை. —Ibid.

are very bright and are like flames.¹ The *naravu* blooms are also in bunches and blossom one by one in order.² The *ilavu* flowers form a contrast in colour when placed with other blossoms.³

Nampi Kuttuvan

A poet of the *neytal* region, though very brief, his descriptive touches are enough to reveal his interest in observing the beauties of Nature.

The *aṭumpu* is said to have forked leaves like the hoofs of the deer and flowers bright in colour resembling small bells in shape.⁴ The shrimp is described to have thorn-like legs and bent back. They are said to go in swarms.⁵ The waves of the sea bring them together to the shore.

In the grove on the seashore, an unripe fruit drops down from the *kaṇṭal* tree and falls over the *āmpal* bud in the backwaters which then opens its petals a little and resembles the mouth of the crow just opened.⁶

The poet is sensitive to colours and forms, but there is no reference to his sensitiveness to sounds,

-
- | | |
|--|---------------|
| 1. உருவமிகு தோன்றி. | —Pari, 19-78 |
| 2. ஊழினர் நறவ ம | —Ibid. |
| 3. பகைமலர் இலவம். | —Ibid., 19-79 |
| 4. மாளாடி அன்ன கவாட்டினை அடுட்டின்
தார்மணி அன்ன ஒன்பு. | —Kuru, 243 |
| 5. மட்கால் இறவின் முடங்கு புறப் பெருங்கினை
புணரி இருதிரை தஞமே. | —Ibid. 109 |
| 6. காளால் கண்டல் கழன்றுகு பைங்காய்
நீலிற இருங்கழி உடம்புட வீழ்த்தென
உறுகால் தூக்கத் தூங்கி ஆம்பல்
சிறுவென் காக்கை ஆவித் தன்ன
வெளிய விரியும். | —Nar. 345 |

and fragrance. There is no description of seasons or hours of a day, no sky, no sun or moon rising or setting.

Nallantuvanar

Nallantuvanār is recognised as a poet of the maritime region but he has also poems on other regions. There is a description of the rain pouring on a mountain when it seems as if the sky and the earth are connected and joined by water. The clouds envelope even the sun, so that it is not possible to know where it is, except by those who count time with their time-measure called *kanṇal*.¹ It causes such a flood in the streams that the elephants with their mates bathe in them in such depths that their trunks get submerged.

These are apostrophes to the sea, to the *anyril* bird and to the flute in which the heroine addresses them, pities them for their cry and enquires them what their sufferings are due to.² The poet des-

1. கடலமுகந்து கொண்ட கமஞ்சுல மாமழை
சுடர்நீமிர் மின்னெடு வலனோர்பு இரங்கி
எனறழ் உயர்ந்த புன்றலை மடப்பிடி
கைமாய நீத்தம களிற்செடு படைஇய
நிலனும் விசும்பும் நீரையைத் தொன்றிக்
குறுநீர்க் கனலை எண்ணுநர் அலலது
கநிர்மருந் கறியாது அஞ்சுவரப் பாஅய்த்
தளிமயங் நினறே தன்குரல எழிலி.
2. பாய்திரை பரடோவரப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
தூவறத் துறந்தனை துறைவனென்று அவன்திறம்
நோய்தெற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக
காதலசெய் தகன்றுரை உடையை யோநீ.
மன்றிரும் பென்னை மடல்சேர் அன்றில்
நனறதை கொன்றனர் அவர்எனாக கலங்கிய
என்துயர் அநர்களை நரறியோ எம்போல
இன்றுளைப் பிரிந்தாரை உடையை யோநீ.
பனியிருந் குழ்தரப் பைதலஞ் சிறுகுழல்
இனிவரின் உயருமன் பழிசெ.னக கலங்கிய
தனியவர் இடும்பைகண் டினைதியோ எம்போல
இனியசெய் தகன்றுரை உடையை யோநீ.

Aka. 43

—Kali. 129

cribes and compares the sea to the army of a king marching to the battle field.¹ The roaring waves stand for the royal drum, the boats for the elephants and the wings of the maritime birds for their different weapons.

In another poem, the flowers closing their petals, the leaves of trees dropping down, the blossoms adorning the bushes and the bees humming all over are all described to picture an evening scene and each of them is explained by a comparison in which a moral or an abstract idea is introduced.²

There are two poems in Paripāṭal, one as an apostrophe to the Vaiyai river³ and the other as a description of it.⁴ The descriptions therein are elaborate and exhaustive.

Nallaliciyar

There are two poems of this author in Paripāṭal. One of them describes the flood in the Vaiyai river and the inundations in the adjacent regions.⁵ The other dwells upon the Tirupparañkunram, a hill near Madura and the various sounds heard there as Nature's music in accompaniment to the various

-
1. நிரைதிரில் களிஞுகத் திரையொலி பறையாகக்
கரைசேர் புள்ளினத் தஞ்சுறை படையாக
அரைக்கால் கிளர்ந்தன்ன உரவுநீரே சேர்ப்புகள். -Kall. 149
 2. கண்பாயல் பெற்றேபோல் கணைக்கால மலர்க்குமபத்
தம்புகழ் கேட்டாராபோல் தலைசாயத்து மரம்தஞ்சு
முறுவல்கொள் பவையோல முகையலிழ்பு புதல்நந்தச்
சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பியிர்ந்து இம்மென. -Ibid 119
 3. Pari. 11
 4. Ibid. 2C
 5. Pari 16

instruments played by the skilled musicians.¹ Like every description in Paripāṭal these are also elaborate and extensive unlike the brief and telling descriptive touches in the other anthologies.

Nalluruttiranaṛ

The poet has all his poems on pastoral region and they are all in Kalittokai. They reveal the poet's accurate knowledge of the flowers of the region and his keen sense of colour and form.

The descriptive touches regarding the *piṭavu*, the *kōṭal*, the *kāyā*,² the *mullai*, the *tōṇṇi*, the *koṇṇai*,³ the *veṭci*, the *kuruntu*, the *kullai*⁴ and other flowers are very realistic. The epithets given to the flowers are felicitous and apt. For example, the *kōṭal* blossoms are depicted to have long stalks

1. ஒருதிறம், பாணாயாழின் தீங்குரவெழ
ஒருதிறம், பாணாயாழின் இயிரிசையெழ
ஒருதிறம், கண்ணர் குழலின கரைபெழ
ஒருதிறம், கண்ணர் துழைப் பரததிசை யூத
ஒருதிறம், மண்ணர் முழவின இசையெழ
ஒருதிறம், அண்ணல் செடுவரை அருவிரீர் தழும்ப
ஒருதிறம், பாடலநல் விறலியா ஒலகுபு றுடங்க
ஒருதிறம், வாடை உளர்வயின் பூங்கொடி நுடங்க
ஒருதிறம், பாடினி முறலும் பாடியங் குரலின
நெடுகினர் கிழமை நிறைகுறை தேர்ன்ற
ஒருதிறம், ஆடுசீர் பஞ்சை அரிகுரல தோன்ற
மாறுமாறு நறநாபோல் மாறெகிர் கோடல்
மாரட்டான் குன்றம் உடைத்து.

-Pari 17

2. தனிபெறு தண்புனத்துத் தலைப்பெயற்கு அரும்பின்று
முளிமுகல் பொதுளிய முடவிறப் பிடவமும்
கனிபட்டான் நிலையேபோல் தடவுபு துடுப்பின்று
நெலிபுடன் நிரைத்த நெடுமிறிதழ் கோடலும்;
மணிபுரை உருவின காயாவும.

-Kali 101

3. கண்ணகன் இருவிசிம்பின் கதம்பெயல் கலந்தேற்ற
தண்ணறும் பிடவமும் தவழ்கொடித் தளவமும்
வண்ணவன் தோன்றியும் வயங்கினர்க் கொன்றையும்.

-Ibid, 102

4. மெல்லினர்க் கொன்றையும் மென்மலர்க் காயாவும
புல்லில வெட்சியும்.

-Ibid, 103

which sway and look like the drunkard reeling in his drunken state.¹

The poet describes bulls of different colours and his imaginative skill is revealed in the comparisons given. The tall black bull with white legs looks like a mountain with white waterfalls.² The white bull with dots over its body resembles the twilight sky with shining stars³ The red bull with its curved horns appears like the God Siva wearing the crescent moon on his head.⁴ The bells on the horns of the reddish black bull are like the bees humming over the *naravu* buds.⁵

To the poet's trained eye, the small pool on a black rock is the open portion of the tender palmyra fruit called *nuniku* and the rock itself, a sleeping female elephant.⁶

Nalvelliar

The poet is acquainted with the mountain scenery and the life of the animals there, especially of the elephants. He enjoys the music of the streams; the water flowing down sounds like the

1. Kali. 101

2. மண்வரை மருங்கின் அருவி போல
அணிவரம் பறுத்த வெண்காற காரி. -Ibid. 103

3. மீன பூத் தவிரவருர் அந்திவாலை விகமபுபோல
வான்பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளை. -Ibid.

4. கொலைவன் குடிய குடிவித் திங்கள்போல
வளையுபு மலிந்த கோடணி சேய். -Ibid.

5. செங்காரிக்
கோடெழுந் தாடும் கணமணி காணிகா
நகைசரல அவிழ்பதம் நோக்கி நறவின்
முகைமும் துமபியும் போன்ம். -Ibid. 105

6. பட்டிதஞ்சு வன்ன அறைநேல நுங்கின்
தடிகண் புரையும் குறுஞ்சுனை. -Kali. 108

drum called *mulavu*.¹ The streams run through the pools on rocks washing away small stones and then rush through the forest at great speed.²

There is a pathetic picture of a family of elephants. The male is killed by a tiger, and the bereaved mate with its young one close to it grieves over the loss like the warrior fatally wounded in a battle-field.³

The elephants always move in a herd with a leader among them. The poet refers to this in a comparison wherein he states that the hero who has to leave his love returns to his village like the male elephant deserted by its herd.⁴ The deer is a very timid animal and is compared to the heroine bashful at the approach of her hero in solitude.⁵ Her heart, moved and melted by his approach, is compared to the mud that absorbs the rain water and consequently turns soft.⁶

1. துள்ளி நடுகு வரைத் துலாவ அகலி
பண்ணை மழலின் இயிழை காட்டும. —Kuru. 365
2. நுகடை நளத்தலைப் பனைநீர் மலமா
பொருளை அடுக்கத்து அருவி ஆர்ப்பக்
கலஅலைத்து இழித நம கடுவால் மானாறு. —Nar. 7
3. பெருங்கன்று மழலை எடபெடை இரும்பிடி
உயங்குயணி வந்தமொடு இயங்கல் பொல்லாது
பெருதலை பாக்கை புரையும் அஞ்செல்ல
பைதலை குறவி நழிஇ ஓயபெயை
அரும்புண் உறுநீன் வருத்தி வைதம. —Nar. 47
4. அல்லாந்து
இனக்கீர களிற்றின பெயர்க் கீதான். —Aka. 32
5. வெரும மாவ பிணையின் ஓரீஇ சீனற
எனனுரத் தகைமை. —Ibid.
6. கிறுபுறம் கவையின் லுக அதற்கொண்டு
இதபெயல் மண்ணின் செஞ்விழாரு நுற்ற. —Ibid.

Nalvettanar

The forest stream called *kānyāru* is mentioned in two of his poems. In one it is liked and loved by the heroine and, in the absence of her lover, it is believed that its sweet fresh water has a recuperative effect on her emaciated body.¹ In the other stanza also the description is subjective but there the lady-companion requests the hero not to come at nights and warns him of the dangers on the banks of the stream.² The elephants fight on the banks and destroy them, thereby making it very difficult and dangerous to walk over those banks at nights. Crystals and gold dust glitter among the black rocks through which the stream passes. There are dangerous whirls in it where the crocodiles live. In such streams, floods suddenly rise whenever there is a heavy fall of rain, especially at nights.³

There is also a very brief description of a grove that appears fresh and beautiful in the early summer.⁴

-
1. கானக் கல்யாற்று
முனியிலை கழித்தன முகிழின ரோடுவரு,
விருந்தின் தீநீர் மருந்து மாகும்
தண்ணெள உண்டு கண்ணின் நோக்கி
முனியா தாடப் பெறினிலுவள்
பனியும் தீர்குவள் செல்கெள் றோடுளே. —Nar 53
 2. கனிந்துபாரக் கரைந்த கயவாயக் குண்டுகரை
ஒளிறுவான் பளிங்கொடு செம்பொன் மின்னும்
கருங்கல் கான்யாற்று அருஞ்கழி வழங்கும்
கரா அம் பேணார் இரவரின். —Nar. 292
 3. ஆர்கலி வானம் தலைஇ நடுநாள்
களைபெயல் பொழிந்தெனக் கானக் கல்யாற்று
முனியிலை கழித்தன முகிழின ரோடுவரு
விருந்தின் தீநீர். —Nar. 53
 4. பகடைக் குரவம்
பொரிப்பூம் புன்கொடு பொழிலணி கொளாஅச்
சினையினி தாகிய காலை. —Kuru, 341

Nanpalurc Ciru Metaviyar

He is a pastoral poet and in both of his poems he dwells upon the shepherd and his shrieks while he shifts his flock from place to place or protects it at night.¹ The poet has an intimate knowledge of the plants of the region. The white *mucunṭai* flowers blossoming at night on the hillside resemble the stars twinkling in the blue sky at midnight.² His picture of the timid hare that is frightened by the shepherd's shriek and immediately hides itself in a shrub nearby, is simple and interesting.³

Nannakaiyar

She is interested in depicting various seasons of the year. In the very few poems extant in her name, there are descriptions of the three seasons, *iḷavēṇil*, *kār* and *kūtir* i.e., the early summer, the early winter and the late winter. Two of them record the feelings of the lonely heroine and therefore the descriptions of the seasons are subjective and very brief.⁴ In the third one, clouds

1. மறித்துருஉத் தொகுதத பறிப்புற இடையன்
தண்கமழ் மூல்கை தோன்றியொடு விரைஇ
வண்டுபடத் தொடுத்த நீர்வார் கண்ணியன்
ஐதுபடு கொள்ளி அங்கை காயக்
குறுகரி உளமபுழ் கூரிருள் நெடுவிளி.

—Aka. 94

காடுறை இடையன் ஆடுதலைப் பெயர்க்கும்
மாடி விடு வீளை.

—Aka. 394

2. தேம்படு சிமயப் பாங்கர்ப் பம்பிய
குவையிலை முகண்ட வெண்பூக் குழைய
வானெளப் பூத்த பானுள் கங்குல்.

—Aka. 94

3. வீளை வெரீஇக் குறுமுயல
மன்ற இரும்புதல் ஒளிக்கும்.

—Aka. 394

4. மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்
உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாசசின்
நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்

—Kuru 192

surrounding the tops of mountains are referred to by the companion in trying to console the heroine in her separation.¹

The descriptive touch of the early summer is in connection with the cuckoo, the herald of the season.² Its shining black feathers are besmeared with the pollen of the flowers of the mango branches which the bird pecks with its beak. Its feathers then appear like the black touchstone with dust of gold.

The description of the late winter is restricted to the rainy clouds and to the chill wind that makes the people shiver.³

The poet compares the slow movement of the rainy clouds in the winter sky to that of the pregnant women and the comparison though peculiar is true to Nature.⁴

There is a description of the evening—very brief but artistic and complete in itself. The bat of expanding wings and of slight flight is said to seek in the evening for trees bearing fruits.⁵ In

1. நீரெதிர் கருவிய காசெதிர் கிளைமழை
ஊதையங் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய
கூதிர்.

—Kurn, 197

2. Ibid. 192.

1. Ibid. 197.

4. மூன்றால் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ
ஒதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்
கடுஞ்சூல் மகளிர் போல நீர்கொண்டு
விசும்புஇவர் கல்லாது தாங்குபு புணரிச்
செழும்பல் குன்றம் நோக்கிப்
பெருங்கலி வானம் ஏர்தரும் பொழுதே.

—Ibid. 287

5. தாஅவல் அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்
பழுமரம் படரும் பைபுள் மாகை.

—Ibid 172

another poem, the evening is not described, but subjectively mentioned with an epithet expressing the grief of the heroine in her separation (*nār il mālai*).¹

Nocci Niyaman kilar

He is a poet fascinated by mountain scenery. The stream falling down is, in the imagination of the poet, like the wave of the sea; the blue mountain here resembling the blue sea and the white waterfall on the mountain, the white wave rising in the blue vastness of the sea with water splashing against the shore.² The fertile growth of the ears of the *tiṇai* in the cultivated fields is described.³ The parrots come there in search of food. The sapphire-like bees are also depicted to strike their humming note among the *kāntaḷ* blossoms.⁴

Paranar

Paranar exercises his perspective over a wide range of Nature, from mountains to sea coast, though he seems to have more intimate knowledge of, and consequently an intense partiality for, the agricultural tracts.

In one of his pictures the buffalo feeds upon the *kaḷuṇṇī* and the lotus flowers, walks majestically

-
- | | |
|--|------------|
| 1. புள்ளும் மாவும புலம்போடு வதிய
நன்னென் வந்த நாரில் மாகை. | —Kuru. 118 |
| 2. நான்மறை தலையு நன்னெடுங் குன்றத்து
மால்கடல் திரையின இழிதரும் அருவி. | —Nar. 17 |
| 3. பலவினைந்து
இறங்கு குரல் பிறங்கிய ஏளல். | Ibid. 209 |
| 4. காந்தள் ஊதிய மணிநீறத் துமபி
தீந்தொடை நறம்பின் இடிரும். | —Ibid. 17 |

like a warrior and sleeps on a heap of sand.¹ There are four beautiful pictures of the lotus² and three of the *āmpal* ³ He describes the tiny flowers like the *mullai*,⁴ the *marutu*⁵ and the *neem*⁶ artistically. The birds like cranes⁷ and the fish like the *vālai*⁸ find a place in his word-paintings. There is also a picture of the swan seeking fish in the south sea and flying in the evening to its young ones in the Himalayas.⁹ The poet incidentally alludes to the floods in the Kāviri river in two descriptive touches.¹⁰

In all these descriptions, it is action that has attracted the poet's artistic eye. The buffalo walks majestically.¹¹ The *vālai* fish frisks in the tank and makes the lotus leaves appear conspicuously among the ripples caused by its leaping.¹²

1. கழுநீர் மேயந், கருந்தாள் எருமை
பழைத் தாமரைப் பனிமலர் முலைஇத்
தண்டுச்சா மன்னின் இயல் அயலது
குறுதேர் வெணமணல் துருகம். Nur. 260
2. Aka. 6, 186; Nar. 300, 310.
3. Nar. 100, 280, 300.
4. Aka. 236.
5. Nar. 350.
6. Kuru. 24.
7. Aka. 276; Kuru. 128, Nar. 350, 356.
8. Aka. 6, 142, 152, 376; Nar. 310.
9. நீலம்தாழ் மருங்கின் தென்கடல் மேயந்த
இலங்குமென் தூவிச் செங்கால் அன்னம்
பொன்படு நெடுங்கோட்டியாயத் துச்சி
வாரார மகளிர்க்கு மேவல ஆகும
வளராப் பார்ப்பிற்கு அங்கிரை ஓய்யும்
அசைவில் கோப்பறை. —Nur. 356
10. சிறைபறைநது உரைஇச் செங்குணக்கு ஓழுரும
அந்தண் காவிரி. —Aka. 76
11. Nar. 260.
12. வினக்கில் அன்ன சுடர்விடு தாமரைக்
களிறுற்செவி அன்ன பாசடை தயங்க
உண்டுறை மகளிர் இரியக் குண்டுநீர்
வாளை பிறழும். —Nar. 310

The wind blows and causes those leaves to wave like the ears of the elephant.¹ The wind also bends the *āmpal* flowers and makes them stretch towards the adjacent lotus flower when they look like the maids of a royal princess bowing before her and with raised hands begging her pardon when she gets angry with them.² The flowers of the mango tree in the field drop down like the drizzle of rain.³ The birds perching on the branches of the *marutu* tree are scared of the harvest drum and when they rise up and fly away from the tree, those branches shed their flowers.⁴ The crane walks cunningly and silently to catch the *vālai* fish like a thief entering with great care into a house under watch and ward.⁵ The shrimp scatters the tubular *vallai* creepers and leaps over the paddy crops in the field making the paddy ears expand suddenly.⁶ The

1. தாமரை
நீர்மிசை நிறந்த நெடுந்தாள் அகலஇலை
இருங்கயமா துளங்கக காலஉறு தொறும்
பெருங்களிற்றுச செவியின் அலைக்கும. —Aka. 186
2. சுடர்த்தொடிக கொமகள் தினந்தென அதெனெந்
மடத்தகை ஆயம கைதொழு தாஅங்கு
உறுகயல ஒற்ற ஒலி ஆம்பல்
தாமரைக்கு இறைஞ்சும. —Nar. 300
3. கருங்கோட்டு மா அத்து அவங்குசிறை புதுப்பு
மயங்குமழைத் துவலையின் தாஅம. —Aka. 236
4. வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்
பழைப் பலரின் இரியக கழனி
வாங்குசிறை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும். —Nar. 350
5. நீளிரும் பொயகை இரைவேட் டொடிந்த
வாளை வெண்போத்து உனியு நாரைதன்
அடிஅறி வுறுதல் அஞ்சிப் பையயக்
கடியிலை புகு உள் கள்வன் போலச
சாஅய் ஒதுங்கும். —Aka. 276
6. அந்தரம்பு வள்ள அழற்கொடி மயக்கி
வணதொட்டு நெல்லிள வாங்குபின் விரியத்
துய்த்தலை முடங்கிழுத் தெறிக்கும். —Ibid. 376

ripe mango fruit drops down into the deep waters of the tank with the sound 'tuṭum'.¹

Even while depicting the mountain scenery, the elephant is pictured as rooting out trees and fighting the tiger with great ferocity and entering the field and damaging the *tinai* crop.² The stream falls down and looks like a white flag on the heights of the mountain.³ The *mānai* creeper by the side of a block of rock is pictured to climb over the elephant sleeping nearby since it is there like a block of rock.⁴ The picture of a wild pig is a complete one and it includes the description of its daily life in the mountains.⁵ It drinks water of a rocky pool, eats the *cēmpu* roots, comes down on a rock that appears like a sleeping she - elephant, treads on brushing on its way the bunches of the

1. கொகுவின் உக்கு ழுழிந்த நீர்ப்பறம் கொக்கின்
கூர்ப்பலை அன்ன முகைய அர்ப்பல்
தூங்குநீர்க் குட்டத்துத் துடுமென விழல். —Aka. 280
2. வண்டுபடு கட்டாஅத்து உயர்மருப்பு மாநீன
தனகரழ் சிலாபின் பரம்பலக் கொலைசல்
உறுபுலி உராககுத்தி விறலுடிந்து
சிறுநினைப் பெருமபுனம் வவ்வம். —Ibid. 148
3. பளிற்றி வெவெய்ய மடுப்பக காணவர
ஒன்றுகண் இழிநயம் தயாந்து தோன்று அருவி. —Ibid. 162
4. துறுகல அயலது மாநீன மாகுக்காடி
துஞ்சுநீறு இவருந் —Kuru. 36
5. வயிரத் தன்ன வையெந்து மருப்பின
வெதிர்தேவர் அன்ன பருஉமயிர்ப்ப பவழி
பறைக்கண் அன்ன நிறைநகரின் பரு
நிலத் தன்ன அகலிலைசேமபின்
பண்டம் அன்ன கொழல்விழந்து மாற்றுப்
பிடிமடிந் தன்ன கல்பிசை ஊழ்இழிபு
யாறுசேர்ந் தன்ன ஊறுநீர்ப்படாஅப்
பைம்புதல நளிசினக் குருநிருந் தன்ன
வன்பினி அளிழ்த் வெண்குநானத்து
அவங்குலை அலரிநீண்டித் தாதுகர்
பொன்னுரை கட்டளை கடுப்பக் காண்வரக
கிளைஅமல் சிறுநினை விளைகுரல மேய்ந்து
கண்இனிது படுக்கும். —Aka. 178

kūtaḷam flowers and has its back besmeared with their pollen so as to look like a touchstone with dust of gold, eats the *tiṇai* ears and sleeps there in a happy mood.

The descriptions of the maritime region are equally full of such pictures of motion and action. A group of shrimp fish is said to attack the vessel sailing in the sea.¹ The waves dash on the shore and sound like a drum and damage the small burrows of the crabs.² The waves are numerous and their white tops dash and split and scatter spray.³ The vast surface of water is a grand spectacle and is said to shake itself when the wind blows on the surface.⁴

In the desert tract, the *iruppai* flowers blown by the violent wind drops down on the rocks below like the round dice called *kalaṅku* carved out of the tusks of the elephants.⁵ The elephant hears the blended notes of the musical instruments of the musicians and mistakes it for the roar of a tiger, gets angry, attacks a blossomed *vēṇikai* tree, tears

1. இரங்குநீர்ப்பரப்பின் காணலம் பெய்துதறத்
தவந்தரு டனகலம் சிதைத்த நாககுர
சிறுவன் னிறவின குபமை. —Aka. 152
2. சிறுவி ஞாழல் பேரநாப் பள்ளி
அவ்வை சிறுமனை ஏதைய புணர்
குணிலவாய்ப்பர சிவ இரங்கும். —Kurru. 328
3. மாயிருந் தென்கடல் மலிநீரைப் பேளவதத்
வென்டலைக் குருடப் பிற் றுடையத்
தன்பல வாய் உம் புணர். —Patirrup. 42
4. மழைகா ளக குறையாது புனலபுத நீறையாது
விலங்குவளி கடவும துணங்குந் கமங்குல்
முழங்குதிரைப் பனிக்கடல். —Ibid. 45
5. நாய்கதிர் திருகலின் கணந்துகால் கடுகி
ஆடுகளிர் இடப்பக கடுகி வானபூக்
கோடுகடை கழங்கின அறையிசைத் தாஅம். —Aka. 135

off one of its branches and wearing it on its head makes a roar that echoes in the mountain rocks.¹

Thus everywhere it is motion and action that fascinate the poet more than colours and sounds which also he mentions but briefly and rarely. Anyhow it has to be said that he is very poor in his sense of fragrance. The objects mentioned in his poems are numerous and they include many flowers like the lotus and the *āmpal*, but it is a wonder that their fragrance is not depicted. The descriptions of the different kinds of scents of flowers require an accurate study of the seasons and the periods in which they blossom and spread their fragrance and it is clear from this why the poet who has depicted Nature in so many poems is so silent regarding references to seasons and periods.

But Parānar has exhibited his interest in observations of midnight, rainy clouds and the chill north wind. There are four artistic descriptions of the midnight,² three of the clouds in the sky³ and one of the north wind which is an apostrophe.⁴ One description is of a night bright with the moonlight and full of disturbances with the barking of

-
1. பண்ணமை முழவும பதலையும் பிறவும
கண்ணறுதது இயற்றிய தூம்பொடு சுருக்கிக்
காவின் தகைத்த துறைகூடு கலப்பையர்
கைவல் இளையர் கடவுட் பழிச்ச
மறப்புவிக் குழுஉக்குரல் செத்து வயக்கன்று
வரைசேர்பு எழுந்த சுடர்லீ வேங்கைப்
பூவுடைப் பெருஞ்சினை வாங்கிப் பிளந்துதன்
மாயிருஞ் சென்னி அணிபெற மிடைச்சி
...வழையமல் வியனகாடு லிமைபப் பிளிறும்.

—Patirrup. 41

2. Aka. 122, 125, 142, 162.
3. Ibid. 125, 162; Kuru. 247.
4. Aka. 125.

dogs and the hooting of owls.¹ Another night is dead-silent and even the sleepless fish in the sea are said to sleep.² The third description is of a night chill and cold with dew-falls.³ The fourth is of a night with an ocean-like dark sky and heavy showers of rain and frequent lightning and incessant thunder causing great anxiety to the villagers.⁴

The clouds moving in the sky after pouring rain at night are compared to the elephants mildly walking after their ruttish adventure is over.⁵ They are said to pour at night and to surround the mountain cliffs at dawn like carded cotton.⁶ The rain pours at all places without distinguishing the fertile lands from the barren and the empty tanks from the broad fields and is therefore compared to a patron who never distinguishes his bards one from another but favours them all equally.⁷

1. Aka. 122.

2. கடலமீன் துஞ்சு நள்ளென் யாமம.

—Ibid. 142

3. பனிஅடுஉ நீன்ற பாணட் கங்குல்.

—Ibid. 125

4. கடலகண் டன் னா மாக விகம்பின்
அழற்கொடி அன்ன மின்னுலெழி நடங்க
கடிநிடி உருமொடு கதழதை சிதறி
வினீவிடன் அறியா வானுமிழ் நடுநாள்.

—Ibid. 162

5. கடாஅ மாரிய யாண் போலப்
பெயதுவறி தாவிய பொங்குசெலல் கொண்மு
மைதோய் விகம்பின் மாதிரத்து உழிதர.

—Ibid. 125

6. அழிதுளி பொழிந்த இன்ருரல் எழிலி
எக்குறு பஞ்சிற் குகிவைகறைத்
கோடுயர் நெடுவரை ஆடும்.

—Nar. 247

7. அறுகுளத் துருத்தும் அகல்வாற் பொழிந்தும்.
உறுமித் துதவரது உவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மரபின் மாரி.

—Pura. 142

There is nothing peculiar in the description of a sunset in a stanza in Akanānūru,¹ but the following picture is of some interest. The wild cat seeks food to feed its hungry mate that gave birth to young ones, hides itself beside a large receptacle of *varaku* and watches silently for the opportunity to catch the domestic fowl there. Sunrise is briefly mentioned in a simile which describes a king seen on a decorated chariot.²

Paranar's sense of form and colour has been so developed that throughout his poems he gives comparisons of the most appropriate and most arresting type. For every description of colour, or form, there is some flower or stem or some such object brought in for comparison. The lady's paleness of complexion in separation and sorrow is like the colour of the *pirkku* flower.³ The shoulder is compared to the lovely part between the two nodes of a well grown bamboo.⁴ Her eyes

1. இலங்குசுடர் மண்புலம புலந்தலைப் பெயர்ந்து
பல்கதிர் மழுமிய கல தேசர் அமையத்து

.....வரனை

மிகுபதம் நிறைந்த நொஞ்சுட் டொருநிறைத்

குடியடி. வெருகின் பைங்கண் ஏறறை

ஊன்றசைப பிணயின உயங்குபதி களைஇயர்

தளிர் புரை கொடிற்றின் செந்நிலயிர் எருத்தின்

கதிர்த்த சென்னிக் கவிர்ப்பூ அன்ன

நெற்றிச் செவல் அறறம் பாரர்க்கும்.

—Aka. 367

2. நீயே, அலங்குநாப பொலிவுதோன்றி
மாக்கடல் நீவந்தெழுதரும்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை.

—Pura. 4

3. புதல்இவர் பிரின் எதிர்மலர் கடுப்பப்
பசலை பாயாந்த நுதலேன்.

—Aka. 135

4. தோளே.....
வேயமைக் கண்ணிடை புரைஇச்
சேய ஆயினும் நடுங்குதுயர் தருமே.

—Ibid. 152

are like the *kuvalai* flowers¹ and her complexion like the colour of the *āmpal* stem when its skin is peeled off.² The soft tongue of the great scholars is compared to the *ilavu* petal.³ The movement of the needle in stitching the open wounds of the warriors wounded in the battle field is compared to that of the kingfisher that dips itself into the tank to catch fish.⁴ The flags waving over the high buildings appear like the waterfalls from the heights of mountains.⁵ Nature is referred to even in comparisons describing abstract feelings. The heroine pining in the absence of her lover consoles herself and says that her mind has suffered much like the cobra that has lost its gem.⁶ The poet's interest in depicting motion is again revealed in his comparison of the paleness that appears and disappears in her complexion to the duckweed in a tank that separates at the touch and re-joins and covers again by the removal of the hand from the water.⁷

-
1. குவளை அன்ன ஏந்தெழில் மழைக்கண். —Nar. 6
 2. நீர்வளர் ஆம்பல் தும்புடைத் திரள்கால்
நாருரித் தன்ன மதனில் மாமை. —Ibid. 6
 3. இலமலர் அன்ன அஞ்செந் நாவின்
புலரிக் கூறும புரையோர். —Aka. 142
 4. மீன்தேர் கொட்பின் பனிக்கயம் முழித்
சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடுவென் ஊசி
நெடுவசி பரந்த வடுவாழ் மார்பு. —Patirrup. 42
 5. வரையிசை இழிதரும் அருவியின் மாடத்து
வளிமுனை அவிர்வரும கொடிதுடங்கும். —Ibid. 47
 6. பேய்மணி இழந்த பாம்பின் நீநனி
தேம்பினை வாழிஎன் டெஞ்சே. —Aka. 372
 7. ஊருண்டேணி உந்துறை தொக்க
பாசி அற்றே பசலை காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்த லானே. —Kuru. 399

In a single stanza in Akanānūru, there are nine beautiful similes in a series.¹ The tusk of a wild boar is very hard, and the hairs on its body are like the bamboo roots. The rocky pool resembles the beating side of the drum. The *cēmpu* has sapphire-like leaves and bulbous roots like balls of boiled rice. The rock on which the boar comes down looks like an elephant sleeping. The water of a fountain is abundant like that of a river. The white *kūtaḷam* flower just blossoming resembles the perching posture of a crane. The *kūtaḷam* pollen found on the dark skin of the boar is like the dust of gold seen on a touchstone. This is enough to prove that the poet revels in appreciating the beauties of Nature and in comparing one with another and painting pictures of different types. Similar one is found in the apostrophe to the north wind in Akanānūru.²

The epithets and verbs he uses in his descriptions are felicitous and full of suggestions and enable the reader to visualize the objects described. The lotus has flame-like flowers, long stems and broad leaves.³ The *vallai* is the creeper thin and

1. வயிரத்து அன்ன வையேந்து மருப்பின்
வெதிர்வேர் அன்ன பருஉமயிர்ப் பன்றி
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சுனை பருவி
நிலத் தன்ன அகலினைச் சேம்பின்
பிண்டம் அன்ன கொழுந்திழங்கு மாந்திப்
பிடிமடிந் தன்ன கல்மிசை ஊழிழிபு
யாறுசேர்ந் தன்ன ஊறுநீர்ப் படா அர்ப்
பைம்புதல் நனிசினைக் குருகிருந் தன்ன
வன்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கட தானத்து
அலங்குருகி அலரி திண்டித் தாதுகப்
பாள்னுரை கட்டளை கடுப்ப.

—Aka. 178

2. Ibid. 125.

3. விளக்கின் அன்ன கடர்விடு தாமரைக்
கனிற்றுச் செவி அன்ன பாசடை.
கடர்ப்பூந் தாமரை.

—Nar. 310.

—Aka. 6

tubular.¹ The dog is sharp-toothed and has its tail curled to the right.² The owl has a rough and strong mouth.³ The *iruppai* flower is rounded and cone-shaped.⁴ The elephant's trunk is strong and large like the trunk of a palmyra tree.⁵ The wild cat has rounded legs and greenish eyes.⁶ The domestic cock has dewlap-like part resembling tender leaves, thickly set hairs on the neck and bright crest like the *murukku* flower.⁷ The shrimp is a fish with soft hair-like part in the head and curved shape.⁸ The fig tree has white branches.⁹ The *kūṭali* is short-stemmed.¹⁰ The swan is a bird with bright soft feathers and red legs and strong tireless flight.¹¹ There are many such epithets and verbs of apt description.

Picir Antaiyar

There are three poems of this poet which contain descriptions of Nature.¹² The poet seems to

-
- | | |
|--|-----------------------|
| 1. அந்தூம்பு வள்ளை ஆய்கொடி.
அகம்பின்
அந்தூம்பு வள்ளை அழற்கொடி. | —Aka. 6
—Ibid. 376 |
| 2. வையெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞானி. | —Ibid. 122 |
| 3. வல்வாய்க் கூகை. | —Ibid, |
| 4. ஆடுதளிர் இருப்பைக் கூடுகுவி வான்பூ, | —Ibid, 135 |
| 5. பனைத்திரள் அன்ன பரேரெழும் தடக்கை
.....உயர்மருப்பு யானை. | —Ibid. 148 |
| 6. குவியடி வெருவின் பைங்கண். | —Ibid. 367 |
| 7. தளிர்புரை கொடிற்றின் செறிமயிர் எருத்தின்
கதிர்ந்த சென்னி கவிர்ப்பூ அன்ன
நெற்றிச் சேவல். | —Ibid
—Ibid. 376 |
| 8. துயத்தலை முடங்கொடு. | —Kuru. 24 |
| 9. வெண்கோட்டு அதவம். | —Ibid. 60 |
| 10. குறுந்தாள் கூதளி. | |
| 11. இலங்குமென் தூவிச் செங்கால் அன்னம்
அசைவில் நோன்பறை. | |
| 12. Aka. 308; Nar. 91; Pura. 67. | |

have lived near the mountains as well as the sea-shore. In a stanza in Akanāṇūru he describes the clouds that pour rain at night and wash away the wounds of the elephant which fought with the tiger; in the early morning these clouds overspread the mountain with a white haze like the smoke round the potter's kiln ¹

In a stanza in Naṛṇai there is a description of the seashore with the pleasant shade of the punnai tree, the ceaseless sound of waves and the long-legged cranes seeking fish there. There is an interesting picture of the mother crane dropping a small fish into the mouth of its young one that has been all along calling its mother from its nest on a high branch.

The third stanza is in Puraṇāṇūru and is an apostrophe to the swan that seeks fish in the Kumari shore on the south and flies in the evening to the mountains on the north.³ By addressing the bird, the poet expresses his affectionate feelings towards his friend the Coḷa king called Kōpperuṇṇōḷaṇ. In it the evening sky is painted with

1. உழுவை யோடு உழந்த உயங்குநடை ஒருதநல்
நெடுவகிர் வீழப்பின் கழாஅக ளங்குல
ஆல் அழிதனி பொழிந்த வைகறை
வாலவொள் அருவிப் புனல்மலிந்து ஒழுகலிள்
இவருமலை புரைய வென்மறை கூடைஇக்
கலஞ்சுடு புகையிள் தோன்றும.

—Aka. 308

2.வீயுகப்
புள்ளை பூத்த இன்னிழல் உயர்கரைப்
பாடிமிழ் பனிக்கடல் துழைஇப் பேடையோடு
உடங்கிரை தேரும் தடந்தாள் நாரை.

—Nar. 91

3. அவ்வச் சேவல் அவ்வச் சேவல்
.....மையல் மாமையால் கையறுபு இனையக்
குமரியம் பெருந்துறை அயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை ஆயின்.

—Pura. 67

the full moon shining bright and beautiful like the face of the king.

Perun Kunrur Kilar

Perunkunrūr seems to be the village of the poet and, as signified by the name, the village was probably situated in a mountainous region. Most of the poems describe the mountain scenery and testify to the poet's intimate knowledge of this region.

There are evidences in these poems to suggest that the poet has observed the beauties of the mountains from various angles, from the top and from the bottom, from afar as well as from near. A male elephant slips down a slope and falls into a pit when its mate tries to save it by rooting out trees, breaking the branches and throwing them into the pit so that they may serve as steps to its mate to come up.¹ This violent plucking and piling of branches resounded beyond the high mountain. Perhaps the poet had heard the noise from the top itself. The sounding cataract is to him the drum called '*tanṇumai*'.²

In another stanza there is a description of a rainy night in which the lightning flashes as if the mountain winks.³ This imagery is conceivable only

1. வரழை ஒங்கிய தாழ்கண் அகம்பல
படுகடுங் கனிதறின் வருத்தம் சொலிய
பிடிபடி ழறுக்கிய பெருமரப் பூசல்
வின்தோய விடரகத்து இயம்பும். —Aka. 8
2. பேழ்வாயத் தன்னுமை இடந்தொட்டன்ன
அருவி இழிதரும பெருவரை. —Nar. 347
3. மலிஇமைப் பதுபோல் மின்னிச்
சிலுவல் ஏற்றெடு செறிந்தவிம் மழைக்கே. —Nar. 112

if one sees a mountain in a dark night from a distance. The poet himself in a simile speaks of a mountain that seems as if standing and gazing at the world.¹ Yet another stanza refers to the height of the mountain which looks as if it peeps into the sky thrusting its towering cliff.²

Even regarding the descriptions of the ways of life of the animals there, the poet evinces his intimate and accurate knowledge of them. His picture of the bear that thrusts its hand-like foreleg into an anthill and digs and hurts the snake inside brings before the reader's eye the actual scene.³ This usually takes place at midnights. The tiger kills the wild boar and draws it through the forest making the whole place stink.⁴ The watchman in the *tinai* field places a trap for the pig but an unfortunate tiger is trapped.⁵ The monkey leaps about and plays with the mountain goat called *varuṭai*.⁶

There is a picture of an evening in the dewy season called *acciram* (or *arciram*).⁷ This season is described in another stanza also as one in which

1. நின்றகாண் பன்ன நீன்மலை. —Pura, 211
2. வரன்புரு தலைய குன்றம். —Nar, 347
3. ஈயற் புறறத்து ஈர்ப்புறத்து இறுத்த
குரும்பி வல்சிப் பெருங்கை ஏறறை
தூங்குதோல் துதிய வள்ளுநிர் கதுவலின்
பாம்புமதன் அழியும் பாளூட் கங்குல். —Aka, 8
4. கேழல் அட்ட பேழ்வாய் ஏற்றை
பலாஅமல் அடுக்கம் புலர ஈர்க்கும். —Ibid
5. திண்புண் கேழல் இரீயப் புனவள்
சிறுபொறி மாட்டிய பெருங்கல் அடாஅர்
ஒண்கேழ் வயப்புலி படுஉம். —Nar, 119
6. இன்முகப் பெருங்கலை நன்மேயல் ஆரும்
பன்மலர்க் கான்யாற்று உம்பர்க் கருங்கலை
கரும்பாட்டு வருடையோடு தாவள உகளும். —Ibid
7. Kuru. 388

the clouds pass on to the south and by pouring rain make the mountains green with shrubs and creepers growing luxuriantly.¹ The poet has a partiality for showers of rain and floods and streams. Four of his stanzas describe the rain with lightning and thunder.² In a stanza in Patirruppattu, there is painted in two lines a picture of a flood and the stanza is, therefore, aptly called *ventalaic cempunal* (water red in colour with white head i.e. flood of reddish muddy water with waves white on the surface).³ It is said to carry with it sandalwood and eaglewood from the mountains, pass through the regions with abundant foam and direct its course to the sea. There are brief references to the sea coast⁴ and to the agricultural fields.⁵ The poet in a humorous mood imagines the marriage of a big snail with a conch at day-time in the shade of an *āmpal* leaf.⁶ The house-sparrow feeds on the rice in the field and with its mate rests in its nest.⁷

-
- 1 குறவா கொன்ற குறைக்கொடி நதைப்பவா
நறுங்காழ ஆரம் சுற்றுவன அகைப்பப
பெருமபுயல் பொழிநக தெரழில் எழில்
தெற்குளபு இரங்கும அறநிரக காலு. —Nar. 5
 2. Ibid. 5, 112 347, Pura. 147.
 3. சுதம பூழிலொடு பானகுநரை சுமந்து
தென்கடல் முன்னிய வெண்டலைச் செம்புனல் —Patirrup. 86
 4. உறுகால் எடுத்த ஓங்குவர உ புனர்
நுனமனல் அடைகரை உடை தரும
தன்கடற் படப்பை. —Ibid. 87
 5. கழனி உழவா தன னுமை இசைப்பின
பழன மஞ்ஞை மொடிசெத்து ஆலும். —Ibid. 90
 6. புழல்கால் ஆம்பல் அகலை நீழல்
கறிககோட்டு நநநின் கரீரக ஏற்றை
நாகின வண்பொடு பாகமணம் புகுஉம் —Pura. 266
 7. மனையுறை குரீஇக கையாணல் சேவல்
பாணா நரம்பின் கவிரோடு வயமாண
குரல்செய பீலியின் இழைத்த குடமதைப்ப
பெருஞ்செய நெல்லின் அரிசியாரந்துதன்
புனப்புறப் பெடையோடு வதியும். —Ibid. 318

In all such verses, the epithets to various objects of Nature are themselves such connotative touches that they enable the readers to visualize the pictures. For example, the shade of the *āmpal* leaf is not simply mentioned but it is the shade of a broad leaf of the *āmpal* with tubular stem.¹ The male sparrow has a black neck and lives in the houses and its mate has a grey back.² The descriptions are thus made vivid with a wealth of living details.

In addition to descriptions of the *marutam* region, the poet depicts the mountains and the rainy clouds. Even when he has to praise his patron Kuṭakkōc Cēral Irumporī, he compares his army and the noise of the royal drum to the mountain and the roaring thunder of the rainy clouds.³

Perun Kaucikanar

He is a poet of the night clouds as in both of his poems he describes the rainy clouds in dark nights.⁴ In one stanza, the heroine looks at the dark sky and observes the movements of the clouds in the light emitted by the glow-worms among the branches of a jack tree.⁵ The second is an apos-

1. புழல்கால ஆம்பல் அகலடை நீழல். —Pura. 266

2. பனை யுறைக் குரீஇக் கறையணல் சேவல்.....
புன்புறப் பெடை. —Ibid. 318

3. குன்றுதூ வெறியும் அரவம்போல
முரசெழுந் திரங்கும் தானை. —Ibid. 211

4. Nar. 44. 139.

5. பல்மர வுயர்சின் மின்மினி விளக்கத்துர்
செல்மறை இயக்கம் காணும்
நன்மலை நாடன் காதல் மகளே. —Nar. 44

trophe to the clouds themselves.¹ The hero has returned home in time before the commencement of the rainy season, and therefore feels thankful to the clouds for pouring in torrents after his return and wishes them a glorious career over the cliffs of the mountains throughout the world. He is in such a happy mood that he is able to appreciate the clatter of the pouring rain and compares it to the sweet tune of the *yāl*.

Peruncittiranar

All his poems are on *purapporuḷ* or subjects other than love, and there is no necessity for him to describe the *karuapporuḷ* or objects of Nature as background for his themes. Yet, whatever he refers to in his comparisons is very apt interesting and is enough to prove his interest in observation and appreciation of the beauties of Nature.

Women who have lost their husbands cast of bangles as a mark of widowhood and this is compared to the shedding off of the petals of the plantain flower one by one when finally the stem is left without any beauty.² In another simile, the description of the Ganges is most appropriate and

1. உலகுக்கு ஆனியாகப் பலர்தொழப்

பலவயின் நீலை இய குன்றின் கோடுதோறு

ஏயினை உரைஇயரோ பெருங்கலை எழிலி.....

விரவுமலர் உதிர வீசி

இரவுப்பொயல் பொழிந்த உதவி போயே.

—Nar. 139

2. ஊழின் உருப்ப எருக்கிய மகளிர்

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற.

—Pura. 237

highly realistic.¹ The clouds rise from the sea, gather themselves, appear dark and huge like mountains in the sky, roar with thunder and pour in torrents; when such a rainy season is past and when the summer reigns supreme making the tanks and rivers everywhere dry, the Ganges flows full of water for the benefit of the whole of mankind. It is a fact that there are floods in the Ganges mostly in summer as it is then that the snow in the Himalayas melt and flow into the Ganges. This the poet Peruñcittiraṇār describes in a comparison while referring to the bountiful help rendered by the patron Kumaṇaṇ in the absence of other patrons.

There are two descriptive touches of the burial ground² and one of the Mutiram hills.³ In the description of the hills, a male monkey is pictured to take possession of a ripe jack fruit of thorny rind and beckon to its mate with its forelegs thereby resembling human beings signifying their call to others with their hands.

1. நீண்டொலி அழுவம் குறைபட முகந்துகொண்டு
சண்டுசெல்ல கொண்மு வேண்டுவயின் குழிஇப்
பெருமலை அன்ன தோன்றல் குலமுதிர்வு
உருமுறு கருவியொடு பெயல்கடன் இறுத்து
வளமழை மாறிய என்னுழக் காலை
மன்பதை எல்லாம் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிரீர் நிறைந்து தோன்றியாங்கு.

—Pura. 161

2. கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
செவிசெஞ் செவலும் பொருவலும் வெருவா
வாய்வன் காக்கையும் கையையும் கூடிப்
பேளய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கும்
காடு.

—Ibid. 238

3. கழைவளர் சிலம்பின் வறையொடு நீடி
ஆசினிக் கவினிய பலவின் ஆர்வுற்று
முட்டிற் முதுகனி பெற்ற கடுவன்
துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடு உப் பயிரும்
அதிரா யாணர் முதிரம்.

—Ibid. 158

Peruntalaic cattanar

There are two brief, yet beautiful, pictures of the north wind and the dewy season.¹ One refers to the midnight when all are asleep and when there is rain; the north wind blows and the eye-like *karuvilai* flowers wave and look like the spots on the peacock's tail.² The other is of the cranes that perch on the sugarcane and cry aloud unable to bear the chill north wind and the drizzle accompanying it; the paddy ears with the edges of the grains like the ends of fire, bend and wave towards the south ridge.³

The poet compares his own feelings, when the patron whom he approached for favour disappointed him, to those of the birds which fly a long distance seeking fruits in a mountain and return with great disappointment.⁴

1. Aka. 13. 262.

2. தண்புனக் கருவினைக் கண்போல மரமலர்
ஆடுமயில பீலியின் வாடையோடு துயல்வர
உறைமயக குதறின்துஞ்சு யாமம்.

—Nar. 262

3. வளவாயல்

அழல்நுதி அனன தோகை ஈன்ற
கழவி நெல்லின் கைவழுதல் அவங்கல்
நீரம்பகல் செறுவின் வரம்பு அணையாத் துயல்வரப்
புலம்போடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை
இலங்குபூங் கருமபின் ஏர்க்கை இருந்த
வெண்குருகு நரல வீசும்
நுண்பல் துவலைய தன்பனி நாளே.

—Aka. 13

4. பலகனி நசைஇ அங்குவிசுடபு உகந்து
பெருமலை விடரகம் சிலம்ப முன்னிப்
பழனுடைப் பெருமரம் தீர்த்தெனக் கையற்றுப்
பெருது பெயரும் புள்ளினம் போலரின்
நசை தர வந்துரின் இசைநுவல் பரிசெவன்
வறுவியேன் பெயர்கோ.

—Pura. 209

Peruntevanar

There are two descriptions of a desert tract with the birds and animals suffering without food in the abnormal heat of the prolonging summer.¹ The branches of the *yā* tree with high trunks are dry without leaves and there is seen on it a kite looking at its mate hungering for flesh.² Its feathers are said to be scorched on account of the burning heat there. The male elephant is said to feed its hungry herd with the inside of the trunk of the *yā* tree which it butts and gores with its strong tusks.³

A stanza in Narṇai is an apostrophe to the owl that has its abode in the deep recess of a tree on the bank of the village tank. In two lines the poet pictures the bird and brings it before the reader's imagination as having a sharp bent bill, clear round eyes, sharp nails, straight flight and strong build. Its shriek at night is said to be alarming and the lady-companion promises it a fine and pleasant dish of meat boiled in ghee and fried flesh of rats if

1. Aka. 51; Kuru. 255.

2. நீளநீர் பரந்த செஞ்சாள் யாத்துப்
பொழுவளி முழுவதும் புல்வென் உயாசிலை
முடைநகை இருக்கைப் பெடைமுகம் நோகவி
ஊன்பதும் தனா வெருவாந் செஞ்செவி
எருவைச் சேவல் கரிபுகிறை திய.

Aka. 51

3. பொத்தில் காழ அத்தயாஅத்துப்
பொரி அரை முழுமுதல் உருவக் குத்தி
மறங்கெழு தடக்கையின் வாங்கி உயங்குநடைச்
சிறுகட் பெருநிறை உறுபசி தீர்க்கும்
தடமருப்பு யாணை.

—Kuru. 255

only it kept silent at nights when the hero comes on visit.¹

Perumpatumanar

There is nothing peculiar except that his descriptions abound in audition. The wind blows and the dry seeds of the *vāṅkari* sound like the drum beaten in accompaniment to a rope-dance.² The thunder roars and seems to shake and turn over the mountain.³ The birds chirp and gather in the branches of the banyan tree and seek its fruits again and again all the days of the year.⁴ Even the north wind is described to make the continuous sound 'im' in the dark nights.⁵

Peyanar

He is the author of the last hundred of Aiñkurunūru and a few other poems in the other anthologies; he is a poet of the forest region that appears most beautiful in the early winter, especially in the evenings. There are descriptions of the late winter

1. எமழர் வாயில் மண்ணுறைத் தடைஇய
கடவுள் புகுமாத்து உடலுறை பரகிய
தேயா வளைவாயத் தென்கண் கூடுகிர்
வாய்ப்பறை அசர் அர வலிழந்து கைக்
மைபூன் தெரிந்த நெய்வெண் பழக்கல்
எலிவாள் குட்டெட்டு மலியப் பெண்தும்
எஞ்சாக கொள்கைஎங் காதலர் வரலகைஇத்
துஞ்சாது அலமரும் பொழுதில்
அஞ்சுவரக கடுந்தரல் பயிறுஞ் சீரே. —Nar. 83
2. கயிறுடு பறையின் கால்கொரக் கலங்வி
வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும் —Kuru, 7
3. மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினும். —Nar. 2
4. கூலத்துத் தடவுச்சீனைப் பலபரம்
நெருநல் உண்டாம் என்னுது பின்னும்
செவ்வா னுவை கலிகொள் புள்ளினம். —Pura. 199
5. இம்மென
இரைக்கும் வாடை இடங் கூர் பொறந்து. —Nar. 109

and the dewy season also but they are very brief and rare, while most of the stanzas deal with the early winter and the flowers blossoming and the animals and birds playing merrily during the season.

The stags leap about the forests with their hinds.¹ The fresh showers make the frogs happy so that in every pit and pool their croaking is heard.² The bees hum over the newly-blossomed flowers in every shrub and creeper.³ The peacocks begin their dance.⁴ The skylark is content and is quiet and happy by reason of the heavy rain that pours.⁵ The hares run here and there; and when the watchmen fling some seeds at them, they timidly retreat into the coverts nearby.⁶ From the anthills the winged white-ants start their flight.⁷

-
- | | |
|--|---------------------------------------|
| 1. தெறிநடை மடப்பீனை
ஏறுபுணர் உவகைய ஊறில் உகன. | —Aka. 234 |
| 2. அவலதொறும்தேரை தெவிட்ட
கார்தொடங் கின்றால் காலை.
வரிதுணல் கறங்கத் தேரை தெவிட்டக்
கார்தொடங் கின்றே காலை.
தேரை தெவிட்ட. | —Ain. 453
—Ibid. 468
—Ibid. 494 |
| 3. பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை
ஆடு சிறைவண்டு அவிழ்ப்ப.
வண்டுதாது ஊதத்...
தன்கமழ் புறவின் மூல்கு மலர்.
அஞ்சிறை வன்மன் மென்பறைத் தொழுதி
மூல்கு நறுமலர் தாதுநயந்து ஊத. | —Ibid. 447
—Ibid. 494
—Aka. 234 |
| 4. நின்நுதல் நாறும் நறுந்தன் புறவின்
நின்னே போல மஞ்சை ஆல.
அணிநிற இரும்பொறை மீயிசை
மணிநிற உருவின தோகையும்.
நின்னே போறும் மஞ்சை ஆல. | —Ain. 413
—Ibid. 431
—Ibid. 492 |
| 5. வானம் பாடி வறங்களைந் தானது
அழிதுளி தலையிடி புறவு. | —Ibid. 418 |
| 6. மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச
நறுமழும் புறவின் ஒடுங்குமூலம் இரீயும். | —Ibid. 421 |
| 7. கெடுஞ்செம் புற்றம் ஈயல் பகர. | —Ibid. 497 |

The flowers *mullai*, *konrai*, *tōṇṇi* and *piṭavu*, are described artistically. The *konrai* flowers are said to be like small patens of gold.¹ The poet uses a picturesque phrase when he mentions that the *konrai* blossoms garlands, meaning that the bunches are like garlands. The *talavu* bud is like beak of the kingfisher and the bee hums over it and opens its petals.² The *mullai* buds are as bright and white as the moonlight itself.³

The red ground of the pastoral region looks as if adorned by the various flowers of different colours and scents dropping down on it.⁴ The gold-like *konrai* flowers falling into a pit on the way make it appear like a box of gold coins with its lid opened.⁵

The poet has a peculiar interest in comparing the beauties of Nature observed in this part of the region with the aspects of beauty of the heroine herself. The heroine's forehead is depicted to smell like the forest region that has become fertile and fresh after rain,⁶ and also like the *mullai* flowers that blossom in the rainy season.⁷ The

-
- | | |
|---|--------------------------|
| 1. குறுமபல் கோதை கொன்றை மலர. | —Ain 497 |
| 2. பனீவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை. | —Ibid. 447 |
| 3. நிலவின் அன்ன நேரரும்பு பேணிக்
கார்நயந்து எய்தும் முல்லை. | —Ibid. 454 |
| 4. சென்னி ஸ் மருங்வின பன்மலர் தாஅய்ப்
புலம்புதிர்ந்து இனிய வாயின புறவே.
பீடவம் மலரத் தளவம் நனையக்
கார்கவின் கொண்ட காணம். | —Ibid. 495
—Ibid. 499 |
| 5. கவலை கெண்டிய கல்வாய்ச் செறுகுழி
கொன்றை ஒள்ளி தாஅய்ச் செல்வர்
பொன்பெய் பேழை முய்திறந்து அன்ன. | —Kuru. 233 |
| 6. நின்னுதல் நாளும் நறுந்தண் புறவின். | —Ain. 413 |
| 7. நன்னுதல் நாளும் முல்லை மலர. | —Ibid. 492 |

peacock is compared to the heroine herself,¹ and the timid look of the deer to her look.² While in separation, the paleness of her eyes is compared to the colour of the *konṛai* flowers and the eyes themselves to the *kuvaḷai* blossoms.³

Pēyaṇār is so much interested in depicting the beauties of this region that one of his poems is an apostrophe to the region itself.⁴ It is an address by the hero who, on his return home, perceives the fresh appearance of the land made beautiful by the gold-like *konṛai* blossoms and the honeyed *kāya* flowers and the *tōṇṛi* flowers seen everywhere.

Since he has often described the fresh showers conventionally belonging to this region, one can expect descriptions of the atmospheric changes in the sky. He only mentions the rainbow in one of the stanzas and refers to the rain commencing its pouring.⁵ But these are not up to one's expectation. There is not a single description about the movement of the clouds in the sky and this only proves that the poet's eye observes with interest the beauties of the earth than those of the sky. There

1. நின்னோ போலும் மஞ்ஞை ஆல. —Ain.
2. நிவனோ போல மரமருண்டு நோக்க. —Ibid.
3. கொன்றைப் பூவின் பரந்த உண்கண்
குன்றக டெஞ்சுகளைக் குவளை போலத்
தொலகவின் பெற்றா இவட்கே வெலபோரா
வியொடும் பாசறை நீயா
வயமாள் தொன்றல் வீ வந்த மரநே. —Ibid. 500
4. பொன்னென மலர்ந்த கொன்றை மணிநொய்த்
தேமபடு கா மா மலர்ந்த தொன்றியொடு
நன்னலம் எய்தினை புறவே நீர்களை
காணிப் வருகும் யாழே
வா னாதல் அறிவையொடு ஆய்நலம் படர்ந்தே. —Ibid. 420
5. கோசெலவு அழுங்கத் திருவில் கோவி
ஆர்கவி எழிலி சேரர்ந்தொடல் னெனே. —Ain. 428

are no doubt reasons for this; the earth is full of fascinating colours and forms and attractive scents besides various sounds and appeals to almost all the senses of the poet, whereas there is comparatively nothing in the sky except the colourful changes of the clouds to attract him.

In one of his descriptions of the late winter, there is a brief reference to the moon seen during day and consequently appearing white but not bright.¹ The poet compares the white *pakanrai* flower to this pale moon. In the stanzas dealing with the dewy season, the north wind is described along with the fall of dew.² The poet says that the dew-fall is such that the whole earth is shivering with cold.³ Here his vision is very wide, and he sees the earth as a whole in his imagination.

He is one of the poets who have mentioned the skylark and in the case of the other poets, there is no description of the bird, probably because it is not visible even to the poet's searching eyes.⁴

Peralavayar

Though there are only three poems of this poet, in these he exhibits himself as a great word-painter. His pictures are very interesting and realistic. The churning rod of a milkmaid hangs in front of a thatched hut and the young calf there

1. வெள்ளிதழ்ப்
பகல்மதி உருவின் ப.ன்னை மரமவன்- -Ain. 456
2. அரும்பனி கலந்த அடலில் வரடை. -Ibid. 479
3. இருநிலம் குளிர்ப்ப வீதி அல்குழம்
அரும்பனி அனாடிய அறசிரக் கால. -Ibid 470
4. வானம் பரடி வறங்கண் தானது
அழிதுளி தலைஇய புறவு. -Ibid. 418

licks the rod.¹ The *kāñci* tree is pictured with its short trunk and flowers that blossom in garland-like bunches.²

The picture of a mountain on a rainy day is also interesting.³ The heavy downpour of rain is accompanied by the din of roaring thunder while the mountain with tall bamboo groves near the clefts echoes it. The mountain itself seems to be shaken by it. The elephant bespattered with mire on the forehead tramples over the *kuḷari* flowers and then breaks off the branches of the jack tree.⁴

The poet has not restricted himself to any particular region or to any particular aspect in his range of observation.

Peri Cattamar

Though there are a few poems in which he describes the scenery of mountains, he is mainly a maritime poet.

The sea and the thickly grown grove on the sea coast are, in the poet's imagination, like the moonlight and darkness side by side.⁵ The blos-

1. தந்தையர் கடைந்த திரள்கூல மததம்
கன்றுவாய் சுருவப்ப முனரில் தூங்கும்
படகைப் பந்தர்ப்ப புலவேய குரம்பை.

—Aka. 87

2. கோதை இரை குறுங்கால் காஞ்சி.

—Ibid. 206

3. ஒங்குகழைக்

காமுடை விடரகம் சிலம்பா பரம்புடன்று
ஒங்குவார மினிர் ஆட்டி விங்குசெயற
கடுங்குரல ஏறெடு புனைதுளி தகைஇப்
பெயலா அதே வானம்.

Nar. 51

4. பெருந்தன் குளவி குழைத்த பாவா
இருஞ்சேறு ஆடிய நுதல கொலகளிற்
பேதை ஆசினி ஒசித்த.

—Ibid.

5. லிலவும் இருஞ் போலப் புலவுததிரைக்
கடலும் காணலும் தோன்றும்.

—Kuru. 81

somed white screwpine flower looks like the broken tusk of an elephant, and the blowing westwind spreads its pollen on the toy-houses of the young girls playing on the sand.¹ The wind breaks the rising waves, splits the water and throws the sprindrift like the soft cotton carded with a bow-like instrument.²

The tall palmyra trees and the blossomed *punnai* trees are everywhere described in the sea coast scenes.³ The sharp-beaked *anril* bird perches on the palmyra stems and calls its mate in a pining voice.⁴ The village on the sea coast is on all sides surrounded by the palmyra trees as a fence⁵ The *punnai* trees on the sand dunes have a special appeal to the poet's imagination. The bees swarm round the trees and hum over the flowers, and the hum is so loud that it is not possible to hear the

1. உருகெழு யாண் உடைகோடு அந்நா

பகாமினி அவிழ் தாழ்ந் வானத்து

கயங்குந் தோட நாக்கின் நுண் தோது

வயங்கிழை மகளிர வண்டல நாஅ

Nar. 299

2. விலலெறி பஞ்சி போல மலகுஞ்சை

வளிபொரு வயங்குபிசா பெய்கும்.

—Ibid.

3. பரதரைப் பெண் நாச சேகரும கூவாய்

ஒருதனி அன்றில் உயர்வுகந் தலைஇய

பகர்நா ஞாநிப் பலநினை ஒருகிறை...

—Aka. 30

விலவும் இந்நூல் போலப் புலகுதிரை

கடலும் காணலும் தோன்றும்;

மடலதாழ் பெண்ணையெம் சிறுவன் குறி

—Kuru 8

இதவருநி எழுக கருகால் வெண்துத

வெண்ணோட்ப அருஞ்சிறைத் தாஅபக கரைய

கருங்கோட்டுப் புண்ண இறைகொண்டவையே.

—Nar 6

ஒங்கித் தோன்றும் கீங்கட பெண்ணை.

—Ibid 32

4 Aka. 305

5. ஓங்கித் தோன்றும் கீங்கட பெண்ணை

, கடுவனதுவே...சிறுகடிப்பாக்கம்

—Nar 39

tinkling of the bells of the chariots running on the way.¹

The noise of the waves is twice compared to that of the drum called *muḻavu*.² The sea is said to dance to the tune of the waves and resemble those who suffer from incurable wounds and restlessly toss in beds.³

In the descriptions of this poet, the sea coast is always pictured in an evening setting and thus leads one to agree with Nacciṇārkkīṇiyar and argue that evening is the appropriate period for this region and that the term *erpaṭu* occurring in *Tolkāppiyam* means the evening.⁴ In the picture of an evening, the setting sun is depicted to disappear in a mountain leaving the sea coast desolate.⁵ The black-legged white cranes after feeding on the shrimps rise up and fly to the *puṇṇai* trees and stay there.⁶ In the backwaters the sharks rise to the surface with their mates and because of

1. புலிகாரி எக்கர்ப புண்ணை உதிர்த்த
மலிதாது ஊதும் தேனோடு ஒன்றி
உண்டியிர் இன்னிசை கறங்குத் திண்டேர்த்
தெரிமணி கேட்டதும் அரிதே.

—Nar.

2. முழவிசைப் புணரி எழுதரும
உடைகடல்,
தென்கடல்
முழங்குதரை முழுவின் பாணியின் பைபயப்
பழம்புண் னுறுநரி பரவையின் ஆதும்.

—Ibid. 67

—Ibid. 378

3. —Ibid

4. Tol. Por. 8 Nac.

5. சேய்விசைப் பு இவர்த செழுங்கதிர் மண்டிலம்
மாவ்வரை மறையத் துறையுலம் பின்றே.

—Nar. 67

6. திவருந்தி எழுந்த கருங்கால் வெண்குருக
கெண்மீகட்டு அருஞ்சிறைத் தாடிய்க் கைய
கூக்கோட்டுப் புண்ணை இறைகொன் டனவே.

—Ibid.

their movements the flowers therein merge into the water and disappear.¹

In the mountain scenery, a male monkey climbs over the trees and drops the ripe fruits from there when the young ones peck at them from below.² The elephant and the tiger fight and shed blood which stinks; but the *venikai* blossoms and the *kuḷavi* flowers spread their fragrance and dispel the unpleasant odour.³ The peacock dancing there seems as if decorated with the gold-like pollen shed by the blossoms of the *venikai* trees.⁴ There is a picture of a honeycomb on the high branch of a tall sandalwood tree grown on the heights of a mountain.⁵ The bamboos grow in clusters and this the poet brings out in a comparison to a large family of members closely related to one another.⁶

1. கணைக்கால் மாமலர் ஈரப்ப மலருகழித்
துணைக்கரு வழங்குகும வழங்கும்.

—Nar

2. கடுவன்
ஊழறு திங்கனி உதிர்ப்பக் கீழிருந்து
ஒர்ப்பன ஒர்ப்பன உண்ணும்
பாசப்புடை மத்திய மலை.

—Kuru 278

3. பொறிவரீப்
பூநுதல் யாணையொடு புலிபொரக் குழைந்த
குருதிச் செங்கனம் புலவற வேங்கை
உருகெழு நரதறம் குளக்பொடு விலங்கும்.

—Aka. 268

4. அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சின்
சுகும்புவயர் திறந்த பொன்புகை நுண்டாது
மணிமகள் கலவத்து உடைப்ப அணிமிக்கு
அவிர் பொறி மஞ்ஞை ஆடும் சேகலை.

—Ibid. 242

5. நடைகால் யாத்த நளிமுதைச் சிலம்பின்
பெருமலை விடா கம் கீழை சிறியலைச்
சாந்த மென்சின் திண்டி மேலது
பிரசம் தூங்கு சேட்சிமை
வரைபக வெறடன்.

—Ibid.

6. முனைகனி மூங்கிலின் மிளையொடு பொலிந்த
பெருமபெயர் எந்தை.

—Aka 268

The poet depicts a heavy fall of rain on the mountain when the dark clouds spread all over the sky, cover the sun completely and pour in torrents, so that even the herds of elephants shiver.¹ The poet also appreciates the beauty of the stream on the top that resembles when seen from a distance a white garland worn by the mountain.²

There is a reference to the skylark that longs for rain and the poet mentions it is *tulinasaip-pul*, the bird that longs for the rain drops.³ The poet's keenness of observation of sights, sounds and fragrance is well attested by his descriptions.

Porunttil Ilankiranar

In two stanzas the poet describes the arid desert tract with *yā* and *iruppai* trees.⁴ The kite perches on the branches of the *yā* tree and calls to its mate in its characteristic shriek.⁵ The owl's harsh hooting is heard like the tune of the instrument called *makuli* and seems to have some signification.⁶ The *iruppai* trees have low branches which are tossed by the wind with all the

1. அகலிரு விகம்பகம புதைப்பா அயா
பகலுடன் கரந்த பலகநர் வானம்
இருங்கனிற்று இளநீரை குளிப்ப விசிப்
பெருமபெயல் அழிதுளி பொழிதல் ஆகுது. --Aka. 214
2. துதேய்கு
அயலென் அருவி குடிய உயர்வரை. --Ibid. 38
3. துளிநசைப் புன்னீரின் அளிநசைக்கு இரங்கி. --Pura. 198
4. Aka. 19.
புழவ்வி இருப்பைப் புன்கூட்டு அத்தம். --Aka. 351
5. பருந்திருந்து
உயாவியி பயிற்றும் யாவுயர் நனந்தலை. --Ibid. 19
6. உருந்துடி மருளியின் பொருந்தெரிந்து இசைக்கும்
கெங்குரல் குடிநாறு. --Ibid. 19

leaves withered and fallen away, but with tender leaves bright and fire-like in colour.¹

The heroine's eyes are compared to the red petals of *naravu* and the blue blossoms of *kuvalai*, and her hands deprived of the bangles to the creepers that have shed all the flowers.² She listens to the tick-tick of a lizard predicting her lover's return.³

Maturai Alakkar Nalar Makanar Mallanar
(Mallanar son of Alakkar Nalar of Madurai)

The poet depicts the forest region both in its arid, rainless state and in its fertile state after fresh showers in the early winter.

When in an arid state, the west wind blows at the bamboos and the branches of *ñemai* trees and deprive them of their leaves;⁴ it stirs the dust of the land and whirls itself;⁵ the wind is so hot that the poet appropriately uses the epithet *eri-vāy* (fire-mouthed).⁶ The pools are dry and the deer search for water, suffer without food, and faint in

1. கழலிலு உருக்த ஈகல் டாரு தாழ்மினை
அழலகைத் தனய அங்குறைப் பொதும்பின்
புழல்வி இருப்பை.

—Aka. 351

2. நறலின்
சேயிதழ் அணைய வாகிக் குவளை
மரயி கழ் புரையும் மலிர் கொள் ஈரிமை.....
சிவ்வை சொரிந்த மெல்லிதை முழை
பூவி கொடியின் புல்லெனப் போகி.

—Ibid. 19

3. வநந்துதொள் பூசல் கணையும் மருந்தை
உன்னை கொறு படுஉம பல்வி
புள்ளுத்தொழு துறைவி செவிமுத லானே.

—Ibid. 351

4. அமைபாடு அந்தை தீன்மிக் கல்வென
குழையிலு உதிர்க்த எரிவாய்க் கோடை.

—Ibid. 353

5. நெடுவென் களரி நீறுமுகந்து கழல.

—Ibid.

6. எரிவாய்க் கோடை.

the shadeless forest region scorched by the hot rays of the summer sun.¹ There is a picture of a ferocious boar with small eyes and miry back that falls a prey to the wild beast called *kōṇḍy* which is in turn hunted by the mountaineers and deprived of the prey.²

The wild fowl satiated with the buds sleeps in a place where the pepper-creepers grow and shed their seeds.³

In the fertile pastoral region where the *mullai* and the *piṭṭavu* blossom, the peacocks play and the stags leap about with their hinds.⁴

The poet has a keen musical ear as evidenced by his reference that the wayfarers listen to the cry of the kite and compare it to the musical tune called *iḷi*.⁵

1. கடுவெயில் திருவிய வேனில் வெங்காட்டு
உயங்குடை மடப்பிணை தழீஇய வயங்குபொறி
அறுதோர் நெழிறகலை அறுகயம் நோக்கித்
தென்னிர் வேட்ட சிறுமையின் துழமறந்து
உன்னிர் தன்மைவன் ஓங்குவன தளர
மரநிழல் அற்ற இயவு. --Aka.
2. சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்
சேருடு இரும்புநம நீர்குடு சிவன
வெசவப் படைஇயர்மொய்த்த வன்பழிஞ்
கோணப் கொண்ட கொள்ளைக
கானவர் பெயர்க்கும் சிறுகுடி. --Nar 82
3. சிதர்களை முனையி விகர்கால வாரணம்
உதர்கறி யாப்பின் துஞ்சம். --Ibid. 297
4. தன்காரர்க் கீன்ற பைங்கொடி முல்லை
வவவாய் வான்முதை அவிழ்ந்த.
மரியுடை மடப்பிணை தழீஇப் புறவின்
திரிமருப்பு இரலை பைம்பயிர் கன. --Aka. 144
தொகுமுதை விரிந்த றுடக்கால் பிடவின்
வைபெயர் வரவெயிறு ஒன்றுதல் மகளிர்
கைமான் தோணி கடுப்பப் பையென
மயிவிசும் பயிலும். --Ibid. 314
5. வீணப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்
வனைவாய்ப் பைடைவருதிறம் பயிரும்
இனிதேர் துந்தரம் இசை. --Ibid. 344

--Ibid. 33

The epithets the poet uses to describe various trees and flowers are arresting. The bamboos, the *yā* and the *nāku* trees grow tall and straight, and this is expressed by the epithets *cennilai* and *pōkiya*.¹ The tender leaves of the *yā* tree are forked as described by the epithet *kavaimuri*.² The *mullai* bud is white and sharp pointed,³ A *piṭavu* with a bent trunk is described and its flowers are like moonlight in colour and the buds are in closely set bunches.⁴

Maturai Aruva Vanikan Ilavettanar

(Ilavettanar, the cloth merchant of Madurai)

The poet depicts all the regions except the sea coast. His pictures of the mountain scenery are many and leads one to think that he is mostly attracted by, or, acquainted with the mountainous region.

In his mountain pictures, there are tall plantain trees that wave their long broad leaves when the wind blows so as to stroke the elephant sleeping below.⁵ The east wind bends and closes the petals of the *kāntaḷ* flowers and strews them on the

-
- | | |
|---|---------------------------------|
| 1. காவமுறி இழந்த செந்நில யா.
செந்நில
அமையாடு அங்கதழ.
பேரெய நாக. | —Aka.
—Ibid. 353
—Nar. 32 |
| 2. காவமுறி இழந்த செந்நில யா. | —Aka. 33 |
| 3. பைங்கொடி புல்லு
வைவாய் வான்முகை. | Ibid. 144 |
| 4. நிலவெனத்
தொகுபுகை விசீந்த முடக்கால் பிடவு. | —Ibid. 344 |
| 5. சிலம்பிற் பேரெய செம்முக வாழை
அந்லை அந்நோடு அசைவளி உறுதொழும்
பள்ளி யாணப் பருஉப்புறம் தைவரும்
நவ்வரை. | —Ibid. 302 |

rocks;¹ the flowers then look like the cobra that contracts the hood;² the ears of the *tinaï* crop grow fertile like the trunks of the elephants;³ the echoed roar of the tiger that killed an elephant is heard by the mountaineers and is mistaken for the thunder of the rainy clouds.⁴

The red ground of the pastoral region is beautifully pictured. The fresh showers have made it attractive and the sapphire-like *karuvilai* flowers, the bright *tōṇṇi* flowers in the thickets and the gold-like blossoms hanging in bunches in the *kōṇṇai* branches are all said to adorn the region.⁵

In the agricultural tract set in the early summer season, a thin sheet of water flows in a curved manner like the crawling of a snake.⁶ The cuckoo is heard on the branches of the mango trees with

1. கொண்டின் தொலைத் ஒன்செங் கார்தன்
கலமிசைக் கவியும். Kuru 185
2. பல்வரிப்
பாம்புபை யவிர்தது போலக் கூற்பி. —Ibid.
3. ஏனல
இரும்பிடித் தடக்கையின் தடைஇ. —Nar. 344
4. உள்வரைப்
பெருங்கல விடரகம்¹ சிலம்ப இரும்புவி
கனிந்தொலைத்து உரறும் கடியிடி. மழைசெத்துச்
செந்தினை உணக்கல் தொக்குகும
இன்கல் யானர். —Ibid.
5. மணிகள் டன்ன மாநிறக் கருவினை
ஒன்பூம் தோள் றியொடு தன்புதல் அணிபப்
பொன்தொடர் தன்ன தகைய நன்மலர்க்
கொன்றை ஒள்ளினர் கோடுதொறும் தூங்க
வம்புவிரித் தன்ன செம்புலப் புறவு. —Ibid. 221
6. பல்பொறி அரவின் செம்புறம் கடுப்ப
யாற்றறல் நுணங்கிய நாட்பத வேனில். —Ibid. 187

bunches of flowers.¹ A buffalo with iron-like black horns enters the tank with pearl-like clear water, tears off the *āmpal* leaves, feeds on the *kūvalai* flowers, chews the cud and walks under the *kāñci* trees which shed the pollen of their flowers on its wet back.²

The poet is very brief in his descriptions but very picturesque and balanced in his observations of colours, forms and sounds. He is, however, silent about the fragrance of the flowers he describes.

Maturai Marutankilar Makanar Perunkannanar
(Perunkannanar son of Marutankilar of Madurai)

The poet has two detailed descriptions, one of the early winter in a pastoral region³ and the other of the arid mountain tract.⁴

In the first he begins with the clouds covering the atmosphere and raining with thunder; in the pools, the frogs croak like the drum beaten during a rope dance; the bunches of *konrai* blossoms seem like gold ornaments hung over the branches. The flame-like *tōṇṇi* in the bushes and the *mullai*

1. இனர்துதை மாஅத்த புணர்குயில் வனி.

—Nar.

2. மணிகன் டன்ன தனிகடிம் துனங்க
இரும்பிடல் நன்ன கருங்கோட்டு எருமை
ஆம்பல் மெல்லடை மிழியக் குவளைக்
கம்புவிடு பன்மலர் மாநதிக் கரைய
காஞ்சி துண்டாது ஈர்மபுறத்து உறைப்ப
மெய்க்கிடு கவுன அல்குறிகு புருதருந்.

—Aka. 56.

3. Ibid. 364.

4. Ibid. 247.

and the *illam* blossom in the season; the rocky pools are full of water for the animals to drink.¹

In the arid mountain scenery, there is the bear with fire-like mouth seeking food in the anthill after being satiated with the *iruppai* flowers; the elephant keeps watch over the pathway and seeks to kill the wayfarers; the flock of kites with barren necks living on the heights of mountain longs for rotten flesh².

Mankuti Marutanar

The poet describes all the regions though it may be said that his description of the mountain scenery is poor.

His famous poem *Maturaikkāñci* has a large treatise on Nature. The poem does not, as denoted by the title, restrict itself to the description of the city of Madurai, but deals with the Pandiya country as a whole and consequently the different regions of the country. The notable

1. மாதிரம் புதையப் பா அயக காஷீழ் மீத்து
ஏறுடைப் பெருமறை. பெருழித்தொடர் அவல்லிதாறும்
ஆடுகனப் பலறயின் வரிநுணல் கலங்க
ஆப்பொன் அலிரிழை தாகவு அன்ன
கீழணர்க் கொன்றை அவிப்பெர்த் காடுடன
கடர்புரை தேர்நிற்ப புதல்தலைக் கொளராஅ
முல்லி இயலமொடு மலரக கல்ல
பருவராய் பைஞ்சுனை மாவண மலிரக்
காத்தொடந் கின்றே.

—Akā. 364

2. இருந்தனை என்னொர் அரவைய ஏற்றை
கநந் கோட்டு இருப்பை வென்பு முனையின்
பெருஞ்செம் புறநன் இருந்தலை இடங்கும.....
புனைபழைபட்ட ஆங்குள் ஆன்பார்ந்துக்
கொலைவல் யானை கரங்கடி கொள்ளும்
ஊறுபடு கவினா.....
படுமுடை நசையிய பனைநெடுங் கழுத்தின்
பாறுநனை செக்கும் சேட்டிமைக்
கோடுயர் பிறங்கல் மலை.

—Ibid. 247

feature of the descriptions is that of the various noises heard in the different regions.¹ The Vaiyai river is portrayed with the animals and birds native to the banks and the flowers carried away by it in its flow and flood.²

Trees and flowers are decked with appropriate epithets: the *vēl* tree is *ciriyilai vēl*³ (*vēl* with tiny leaves); the mango tree is *tuṇart tēk kokku*⁴ (mango tree that yields bunches of sweet fruits); the *āvirai* flower is *ponṇēr āvirai*⁵ (*āvirai* of

1. கறம்பின் எந்திரம் கட்பின் ஒதை
அள்ளல் தங்கிய பகடுறு விழுமம்
கள்ளார் களமர் பெயர்க்கொட ஆரப்பே
ஒளிர் பவன்தை வினைந்த பழனி
வன்கை வினைநர் அர்ப்பறை துள்தரல்
தனிமையு பொழியும் தண்ணீர் குன்றை
கலிகொள் கமமை ஒலிகொள் ஆயம்
தரைந்த கோதை தாரொடு பெய்யிய
புணர்ந்துடன் ஆடும் இசையே கணத்தும்
அகலி வாணத்து இரிந்தினிது இசைப்ப -- Maturaik. 258-267
தனைவினை சாரம் இனிடி பூசம்
மணிபூ அனரைக் கருத்தனீர் மேயும்
ஆமா எடியும கன்னவா பூசல்
சே நோன அழந்த மடிவாயப் பயப்பின
வீழ்முகக் கெழல அட்ட பூல்
கருங்கால வேங்கை இரஞ்சனைப் பொங்கர்
நறுமபூக் கொடியும் பூசல இருவநேழ்
ஏரடு வயப்புளிப் பூசலாரு அனைத்தும்
இலங்கென் அருளியொடு சிலாபகத்து இரட்ட. --Ibid. 291-299
காஞ்சும் கோடை கடரகம் முகந்து
காஞ்சுறு கடலின் ஒளிக் கும கமமை. --Ibid. 308-309
2. கனையாய உயர்செமையத்து
மயிலகவும் மலிப்பாங்கர்
முதி ஆட மாவிசும்பு உகந்து
முறுஞ்கால் பெருகு மரபயில் காலில்
இங்குபுனல் பெழித்த வெண்டலைக் குவவுமணல்
கான்பொழில் தரிசுய அடைகரை தோறும்
தாதுதும் கோங்கென் பூமலர் தாஅய்க்
கோதையின் ஒபுகும் விரிநீர் நல்வரல்
அவிரைல் வைகை. --Ibid. 332-340
3. சிள்ளிடு கறங்கும் சிறியிலை வேலத்து --Aka. 89
4. துணர்த்தேக் கொக்கென் தீம்பழம். --Kuru. 164
5. பொன்னேர் ஆவிரைப் புதமலர். --Ibid. 173

gold-like flowers ; the *kaṇṭal* tree is *koṭuntāl kaṇṭal*¹ (*kaṇṭal* of bent trunk) ; the lotus is *muṭṭāla cuṭari tāmarai*.² (lotus of thorny stems and flame like flowers). Similarly there are epithets to almost all the objects described.

The west wind is said to blow into the clefts and roar like the sea ruffled by the wind.³

There is an interesting picture of the moist clouds and the flood they cause in the rivers,⁴ They spread from east to west, covering up the sky, pour in torrents day and night, fill up the streams with floods and by their rattling terrify the elephants and redden the rivers with the mud washed down the mountain slopes.

Mamulanar

Almost all his poems describe the dry desert regions, and, like *Peruṅkaṭuṅkō*, he may also be distinguished by the epithet 'Pālai-Pāṭiya', but no necessity has been felt to distinguish him as he is the only poet with this name.

1. புலவுத்திரை உகைத்த கொடுநதாள் கண்டல. —Nar. 123

2. ஒவிறிலஞ்சி அதைநிலந்த
முந்தான் சுடர்த்தாமரை. —Maturai. 239

3. கவினழிஞ்ஞ...
அருவி ஆன்ற அணியின் மாமலை
வைகண்டன்ன புலமுனி அங்காட்டுக்
கமஞ்சும் கோடை. —Ibid. 305-308

4. நணகுடல் கொண்டு குடகடல் றற்றி
இரவும் எல்லையும் விளியுடன் அறியாது
அவதும் மிசையும் நீர்த்திரள் புரண்டிக்
கவலைந் குழம்பின் அருவி ஓவியக்
கழைவளர் சாரல் கனி மறினம் நடுவக
வகரமு கல் இரவுகூட ஏடு ரடு வான் னெயிரிந்து
திரல் பெரும் பையல் சிறகதவின் தாங்காது
குணகடற்கு இவர்தரும் குருஉபுனல் உந்தி
நிலந்துசெல நீத்தம் குளங்கொள சரற்றி. —Ibid. 238-246

In most of his descriptions, Nature is wild and rude, not mild and kind, and is red in tooth and claw. He paints terrible pictures and, in fact, among the poems of his age, his poems abound in such pictures of Nature.

There is not a drop of water in the rocky pools on account of great heat and the rocks are so hot that the rice dropping from the bamboos immediately get parched by their heat.¹ There are no wayfarers and the highwaymen have no means of livelihood and are famished.² The heated rocks split leaving clefts everywhere.³ Migratory birds suffer when they have to cross this part of land even if they fly high in the sky.⁴ The bamboos that can withstand any heat no longer survive and become scorched and the nodes split.⁵ The elephants seek water in vain and in the mountain pools they find only moss which they eagerly eat and try to quench their thirst.⁶ There are corpses on the way from which the kites take

1. நிலம்பக

அழல் பசுவ் வெங்கடர் பைதரத் தெறுதலின்
நீழ்வே கயங்கு உலறிய மரத்த அறைகாய்பு
அழநீர்ப் பைஞ்சுனை ஆமறப் புலர்தலின்
உருநெல பொரையும் வெரமைய.

—Aka.

2. யாஅரும்

வழங்கார் இன்மைநின் வெளவுநர் மடியச
சரம்புல வென்ற ஆற்ற.

—Ibid.

3. காயந்துசெலக கணலி கயங்கத் தெறுதலின்

—Ibid. 55

4. நீந்து குருகு உருகும என்றுந் தீவிடை.

—Ibid.

5. வெயண் உடைந்த வெயிலின் கனத்தலை

—Ibid. 91

6. அருவி ஆன்ற பொருவரை மருங்கின்
குர்த்தனை துமைநி நீர்ப்பயன காணுது
பாசி தின்ம கைங்ண் காண
ஒய்விப் பிடியொடு ஒருதி மன்வெருங்

—Ibid.

off the eyes to feed their young ones with.¹ The tiger kills the deer, eats to its content and leaves off the rest for the kites and the eagles.² The python devours the male elephant when its mate spends sleepless nights roaring with great sorrow.³ The poor mammal is always afraid of falling a prey to the hungry tiger.⁴

Along with his description of the arid tracts, he paints the agricultural region in some stanzas with a contrast that is very conspicuous. In one such stanza there is the picture of the elephant in the arid mountain that searches into a rocky pool for some water but only gets the moss and eats it and then rests with its hungry, faint mate. In the same stanza, a buffalo in the agricultural tract eats lotus flowers and when satiated walks towards a bent

1. இலையில ஒங்கிய நிலையுப் யாஅத்து
மேற்வெட்டிருந்த பார்ப் பாரங் கட்டு...
புண்ணுமிழ் குருதி பரிபபக் கிடந்தோர்
கண்ணுமிழ் கழுநின் கானம். —Aka. 31
2. கள்ளியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறனுமல் அங்கோடு உகிர வவங் கடந்து
புலவுப்புவி துறந்த கலவுக்கறி கருமுடை...
பெருந்தலை எருவையோடு பருத்துவந்து இறுக்கும் —Ibid. 97
3. இனஞ்சால் வயக்களிறு பார்த்தன் பட்டெனத்
துஞ்சரத் துறர்த்து அஞ்சபிடிப் பூசல
நெடுவரை விடரகத்து இயமபும். —Nar. 14
4. பிறைமருள் வான்கோட்டு அண்ணல் யானைச்
சினமிரு முன்பின் வயமான் அஞ்சி
இனங்கொண்டு ஒளிக்கும். —Aka. 115
ஒங்கேழ் வாய்ப்புவி பாய்த்தெனக் குவவடி
வெண்கோட்டு யானை முழக்கிசை வெளிது —Aka. 347
5. Aka. 91, 97.

jack tree and rests under its dark shade.¹ In another stanza, a tiger is depicted as attacking the deer and killing it and feeding on its flesh. When it leaves the place the kites feast on the remains. The picture given in contrast here is of *marutu* trees grown tall on the banks of a river and mango trees yielding beautiful tender leaves.² In contrast to the kites feeding on the flesh, there are cuckoos perching on the blossomed branches of the mango trees and singing melodiously.

Of the fertile mountain scenery, there is nothing in his poems. But the mountains seem to have been observed from a distance and also from very near the bottom. The small and high mountains side by side have attracted his eyes and he draws their picture in artistic words—'kuriyavum netiyavum kunru talai mananta'.³ The wild fire

1. அந்நி ஆனற பெருவரை மருங்கின்
குச்சகனை துறைஇ நீர்ப்பயன் காணுது
பாசி தின்றை ங்கண் யாரை
ஒயபசிப பிடியொடு ஒருதிறன் ஒடுங்க.
பசியென அறியாப் பண்பயில் இருக்கைத்
தடமநப்பு எருமை தாமரை முனையின்
முடமுதிர் பலவின் கொழுநீரில் வதியும். —Aka. 91
2. கன்னியங் காட்ட புன்னியம் பொறிக்கலை
வறனுறல் அங்காடு உதிர வலங்கடந்து
புலவுப்புலி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை...
பெருந்தலை எருமைவொடு பருந்துவந்து இறுக்கும். —Ibid. 97
3. குரவுமலர்ந்து
அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பத வேலை
அறவளிர் வார்மணல அகலயாற்று அடைகரைத்
துறையனி மருது தொகல்சொன ஒங்கிக்
கவிழ்தளிர் அணிந்த இருஞ்சின் மர அந்து
இணர்கதை புதுப்பூ ரிரைத்த பொங்கர்ப்
புடைபுரை அம்மஞ்சை ஊர்
துகர்குவில் அகவும். —Ibid
4. கனிச் சுற்றம் குழிஇயிருத் தாங்குத்
குறிபவும் நெடியவும் குன்றுதலை மணந்த
வரன். —Ibid. 233

on the mountains resembles the row of lights in the fishermen's boats sailing in the sea at nights.¹ The high cliff of a mountain is, in the poet's imagination, the head of the mountain piercing and entering the sky.² There is a curious picture of the Himalayas, wherein he states that it rises high like smoke, approaches the sky and there looks like flame covered with snow.³

The sea is referred to in similes and the descriptions are brief.⁴ The tiny spray splashed by the waves that break against the shore forms a beautiful scene and is compared to the scene of the tiny white flowers of the *murunkai* trees dropping and whirling with the whirlwind in the arid tract.⁵ The rumour spreading in the village about the love between the heroine and her lover is said to be as bright as the full moon rising above the vast sea in the twilight after sunset.⁶ There are references to the sea, but no separate description of it.⁷

1. மலைதொறும்
மால்கழை பிசைந்த கால்வாய் கூரேரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுத்தியில் நளிகடர்
வான்றோய் புணரி மிசைக்கண டாங்கு
மேவரத் தோன்றும். —Aka. 65
2. வான்புகு தலைய குன்றம். —Ibid. 205
3. புகைநின் பொங்கி இயல்விகம்பு உகந்து
பனியூர் அழற்கொடி கடுப்பத் தோன்றும்
இமையச் செவ்வரை. —Ibid. 265
4. Ibid. 1, 65, 201.
5. அலைஞ்சினை
காரில் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரலங் கடுவனி எடுப்ப வுருற்று
உடைதிரைப் பிதிர்வின் பொங்கி. —Aka. 1
6. பகலோன மறைந்த அந்தி ஆரிலை
உருக்கழ பெருங்கடல உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு
அவரும் மன்றுபட்டன்றே. —Ibid. 201
7. Ibid. 1. 65, 201.

Rainfall is also referred to. In two similes there are references to the hail falling with the rain.¹ The white *murukai* flowers blown by the whirlwind drop down like the hail in the fresh showers. When the elephant rubs its back on the trunk of the *marām* tree, the latter sheds its white flowers which then resemble the hail falling with the rain.

The sun is described in a few stanzas not in similes but directly in connection with the description of the abnormal heat of the arid mountain tracts. He is said to be burning red like fire and spreading his hot rays to the utter destruction of the earth.² His excessive heat causes clefts in the mountains.³ He that makes the bright day with ultra-violet rays changes the fertile mountain into a desert.⁴ In the poet's imagination the sun is the boat to sail the vast sky.⁵

There is a description of early summer called by the poet 'arumpata vēṇil'.⁶ While referring to

-
1. புன்கால் முருங்கை ஊழகழி பன்மலர்
தன்கார் ஆலியின் தாவன உதிரும்
பனிபடு பனமலை. —Aks. 115
கதைவிரிந் தன்ன பல்பூ மரர அம்
பறைகண் டன்ன பாவடி நோனருள்
திண்ணிலு மருப்பின் வயக்கன்று உரிஞ்ஞதொழும்
தன்மழை ஆலியின் தராய் உழவர்
வெண்ணெல் வித்தின் அதைமிகை உணங்கும். —Ibid. 211
 2. நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் மண்டலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின் ஞோள்கி
நிலம்புடை பெயர்வ தன்றுகொல். —Ibid. 35
 3. கரயந்துசெலற் கனலி கல்பகத் தெறுதலின். —Ibid. 11
 4. விளங்குபகல் உதவிய பல்கதிர் ஞாயிறு
வளங்கெழு மாமலை பயங்கெடத் தெறுதலின். —Ibid. 91
 5. அகலிரு விகம்பிற்கு ஓடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிறு. —Ibid. 101
 6. குரவுமலர்ந்து
அற்சிரம் நீங்கிய அரும்பத வேனில். —Ibid. 97

the *pittikam* flower, the poet mentions it as a blossom of winter.¹

Māmūlaṇār is generally more interested in animal life and incidents than in the beauties there in Nature. Even as regards the descriptions of Nature, there are evidences to prove the poet's keenness of observation of colours and sounds and his interest in noticing the beautiful forms of objects and their portrayal. The forked tender leaf of the black-trunked *yā* tree is bright and beautiful and resembles the dewlap-like part of the domestic cock;² the round and flat foot of the elephant is the drum.³ The white *marāam* flowers drop down like the hail accompanying the cool showers of rain.⁴ When they drop on the hot rocks below, they become parched like the fried grains of rice.⁵

The poet is skilful in drawing word-pictures of an artistically high standard. The tall *iruppai* trees with red tender leaves shed their white flowers resembling cone-like pieces cut out of ivory.⁶ The bears visit in a group like a herd of sheep and feed on those flowers.⁷ In another picture, a tiger

-
- | | |
|--|------------|
| 1. மாரிப் பித்திகத்து ஈரிதழ் புரையும்
அங்கலும் கொண்ட செங்கடை மழைக்கண். | —Aka. 296 |
| 2. மனையுறை கோழி அணல்தாழ்பு அன்ன
கைவழைத் தளிர் கருங்கால் யா. | —Ibid. 187 |
| 3. பறைகள் டன்ன பாவடி நோன்றான்
திண்ணிலை மருப்பின் வயக்களிறு. | —Ibid. 211 |
| 4. கதைவிரிந் தன்ன பல்பூ மராஅம்...
தன்மழை ஆலியின் தாஅப் உழவர்
வெண்ணெல் வித்தின் அறைமிகை உணங்கும். | —Ibid. |
| 5. —Ibid. | |
| 6. கீடுநிலை அரைய செங்குழை இருப்பைப்
கோடுகடைந் தன்ன கொன்றை வார்ப்பு. | —Ibid. 331 |
| 7. ஆடுபரந் தன்ன ஈனல் என்னின்
தோடுகளை உரிஇ உண்ட. | —Ibid. |

attacks a male elephant whose loud roar terrifies its mate and makes it run away leaving its young one ; after a while the poor female elephant searches for the young one with its trunk raised up and placed on its head,—really and affectionate mother searching for her missing child.¹ Another elephant feeds on the *vēṅkai* leaves and has its trunk raised and placed on its forehead when the trunk looks like a snake that crawls on a big rock.² The poet's sense of forms as well as intensity of imagination clearly prove his artistic sense of appreciation, his intimate knowledge of Nature and his sympathy with the lives of birds and animals.

Marokkattu Nappacalaiyar

To this poet the crocodiles seen at night in the deep moats surrounding the city seem to rush together to seize the shadow of the watchmen falling on the waters when they go round the city with lamps in their hands.³ The thick forest is as dark as if the night itself sleeps there quietly.⁴ The early morning is pictured with its dewfall and the

-
1. ஒன் டேழ் வயப்புலி பாய்ந்தெனக் குவவடி
வென்கோட்டு யாணை முழக்கிசை வெரீஇக்
கன்றெழித்து ஓடிய புனறலை மடப்பிடி
கைதலை வைத்த மையல விதுப்பு.

—Aka. 347

2. திருந்தை நிலந்த கருங்கால் வெங்கை
எரிமருள் கவளம் மார்திக் களிறுதன
வரிறுதல் வைத்த வலிதேம்பு தடக்கை
கல்லூர் பாம்பின் தோன்றும்.

—Ibid. 349

3. கரையும் கலித்த குண்டுக்கண் அகழி
இடங்கருங் குட்டத்து உடன்தொககு ஓடி
பாமங் கொள்பவர் சுடர்நீழல் கதூ உம்
கடுமுரண் முதலைய நெடுநீர் இலஞ்ஞி.

—Pura. 37

4. கங்குல்
துயில்மடிந் தன்ன தூங்கினுள் இறும்பு.

—Ibid. 126

cock's crow makes men rise up from bed.¹ The river Kāviri is full of water and dashes against both the banks noisily.²

Nor does this poet lack acquaintance with the mountains. The parrots gather in groups in the fields on hills and feed upon the ears of *tinai* when their cry resembles the melody of the musical instrument called *vayir*.³

Milaip Perun-Kantan

He is a pastoral poet and depicts an evening of the region with the blossoming *mullai* and the setting sun.⁴ In such a setting, the heroine feels that the evening approaches earlier during the period of her lover's separation than it used to do before, and this feeling is expressed in poetic language; she says that the period of the blossoming *mullai* is not the only evening; for persons like herself separated from lovers even the noon is an evening, even the dawn is an evening.

In another stanza, he illustrates the eternal newness of love by comparing it to the luxuriant

1. ஒன்பொறிச் சேவல் எடுப்ப ஏற்றெழுந்து
தன்பனி உறைக்கும் புலரா ஞாங்கர். —Pura. 383
2. முரசெழுந்து இரங்கு மூற்றமொடு கரைபொருது
இரங்குபுனல் நெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி. —Ibid. 174
3. வாரல் மென்றினைப் புலவுக்குரல் மாந்திச்
சாரல் வரைய கிளைபுடன் குழிஇ
வனியெறி வயிரின் கிளியினி பயிற்றும்
நனியிருஞ் சிலம்பின் நன்மலை. —Nar. 304
4. கடர்செல் வானுஞ் சேப்பப் படர்கூர்ந்து
எல்லுறு பொழுதின் மூல்கு மலரும்
மாலை என்மனார் மயங்கி போரே
குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்
பெரும்புலர் விடியலும் மாலை
பகலும் மாலை துணையி லோர்க்கே. —Kuru. 234

and newly grown tender grass in the pastoral region gently rubbed by an aged cow.¹

Mutattamak Kanniyar

He is the author of the second poem in Pattu-pattu called Porunarārruppatāi. It is a long idyll dealing elaborately with all the regions. The similes therein are apt. They are not far-fetched, nor irrelevant. The pustule formed in the feet of the wayfarers by walking over the sharp-pointed stones in the hot desert are compared to the ripe fruits of the *maral* which is one of the plants of the arid region.² The poor shade of the leaf-less trees in the tract is like the net spread on the ground.³

The skill of the poet in describing various objects aptly and accurately is evinced in the series of epithets in those descriptions.

The forest, the field, the mountain and the seashore are so near to one another that the wild fowl pecks the heap of corn in the agricultural fields, the domestic fowl eats the *tinai* of the hilly region, the monkey descends from the hillside and bathes in the backwater and the crane flies from the backwater and perches on the branch of a tree on the mountain.⁴

1. முதைச்சவல் கவித்த முற்று இனம்புல்
முதா தைவந் தாங்கு
விருந்தே காமம்.

—Kuru. 204

2. பரற்பகை உழந்த கோயோடு சிவணி
மரற்பழுத் தன்ன மறுகுநீர் மொக்குள்.

—Porun. 44, 45.

3. இலையில் மராத்த எவ்வந் தாங்கி
வலைவலந் தன்ன மென்னிழல் மருங்கு.

—Ibid. 50, 51

4. கானக்கோழி கதிர்குத்த
மணக்கோழி திணைக்கவர
வரைமந்தி கழிமூழ்க்
கழிநாரை வரையிறுப்ப,

—Ibid. 222-225

One of the most beautiful pictures of the poet is the moonlight-like sand dune on which a peacock spreads its tail and dances to the tune of the humming bees,¹ which resemble the music of the flute.

The poet unfailingly praises the fertility of the Cōla country and, therefore, ends the stanza with a long description of the Kāviri in floods.²

Mutat-tiru Maran

There are two verses by this poet. One contains a description of an arid mountain with no shade and no food for elephants and with whirlwind blowing and shaking the *ilavu* branches.³ In the other, a midnight in a mountain region is painted with rainy clouds spreading all over and

1. பாழ்வன்முன் கொன்க்கேற்பக்
கவம்விரீத்த மடமஞ்ஞை
நிலவெக்கர்ப் பலபெயர்.

- Porum. 211-213

2. பன்மான்
எல்லு தருநன் பக்கதிர் பரப்பிக்
குல்லு கரியவுங் கோடெரி கைப்பவும்
அருவி மாமலை நிழத்தவும் மற்றக்
கருவி வானங் கடற்காள் மறப்பவும்
பெருவற குடியி பண்பில காணவும்
நறையும் நரந்தமும் அகிலும் ஆரமும
துறைதுறை தோறும் பொறையுயிர்த்து ஒழுதி
துறைத்திக் குறைப்புனல் வரைப்பகம புகுதோறும்
புனலாடு மகளிர் கதுமெனக் குடையக்
கனிக் குயத்தின் வரையெல் அகந்து
குடுகோ டாகப் பிறக்கி காடொறும்
குன்றெனக் குவைஇய குளருக குப்பைக்
கடுந்தெற்று முடையின இ-ங்கெடக் கிடக்கும்
சாலி நெல்லின நிறைகொள் வெலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு.

—Ibid, 233-248

3. முனிகொடி வலந்த முன்னரை இலவத்து
ஒளிர்நிலை அதிர விளி விளிபட
வெவ்வனி வழங்கும் வெப்பயில் மருங்கின்
கடுகடை யாநில கன்றொடு வருந்த
நெடுநீர் அற்ற நிலவில் ஆங்கண்.

—Nar. 105

making the atmosphere so dark that the eye cannot penetrate into it.¹ There is an uncommon phrase describing a waterfall and it is very picturesque.² He says that the mountain stream rises up and falls down (*eluntu vil aruviya malai*). In these very few lines he shows himself to be a keen lover and observer of the beauties of Nature.

Mutu Kuttanar

His descriptions are of the forest and the mountain region. In a stanza in *Akanāṇūru* he describes a forest wherein the streams are dry and the wayfarers have to quench their thirst by sucking the mire in the wells.³ The she-elephant treads first and the male follows it and touches with affection its footprints.⁴ In early winter, the *mullai* blossoms everywhere and all the shepherds come to the village with milk and return to the camp with food and wear the *mullai* buds on their heads.⁵

In the mountain scenery, the pearl-like clear water and the gold-like *veṇkai* blooms form a con-

-
1. மின்னுலசிபு
அகிரூல் எழிலி முதிர்கடன் தீரக்
கண்டூர்பு விரிந்த கணியினுள் நடுகாள். —Nar. 228
 2. எழுந்துவிழ் அருவிய மலை. —Ibid.
 3. ஆறுசெல் வம்பலர் சேறுகினைத்து உண்ட
சிறுபல் கேணி. —Aka. 137
 4. பிடியடி நகைஇக்
கனிந்துதொடேக் கடக்கும் கான்யாற்று அத்தம். —Ibid.
 5. முல்லையும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத் தொழியப்
பாலொடு வந்து கழொடு பெயரும்
ஆடிடை இடைமகன் சென்னிச்
குடிய எல்லாம் சிறுபக முகையே. —Kuru. 221

trast in themselves.¹ The bamboos grow tall and seem to pierce and tear the clouds that sail the sky.²

There is a brief reference to a desolate evening on the sea coast.³

Moci Kiranar

He has not described any scenery as background but has painted two pictures, one of an elephant that starves with great sorrow for its mate that is missing⁴ and the other of the *neruñci* flower in a desolate place which always turns towards the sun.⁵ These two are brought in comparisons to explain respectively the great sorrow of the heroine during the period of separation from her lover and her constant love and attachment to him.

Vatama Vannakkan Tamotaran

In one of his verses, there is an interesting picture that describes a male sparrow that gathers fibre-like materials from the scentless sugarcane flowers to build a nest for its pregnant mate to

1. மணி உயன இழிதரும் அருவிப் பொன்னென
வேங்கை தாய ஓங்குமலை அடுக்கம். —Nar. 28
2. ஆடுகழை நீவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஓடுமழை கிழிக்குஞ் சென்னிக்
கோடுயர் பிறங்கல் மலை. —Ibid.
3. மரலை விளக்கின்
வெண்கோடு இயம்ப நுன்பனி அரும்பக்
கையற வந்த பொழுதோடு மெய்சேரர்ந்து
அவல நெஞ்சினம் பெயர. —Ibid. 58.
4. தாழ்பெருந் தடக்கை தலைஇய கானத்து
வீழ்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டு யானை
உண்குளகு மறுத்த உயக்கம். —Aka. 392.
5. பாலூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
சர்தரு கடரின எதிர்கொண்ட அங்கு. —Pura. 155.

lay eggs in.¹ This is a picture of sympathy and love.

The other one is of a dark night when the watchmen in the field keep up some fire to scare away the animals entering the field.² When the fire becomes extinct a lustrous gem lying somewhere nearby casts its light instead.

Vayilan Tevan

In his description of the north wind he says that it is so chill and mingled with drizzling that the cranes which seek fish in the mire shiver and suffer from it.³ The cranes are pictured to have red mouth and fine feathers resembling the petals of *kavir*.⁴

The other description is of an evening in a pastoral region.⁵ The *mullai* buds begin to blossom. The cows return to their calves and the clouds are seen to surround the top of the hill.

Virurru Muteyinar

Though there are four descriptions of Nature in his poems, there is nothing peculiar or highly picturesque.⁶

1. உன்னுர்க் குரீஇத் துன்னுநகைச் செவல்
குல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட திங்கைழைக் கரும்பின்
நாரு வென்பூக் கொழதும்.

—Kuru. 85

2. ஐவனந் காவலர் பெய்த் நந்தின்
ஒலிதிகழ் திருந்துமணி னளியிருள் அகற்றும்.

—Pura, 172

3. இரைதேர் நாரைக்கு எவ்வ மாகத்
தூஉந் துவலைத் துயர்கூர் வாதை.

—Kuru 103

4. கலிரிதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய்.

—Ibid.

5. மழைவிளை யாடுங் குன்றுசேர் சிறுகுடிக்
கறவை கன்றுவயின் படரப் புறவின்
பாசிலு மூல்லை ஆசில் வார்பூச்
செவ்வான் செவவி கொண்டன்று.

—Ibid. 108

6. Aka. 37, 136, 288, 372.

The tender mango fruit is said to resemble the parrot.¹ The poet has with minute observation noted the doll-like part of the root of *ayukai* grass.² The wind blows violently and causes the palmyra leaves to drop from the tree and fall in a heap.³

The shining stream flowing with sounds in a narrow path of the mountain is also a picture in his poems; and the divinity of the place is described to be such that even the male monkey that wants to feed its young one with the pulp of the jack fruit shivers and suffers as soon as it touches it.⁴

Venkannanar

There are two poems of this poet, one of which describes the seashore⁵ and the other the mountain scenery.⁶ Both the descriptions are artistic and evince the talent of the poet in noticing and depicting the beauties of Nature.

The picture of the screwpine flower in the grove on the seashore is highly imaginative.⁷ The tree has a rugged trunk and branches spreading like

1. வலிபேரடு சிறை இய வண்டலிர் மாஅத்துக்
கெலிபேரல் கரய.

—Aka. 37

2. அறுகைத்
தழங்குரல் வானின் தலைப்பெயறகு ஈன்ற
மன்னுமணி அன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தன்னறு முகை.

—Ibid. 136

3. பனைத்தலைக்
கருக்குடை நெடுமடல் குருத்தொடு மாயக
கடுவனி தொகுத்த நெடுவேன் குப்பை.

—Kuru. 372

4. கொடியோர் குறுகும் நெடியிருங் குன்றத்து
இட்டாறு இரங்கும விட்டொளிர் அருவி
அருவரை இழிதரும் வெருவரு படராஅர்க்
கயந்தலை மந்தி உயங்குபசி களைஇயர்
பாப்பின் தந்தை பழச்சுனை தொடியும்
ஈனினோய் ஏய்க்கும் பனி உர் அடுக்கம.

—Aka. 288

5. Aka. 120. 6. Ibid. 192. 7. Ibid. 130

the hair on the head of a demon. The thorny covering petal is said to be keeping watch over the richly fragrant flower which blossoms white wafting its fragrance and dispelling the fishstink on the seashore. The *munṭakam* on the sand dune has luxuriantly grown buds with red stalks and full of tiny pollen inside.¹ The waves throw off pearls on the shore and these gets stuck into the parted hoofs of the horses that run there.²

In the mountain scenery, there are parrots with rainbow-like lines on their necks.³ When they go to eat the *tinai* ears on the fields, the wild fowls turn them out and peck the ears for themselves. The stream flows through the mountain as if searching for something there and finally leaves a lustrous gem near a hamlet which on dark nights casts its light and dispels the darkness in the streets around the hamlet.

1. துண்டரது போதிந்த செங்கால் கொழுமுதை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமணல் அடைகரைப்
பேளய்த் தலை பிணரரைத் தாழை
வயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வாலிதின் வீரீஇப்
புலவுப்பொருது அழித்த பூநாறு பரப்பு.

—Aka. 130

2. இவர்திரை தந்த ஈர்ங்கதிர் முத்தம்
வெள்ளடைப் புரலிக் காள்வடுத் தடிக்கும்.

—Ibid.

3. விகம்பின்
எய்பா வலிவில் அன்ன பைந்தாச்சு
செவ்வாய்ச் சிறுமெளி சிதைய வாய்விப்
பொறைமெலிந் திட்ட பின்புறப் பெருங்கூல்
வலிசிறை வாரணம் கிளையோடு கவர
எனலும் இறங்குபொறை உயிர்த்தன...மால்வரை
மைபடு விடரகம் துழைஇ ஓய்வென
அருவி தந்த அரவுமித் திருமணி
பெருவரைச் சிறுதுடி மறுவினக் குறுத்து.

—Ibid. 199

Venputiyar

In only one of his three poems, there is a description of Nature.¹ In the other two, there are simple references to the coastal grove and the screwpine trees.² The *kalli* trees is pictured in an arid region dry without rain for months together.³ It has forked branches and bent growth. The seeds when ripe burst with a sound that scares away the happy pair of pigeons perching on the branches.

The screwpine tree on the sea coast has closely set leaves and bent trunk.⁴

Vellivitiyar

The poet describes all the regions except the pastoral. In the mountain scenery there is a stream full of water mixed with honey.⁵ The tiger that fights with the elephant returns wounded and withdraws itself into its den.⁶ The poet refers to the incessant roar of the waves on the shore and the rich fragrance of the screwpine flowers scattered by the wind and the pining and heart-

1. பெயல்மறை துறந்த புலம்புறு கடத்துக்
கலைமூட் கள்ளிக் காய்விடு கடு நொடி.
துதைமென் தூவித் துணைப்புறவு இரீக்கும்
அத்தம்.

—Kuru. 174

2. ஸாரே ஈண்டை யேனை என்னலே
ஆன நோயோடு கான லகி தத.
அள்ளிலைத்
தடவுரிலைத் தாழைச் சேர்ப்பு.

—Ibid. 97

—Ibid. 219

3. Ibid. 174.

4. அள்ளிலைத் தடவுரிலைத் தாழைச் சேர்ப்பு.

—Kuru. 219

5. பாம்புடை விடர பனிரீச் இட்டுத்துதைத்
தென்லைத்து ஓழுக யாறுநிறைத் தாவே.

—Aka. 362

6. வென்கோட்டு யாண பொருத புன்கூர்த்து
பைன்கன் வல்லியம் கல்லனைச் சேறிப.

—Ibid.

rending voice of the *anril* bird that cries from the stem of the palmyra tree.¹

The night-sky is bright with the light of the moon which has a special appeal to the poet.² In three stanzas she describes the moon³ and in one she refers to the numberless stars in the sky in a simile.⁴ The rays of moon-light spread all over the earth look like the garland of pearls worn on one's chest and like the white stream shining bright on the mountain.⁵ The moon rises in the east and comes up in the bright sky causing the waves in the sea rise and fall with greater sound.⁶ The moonlight spreads in the blue sky like an ocean of milk.⁷ All these descriptions are of the night.

1. இமிழ்சீர்ப்

பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோர வாதே
ஒலிசெறந்து ஒதமும் பெயரும் மலிபுனற்
பல்பூங் கரணல் முள்ளிலைத் தாழை
சோறுசொரி குடவயின் கூம்புகை அவிழ
வளிபரந்து ஊட்டும் விளியில் நூற்றமொடு
மையிரும பனைமிசைப் பைதல உயவும்
அன்றிலும் என்புற நரலும்.

—Nar. 335

2. நம் இடைமுலைச்

கணங்கனி முற்றத்து ஆரம் போலவும்
சிலம்புநீடு சோலைச் சிதர் தூங்கு நளிர்ப்பின்
இலங்குவென் அருவி போலவும்
நிலங்கொண் டனவால் திங்ளங் கதிரே.
திங்களும் திகழ்வான் ஏத்தரும்.
நிலவே, நீர்நீற விசம்பின் பங்கதிர் பரப்பிப்
பல்லமலி கடலின் பரந்துபட் டன்றே.

—Aka. 362

—Nar. 335

—Ibid. 348

3. Ibid.

4. அகலிரு விசம்பின் மீனிலும்

பலரே மன்றஇய் அலகத்துப் பிறரே.

—Kuru. 44

5. Aka. 362.

6. திங்களும் திகழ்வான் ஏத்தரும் இமிழ்சீர்ப்
பொங்குதிரைப் புணரியும் பாடோர வாதே.

—Nar. 335

7. Nar. 348.

There is an apostrophe to the crane with feathers like the pure folds of washed cloth.¹ It flies to the tank in the heroine's village and feeds on the pregnant *keliru* fish and returns to the village where the hero resides.

Vellaikkuti Nakanar

This poet apostrophizes to the moon.² The rays of moonlight appear as if gathered and densely set and resemble milk spread out all over. The heroine addresses the moon, praises it for its nobility and impartiality and requests it to inform her of the whereabouts of her lover.

There is a picture of an impenetrably dark night on a mountain in which the tiger springing from its lair attacks and kills an elephant, drinks its blood and cleans its mouth rubbing it against the trunk of the *vēṅkai*.³

The Kāviri comes in for praise as it makes the sugarcanes grow rich on the fields. The

1. துறைபேரகு அறுவைத் தாமடி யன்ன
நிறங்கொள தூவிச் சிறுவெள்ளங் குருகே
சுழல் வந்தெம் உன் துறைத் துழைஇச்
சென்க்கெறித் தூக்கைய அவருர்ப் பெயர்ந்தி. —Nag. 70
2. பங்குசெறித் தன்ன பக்கறித் இடையிடைப்
பாழ்குநர் தன்ன பசுவெண் ணிலவின்
மாம்பிடர் அறியா நிறையறு மதியம்
சாழ்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்
நீன்கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்
என்கரந்து உறையோர் உவ்வுழி காட்டாய். —Ibid. 106
3. கையிருந் மன்றும் கன்கொல் தும்மே
விடர்முனைச் செறிந்த வெஞ்சின இரும்புனி
புகர்முக வெழும் புலம்பத் தாக்கிக்
குருதி பருகிய கொழுங்வுள் கயவாய்
வெக்கை முதனொடு துடைக்கும். —Ibid. 158

white sugarcane flowers look like spears grouped in rows and wave merrily in the wind.¹

The poet looks at the earth, the oceans and the sky as one whole, and says that the oceans girdle round the earth that has for its canopy the sky where no wind blows.²

Veri-patiya Kamakkanniyar

There are brief touches of description of the *kuyiñci* flowers³ and the *nocci* leaves.⁴ The tigers hiding and cunning movement while seeking the elephant for prey is mentioned in a simile referring to the hero coming to his lady-love, carefully escaping the notice of others⁵

A battle-field is described where a kite takes off a warrior's garland stained by the blood of his wounds mistaking it for flesh.⁶

The *kuyiñci* tree is described to have black trunk and soft tender flowers⁷ This is only a

-
1. அத்தன காலிரி வந்துவரவு ஊட்டத்
தோடுதோன டேலின் தோறம் போல
ஆடுகள் குரலின் வெண்பூ துடங்கும். —Pura. 35
 2. நனியிந முந்தீர் ஏனியாக
வனியிட வறங்கா வானஞ் குடிய
பனகனி மிடகை —Ibid.
 3. குன்றதது
காங்கல குரீஞ்சி மதலை வரங்கு. —Ner. 268
 4. குருகுரவ ரோசிக கைஞர் குருஉத்தமை. —Pura. 271
 5. காலசெழு நாடன்...
கனிதிரை தெரீஇய பார்வம் ஒதுமின்
ஒளித்திடங் கமரின் வயாபுரி போல
நலமின தெருகெர்க காலவர் அறியமைத்
தன்னகை உன்னத்து நங்கை வாய்ப
இனறுயிர் குழைய முயங்கம். —Aka. 28
 6. வெருவரு குருதியோடு பயங்கி உருவுரத்து
ஒருகாப் பட்ட தெரியல் ஊன்செத்துப்
பருந்துகொண்டு உகப்ப. —Pura 27
 7. —Ibid.

brief reference ; there is no detailed description of this tree extant in the literature of this age in spite of the identity of the nomenclature of the flower with the region itself.

B. Poets distinguished by their Pictures of Nature:

Anti Ilan-Kiranar

There are very few verses depicting the evening of twilight and of them one by Ilankiranār is the most interesting.¹ The whole stanza is a picture of the restless state of the heroine in the evening during the absence of the hero. Out of eighteen lines of the stanza, nine portray the evening scenery. Like the ungrateful people deserting the poor and seeking the rich, the bees fly from the blossoms in the mountain pools to those in the branches of trees; the innocent deer look bewildered; the twilight sky is like the melted gold beginning to cool; the clouds of attractive forms spread in the vast sky, the evening bids farewell to the sun causing miserable despair to the lonely heroine. The arresting picture of the twilight herein earned for the poet the distinction 'Anti Ilankiranār' (Ilankiranār, the poet of the twilight).

-
1. சிறைத்தோர்த் தேரும் நெஞ்சமொடு குறைந்தோர்
பயனின் மையின் பறறுவிட்டு ஒருடம்
ஈயனில் மாக்கன் போல வண்டினம்
களைப்பூ நீத்துச் சினைப்பூப் படர
மையில மானினம் மருளப் பையென
வெந்தாறு பொன்னின் அந்தி பூப்ப
ஐயநில அந்நிறைவையறு படரோடு
அகலிடு வானம் அம்மஞ்சு நனப்
பகைத்துப் படுத்த பழங்கண் மாலை
கூதலர்ப் பரிந்த புலம்பின் கோதக
கூஞ்சு உறுநர் அருநிதம் சட்டிக்
உருக்கு எறிஞ்சின் அலைத்தல் குறுகு.

Uttiya

He is an unidentified poet with two beautiful word-pictures of mountain scenery and life.¹ His name is derived from the very appropriate verb he has used in both these stanzas to picture the colour of the tender leaves of the *acōku* tree in one and that of the blood-stained arrow in the other. The phrase is 'ūtṭi anna' which means paint-like or looking as if dyed or painted so carefully as to arrive at the right hue.

In both these poems there are references to sounds harsh as well as harmonious. In one, the contrast is between the melodious sound of the stream which is said to move and soften the *kūṭalam* creeper on its way and the loud roaring thunder that falls on the *acōku* tree. In the other, the heroine and her lady-companion listen to the humming of the bees which sounds like sweet music.

There is another picture in the first stanza, of a swift mountain flood immediately after heavy rain carrying away the young of an elephant, when its mother cries aloud and its father searches for it in the flowing current of water.

1. படப்பைத்

தன் அபத்து அமன்ற உதனம் குழைய
இவ்வினை அருளிப் பாடும்...
ஊட்டி அன்ன ஒன்றவிச் செயலு
ஒங்கு சிலைத் தொடுத்த ஊசல பாம்பென
முழுமுதல் துழிய உருமெறிந் தன்று.

—Aka. 68

ஒங்கெஞ் சிலம்பின் ஒன்றினச் நறுவி
வேங்கையன் ஊட்டிடை சிலந்த இதனத்துப்
பொன்மருள் நறுந்தாது ஊதும் தும்பி
இவ்வினை ஓர ஐகுந்தனம்.

—Ibid. 388

In spite of all such artistic word-paintings, the verb 'ūtṭi' occurring to describe the colour of the acōku leaves in one and that of a stained arrow in the other has been selected to christen the poet. Neither those leaves nor the arrow forms so important a part in these descriptions, yet the strength of the verb carries weight and the readers are impressed by it. Hence the poet comes to be known as Uṭṭiyār.

Kankul-Vellattar

There is a poem in Kuruntokai whose author is unidentified but is known as Kankul-Vellattār from the phrase 'kañkul veḷḷam' occurring in the last line.¹ It is the expression of a heroine's sufferings who anxiously awaits the return of her husband in an evening in early winter. The evening itself is dreadful enough for her and she worries herself as to how to pass those few hours of extreme grief. It is almost like swimming hard through those hours at the risk of her life. Her pining knows no bounds when she thinks that such an evening will however pass on and a more terrible solitary midnight is to follow. The evening is like a river or a lake with banks or bunds and one can swim through it to reach the other side; but in her imagination the night is a vast flood spreading all over space with no bank or bund to be seen on any side; and as such there is no hope for her to escape from it or to survive it. The metaphor of

-
1. எக்லை கழிய முக்லை மலரக்
கதர்செனம் தணிந்த - கயறு மாரை
உயிர்வரும் பாக நீந்தின னாயின
அவன் - கால வாழி தேழி
கங்குல் வெள்ளம் கடவினும பெரிதே.

picturing the night as a great flood is the very core of the poem and is, therefore, used in remembering the poet who composed it (kaṅkul-night; veḷḷam-flood).

Kayamanar

It is the arid mountain tracts with the scorching heat of the sun that he mostly depicts. Waterless tanks and rivers, shadeless and leafless trees and hungry and thirsty animals occur everywhere in his poems.

There is room to infer that 'Kayamaṇār' is not the poet's name and that it is derived from the arresting simile in which the neytaal flowers tossed by the waves in the backwater are compared to the eyes of ladies bathing in a tank.¹ Here, the tank (*kayam*) acquires such an importance in the imagination of the readers that the poet comes to be known as Kayamaṇār (meaning 'the poet of the tank'). There is also another stanza in which the tank (*kayam*) occurs in another context to explain the abnormal heat of the summer in the arid tract.² There the tank is said to have lost its form and wrecked on account of the excessive heat (*kayam kaṇṇaṇṇa*)

The west wind is described in three stanzas. The wind passes through the bores in the shell of the wood-apple and produces a melody like

1. பாசடை நீலந்த கண்ணீர்கால நெய்தல்
இனமீன் இருங்கழி ஓதா மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணா,

—Kuru. 9

2. விகம்புகண் அழிய வேனில நீடித்
கயங்கள் ஊறற கலலோங்கு வைப்பி.

Aka. 189

3. —Ibid. 219, 321, 397

that of the flute.¹ When it blows into the empty pools in the rocks, it is heard like the beating of a drum.² The small leaves of the bamboos are tossed hither and thither.³

There is in the poet a balanced development of all the senses, so that nature is portrayed in all its aspects, colour, form, sound, smell taste and touch. This is indeed a rare gift.

The poet has observed the stars in the sky at dawn fading faintly from view and disappearing.⁴ This he gives in a comparison with the fire-like flowers of the *ilavu* tree that drops its flowers one after another when the wind blows. An elephant gores the *ōmai* tree with its tusk and eats the fibre; when it leaves it, the red inside of the trunk looks like flesh; a kite comes and perches on the *yā* tree to have the red core for its food obviously under the mistaken impression that it is flesh.⁵

-
1. பொறியரை விளவின புன்புற வினாபுழல்
அழலெறி கோடை தூக்கவின கோவலர்
குழலென நீனயும். —Aka. 219
 2. வறுஞ்சுனை முகந்த கோடைத் தென்விளி
விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத்து இயம்ப. —Ibid. 321
 3. கோடை வெவ்வளிக்கு உலமரும்
புல்வின வெதிர நெல்வின காடு. —Ibid 397
 4. நீளரை இலவத்து ஊழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல் மூதூர்
நெய்யுமிழ் கடலின் கால்பொரச் செவி
வைகுறு மீனின் தோன்றும். —Ibid. 17
 5. கடும்பகட்டு ஒருத்தல் நடுங்கக் குத்திப்
பொழ்புன் படுத்த பொரியரை ஒமைப்
பெரும்பொலிச் சேயரை நோக்கி ஊன்செத்துக்
கருங்கால் யாத்துப் பருத்துவந்து இறுக்கும் —Aka. 397.

The *nocci* leaves are described to be like the feet of the peacock, and this is an evidence of the poet's keen sense of form.¹

There are many noises heard in the arid tracts. The crickets are said to make their tinkling sounds like the bells in a chariot² and the noise of the west wind is also described;³ the male deer calls on its mate to come and eat the *iruppai* flowers fallen on the ground;⁴ a she-elephant hears a tiger roaring with ferocity and runs away in fright;⁵ a male elephant hearkens to the thundering clouds;⁶ the dove perching on the *nocci* tree calls to its mate in a very clear voice and expresses some grief in it'; the confused noise of the chirping of the birds on a big banyan tree full of fruits is also referred to in a stanza.⁷

1. மயிலடி அன்ன மாக்குரல் சொசரி —Nar. 305
2. வேர்முழுது உலறி நின்ற புழற்கால்
தேர்மணி இசையின் னெயீடு ஆர்க்கும் —Aka, 145
3. வறுஞ்சின் முகந்த கோடைத் தென்விளி
விசித்துவாங்கு பறையின் விடரகத்து இயம்ப. —Ibid. 321
4. கதிர்க்கால அம்பினை உனீஇய புகவேறு
குதிர்க்கால இருப்பை வெண்பு உண்ணாது
ஆன்குரல் விளிகும. —Ibid.
5. வேங்கை
காய்நெஞ் சிறந்து குழுமவின் வெளிஇ
இரும்பிடி இரிபும.
6. மூனிசின்
ஓம குத்திய உயர்காட்டு ஓருததல்
வேனில் குன்றத்து வெவவதைக் கவாஅன்
மழைமுழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும். —Kura. 396
7. மயிலடி அன்ன மாக்குரல் சொசரி...
எரிசின் தணிந்த இலையில அஞ்சின்
வரிபுறப் புறவின புலம்புகோள் தென்விளி. —Nar. 305
8. மூன்றூர்ப் பழுதிய சோனி ஆவத்துப்
புன்னார் யானர்த் தற்பே. —Pura. 254

The poet distinguishes different kinds of smell. The pot used for churning curd is said to smell like the wood-apple.¹

The bats are said to feed on the neem fruits and, being satiated, fly to the *iruppai* trees seeking the sweeter fruits there.²

There is an apostrophe to the *vayalai* creeper.³ The foster-mother addresses the creeper in a grieving mood and feels for the absence of her daughter who used to water it daily but has now eloped with her lover.

The sufferings of the thirsty and hungry elephants are sympathetically portrayed in different ways. Even when the poet treats of empty pools in rocks he is reminded of the sunken eyes of the hungry elephants.⁴ The elephant crack the trunk of the *ōmai* tree with their tusks to feed on the fleshy part of it.⁵ There is no water in the well dug by the cowherds and the thirsty elephants

1. விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சு குழிசி. —Nar. 12
2. வேம்பின் ஒன்பழம் முனை இஞ்சைபைத்
தேப்பால் செறம் தீம்பழம் நகைஇ
வைகுபனி உழந்த வாவல. —Ibid. 279
3. கரையின் கரையோ வயலை நாடொறும்
பலகினைக் கொடியகொம்பு அலமர...
ஆய்மடக் கண்ணன் தாய்மடம் நோக்கிப்
பெய்சிலம்பு ஒலிப்பப் பெயர்வனன் வைகறும்
ஆரீசர் ஊட்டிய புரப்பிபார்
பார்மறற்ப் பெறுகவை அசையை நேய. —Aka. 383
4. பசித்த யானைப் பழங்கண் அன்ன
வறுஞ்சை. —Aka. 321
5. கரும்பட்டு ஒருத்தம் நடுக்கக் குத்திப்
பொம்புனை படுத்த பொரியரை ஓமை.
முனிசின
ஓமை குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தம். —Ibid 397
—Kuru 396

with their young ones search for water and thrust their trunks into it.¹

Kal-poru ciru-nuraiyar

The poet bears the name derived from an arresting simile in his poem² as the original name came to be forgotten.

The heroine's sufferings during the absence of her lover gradually increase day by day, so that she herself loses hope of her survival and thinks that the very grief will end her life in course of time. She expresses this pining away in disappointment in an appropriate simile in which she compares her condition to the foam in a flood which dashes on a rock and gradually becomes less and less and finally disappears altogether. 'Kal poru ciru nurai' means the foam dashing on the rock; and this phrase, being the very essence of the simile, came to be used to denote the poet himself.

Kalai-tin-yanaiyar

The original name of the poet as well as the stanza containing the picture that served to distinguish him came to be forgotten leaving the phrase 'kalai-tiñ-yāṇai' (the elephant feeding on the

1. படுமணி இனனிர உனீஇய கோவலர்
விடுநிலம் உடைத்த கழும்னன் கூவல்
கன்றுடை மடப்பிடி களி ளருந் தடவரும்

—Aka. 321

2. யாமெங் காதலர்க் காணே மாயின்
செறிதுனி பெருபெ நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கப்பொரு சிறுநகர போல
மெல்ல மெல்ல இவ்வா குதுமே.

—Kuru. 290

bamboos) in place of his name and a stanza in *Puṛaṇāṇūru* addressed to the patron *Valvilōri*.³

Kakkaipatiniyar Naccellaiyar

Naccellaiyār is the poet's name and her verse in *Kuṟuntokai* earned for her the epithet *Kākkai-pāṭiniyār*.⁴ It is not even an apostrophe to the crow like that of the poet *Otal Āntaiyār*.⁵ It is only the expression of the feelings of gratefulness of the lady-companion to a crow. She was wise enough to interpret its cry as foretelling the early return of the hero and thus consoled the heroine who was pining during his absence. This is, of course, based on the belief that a crow's caw always predicts the coming of a guest to the house. It is perhaps to distinguish this poet from another of the same name that this epithet has been selected and affixed to her name.

Kākkai-pāṭiniyār has ten stanzas in *Patirruppattu*, one of which is a beautiful picture of the seashore.⁶

1. புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை
உன் விச சென்றோப் பழியலர் அதனால
புலவேன் வாழியர் ஓரி விசம்பின்
கருவி வானம் போல
வரைபாது கரக்கும் வன்னியோய் நின்னே. —*Pura.* 204
2. திண்டைர் நன்னி கானத்து அண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்யில் தொண்டி.
மூழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெண்ணோது
எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிதென் தோழி
பெருந்தோள் செழிந்த செல்வற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பவியே. —*Kurn.* 210
3. மறுவீல் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை...
அஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே. —*Ain.* 391
4. துணங்குநீர் வியலகம் கலங்கக் கால்பொர
வினங்கும் புணரி உருமென முழங்கும்
கடல்சேர் கானல் குடபுலம் முன்னிக
கவல் துழந்த தடந்தான் நாரை
குவியணர் ஞாமல் மாச்சினைச் சேக்கும்
வண்டுகை கொண்ட தன்கடல் பரப்பின்
அடும்பமல அடைகரை அவன் ஆடிய
வடுஅடு தன்னவீர் ணதை உகுற்றும். —*Patirrup.* 51

This stanza is named 'Vaṭu aṭu nuṇ ayir' which is the most imaginative and beautiful phrase in it. The wind blows and shakes the whole surface of the sea and causes it to roar like thunder. The crane seeks fish in the ponds and perches on the branches of the *nīlāl* where the bees have taken refuge among the bunches of flowers. The *aṭumbu* creepers grow wild in the shore. The crabs frisk on the sand and the marks created by their limbs are immediately covered up by the sea breeze with the soft sand there. 'Nun ayir' denotes the soft sand and 'vatu aṭu' means that which falls over and covers the marks of the crabs playing there.

Kavan-Mullaip-Putandar

The name suggests that he is a poet of the pastoral (mullai) region, but many of the poems are on the arid tracts. The remaining poems are on the forest region but they are not as impressive and interesting as those on the arid regions.

The south breeze occurs in one of his descriptions and it is said to shed the *marḍam* flowers on the heads of the wayfarers.¹

An original picture of this poet is that of the bees in the desert tract of scorching heat. They seek honey in a bunch of *marḍam* flowers but fly away with utter disappointment.²

1. மரர அம் அலைத்த மணவாய்த் தென்றல்
கரஞ்செல் மள்ளர் சரியல் தூற்றும்.

—Aka. 21

2. திய்த்த மரர அத்து ஒங்கல் வெஞ்சிறை
வெளிச் சூரினர் தேடுகு ஊதி
சூரது பெயரும் தும்பி.

—Kuru. 21 f

The pictures of the animals suffering from thirst and hunger are sympathetic. The faint elephant is unable to move its tusks and has its trunk thrust into its own mouth.¹ The stag runs after the mirage and when disappointed and tired stays and suffers from thirst.² The excessive heat of the region is left to be inferred from the fact that even the sprouts of the bamboos are found shrivelled.³

There are many similes which prove the poet's keen observation of Nature. The unripe fruits of *ukā* are said to be like the eyes of the cuckoo,⁴ and the ripe fruits of *kumiḷ* like the gold coins of ancient times.⁵ The elephant having its trunk thrust into its mouth looks like a hill with a cleft into which a snake enters.⁶

The elephants are pictured to be wise enough to suspect a pit as one dug out by the hunters to catch them though in fact it is a well dug out

1. கடசுறு
வான்மருப்பு அசைத்தல் செல்லாது யாண்தன்
வாய்நிறை கொண்ட வலி தாறு தடக்கை
குன்றபுகு பாம்பின் தோன்றும். —Aka. 391
2. பேளும் வென்றேர்ப் பெயலசெத்து ஓடித்
தாஅம் பட்ட தனிமுதிர் பெருங்கலை
புலம்பெயர்ந்து உறைதல் செல்லாது அவங்குதலை
வருந்தின் வெங்காட்டு வருந்தி வைகும். —Ibid. 241
3. உயர்மிகை
முங்கிய இளமுனை திரங்குக் காம்பின்
கழைநரல் வியலகம வெம்பமழைமறந்து
அருவி ஆன்ற வெருவரு நனந்தலை. —Ibid.
4. குயில்கண் அன்ன குருஉக்காய் முற்றி. —Ibid. 293
5. இழைமுகள்
பென்செய் கரளின் ஒண்பழம் தாஅம்
குமிழ். —Nar. 274
6. —Aka. 391

and left unfinished as no water was found in it.¹ The dried leaves over it are thought of by the elephants as having been wantonly used by the hunters to camouflage the pit and to deceive the animals coming that way, and they get angry and fill it up. This the poet must have either known from personal observation or learnt from the reports of others; there is such a sincerity of expression in the description

The lizard on the *kalli* tree makes its characteristic tickling sound with its bell-like voice and is said to be predicting events to the wayfarers.²

Kuppaik-Koliyar

The name is derived from the phrase 'kuppaik-kōli' occurring in the stanza by this poet.³ It refers to the cocks fighting of their own accord with none to induce them to fight or to stop them from fighting. This is used in comparison. The heroine expresses her feelings about the pitiable state in which she is placed in the absence of her

1. வல்வாயக் கணிசிக் கூழர் கூவயர்
ஊறுது இட்ட உசிலை கூவல்
வென்றோடு நன் வன்பில்க னவர்
இழந்தியந்து இயலின் அழந்த குழிசெத்து
இருவகனி மறு இளநிற தூர்த்தம்.

—Aka. 21

2. பதுக்கைத் தாய் செதுக்க சீழல்
கன்னி முள்ளரைப் பொருந்திச் செல்லுநர்க்கு
உறுவது உறும் சிறுசென்னைவின்
மணிபேர்த்த தான தென்குரல
கணியாய்ப் பலவி.

—Aka. 151

3. கன்தர வந்த காம ஓன்றினி
என்புறநலியினும் வயரெட்டுப் பேணிச்
சென்றுகாம் முங்கறது அருங்காட் சியமே
வந்தஞர் கிணதலை அவரோற மலரே
உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்துடை கணியார்
குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
வினியங்கு க்ளியன் அலலது
கணவோர் இலையான் உறற நோயே.

—Kuru. 305.

lover. Neither can she go to her lover seeking his love, nor does he come to save her from grief. It is, therefore, that she has to suffer alone and end her life, as is the fate of the two cocks fighting themselves on a heap of grain with none to interfere.

The phrase is the very core of the word-picture, and hence it is most appropriate that it has been selected to remember this poet.

Kuriyiraiyar

The poet describes the village boys with whom the elephant baby comes to the village and becomes acquainted with the people there.¹ The young boys are said to have small wrists (*kuriyirai*) and the originality of this short descriptive touch catches the attention of the readers; therefore the poet has been named 'Kuriyiraiyār' the (the poet of 'kuriyirai'- 'small wrist').

Kukaik-Kolliyar

In a brief description of the burial ground the poet mentions the sudden and shrill cry of the owl from the hollow recess in an aged tree with many roots spreading wide and piercing deep into the earth and causing clefts therein². The silence of the graveyard seems to be broken only by its hooting. Everything is concentrated on the bird

-
1. முழந்தான் இரும்பிடிக்கயந்தலைக் குழவி
நறவுமலி பாக்கத்துக் குறமகள் என்ற
சுறியிறைப் புதல்வரோடு மறுவந்து ஓடித்
கரை முற்றும்.

—Kura. 334

2. நிலம்பக விழ்ந்த அலங்கல் பங்வேர்
முதுமரப் பொத்திற் கதமென இயம்பும்
கதைக் கோழி ஆனந்
தாழிய பெருங்காடு.

—Pura. 364

which is mentioned as *kūkai-kōli*. The word 'kūkai' itself is enough and, not content with it, the poet adds the word *kōli* which means a fowl.

The readers are fascinated by this phrase in the word-picture of Nature and therefore they remember the poet by the phrase itself.

Kottampalavanar

A dancing girl climbs and dances over a rope skilfully to the accompaniment of musical tunes and leaves the place, when a female monkey with red face full of soft hair like a ripe fig, climbs over it and carefully moves and balances itself.¹ The young boys there witness it and immediately join together and keep time with their hands. 'Koṭṭu' is the verb used by the poet to denote the rhythm of their clapping, and readers have distinguished the poet by this verb which is so impressively used in this context of humourous playfulness.

Kotal-patiya Perumputanar

As signified by the epithet 'kōṭai-pāṭiya', the poet seems to have been celebrated for his descriptions of the west wind but the stanzas picturing it are now lost to us. The one extant in *Puraṇāṇūru* has no picturesque description of Nature.²

-
1. கழைபாடு இரங்கப் பல்வியம் தோங்க
ஆடுமகன் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று
அதவத் திங்கனி அன்ன செம்முகத்
துய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தாங்கத்
கழைக்கன இரும்பாறை ஏறி விசைத்தெழுத்து
குடக்குறு மாக்கள் தானம் கொட்டும்.

2. Pura. 259,

Kovenkaip-perunkatavanar

There is the description of a mountain stream flowing rapidly through rocks and dashing forcibly against the branches of a high *vēṇikai* tree on a mountain.¹ The tree is full of flowers and stands beside a rock along the course of the stream. The picture is so clear that the readers cannot forget the solitary *vēṇikai* tree. Hence the epithet *kōvēṇikai* (the high or predominant *vēṇikai* tree) is affixed to his name.

Cempulap peyal-nirar

The union of the hero with the heroine is inseparable though both of them belonged to different parentage unknown to each other previously. Love brought them together and made them one. This is explained by means of a comparison.² The red ground of the pastoral region is far from the rainy clouds in sky. The rainy season brings them both together through fresh showers and the rainwater so mixes with the soil of the ground that they can no longer be separated. The comparison is well appreciated by the readers who have therefore selected the phrase 'cempulap-peyal-nir' (the rain water in the red soil) as the very life of the picture and used it to remember the poet.

1. குறும்புகைநீர் கடைஇய றெந்தான் வேங்கைப்
பூவுடை அலங் கென புலாபத் த க்கெட்
கம்ப குறு இரந்தும் கமகிழ அருளி
கிண்கொகை பாம்பின் இழி அரும்

—Kuru 184

2. யாவுமஞ்ஞம் யாரா யென
எந்தையும் துஞ்சையும் எமமுறைக் கேளிர்
யானும் கீயும் எவ்வழி அரிதும்
சேம்புபப பெயர் லீர் றோல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கைத் தனவே.

Kuru. 40

Tumpi-Cer-Kiranar

The epithet 'tumpi cēr' to the name of the poet refers to the bee (tumbi) and there are two apostrophes of the poet in which the heroine addresses the bees and expresses to them her feelings of suffering in the absence of her lover.¹

The poet has a partiality for various kinds of fish. His descriptive touches of their forms are in the epithets given to them: the *āral* fish with the spindle-like nose (*katir mukku āral*) hide themselves in the low depths of water, and the *vālai* fish with the rotund pectoral fins (*kanaiikkōṭṭu vālai*) frisk in the surface of water; the tortoise like the drum called *taṭāri* in shape move and glitter here and there when the fishermen cast their nets. They catch in abundance the pregnant *varāl* fish which are like the palmyra sprouts (the unexpanded tender

1. அம்ம வாழியோ மணிச்சிறைத் தும்பி
நன்மொழிக்கு அச்சம் இல்லை அவர்நாட்டு
அண்ணல நெடுவரை சேறி யாயின
கடவை மிடைந்த துடவையஞ் சிறுதினைத்
துளரெறி நுன்துகள் களைஞர் தங்கை
தமரின் தீரான் என்மோ.

Kuru. 392

கொடியை வாழி தும்பி இந்தோய்
படுகதில் அம்ம யான்மீனாக்கு உரைத்தென
மெய்யே கருமை அன்றியும் செவ்வன்
அறிவும் களிதோ அறிவினாய் மீனாக்கே
மனையுறக் காக்கும் மாண்பெருங் கிடக்கை
நுண்முள் வேலித் தாதொடு பொதுளிய
தாறுபடு பீரம் ஊதி வேறுபட
நாற்றம் இன்மையின் பசுல ஊதாய்
சிறுதும் பறவைக்கு ஒடி விரைவுடன்
நெஞ்சுநெகிழ் செய்ததனையானே அன்பிவா
வெம்மலை அருஞ்சரம் இறந்தோர்க்கு
என்னிலை உரையாய் சென்றவன் வரவே.

—Nar. 277

leaves) and the bright *kayal* fish which look like spears.¹

The poet mentions both the sun and the moon in similes. The stream appearing bright and white on the high mountain is compared to the rising moon seen on the vast ocean.² The blue colour of the mountains as well as of the ocean adds to the effect of the comparison. The sun is referred to when the heroine says that her life depends on the affection of her lover.³ She says that her shoulders become beautiful or pale in accordance with the presence or absence of her lover and that they are like the *neruñci* flowers that direct themselves towards the sun and change according to its rising and setting. The hero is thus compared to the sun and is said to affect the life of the heroine just as the sun affects that of the *neruñci* flowers.

Tey-purip-palan—kayirrinar

The hero pining for the separation of his sweetheart reflects on his own state and feels that his body is so very emaciated with grief that in no time his life would become extinct. He compares his body to an old rope with strands worn out

1. கதிர்மூக்கு ஆரல் கீழ்ச்சேறறு ஒளிப்பக்
கணைக்கோட்டு வாளை மீசீர்ப் பிறழ
எரிப்பும் பழனம் நெரித்துடன் வகைஞர்
அரிகுரல் தடாரியின் யாமை மிவிரப்
பனை நுகுமடி அன்ன சினைமுதிர் வராலொடு
உறழுவேல் அன்ன ஓங்கயல் முக்கும.

—Pura. 249

2. எழுதரு மதியம் கடற்கண் டரஅங்கு
ஒழுக்குவன் எருவி ஓங்குமகை நாடன்
ஞாயிறு அகையன் தேரழி
நெருஞ்சி அகையன் பெரும்பனைத் தேராளே.

—Kuru 315

3. —Ibid.

which is caught on each side by an elephant.¹ The elephants are strong enough and they play with this rope which may at any moment give way. The readers are impressed by the state of the rope described by the poet and the analogy instituted; and although they have forgotten his name, they choose to remember him by the phrase referring to the rope: 'tēy purip paḷaṇ kayīru' is the old rope with worn-out strands, and 'Tēy purip paḷaṇ kayirṇinar' is the poet of that phrase.

Netuven-nilavinar

The poet, whose proper name has been forgotten, is now known to us through the phrase 'neṭuveṇ ṇilāvu' (the big white moon) in his poem.² It is an apostrophe to the moon, and hence this phrase seems very appropriate to denote the poet.

The lady-companion addresses the moon and states that it is not favourable to the hero's coming

-
1. புறத்தாழ்பு இருண்ட கூத்தல தோதின்
நிறம்பொறும் சரிதழ் பொலிந்த உண்கண்
உளமம் பிணிக் கொண டோள்வயின் நெஞ்சம்
செவ்வல தீர்க்கம் செல்வாழ என்னும்
செயவினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யா மையோடு இனிவு தலை தருமென
உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே
ஒறிதுகனி விரையல் என்னும் ஆயிலை
ஒளிநெந்து மருப்பின் களிற்றுமாறு பற்றிய
தோப்புரிப் பறங்கயிறு போல
விவது கொல்ள் வருந்திய உடம்பே.

—Nar. 284

2. கருங்கால் வேங்கை வியகு துறுகல்
இரும்புலிக் குருளையின் தோன்றும் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்லி அல்லி நெடுவெண் ணிலவே.

—Kuru 47

to her at night, since it is so bright that even the rock whereon the *vēñkai* flowers have fallen and spread appears bright and clear and looks like a tiger's cub, and may, in her opinion, frighten him when he comes that way.

Neytal Karkkiyar

Neytal Cayttuytta Avur Kilar

Neytal Tattanar

These are three poets with the epithet 'neytal'. Of them Kārkkīyār and Tattañār have described the *neytal* or the maritime region and therefore deserve the connotation Neytal Kārkkīyār and Neytal Tattañār respectively. The former has two poems with a short description of the back-water and the soft moist breeze at nights in one poem¹ and with only a simple reference to the sea coast in the other;² the latter, Neytal Tattañār, describes the north wind blowing in the agricultural tract in one poem³ and pictures the sea coast with its heaps of milk-like white sand and with the fragrance of the *punnai* and the screw pine flowers in the coastal village in another poem:⁴ he has also a stanza on

1. மாக்கழி மணிப்பூக் கூம்பத் தூத்திரைப்
பொங்குபிறித் துவலியொடு மங்குல் தைஇந்
கையற வந்த தைவரல னனை. —Kuru. 55
2. கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
தென்கடல் அடைகரைத் தெளிர்மணி ஒலிப்ப. —Ibid, 212
3. பீளவிரிந்து இறைஞ்சிய பிறங்குதிர்த் கழனி
செல்லொலி பாசவல் துழைஇக் கலவெலக
கடி துவர் திறுத்த கண்ணில் வரடை. —Aka. 243
4. படுதிரை கொழிய பால்நிற எஞ்சர்...
மன்றப் புன்னை மாச்சின்ன கூறு
முன்றில் தாழையொடு கமழும். —Nar. 49

the aspect of love of the maritime region.¹ The poet Avūr Kilār has not a single reference to the sea coast or the sea and the significance of the epithet to his name is not known. His poems on the maritime region or the romance conventionally ascribed to it might have been lost; or, he might have belonged to a village called 'neytal.' His stanza in Akanāṇūru has pictures of the bears damaging the anthill and seeking their food in it, of the tiger that roars after killing an elephant to feed its hungry mate and of the herd of deer that make their characteristic cry in the mountain slope with pepper creepers.²

Palaik Kautamanar

He is the author of the third ten of Patirruppattu and all his poems are in praise of the Cēra king, Palyāṇaic-celkeḷu-kuṭṭuvaṇ. He, is therefore, full of appreciation of the value of the fertile lands of the Cēra king, and in contrast pictures the

1. வடுவென்று நிறைந்த மரன்தேர்த் தெண்கண்
மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவன் ஆர்ப்பக்
கோலின் எறிந்து காலத் தோனறிப
செந்நீர்ப் பொதுவினைச் செம்மல முதுர்த்
தமதுசெய வாமுக்கையின் இனிய துண்டோ
எனவிருப் புடைய ராயினும் நனைவிலர்
நெர்ந்த நெஞ்சும நெவிழ்ந்த தோளும்
வெடிய வரியும் நோக்கி நீடாது
எவன்செய தளன்இப் பேரநர் உறுவியென்று
ஒருநான் கூறின்றும் இலரே விரிநீர்
வையக வரைபளவு இறந்த
எவ்வ நோர்ப்பிற்று உயவுத்துணை இன்றே.

—Nar. 130

2. உயல் என்னின் குறுங்கடத் தொழுதி
சிதலை செயத செந்நிலைப் புறநின்
மண்புனை நெடுங்கோடு உடைய வாங்கி
இரைநடைஇப் பரிக்கும அரைநான் கங்குல
சுன்றனி வயவுப்பிணப் பசித்தென மறப்பினி
ஒளிதேர்து மருப்பின் களிமடங்குக் குழுமும்
பலியிருஞ் சோலை...
கணக்கலை இருக்கும் கறியிவர் சிலம்பு.

—Aka. 112

devastated lands of his opponents which are now in a desert-like state but were, before his raid, equally fertile and valuable.

The epithet 'pālai' to his name means "the arid desert tract" but the poet does not seem to have specialised in depicting artistically that region. No doubt he describes that region but his descriptions are not so exhaustive or full as to make him deserve the epithet. On the other hand he is equally interested in painting the agricultural region. Therefore it may be said that he might have been the author of many other poems describing more artistically the desert region which are now lost to us.

The phrases 'tatainta kāñci'¹ (the kāñci tree with branches in a damaged state), cīrcāl veļļi² (the Venus of great fame), kāñ uṇaṇku kaṭu nerī³ (the terrible path of the arid forest), kāṭuṇ kaṭu nerī⁴ (the wild path of forest-like nerunci), toṭarnta kuvalai⁵ (the kuvalai flowers grown thickly and in continuity) and uruttu varu malir nīrai (the flood that comes with force and ferocity) are descriptive touches of nature and form the most arrest-

-
1. மருதமிழ்ந்து ஒங்கிய நளியிருந் பரப்பின்
மணல்மலி பெருந்துறைத் ததைத்த காஞ்சி. —Patirrup 23
 2. வாய்ங்குதழிர் விரிந்து வானகம் கடர்வர
வறிதுவடக் கிறைஞ்சிய சேர்சால் வெள்ளி. —Ibid 24
 3. ஆண்டலை வாழங்கும் காண்உணங்கு கடுகெறி. —Ibid 25
 4. பீரீவர் வேலிப் பாழ்ப்பனை நெருஞ்சிக்
காடுறு கடுகெறி யாக மன்னிய
முருகுடன்று கறுத்த கலியழி மூதூர். —Ibid 26
 5. தொடர்ந்த குவளைத் தூநெறி அடைச்சி. —Ibid. 27
 6. நிலந்துகரை இழிநரும் நனந்தலைப் பேரீயாற்றுச்
சேருடை விளப்புலம் வாய்பரந்து றிஜீஇயர்
உவலை குடி உருத்துவந மலிர்நிறைச்
சென்றீர்ப் பூசல். —Ibid 28

ing part of his poems. Hence it is appropriate that these poems are named by the phrases.

The *neruñci* herbs grow so wildly in the deserted place of the enemies that the poet prefers to call it the forest of *neruñci*.¹ The flood of red muddy water is, in the imagination of the poet, coming fast and ferociously wearing a garland of leaves gathered on the way.²

There is a brief description of the sea coast also in the last stanza.³

Palai-patiya Perunkatunko

In the case of this poet, the epithet Pālaipāṭiya (he who has sung of the arid desert tract) is quite appropriate. Most of his poems in the anthologies contain descriptions of this region, and though some do not refer to this, they depict the early summer (*iḻavēṇil*) which is the season of this region according to the poetic convention.

His poems are full of descriptions of flowers of various colours and different fragrances viz., murukku, kōṇku, atiral, pātiri, marāam⁴ ilavu,⁵

1. Patirrup 26.

2. Ibid 28

3. இணர்ததை ஞாலம் கரைகெழ பெருந்துறை
மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழ் நெய்தல
பாசடைப் பனிக்கழி துழைஇப் புன்னை
வாவிணர்ப் பழகினைக் குருவிதை கொள்ளும்
அல்குறு கரால் ஓங்குமணல் அடைகரை.

—Ibid. 30

4. அதிரல் பரந்த அந்தண் பாநிறி
உதிர்வீ அஞ்சினை தாஅப எதிர்வீ
மரஅ மலரொடு விராய்.

—Aka. 99

5. பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்.
இலையில் மலர்ந்த இலவம்.

—Ibid. 185

iruppai,¹ vetchi,² kuravu³ kalavu, and piṭavu,⁴. He is sensitive to colours, fragrances and forms, as revealed from these descriptions.

His sense of form is especially of a highly developed type. The crystal-like *nelli* fruits are said to drop down on the rocks below like the dice heaped upon it;⁵ in the desert tract, an elephant goes in search of water and its foot-prints are seen in the wet ground adjoining the wells dug up by the shepherds; on the same way a tiger passes by leaving its foot-prints on those of the elephant, thus making them appear like the marks of the fingers beating the central part of the drum called 'muḷavu;' this part of the drum is compared to the elephant's foot-prints and the finger marks to that of the tiger;⁶ the elephant's footprints in such places are also said to

1. வெருக்கடி அன்ன குவிமுகிழ் இருப்பை
மருபுக் கடைந்தன்ன கொன்னை வான்து. —Aka. 207
2. நெறிமூதல்
கடத்திற கவித்த முடசகினை வெட்சி. —Kuru. 209
3. பின்பனி அமையாம வருமென முன்பனிக்
கொழுந்து முந்துறிஞ் குரவுஅரும் பிளவே. —Nar. 2: 1
4. வைந்நுதிக்
களவுடன் கமழப் பிடவுத்தனை அவிழக்
கார்பெயல் செய்த காமர் காலை. —Ibid 256
5. முனிந்த ஓமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பலகாய நெல்வி
மோட்டிற்கும் பாறை ஈட்டுவட்டு ஏய்ப்பா. —Aka. 5
6. பல்வயின்
பயிரை சேர்ந்த பாழ்நாட்டு ஆங்கண்
நெடுவினிக்கோவலர் உவல் தோண்டிய
கொடுவாய்ப் பத்தல் வார்த்துஞ் சிறுகுழி
நீர்காய் வருத்தமொடு சேர்விடம் பெருது
பெருங்கன்று மிதித்த அடியகத்து இருமபுலி
ஒதுங்குவன கழிந்த செதும்பல ஈர்வழி
செயிர் தீர் நாவின் வயிரியர் பிண்தை
மண்ணார் முழவின் கண்ணகத்து அசைத்த
விரலுன்று வருவின் தோன்றும். —Ibid. 155

look like the garden-beds of the sugarcane field;¹ the snake suffering and fainting in the arid tract is like the lengthy money-bag emptied of its contents;² the *iruppai* buds are compared to the feet of the wild cat;³ the unripe fruit of the *murukku* resembles the bent tusk of the wild bear.⁴

The poet has an equally well cultivated sense of sound and this gift has enabled him to observe minute sounds and depict them in comparisons. In the branch of a *kallī* tree in a desert tract the lizard calls to its mate with its characteristic tickles which are compared to the sound of the people sharpening their arrows on the edges of their nails.⁵ The bamboo rice dropping on the very hot rocks of the tract parches immediately with a sound like that of the snapping of the finger nail.⁶ Besides such minute sounds, the calls of the deer⁷ and the crow⁸

1. கருப்புநடு பாத்தி அனந
பெருங்களிற்று அடிவழி.

—Kuru. 262

2. பெரிய
நீதியஞ் செரிந்த லீவி போலப்
பாம்புன் தேமபும்.

—Aka. 313

3. வெருக்கடி அனை குளிமுகிழ் இருப்பை.

—Ibid. 267

4. தேழல்
வண்மருப்பு உறழும் முனைகெடும பெருங்காய்
நனைமதிர் மருக்கினை சினைசோர் பொங்கர்.

—Ibid. 223

5. காளவர்
பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்
உகிர் நுதி புரட்டும ஓசை போலச்
செங்காற் பல்லி வந்துணை பயிரும
அங்காற் கள்ளியங் காடு.

—Kuru. 16

6. வெதிர்படு வெண்ணெல் வெவவதைத் தாஅய்
உகிர் வெரி ஓசையின் பொங்குவன பொரியும்.

—Aka. 267

7. ஏறியிலை நெல்லித் திஞ்சுவைத் திரள்காய்
உதிர்வன தாஅம் அத்தம் தவிர்வின்று
புள்ளி அம்பினை உனீஇய உன்னி...
மறுமருப பிளங்கோடு அதிரக் கூஉம்.

8. ஒற்றுச்செல் மாக்களின் ஒடுங்வின குரல
வில்வழிப் படுஉம் காக்கை.

—Ibid. 313

are also described. The cuckoo's call and the cry of its mate in reply are heard in the early summer.¹ The poet attaches a significance to the cuckoo's note that the bird bids the lovers unite.² The roar of a female elephant when its mate takes off its trunk and walks off in a different path is described as raising echoes in the mountain.³ The hard breath of a fainted elephant suffering from thirst and raising its trunk high mistaking a big spider's web for a rainy cloud, is compared to the sound of the horn called 'tūmpu'.⁴ The poet has an accurate knowledge of the habits and adaptations of the deer, the *cennāy* and other animals of this region, but he is unique in his descriptions of the elephants and their ways of life. There are eleven such descriptions full of artistic skill and human

-
1. நெம்புத்த மரமிசை நிமிர்பாலும் குயில்எள்ள. —Kali 27.
நாம்பின திங்குரல் நிறுக்கும் குறல்போல்
இரங்கிசை மிற்றெடு துமர்தாது ஊதத்
தூதவர் விடுதரார் துறப்பார்கொல் நேதக
இருங்குயில் ஆலும்...
- Ibid. 33
- இன்னமர் இனவேனில் இறுத்தந்த பொழுதினான்
விரிகாஞ்சித் தாதாடி இருங்குயில் விளிப்ப
- Ibid. 34
2. புணர்ந்திர் புணர்மினோ என வ இணர்மிசை
செங்கண் இருங்குயில் எதிர்குரல் பயிறாந
இன்பவேனி லும வந்தன்றா.
- Nar. 224
3. நடுக்கம் செயயாது நண் ணாவழித் தோன்றி
ஒத்தூரிசைக்கொண்ட ஒங்குமருப்பு யானை
பொறிபடு தடககை கருங்கிப் பிறிதோர்
ஆறிடை இட்ட அளவைக்கு வேறுணாந்து
என்றும் விடரகம் சிவமப்ப
புன்றல மடப்பிடி புலம்பிய குரலே.
- Ibid. 318
4. யானை கொண்ட துவிற்கொடி போல
அலந்தலை நெுமயத்து வலந்த சிலம்பி
ஒடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர
மழையென மருண்ட மம்மர் பலவுடன்
ஒய்களிறு எடுத்த நொயுடை நெடுங்கை
தே குசொநகோடியர் தூம்பின் ஊரீர்க்கும்.
- Aka. 111

interest.¹ All these are utilised by the poet in bringing to the imagination of the readers the horrors of the region as well as the feelings of the heroine separated from her lover who is on a journey through such a tract.

Even the dried leaf, the withered creeper and the faded tender leaf are so depicted as to suggest to the hero the helpless state of his mate, in case he deserts her.²

The poet, besides describing the early summer in detail,³ has, in one stanza, touched upon the dewy season and the north wind accompanying it.⁴ There are also descriptive touches of the early

1. Akk. 111, 155; Kali., 7. 12, 13, 21, 25; Kuru, 37, 262; Nar 208, 318.

2. கடைஇய ஆற்றிடை நீர்ந்த வறஞ்சலை
அடையொழி வாடிய அணிமலர் தகைப்பன...
செல்லுநீன் ஆற்றிடை சேராதெழுந்த மரமவாடப்
புல்லுவிட் டிறைஞ்சிய பூங்கொடி தகைப்பன...
ஆற்றிடை அமரத்து
அணிசெல வொடிய அந்தளிர் தகைப்பன.

—Kali. 3

3. Ibid. 26, 27, 28, 32, 33, 34, 35, 36; Nar. 118, 224.

4. கும்புள காலப்பட்டுக் கழற் றதறிந் கவின்பெற
நெடுங்கயத்து அயலால் அயிர்தோன்ற அம்மணல்
அடுத்தார வரிப்போல் சங்கைவாடு உதிர்ச்சு
பிரிந்தவா நுதல் போலப் பிரியக் கா தலர்ப்
பணார்தவர் றடம்போலப் பிழைக்கப் புதிதின்
மெய்கூர்ந்த பனியோடு மேலநீள வாயையால்
கையாறு கடைக்கூட்டக் கலக்குறா டுர்பொழுது...
பாங்கெழு பங்கதிர் பால்போலப் பொழுதொடு
வயங்கிறை தண்ணை வந்திவ வசைவாடை...
நீள்கழை நீவந்தபூ ரிறம்வாடத் தூற்றுபு
தோளநிர் அகஞ்சேரத் துவற்றுமதிச் சிம்மதை...
புகைசெய் புதல்கூர்ந்து பூவங்கன் பொதிசெய்யா
முனைவெண்பல் நுதிபொர றற்றிய கடுப்பனி.

—Kali. 33

winter¹ and the west wind.² Yet there is no doubt that he is interested in depicting only one season viz., the early summer called 'ilavēṇil.' His love for the season is evident from the affectionate terms with which he mentions it. He calls it *inpa vēṇil*³ (the pleasant summer), *mutirā vēṇil*⁴ (the young summer) and *kuḷavi vēṇil*⁵ (the infant summer.) The number of flowers he mentions with appropriate epithets in describing this season is amazing.⁶ In the stanzas in *Kalittokai*, the descriptions are exhaustive, yet, very interesting. The peculiar form of the 'kali' metre, no doubt, enables the author to indulge in such lengthy and elaborate descriptions, but it is his personal enjoyment of the season and powers of observation of Nature that make his poems so interesting and artistic.

One cannot pass without noticing his characteristic similes. He is one of the poets who depict the changes observed in the objects of Nature to illustrate the ethical and cultural ideas in human life. It is a wonder that the arid tract is full of pictures attractive to his eyes and enables him to draw lessons

1. வைத்துதிந்
காவுடனா கமழப் பட்டவுத்தனை அவிழக்
காரமெயல் செயத நாமர் காலை
மடப்பினை தழீஇய மாவெருந்து இரலை
காழ்கொள் வேலத் தாழ்கினை பபந்த
கண்கவர் வரிநீழல் அதியும. —Nar. 256
2. சினைபாய்த்து,
உதிர்த்த கைடை உட்குவரு டம். —Aka. 267
3. இணர்மிசைச்
செங்கண் இருங்குரில் எதிர்குரல் பயிற நாம
இன்பவேனில். —Nar. 224
4. முதிரா வேனில் எதிரிய அதிரல். —Nar. 337
5. குழவி வேனில் விழவெதிர கொள்ளும். —Kali. 36.
6. Aka. 99, Kali. 26, 27, 28, 32, 33, 34, 35; Nar. 48, 118, 224

from them. He uses the strong verb 'tōṇru' (to appear like) in five of his comparisons referring to this region.¹ The *kōñku* flowers of the forest region seen at a distance appear like the stars in the sky at dawn.² The desert-like forest with the wild wind scattering the red flowers of the *murukku* trees appears like elephants emitting fire.³ Two adjoining hills, one high and the other of a little less height, appear like a male elephant and a female elephant standing close to each other.⁴ These are all comparisons born of the imagination and recollection of the poet with an unerring eye and artistic taste.

Marutam-Patiya Ilankatunko

(Ilankatunko, the poet of Marutam)

As denoted by the epithet in his name, the poet has some attraction for the agricultural region. Of his three poems, one in Narrinai deals completely with the love-aspect of the region without any reference to its background, the fields or the tanks or the birds or the animals;⁵ but the other two elaborately deal with it.⁶

1. Aka. 99, 111, 155. 228. Nar. 48.

2. புலத்தழக்கோங்கின் மெல்லிதழ்க் குடைப்பு
வைகுறு மீனின் நினைத்தோன்றும்.

Nar. 48

3. கேழல்

வளைமுப்பு உறழும் முனைநெடும் பெருங்காய்
நனைமுதிர் முருக்கின் கிளைசேர் பொங்கர்
காய்சினக் கடுவளி எடுத்தலின் வெங்காட்டு
அழல்பொழி யானையின் ஐயெனத் தோன்றும்.

.., Aka. 223

4. அடுகளம் பாய்ந்த தொடிசிறை மருப்பின்
பிடிமிடை களிற்றின் தோன்றும்
குறுநெடுங் துணைய குன்றம்.

—Ibid. 99

5. Nar. 50

6. Aka. 96. 176.

In one of them, the poet depicts a tank in which the shrimp is said to taste the water of a washed-out wine cask and on account of its stimulation leap like a bow that rebounds when its string snaps.¹ On the banks there are the rattan creepers with thorny points on their stems like the edges of a saw.² When the north wind blows, an *āmpal* leaf sticks to the thorny stem and rises up and falls down resembling the nozzles of the bellows in a smithy.

In the other picture, there are blossomed lotuses like smiling faces, with buds like sharp-pointed spears, leaves like the ears of elephants, rounded tubular stems like bamboo sticks and mature roots that enter deep into the ground causing clefts therein.³ The crab with bulging eyes resembling the neem buds fears the white crane seeking prey and

1. நறவுண் மண்டை டுடக்கலின் இறவுக்கலித்துப்
பூட்டறு வில்லின் கூட்டுழதல் தெறிக்கும்.

—Aka. 96

2. பழநப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய அன்ன அமழன் நெடுங்கொடி
அருவி ஆம்பல் அகலடை தூங்கி
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு நெயிழும்.

—Ibid.

3. நிலம்பக வீழ்க் கீவரமுதிர் கிழங்கின்
கழைகண் டன்ன தூம்புடைத் திரன்கால்
களிறுறுச்செவி அன்ன கொழுமுதை இடைவிடை
ஹறுவல் றகத்தின் பன்மலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரைப் புன்னீமிழ் பழநத்து
வேப்புநனை அன்ன நெடுங்கண் ஈர்நென்னு
இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி அயலது
ஒலித்த பகன்மை இருஞ்சேற்று அன்னல்
திதலையின் வரிப்ப ஓடி விரைந்துதன்
கீர்மலி மண்ணைச் செறிபும்.

—Aka. 176

runs away to its mud-hole full of water through the *ṣakaṇṇai* creepers in the miry field making its marks therein.

The poet is interested in depicting various colours, forms and movements.

Marutaṇ Ila-nakanar

The epithet Marutaṇ in the poet's name leads one to doubt whether he is a poet of the 'marutam' or agricultural region like Marutam-Pāṭiya Ilaṅka-ṭuṅko. The epithet in the latter's name is Marutam-Pāṭiya (one who has sung of the agricultural region) and is like 'Palai-paṭiya', the epithet in the name of Pālai-paṭiya Peruṅkaṭuṅkō. Peruṅkaṭuṅkō and Ilaṅkaṭuṅkō are, no doubt, poets of 'Pālai' and 'Marutam' as is clear from the poems extant. But it is not so in the case of the poet under discussion. Here the epithet is not 'Marutam-Paṭiya' but 'Marutaṇ'; Marutaṇ is familiar in the nomenclature of the Sangam age and there are three poets bearing this proper name in Sangam literature, viz., Kuṟuṅkuṭi Marutaṇār, Maturaip-Peru-Marutaṇār and Māṅkuṭi Marutaṇār. Here Marutaṇ seems to have been the name of the poet's father and prefixed to his own name Ilaṅkaṇar as in the case of the poets Koṟṇaṇār, Tēvaṇār and Tittaṇār who had the names of their fathers prefixed to their own. Any how Ilaṅkaṇar is a poet traditionally celebrated for his descriptions of the 'marutam' region and its aspect of love.

There are many descriptions of the pastoral region in his stanzas. The *koṇṇai* and other

flowers,¹ the peacocks and other birds,² the deer and other animals³ play their part. The fresh showers are dealt with.⁴ Of all these the most fascinating is the picture of the grass putting forth its tiny tender sprouts after showers, and the cochineal insects spreading amidst them like soft and small pieces of coloured cotton spread over the ground.⁵ In another picture, the *mullai*

1. இழையுண்டுகளினினை வழுத்தகட்டித்த
நீடுகரி இனா விடர்விட கொன்றை. —Nar. 302
சிறுகரும் பிடவின் வெண்தலைத் துறம்புதல
கண்ணியின மருகு. —Aka. 34
வெண்பிடவு அவிழ்த்த விசுமழ் புறவு. —Ibid. 184
2. நீலத் தன்ன நிறங்கொர் எருத்தின்
காமர் பீலி ஆர்மயில தோகை. —Aka. 358
உருக்குறு நறுநெய் பால்விதிர்த் தன்ன
அரிக்குரல மிடற்ற அத்திணை பல்பொற்க
காமரு தகைய கான வாரணம். —Nar. 21
3. இருதிரி மருப்பின் அண்ணல் இரலை
செறியிலைப் பதவினை செங்கோல மென்குரல
மறியாடு மருங்கின மடப்பிணை அருத்தித்
தென்னரல் தழிஇய வார்மணல அடைக்கரை
மெல்கெடு கவுள துஞ்சுபுறங் காகுகும். —Aka. 34
பூங்கொடி அவரைப் பொய்யதன் அன்ன
உள்ளில் வயிறற வெள்ளை வெண்மறி
மாழ்சி அன்ன தாமபெருஞ் செவிய
புந்தலைச ருநிராடு உகளி மன்றுரைக்
கவையில ஆர்ள் அங்குறை கழிக்கும். —Ibid. 104
முல்லை
ஆர்குறல் புதுப்பி உயிர்ப்பின் நீகவித
தென்னரல் பருகிய திரிமருப்பு எழிறகலை
புள்ளியம் பீளையொடு வதியும். —Ibid. 184
4. விசம்புடன் இருண்டு வெம்மை நீங்கப்
பசங்கண் வானம் பசர்தளி பொழிந்து.
வெல்போர் வழுதி செல்சமத்து உயர்த்த
அடுபுகழ் எக்கம் போலக
தொடிபட மின்னிப் பாயிரோல் மழையே. —Ibid. 312
பெயல்நீர் போகிய வியனோடும் புறவு. —Nar. 21
5. பசங்கண் வானம் பாய்தளி பொழிந்தெனப்
புல்லுரும்பு எடுத்த நன்னெங் காநத்து
ஊட்டு பஞ்சிப் பிளிப்பரக தன்ன
உண்ணு முதாய தன்னிலம் வரிப்ப. —Aka. 283

creepers on the short branches of the *kallī* with small thorns shed their blossoms on the water in the pool below; a stag with twisted horns comes there with its spotted hind to drink water and finding the *mullai* flowers covering the water, breathes hard so that they go apart and then drinks the clear water.¹ In a village in the pastoral region, a young goat is depicted with its empty stomach like the empty *avarai* pod (only the covering outside) and with its long ears bent down;² it nibbles the tender fork-like leaves of the *ār* in the village common.

In the descriptions of the arid tract, there is a picture of blood and horror; a kite is depicted to be disembowelling the intestines of the warriors fallen dead in a battle.³ Another kite plucks out the eye from a dead body and takes to its young ones in the nest in the topmost branch of a tall *yā* tree and drops it into the mouth of its young one but it slips and falls down; it proves a windfall to a

1. குண்டைக் கொண்ட குறுமழைகளளிப்
புனறலை புனறத் த கொழங்கொழ றல்லை
ஆர்மலை புதுப்பு உயிர்பென் றீசலித்
தெள்ளறல் பருவி நிரிம நப்பு எழிற்கலை.

—Akn 184

2. பூங்கொடி அவரைப் பெய்யங்கள் அள்ள
உள்ளில் வயிற்றை வெள்ளை வெண்மறி
மாற்றி அனை தாழ்பெருஞ் செவிய
புன்றலைச் சிறுசொடு உகனி மன்றுமறக்
கலையில ஆரின் அங்குறை கறிக்கும்.

—Ibid. 104

3. உயிர்திறம் பெயர நல்லமாக் கடந்த
தறுகணூர் குடர்தரீஇக தெறுவரச்
பெஞ்செவி எருவை அஞ்சுவர இருக்கும்
கல்லதர்க் கவலை.

—Ibid. 77

hungry jackal below.¹ The bird's beak is red with blood, its white neck is spotted with dots, and the red ears seem as if decorated.² The partridge³ and the wild fowl⁴ are also described. A lizard is on the tombstone on the way and there makes the wayfarers pause a while on hearing its tickling sound.⁵ The *yā* trees are depicted to cast very poor shade and even this little shade is sought by the wayfarers on hot summer days.⁶

1. குருதிச் செவ்வாய்ப்

பெ-றித்த போலும் வானிற எருத்தின்
அணந்த போலும் செஞ்செவி எருவை
குறும்பொதை எழுந்த நெடுந்தாள் யாஅத்து
அருங்கவட டு உயர்ச்சினைப் பிள்ளை ஊட்ட
விசைந்த வாய் வழக்கு. செழுங்கண் ஊன் தடி
கொல்பெரி முதுநரி வலி யாகும்.

—Aka. 193

2. Ibid.

3. வர்ப்புறு இதனின் மனக்கண் பிபடை
துன்பொறி அணந்த எருத்தின் கூர்மூன்
செங்கால் செவல் பயிநும.

—Ibid. 387

4. உருக்குறு நறுநெய் பால்விதீர்த் தன்ன
அரிக்குரல மிடற்ற அந்நுன பல்பொறித்
காமரு தகைப காண வாரணம்.
பல்பொறித்
காண வாரணம்.

—Nar. 21

—Pura. 52

5. நீரைநில நடுகல் பொருந்தி இமையாது
இரைசைஇக் கிடந்த மதுவாய்ப் பல்வி
சிறிய தெற்றுவ தாயின் பெரிய
ஒடை யானை உயர்ந்தோ ராயினும்
நின்றும்புப் பெயரும் காணம்.

—Aka. 387

6. கன்பொரி கவியை காணத் தாங்கள்
காந்தலை யாஅத்து அந்தனிச் பெருஞ்சினை
இன்பால் கீழை செவ்வெயில் ஒழிமாச்
நெடுஞ்செவிக் கழுதைத் துங்காள் ஏற்றைப்
புறநிறை பன்ம த்துப் பொறையசாஅக் கணந்த
பெயர்ப்படை கொன்றார்க்கு உயவுத்துணை யாகும்.

—Ibid. 343

In the stanzas in Kalittokai, there are picturesque descriptions of the bees,¹ the swan,² the paddy ears³ and the flowers like the *āmpal*⁴ and the lotus.⁵

In a simile he brings in the scene of the sun rising above the sea but only mentions it as a plain fact with no digression.⁶ In a stanza in Kalittokai, the sun is depicted to sail through the sky.⁷ He describes the waves dashing against the shore and washing off the house-like drawings of the young girls playing there and compares these white-headed waves to the grey-haired elders.⁸ A male crab notices a fruit falling down from a *nāval* tree, seizes it with its claws, crushes it out of shape and carries it to its mate in the hole among the screwpine roots.⁹

1. வீங்குநீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர வயல்சொண்ட
ஞான்றமலர் குழ்தந்து ஊர்புதர்க வரிவண்டு. —Kali. 66
புரிதலை தனை அவிழ்த்த புஅங்கன் புணர்ந்தாடி.
வரிவண்டு வாய்துழும் வளங்கெழு பொய்கை. —Ib'd. 71
பொய்கைப்பூப் புதிதுண்ட வரிவண்டு. —Ibid. 74
2. ஆப்துவி அள்ளந்தன் அணிந்தைப் பெடையொடு
மேககை திரிதரும். —Ibid. 69
மணிமீற மலர்ப்பொய்கை மகிழ்த்தாடும் என்னந்தன்
அசுமித சேவலை அகலடை மறைத்தெனக்
கதுமொக எண்பு லங்கு ஏம் மடப்பைட
மநிரைல் நீருகாண்டு அதுவென உவந்ததாடித்
துளாதன் அதிர்வருடம் துணைகண்டு மிகநாணிப்
பன் லெரிதைப் புகும் —Ibid. 70
3. Ibid. 79.
4. Ibid. 72.
5. Ibid. 71, 72, 73, 74, 79.
6. மூக்கீர் மிமிசைப் பலர்தொழத் தொன்றி
ஏழை விளங்கிய கடர். —Nar. 288
7. விசிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசும்பு ஊர்தர. —Kali. 71
8. மூத்தார் அன்ன வெந்தலைப் புணரி
இளைப்பா ஆடும் வரிமனை சிகைக்கும். —Aka. 90
9. அலிலை நாவல உந்துரை உதிர்த்த
கனிகளின் சைகைய வாங்கிக் கொண்டுதன்
தாழை வேரனை விழ்துணைக்கு இடுகடம்
அலவன். —Ibid. 880

The north wind,¹ the dewy season,² the early summer³ and the midnight⁴ are described in his poems, and there is nothing characteristic of this poet in such descriptions.

The poet evinces less interest in describing sounds and smells than in describing colours and forms. The elephants and the wild fowls are described without any reference to their sounds. The *anyil* bird utters its cry at midnight.⁵ The cuckoo⁶ and the peacock⁷ make their melodies. The partridge calls to its mate.⁸

The lotus and the *āmpal* are described simply without any epithets as to their fragrance.⁹ The pastoral region is said to smell fragrant with its flowers like the *piṭavu*.¹⁰ The best instance of the poet's description of smell is in the picture in which the cranes eat fish and come and perch on

1. Aka. 255.

2. Ibid. 269; Kali. 71.

3. Kali. 92.

4. நெருப்பின் அன்ன நெருப்பின் அன்றில்
இறவின் அன்ன நெருப்பின் பேடையொடு
தடவின் ஒங்குநீரக கடலியின் பிரிந்தோர்
சையந நர லும் நன்னொன் யாமம.

—Kuru. 160

5. Ibid.

6. அரும்பசிற் புஞ்சினை தோறும் இருங்குயில்
ஆலுது அகவும

—Kali. 92

7. நீலத் தன்ன நிறங் கொள்ளுத்தின்
காமர் பிவி ஆமலில் கொகை
இனநிற் கொல துவன்றும்.

—Aka. 358

8. வசிப்புற இதவின மண்ககண் பேடை
துன்பொறி அணிந்த எருத்தின் கர்மூன்
செங்கால் சேவல் பயிரும்.

—Ibid. 387

9. Kali. 71-74, 79.

10. வெண்பிடவு அவிழ்ந்த வீகமழ் புறவு.

—Ibid. 184

the branches of the jack tree where the monkeys are thrown into a fit of sneezing on account of the stink of fish.¹

But, he is highly artistic and very elaborate in the descriptions of colours and forms. The blue *karuvilai* flowers and the white *pakanyai* blossoms are said to form an artistic contrast in colours.² The *anjil's* head is red like fire.³ The many tiny spots on the feathers of the wild fowl appear as if milk is sprinkled on melted ghee.⁴ The young ones of the wild cat with soft white hair like the flowers of the wool plant called *pūlai*, gather round their mother and look like stars surrounding the moon.⁵

An elephant kicks the tombstone and has its nail broken; the broken nail, the poet says, is like the integument on the top of the palmyra fruit.⁶ A block of black rock with no rain to wash off the dust over it looks like an elephant smeared with

1. கொழுஞ்சுனைப் பலவின் பயங்கெழு கவாஅன்
செழுங்கோன் வாங்கிய மாசடுனைக் கொக்கின்
மின்னுடை நாற்றம் தாங்கல் செல்லாது
துய்த்தலை மந்தி தும்மு நாட.

—Nar. 326

2. கருவினை முரணிய தன்புதற பகன்றை.

—Aka. 255

3. நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்.

Kuru. 160

4. உருக்குறு நறுநெய் பால்விடிர்த் தன்ன
அரிக்குரல் மீட்டற்ற அந்நுண் பல்பொறிச்
காமரு தகையகாண் வாரணம்.

—Nar. 21

5. நீர்முள் வேலிப் புலவு நூறு முன்றில்
எழுதி அன்ன கொடிபடு வெருகின்
பூனை அன்ன பொங்குமயிர் பினை
மதிசூழ் மீனின் தாய்க் கீழ் பநீமம்.

—Aka. 297

6. அத்த நடுகல் ஆனென உதைத்த
காண் யானைக் கழுவாய் வள்ளுநர்
இரும்பனை இக்கையின் ஒடியும்.

—Ibid. 365

mud.¹ The young boys sitting over the hairy back of a buffalo resemble the monkeys on a huge block of stone.² The twisted horns of the stag appear like the forked stick borne on the shoulders of a hunter.³ The bent beak of the *ayril* bird is like a shrimp.⁴

This aspect is more evident from some of the comparisons in Kalittokai. The lotus flower is compared to the face of a beautiful lady and the *pakanyai* blossom just approaching it, to the white vessel from which she drinks honey.⁵ The paddy ear bending and falling upon the petals of the lotus flower is compared to the ornament called 'vayantakam' worn on the forehead of a dancing girl.⁶ A tender mango fruit drops down from the tree on the lotus bud adjacent to an *āmpal* flower and makes it blossom, and this scene is compared

1. மழைகூழை மறந்த மாமிரும் துறுகல்
துள்ளும் யானைகள் பொலியத் தோன்றும். —Kuru. 279
2. நடுவரப் பனைத்த திரிமரப்பு எருமை
மயிர்க்கான் கொண்ட மாத் தோல இரும்புறம்
சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறிந் திரைக்கருத்
துறுகல் மந்தியின் தோன்றும். —Aka. 206
3. கொடுதோற கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
இருதிரி மரப்பின் அணைல் இரலை. —Ibid. 34
4. கொடுப்பின் அன்ன கொந்தலை அன்றில்
இரவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையோடு...
நரலும். —Kuru. 160
5. அகந்துறை அணிபெறப் பதலொடு துழந்த
பன்னாப்பூவுந்நீன் பசடைத் தாமரை
கன்றார ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தால்
தன்கமழ் கூறுதேறல் உண்டவன் முகம்போல்
வண்பினி தனைவிடும். —Kali. 73
6. புள்ளியிழ் அகல்வாய் ஒளிசெந்நெல் இடைப்பூத்த
முன்னரைத் தாமரை முழுவதல் சாய்த்ததன்
வள்ளித் முறநீடி வயந்திய ஒருகதிர்
அவைபுகழ் அரந்தின்மல் ஆடுவான் அணிததல்
வகைபெறச் செந்நீடிய வயந்தகம் போல் தோன்றும். —Kali. 79

to a lady trying to please her angry parrot bringing to it a white cup full of milk;¹ the lotus is the lady's face, the *āmpal* flower the cup with milk, and the tender mango fruit the parrot. Such comparisons make it clear that the poet has high artistic imaginations of forms as well as of colours.

Mineri - tuntilar

'Mīn erī tūṇṭi!' is a phrase in a description in his poem in *Kuṇṭokū* and means the fishing rod.² There is a mountain scenery in which the bamboo bent by the trunk of the elephant rises soon as the elephant hears the noise of the stone pelted from the sling aiming at it and runs away leaving the bamboo. There the poet compares the sudden rise of the bent bamboo to the fishing rod that rises up as soon as the fish is caught. The phrase is so exciting and aids the picturing of the scene; the poet is, therefore, named after it.

Vitta-kutiraiyar

While describing the tall bamboos soaring high towards the sky, the poet compares them to the horse seen leaping at a gallop with great speed

1. இண்பட நிகந்த நீமென தேங்கையுள
துண்புணர் அன்னத்தின் தூவிமெல வுணர் அரைநீர்
தேடியல வளநததுர பாயதபால சிலகாட்டி
ஊடுமென சிறுநீர் உணர் வள் முகநீர்பாலப
புதுநீர் புகுவெற்றையுணர்நிறைப பிடுமாடக
மதிநகரகவி அவர்வித்த ஆரபலவரன் மலரகண்ண
கடிகயத தாமலரக கருழ முகை கரைமரவில
வடிதீண்ட வாயவிநீஉம

Kali 72

2. ஏனல காவலர் கவடுறவி வெநீஇந்
காண யாரின் ஓகவிந் புகங்கழை
மினெறி தூண்டினின் நிவக்கும்.

—Kuru. 54

which is denoted by the phrase 'viṭṭa kutirai'.¹ The poet is known by this phrase which makes the comparison effective and aids in picturing the bamboos.

Vilikkat-Petaip-Perun-Kannanar

In a description of the beginning of the early winter in a pastoral region, the poet mentions the blooms of the season, piṭavu, taḷavu, koṇrai, kāyā, etc., and portrays a stag calling its mate which has run away in panic along with its young one.² While referring to the young deer, the poet uses a phrase 'viḷkkaṭ iṭtai' (the innocent creature gazing with wide-open eyes) which aptly applies to it. The poet Perunkannanar is, therefore distinguished by this phrase added to his proper name.

1. விட்ட குதிரை விசைப்பின் அன்ன
விசம்புதோய் பகங்கழை.

—Kuru. 74

- 2 இலையிடு பிடலம் ஈர்மலர் அரும்பு
புதலிவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழப்
பொன்னெனக கொன்றை மலர் மணியெனப்
பலமலர்க் காயாங் குறுங்கிளை கஞலக்
கார்தொடங் கினைநீர் கால...
கழிப்பொயர் களரில் போகும் மடமான்
விழிக் கண பேதை யொடு இன்னிசைத் தொடக்
காமர் நெஞ்சமொடு அகலாத்
தேடுகின்ற இரலை ஏறே.

—Nar. 242

Part II

THE EARTH

According to Tamil literature, all land is divided into four regions, the mountainous, the pastoral, the agricultural and the maritime, and therefore called 'Īṇṇalam' or the land of four kinds.¹ The arid tract is only of the mountains and the forests that have become dry and lost their fertility, as explained by Ilakkōṇṇaṭṭal.² It is always depicted as such in the literary works of the Sangam age.

Besides classifying the earth into such divisions and describing them separately, the idea of the earth as a whole has been conceived and referred to briefly. The earth is pictured as surrounded—clothed in the poets' imaginative language—by the sea³ and covered and adorned by the canopy of the

-
1. மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே

—Tol, Por. 5

2. முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து
நல்லியல்பு இழந்து நடுங் கதுபர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்.

...Cilappatikaram, Katukankatai. 64-66

3. புலவுக்கடல் உடுத்த வானம் குடியு
மலர்தலை உலகம்.
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணகம்.
கிரிநீர் வையகம்.

Perumpan. 409-410

—Pura. 3

—Nar. 130

blue sky above¹ and illuminated by the sun and the moon moving round daily.² Even Tolkāppiyāṇār prefers to use phrases like 'paṭu tirai vaiyam'³ (the earth surrounded by the sea of waves).

The mountainous region

In Tamīlnad, the mountain ranges are never out of sight and it is the mountain scenery which many of the poets paint with special interest. Many of the mountains are mentioned by name, especially when the context permits such localisation, e.g., the Hīmalayas,⁴ the Kolli,⁵ the Navarāma,⁶ the hills of Muḷlūr,⁷ the Potiyil,⁸ the Parāmpu,⁹ the Vēṇkaṭaṇi¹⁰ and the Parāṅkunṇaṇi.¹¹ Though there are no descriptions of any panoramas from moun-

-
1. Perumpan 409-410
 களியிரு முகத்திற் பிழையாது
 வளியிடை வழுங்கா வாய் வள குடிய
 மன்றினி டிடகைக. —Pura 35
2. செந்தெற்ற காலியோடு மதிவலம் துந்திரா
 தன்கடல் வரைபடி. —Perumpan. 17-18
3. படுத்திர வையாமை —Tol. Per. 2
4. சிறுதும் நவயிப் பொருங்கண் மாவாட்டின
 அந் அங்கணர் அருங்கடன இழக்கும்
 மாத் தினககின துஞ்சு
 பொருதிக்காட்ட இமயம். —Pura 2
5. விடாச்சினை
 ஒங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன். —Ibid. 162
6. வளம்பிழைப்பு அறியாது வாய்வளம் பழநீர்
 கழைவளர் கவிரத்து மீமிசை. —Malai 378-9
7. பதைவிசை அருவி முள்ளூர்ப் பொருநன். —Pura. 126
8. கழல் தொடி ஆஅப் பழைதவழ் பொதியில —Ibid. 128
9. சாரல் வேங்கைப் பூஞ்சின் த் தவழம்
 பறம்பு. —Ibid. 108
10. கல்லிழி அருவி வேங்கடந் கிழவோன். —Pura. 389
11. Pari. 14 : 1-17.

tain tops, the interesting pictures of the poets like Kapilar must induce one to agree with Dr. Johnson that no man is qualified to be a poet who has never seen a mountain.

The clouds reaching the summits of the hills are described by various phrases. They are said to crawl over the cliffs,¹ to play on the heights² or to rest on their sides and slopes³. The cliffs are depicted to be adorned with white clouds that look like the *avarai* blooms⁴ and the carded cotton.⁵ They are so high that they seem to check the swift course of the cloud,⁶ and the bamboos grown high in the mountains seem to pierce into and tear the passing clouds.⁷

The bright waterfalls in the hills appear to the poet's eye like the flags on the backs of the royal elephants.⁸ Their sound while rushing down the

1. கழைவிரீந்து எழுதரு மழைதவழ் நெடுங்கோடு. —Patirrup. 73
ஆடுமழை தவழும் கோடுயா நெடுவரை. —Nar. 353
2. மழைவினை யாடும் எளங்கோழி திறுமலை. —Aka. 47
3. மழைககணம் சேக்கும் மாமலை. —Pura. 131
4. கொண்டல் அவரைப் பூவின அன்ன
வெண்டலை மாமழை குடித்
தோளற லாறுது...மலை நெடுங் குன்று. —Ain. 209
5. நுணங்குநுண் மறுவல மோலக கணங்கோள
ஆடுமழை தவழும் கோடுயா நெடுவரை. —Nar. 353
6. ஆடுமழை தவிர்க்கும் பரங்கேழு மீயிசை. —Pura. 157
7. ஒங் குமலை அடுக்கத்து
ஆடுகழை மீவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஒடுமழை விழிகும. —Nar. 28
8. களிநனி வெல்கொடி கடுப்பக காண்வர
ஒளிநுவன இழிதரும உயாநதுதோன்று அருவி
மங்க்கொள் நெடுவரைக் கவாஅன. —Aka. 162
மலைநீர்
வெனறெழு கொடியின் தோன்றும். Malai 582

rocks is like that of the big drum called 'muracu'.¹ The mountain with white streams flowing from the top seems as if adorned with white ornaments.² It also resembles the dark sea with the white moon rising above it.³

There are many similes comparing the mountain to an elephant. It is most appropriate when the waterfall on the mountain is compared to the must of the ruttish elephant.⁴ The pathways on a hill seen at a distance appear like the ropes on an elephant's back.⁵ A hill adjoining a smaller one resembles a male elephant standing by the side of its mate.⁶ One with the *kōniku* trees of golden blooms is compared to an elephant adorned with gold ornaments.⁷

On dark rainy nights, the frequent flashes of lightning seen above the mountain appear, in the imagination of the poet, as though the mountain

1. வம்மபநிமரஸிவ இவங்குமர விரிதகர
அவ்வென ஈதவி உவவநர ஈதுவே. —Patirrup 73
2. தெநிபெருங் குவறதகுடி
பாடின அகவிஞர்
வான் தெனா மிளையம் தொன்ற லாடின். —Aka. 378
3. எறத்த கமடுமர கடல்குள டர அங்கு
ஒழுகுவென் னருவி ஒங்குமலை. —Kuru. 315
4. கடா ஆயாளைக் கவுன்மநங்கு உற
ஆயா இழிதரு கபாற் சென்னி. —Aka. 205
5. யானைக்
கயிறுறுப்பு நத தன்ன கலமிசைவ சிறுநெறி. —Ibid. 128
6. பிரிநடை உள்ளமன் கொன்றும்
குறுநெதர் மூனைய குன்றம். —Ibid. 99
7. தண்ணறுங் கோங்கும மலர்ந்த வரையெல்லாம்
பொன்னனி யானைபோல் தோன்றும். —Kali. 42

winks.¹ When darkness slowly sets in and covers the mountain, it appears like a ship sinking in the sea and finally disappearing.²

The height of the mountain cliff has not escaped the poet's keen observation. It has been described in various phrases. The cliff is said to touch the sky or penetrate into it. *Vāṇ iōv*,³ *vāṇ ura nivanta*,⁴ *viṇ toṭa nivanta*⁵ and *vāṇ puku talaiya*⁶ are such descriptions. Without exaggeration they are remarkable for their simplicity and directness.

There are two idylls in *Pattuppāṭṭu* with lengthy accounts chiefly of the mountain region, viz, *Kuriñcippāṭṭu* and *Malaipaṭukaṭam*. Besides these, there are detailed descriptions in *Maturai-kkāñci* and in the other idylls of the same anthology. There is an apostrophe by *Kapilar* to the *Paṇampu* hill of the great patron *Pāṇi*.⁷

In *Malaipaṭukaṭam*, there is a long elaborate description of the various sounds heard in the

-
- | | |
|---|-------------|
| 1. தாழ்த்தீர் கனத்தலை அழந்துபடப் பாஅய்
மறைஇனம்பரத்துரைல் மின்னிச்
சிலவல் ஏற்கொழ செறிந்த...மறை. | --Nar. 112 |
| 2. தென்றரைக்
கடவாழ் கலத்தின் தொற்றி
மாலை மறையுந்...மணிசெருந் குன்றம். | --Kuru. 240 |
| 3. வான் தொய் உயர்ச்சுமை. | --Pura. 399 |
| 4. வானுற நிலந்த பெருமலை. | --Nar. 53 |
| 5. வின் தொட நிலந்த விவங்குமலை | --Kuru. 262 |
| 6. வான்புகு நிலய குன்றம். | --Aka. 301 |
| 7. பாசி மாய்த்தெனக் கலங்கித் தையற்ற
கீர்வார் கண்ணெம் தொழுதுநீர் பழிச்செ
சேறும் வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே. | --Pura. 113 |

fertile mountain region and it extends to more than fifty lines.¹

Everything dark, huge and majestic suggests to the poets comparisons with the elephant, the greatest mammal of the hills. The blocks of rocks in the hills are to the poet like the sleeping she-elephants;² in the long absence of rain, the rugged rocks covered with mud are like the elephants covered with dust all over the body;³ when found clean after showers, they resemble the elephants washed clean.⁴ The horizontal and the vertical rocks are discriminated. In poetic language, some rocks appear as if laid down and some as if planted erect.⁵

The small pools in the hills are called 'cupai' in Tamil and are very familiar in literature. They are said to preserve water from the fresh showers of early winter so as to be useful for the animals to drink throughout the year.⁶ The narrow-

1. Malai. 294-348

2. பிடிமடித் தன்ன குறும்பொறை.

—Aka. 269

பிடிதுஞ்சு அன்ன அதை.

—Kali. 108

3. மழைகழை மறைந்த மாயிற் குறுகல்
துஞ்சுந் யானையின் பொலியத் தோன்றும்.

—Kuru. 279

4. மாதற்கு கழியுயரான பொலய்
பெரும்பொயல் உழத்த இரும்பினர்த் துறுகல்.

—Ibid. 13

5. கண்ணகல் சிலம்பின்
படுத்தவைத் தன்ன பாறை மருங்கில்
எடுத்துநிறுத் தன்ன இட்டருஞ்சிறுநெறி.

—Malai. 14-16

பிடிமடித் தன்ன குறும்பொறை மருங்கில்
கட்ட பொலும் நடராசு நெடுங்கல்.

—Aka. 269

6. மாதிரம் புதையப் பாடினக் கால்வீழ்த்து
ஏறுடைப் பெருமழை பெழிந்ததன...கல்ல
பருவாய்ப் பைஞ்சுனை மாவுண மலிரச்
காத்தொடந் தின்று.

—Aka. 364

mouthed pool is the beautiful vessel of honey,¹ or the tender palmyra fruit cut open,² or the drum-head;³ the very small pools are the tiny holes of the ants;⁴ the water in these pools is crystal-clear.⁵

The mountain streams are pictured in many stanzas. The phrases *avveḷḷaruvi*,⁶ *tūveḷḷaruvi*,⁷ *vayaṅkuveḷḷaruvi*,⁸ *olīrilaṅkaruvi*,⁹ *vāḷilaṅkaruvi*,¹⁰ *viṭṭolīraruvi*,¹¹ etc., denote the pure whiteness and bright appearance of the mountain streams. The rise and fall of the stream are pictured by the phrase '*eluntu viḷḷaruvi*'.¹²

The mountain stream is compared to a bright white cloth,¹³ a sea-wave,¹⁴ the white flag raised

1. மட்டம வெட்டி மணித் தலக் குளன்
இடவெய்தித் துளைய பதுவாய்த் தேகரை. —Kuru 193
2. நுங்கின்
தேகன புறையுள் குழைநனை —Kali 118
3. Akk.
4. எழுந்தி அனையித் துறம்பல் கன. —Kuru 12
5. பளீங்கு சொரிவு அன்ன பாயகன. —Kurincip 57
6. வலம்படு முரதின் இலங்குவன விதுஉய
அவ்வென் னருவி. —Patirrup 78
7. அவிர் துறிய புரையம் அவ்வென் னருவி —Kurincip. 55
8. பாம்பின்
துவகுதேகால் கடுக்கும் துவென் னருவி. —Kuru. 235
9. வயங்குவென் னருவி ய குன்றம். —Aka. 202
10. ஒவிரிலங்கு அருவி ய மலை —Perumpān. 590
11. வாளிலங்கு அருவி. —Aka. 278
12. செடியிநங் குன்றத்து
இட்டாறு இரங்கும விட்டொளர் அருவி. —Ibid. 288
13. எழுந்துவீழ் அருவி ய மலை. —Nar. 228
14. அவிந்துகல் புரையும் அவ்வென் னருவி. —Kurincip. 55
15. நரண்மறை கலை இய நன்னெருங் குன்றத்து
மால் கடல் நிரையின் இழிதரும் அருவி. —Nar. 17

on the back of an elephant,¹ the skin sloughed off by a serpent² and the moon rising in the blue sea.³

The tune of the flowing streams has been noted in many stanzas. The sound of the war-drum⁴ or of the running chariot⁵ is compared to that of the waterfall. Kapilar with his rich observation of such waterfalls in the Parāmpu hills, calls them drum-voiced torrents.⁶

The rapid falls and starts of the torrents are noted by the poets with interest.⁷ The turns and twists are compared to the movements of the snake on the ground.⁸

1. மலைகோ
வென்றெழ கொடியின் தோளறும.
கனிறவி வெலகொடி கடுப்பக் காண்வா
முள்ளவா இழிநதும் உயரத்துதேதான்று அருவி
Malay. 583
2. பாம்பை
துங்குதீதால் தடுக்கா தாவென் னருவி.
Kuru. 235
3. எழுந்த மதியம் கடல்கண் டடாஅங்கு
ஒழுகுவென் னருவி.
--Ibid. 315
4. வலம்படு முரசின் இலங்கு வர வந்த உம
அவ்வென் னருவி
Pattirup. 78
--Puru. 143
--Ibid. 126
5. கறப்பல் அருவியின் ஒலிக் கும நந்தோ
Aka. 184
6. இழுந்தெழு இழிதரும் பறைகதரல் அருவி.
Pattirup. 78
7. மாயிநங் கொல்லி உச்சித தாஅயத்
ததைந்துதொல் அருவியின் அலரெழ.
கறிவளர் அடுக்கத்து இரவின் மழநங்கய
மங்குல மாமழை விழ்த்தொட்ப பொங்குமயிர்க்
கலைதொட இழங்கிய பூநாறு பலவுககலி
வையியிழி அருவி உணருமைத் தந்தம.
--Kuru. 90
வேங்கைப்
பூவுடை அலங்குவினை புலம்பத் தாககிக
கல்பொருது இரங்கும கதழ்விழ் அருவி.
--Ibid. 134
--Ain. 251
கடுவரல் அருவி.
8. கலபொருது இரங்கும கதழ்விழ் அருவி
நிலங்கொள் பாம்பின் இழிதரும.
--Kuru 134

The stream is said to rush through the caves and come off washing out lustrous gems.¹ It strikes against the rocks on the way,² breaks the bamboos it comes across,³ carries the jack fruits dropped down by the monkeys⁴ and washes away bamboo-reeds on the way.⁵

While the stream glides through smooth valley-like parts on the mountain, the sound made by it is not rude and rough, but soft and sweet like the melodious sounds of the musical instruments, such as *muḻavu* and *taṇṇumai*.⁶ The epithets *innicai*,⁷ *imilicai*,⁸ etc., are found in such description and indicate the sweetness of the inarticulate murmur of the stream. The epithet '*iḷumena*'⁹ is very

1. னாபடு விடரகம் துழைஇ ஓய்யென
அருவி தந்த அரவுமிழ் திருமணி. —Aka. 192
2. கல்பொருது இரங்கும் கதழ்வீழ் அருவி —Kuru. 134
3. வாளிலவகு அருவி தா அயநாளை
இருவேழிர் அங்கறை ஓசியத் திண்டி.
வருவ திமாதோ வண்பரி உந்தி. -- Aka. 278
4. பொருதமயிர்க்
கலைதொட வழக்குப பூதாறு பலவுக்களி
வரையிழி அருவி உண்டுகைத் தருஉம். —Kuru, 90
5. அருவி தந்த நாட்டுரல் அருவவ. --Ibid. 170
6. இன்னிசை இயதவின் கறவரும
கன்மிசை அருவிய கரடு. —Aka. 25
பாடின அருவிப் பணிநீர் இன்னிசைத்
தொடமை முழவின் ஆதைகுர வாக. —Ibid. 82
பொருவரை மிசையது கெடுவென் ளருவி
முதவாய்க் கோடியார் முழவின் துழம்பி. —Kuru, 78
- அருவி
தண்ணென் முரசின இமிழிசை காட்டும். —Ibid. 305
புலையன்
புழவாய்க் தண்ணுமை இடந்தொட்டு அன்ன
அருவி இழிதரும். —Nar, 347
7. Aka. 82.
8. Kuru. 365
9. இழுமென இழிதரும் அருவி. —Tiru. 316; Pura. 399

common and refers to the softness of the sound. There are other attributes like 'kallēṇa'¹ elsewhere and a Cēra king has compared the confused and ceaseless noise of a torrent to that of the kitchen of a great patron who was one of his ancestors.²

The melody of the stream is said to lull the elephants to sleep on its banks,³ and when it is at an audible distance from the hamlet, it serves as a lullaby even to the housewife there.⁴ In an apostrophe to the stream, the love-lorn heroine addresses it and remarks that it covers itself with flowers and glides off bashfully; with sympathy, she requests it to stay with her for a day.⁵

The longest description of the torrent is by Nakkīrar in Tirumurukārruppatai, the last twenty lines of which depict it.⁶ The poet must have watched with interest and feelings of wonder the waterfall rushing and leaping in sheets resembling

1. பிரசபப் பல்வினை ஆர்ப்பக கலலென
வரைபழி அருவி. —Aka. 228
2. கொடைக்கடல் என்ற கோடா நெஞ்சின
உதியன் அட்டில பால ஓலியெழுந்து
அருவி ஆரக்கும். —Ibid 168
3. முறந்து செவி வாரணம் முன்குளகு அருந்திக்
கறங்குவெள னருவி ஓலின் துஞ்சும். —Kalī. 42
4. நனைதொறும தூங்கும் பயங்கெழு பலவின்
கூசாயுடை மன்றில மனையோள் கந்தல்
ஓலிவெள னருவி ஓலியின துஞ்சும்
ஊரலஞ் செரிச் சேறார். —Nar. 77
5. கரைபொரு நீத்தம்...
நனைநெடு புலத்தல் அஞ்சி அவர்மலைப்
பன்மலர் போர்த்து நாணுமிக ஓடுங்கி
மறைத்தனை கழியும் நனைத்து செலுத்தி...
எந்தை
பல்பூங் கானத்து அவ்வி இன்றிவண்
சேர்த்தனை செலினை சிதைகுவது உண்டோ. —Aka. 398
6. Tiru. 295-316.

waving banners varied in size, sweeping away the products of the mountain, making monkeys and elephants and peacocks shiver with cold and scaring and driving bears and boars to take refuge in caves.

Thus the streams and waterfalls are given careful and discriminating study, though this rarely goes beyond external, artistic qualities.

The Pastoral region

The pastoral region is pictured by many poets in its appropriate season and hour—the evening of the early winter. The fresh showers make the land appear fresh and pleasant with a wealth of flowers.¹ The frogs in the pools croak like some of the musical instruments.² The stags with twisted horns leap about with their hinds, graze the tender grass and drink the fresh clear water in the pits and take rest in groups.³ The flowers mullai, tōṇṇi, piṭavu, koṇṇai and kāyā, blossom and adorn the forests.⁴

1. செந்நில மருங்கின் பனமலா தா அரப
புலம்புதிர்ந்து இளிய ஆயின புறவே. —Ain. 495
2. படுமலைப் பொழிந்த பயங்கு புறவின்
நெடுநீர் அவல பருவாயத் தேரை
சிறுபல ஸ்யத்தின நெடுநெறிக கறங்க. —Aka. 154
3. அங்காட்டு ஆரடை மடபட்டை தழீஇந்
திரிமருப்பு இரலை புல்லருதி உகங். —Ibid. 14
திரிமருப்பு இரலை தெளவறல பருங்க
காமர் துண்டோடு வகுற வதய. —Ibid. 154
4. பெரியிலை காயா அஞ்சாம மலர
முறியினாந் சகான்றை நன் பொன் காலக்
கொடல குவிழகை அங்கை அவிழ்த
தொடுஆர் தோன்றி கருநி பூப்பக்
கன்னம் நந்திய செந்நிலப் பெருவழி. —Mullaip. 93-7
முறுவீ முல்கைத் தேங்கமழ் பகவீ
பொருவரீ நன்மாண புகர்முகம் கடுப்ப. —Nar. 248
குறம்புதல் பிடவின் நெடுங்கால் அலரி
செந்நில மருங்கின் நுண் ஆயிர் வர்ப்ப. —Aka. 154

The red ground looks like vermilion;¹ the faded *kāyā* flowers on the ground with the cochineal insects moving quickly amidst them look like sapphire artistically combined with coral.² The poets use the phrase 'maṇi miṭai pavaḷam' to picture the scene and this phrase is the title of the second part of the anthology, *Akanāṇūru*.

The cows graze on the meadows, and in the evening return with their udder full of milk calling their calves to the stalls.³ The bulls gore the wet anthills with their horns and with mud on the horns accompany the cows.⁴ The cowherds play their flutes while returning with the cows.⁵

The poet *Itaikkāṭaṇār* has given beautiful description of this region with its appropriate season and hour. There is a long poem 'Mullaippāṭṭu', one of the ten idylls of *Pattuppāṭṭu*, describing the beauties of the region as a background for the particular phase of love.

1. அரங்கத் தனா வெந்லைப் பெநவழி. —Akan. 14
2. காராந் தெமலம் தா அயாபலவுடா
சயல் முதலா வரிபயப் பவாந் மொடு
மணியிடைத் தனாந் துறையு கவைஇய
அங்காடு. —Ibid.
3. பதவு நெயால் அருத்து மதவுகடை நல்லான்
விவருமாண் செருததல் ஸம்பாபல பிற்றைக்
கனறுபயிர் தால மன் றுநிறை புகுதல்
மாலை. —Ibid.
4. பாம்புறை புறமத்து ஈரம்புறம் குத்தி
மண் னுடைந்துகோட்ட அண்ணல் ஏறு
உடலினை இவடைகையின மடலா து தழீஇ
ஊரவயிர் பெயரும். —Ibid. 64
5. படுமணி மிடறற படுகிரை ஆயா
கொடுமாடி உடையார் கோலதைக் கோவலர்
கொன்றையன் குழலர் பின்றைத் தூங்க
மனைமனைப் பாடும். —Ibid. 54

There are repetitions in the descriptions but the pictures are always interesting because of the variety and felicity of the details given.

There is an apostrophe by the poet Pēyṇār.¹ The hero addresses the pastoral region and appreciates its freshness in early winter and states that he is returning to meet his sweetheart as well as to witness its beauty wrought by the season.

The arid tract

The descriptions of this region are frequent and abundant. The scorching heat of the sun in summer is explained by the picture of the nodes of the dry bamboos splitting themselves.² Nothing is green; there is no verdure.³ Even the *valai*⁴ and the *maral*,⁵ the plants well known for withstanding the heat of summer wither away or wrinkle. The whirlwind blows with violent force carrying off the dead leaves there.⁶ The dry bam-

1. பொன்னென மலர்ந்த கொன்றை மணிவொனத்
தேம்படு காயா மலர்ந்த தோள்நீயொடு
நன்னலம் எய்தினை புறவே நனைநாக
காணிய வருதும் யாநே
வாள்நுதல் அரிவையொடு ஆரநலா பாடாந்தே. —Ain 420

2. அத்தம
காய்கதிர் கடுகிய கவின் அழி பிறங்கல்
வேய்கண் உடைந்த சிமைய
வார்படு மருங்கின மலை. —Aka. 369

3. பைதற வெம்பிய பாழ்சேர் அத்தம். —Ibd. 371

4. கழையமல் சிவாம்பின் வழைதலை வாட. —Ibid. 177

5. மரல்திரங்கு நனந்தலை. —Ibid. 327

மரச்சாய மலைவெயய. —Kall. 13

6. நீடுசின் வறிய ஆக ஒல்லென
வாடுபல் அகல்தலை கோடைக் கொய்யும. —Aka. 143

boos rub together and cause a great conflagration throughout the forests.¹

The trees are devoid of leaves and consequently give no shade.² The birds and the animals suffer too much from thirst and hunger. The mirage is mistaken for water by the thirsty animals which run about only to be disappointed finally.³

Fissures are caused everywhere⁴ and the rocks are terribly hot⁵ and their pools are dried up.⁶ The heated rocks could fry even the grains of rice

-
1. அழகு கழை நூல்த் தாகவி விழங்கெழுந்து
கடுவளி உருத்திய கொடிவிழ கரேரி
விடர்மலை அடுகதம் பாயதலின். —Aka. 47
 2. நிலம்பக
அழல்போல் வெங்குநிர் பைதறத் தெறுதலின்
நீழலதேயந்து உலறிய மரம். —Ibid. 1
 3. கனைகதிர்
ஆவி அவ்வரி நீரென நசைஇ
மாதவப் பரிக்கும் மரத்திரங்கு நனந்தலை
கடுகவை ஆராமறு அறுகனை முற்றி
உடங்குநீர் வேட்ட உடம்பு உயங்குயானை
கடுகதாம் பதிபு ஆங்குக் கைதெறப் பட்டு
வெற்றினை வேருகச சாரர சாரல்லுடி
நெறிமயக் குறற —Kali. 12
 - பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிப மடமான்
நிரிமருப்பு ஏறெடு தேரலதோக்கு ஓட...
மந்தி உயங்க
உரல்போல அடிய உடம்பு உயங்கு யானை
ஊறுநீர் அடங்கலின் உண்கயம் காணது
சேறு கவைத் துத்தம் செல்லுயிர் தாங்கும. —Ibid. 18
 4. காய்ந்துசெலல் கனவி கூப்பகத் தெறுதலின். —Aka. 55
 5. நிலம்பக
அழல்போல் வெங்குநிர் பைதறத் தெறுதலின்
நீழலதேயந்து உலறிய மரத்த அறைகாய்பு
அறுநீர்ப பைஞ்கனை ஆமறப் புலர்தலின். —Ibid. 1
கதிர்கதம் கூற்ற ஏகல் தெறி. —Ibid. 177
 6. கயம் களியும் போடை. —Pura. 389
கயம்துடன் ஆடிய பயந்தபு காணம். —Aka. 11
கயம்கண் அற்ற கல்லோங்கு வைப்பு. —Ibid. 189
கடுகவை ஆராமறு அறுகனை. —Kali. 12

dropping on them from the tall bamboo.¹ Instead of mire, the ponds and pits have dust in them.² The tender palmyra fruits grow hard³ and thick and the unripe neem fruits become wrinkled.⁴

The empty pools among rocks look like the sunken eyes of the hungry elephants.⁵ The west wind blows into them and sounds like drums.⁶ The highwaymen quench their thirst by licking their own tongues⁷ and the wayfarers attacked by them do so with the drops of tears flowing into their mouth.⁸

The mirage is mentioned in Tamil as a white car (ventēr)⁹ for the demon to ride on it (pēyt tēr).¹⁰ It is said to run through the arid region (ōṭu tēr)¹¹

1. மைபட்டன் ன மரமுக முகக்கலை
பைதறு நெடுங்கழை பாயதலின் ஓயயென
வெதிர்படு வெண்ணெல் வெவ்வறைத் தாஅர்
உயிர்நெரி ஓசையின் பொங்குவன பொரியும. —Aka. 267
2. Ibid
3. நீர்நுங்கின் கண்வலிப்ப. —Pura. 389
4. காளாவைமின் கய்திரங்க. —Ibid.
5. பசித்த யானைப் பறங்கண் அன்ன
வறுஞ்சுனை முகப்பக கோடைத் தென்விளி
விசிடத்தவாங்கு பறையின் விடரகத்து இயம்ப. —Aka 321
6. Ibid,
7. வருநர்ப் பார்க்கும வன்கண் ஆடவர்
நீர்நசை வேட்கையின நாமென்று. —Kuru. 274
8. புரையோர்தம்
உண்ணிர் வறப்பப் புலர்வாடு நாவிறகுத்
தண்ணிர் பெறுஅத் தடுமாற்று அருந்நுயரம்
கண்வீர் நனைக்கும கடுமைய காடு. —Kali. 8
9. வெண்தேர் ஓடும கடமாகாய் மருங்கு. —Aka. 170
10. உருவில் பேளய் ஊராத் தேரோடு
நிலம்படு மின்மினி போலப் பலவுடன்
இலங்குபரல் இமைக்கும்.
பெருநீர் ஒப்பின் பேளய் வெண்தேர்
மரலில் நீன்னை மரன்மசை யுறாஉம. —Ibid. 67
11. உறுபெயல் வறந்த ஓடுதேர் நனந்தலை. —Nar. 84
- Aka. 89

and is also called 'vaḷaṅkāṭ tēr (the car that never runs).¹ It looks like a vast sheet of water shining at a distance and attracts the thirsty animals.²

The agricultural region

The buffalo is a sine qua non of this tract.³ The kingfisher,⁴ the turtle⁵ and the otter⁶ come in for profuse mention along with the *vāḷai*⁷ and other kinds of fish of tanks and rivers. The cranes belong to the tanks, the trees, the fields and also the hay stacks.⁸ The fields are full of crops

1. வானநீங்கு வையின் வந்து மாத தீதா நீங்கு அவா அம்
மா ளம். —Kali 7
2. வானநீர்
-தேவி அவ்வரி நீரென கடைதி
மாதவப் பரிக்கும். —Aka. 327
கவையெழுப்பு எழுந்தகை
அறல் அவிந்த தன்ன தீதர்க்கை இ ஓடிப்
புறம்பு வழிப் பட்ட உலகை உள மெய்ந்
'மெய்யி' ளப் பம் ளம். —Ibid. 305
3. துறையின் வழங்கும பெருந்தப் பொய்கை
அமைய ஆர்ப்பல் மேய்த்து நெய்ந்நய்பு
சாத்தன ளருமை கவம்படு மதுபொத்தத்
தூங்குசேற்று அள்ளல் துஞ்சிப் பொழுதுபடப்
பைநீண் வரா அலகுமைப் பொத்தத்
குருக்கொழுப்பன்னை தடி மூதுப்ப
பொர் செழி மளளின் புகுத்தம். —Ibid. 316
Ain. 91-100.
4. இரா அல் அருந்திய சிறுசிரல் மருநில
தாழ்சினை உறங்கும். —Aka. 286
5. அம்பணத் தன்ன யாமை ஏறிப்
செம்பின் அன்ன பாரப்பபல் துஞ்சும். —Ain. 43
6. வாளை மேய்த்த வள்ளிற்று நீர்நாய
முள் அரைப் பிரம்பின் மூதில செறியும். —Aka. 6
7. பொதிஇரை உதுவிய போழ்வாப் வாளை
நீர்நணிப் பிரம்பின் நடுங்குநீழல் வெருஉம். Perumpan. 287-8
8. கயல்கூர் நாரை போர்வின் சேர்க்கும்
தண் துறை. —Ain 9
மடநடை நாரைப் பல்லினம் இரிய
மெடுநீர்த் தன்கயம் துடுமெய்ப் பார்த்து. —Nar. 330

like paddy and sugarcane. The *kāñci*, the *marutu*, and the *kamuku*, are the important trees, and the *vayalai* and the rattan, are the creepers that flourish there. The habits and ways of life of the crabs, the free occupants of the burrows in the paddy fields, are not lost sight of.¹

Elaborate accounts of this region are found in the idylls Porunarāruppaṭai and Maturaikkāñci and in a number of stanzas dealing with the differences between the goodman and the lady of the household.

The tanks are full of lotus flowers of flame-like hue² and numerous tiny fish like parched grains of rice.³ The epithets 'neṭu nīr', 'kuntu nīr' and so on explain the depth of water.⁴

When the ponds are full with water, the poets imagine them to be the eyes of the rivers wide open to look at the beauty of the world in wet weather.⁵ The blossoming of the eye-like flowers in the ponds is in the imagination of another poet, the waking of the latter with opened eyes.⁶

1. Ain. 21-30.

2. நீத்துடை நெடுநீர்ப்பம் தீப்பட மலர்ந்த
கடவுள் ஓண்டி. —Porumpān. 289-90

எரி அகைத் தளர் தாமரைப்பழாத்துப்
பொரிஅகைத் தளர் பொங்குபல டிறுமின். —Aka. 106

3. Ibid.

4. நறுவடிமாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொயகைத் துடுமென விழுக. —Ain. 61

குண்டுநீர் ஆம்பல். —Kuru. 122

5. வீறுசால் ஞாலத்து வியலணி காணிய
யாறுநன் விழித்தபோல் கயங்கந்திக் கவின்பெற, —Kali. 33

6. பொய்கையும் பொதுகன் விழித்தன. —Pura, 397

The descriptions of the rivers of this region are no less interesting. Many of the rivers are mentioned by their names, as the poets recall those which they know. The Ganges descending from the Himalayas is always overflowing its banks.¹ The Kāviri, the Cēyāru² and the Vaiyai too frequently mentioned in the stanzas of Paripāṭal and Kalittokai and also in the idyll Maturaikkāñci are among the important rivers. The descriptions of the Kāviri are found in Perumpaṇārruppaṭai and in Porunarārruppaṭai and in some other poems. In winter the water in the river is said to be muddy and cool but crystal-clear in summer.³ In the early summer called 'iḷavēṇi', the flow of a thin sheet of water in the river is like the crawling of the snake.⁴ There are also descriptions of rivers gliding with gentle murmur reminding one of Shakespeare's river in 'The Two Gentlemen of Verona'.⁵

The floods of rivers have attracted and inspired the poets. The flood in the Vaiyai is pictured in many long stanzas in Paripāṭal.⁶ The poet Aricil Kiḷār perceives the huge sheet of water

-
1. மல்பதை எல்லாம் சென்றுணக் கங்லகக்
கரைபொரு மலரிநீர் — Pura. 16 f
இமையவர் நறையும சிமையச செவ்வரை
வெண்திரை ஒழித் த விளங்கு கடர் நெடுங்கோட்டுப்
பொன் கொழித்து ஒழிதரும்போக ஶ்ருப கங்கை—Perumpan.429-31
 2. துளை செலவ தலைவாய் ஒலிறந்து வரிஞ்ஞம்
காணுநர் வயாஅம கட்டுகு இன சேயாறு. —Malai 475-76
 3. கூதிர் ஆரின் தன்கவிழ் தந்து
வேனில் ஆரின் மணிநிறம் கொள்ளும. யாறு. —Ain. 45
 4. பல்பொறி அரவின் செலபுறம் கடுபா
ஆறறநல் புணங்நிய நாட்டபத வேனில். —Nar 157
 5. The Two Gentlemen of Verona II, VII 25-32
 6. Pari 6, 7, 10, 11, 12, 16, 20, 22 : Maturaik-335

in a river spread all over and feels that the earth cannot bear it.¹ The flow is fierce and the waves huge and strong. The flood in the Kāviri is depicted by the poets Āvūr Mūlañ Kiḷār,² Nakkīrar,³ Paraṇar⁴ and others. It is said to swell to the brim of its banks, denude the shore with great force and drain into the sea. The flood carries along with it the sandalwood, the eagle-wood, the foaming froth, many kinds of fragrant flowers and dried leaves.⁵ The red muddy water seems to adorn itself with these flowers and leaves.⁶ 'Uruttu varu malir nīrai' is one of the phrases describing the fierce flow of the huge sheet of water and this forms itself the title of a poem in Patirrupattu.⁷

There are descriptions of the bubbling eddies revolving with speed like the potter's wheel.⁸

1. நிலம்பொறை ஓராநீர் ஓளுமரவந்து சுண்ட
உரவுத்திறை கடுநில உருத்தெழு வெள்ளம். — Patirrup. 72
2. நாடார் காவிரிக் கெழுதொடியமலிர்வேறுக
கழையழி நீத்தம — Aka. 341
3. நிலமிசை தொடுத்த மலிந்துமெல்ல நீத்தம
நிலநாள் மாமலர் தன்முனைத தயங்க
கடற்கரை மெலித்தம காவிரிப் பேரியாறு. — Ibid. 126
4. வளங்கெழு சிறப்பின உலகம் புரை இசை
செங்குணக்கு ஒழுதம காவிரி மலர் சேறக
காவிரி. — Patirrup. 50
5. சந்தம் பூழிலொடு பொங்குநுரை மருந்து
தென்கடல் முன்னிய வெண்தலைச் செம்புரல். — Patirrup. 87
- குறுநுரை கமத்து நறுமலர் உந்தி
பொங்கிவரு புதுநீர். — Nar. 68
6. நிலந்துகரை இழிதரும் நளந்தலைப் பேரியாறு மரச
சிறுடை வியனபுலம் வாய்பரந்து மிதிஇயர்
உவலை துடி உருத்துவரு மலிர்நிறைச
செந்நீர்ப் பூசல. — Patirrup. 28
7. Ibid.
8. வளைகாற் திகிரியின் குமிழி சுழலும்
துணசெயல் தலைவாய் ஒவிந்து வரிக்கும்
காணுநர் வயாஅம் கடத்துன சேயாறு. — Malei. 474-76
Ibid., 201, 474.

The foam is depicted to strike against a rock and slowly dissolves itself and finally disappears altogether, so that the poet himself is remembered by the descriptive phrase in the stanza, 'kal poru ciru nurai.'¹

The maritime region

There are many poems describing the maritime region, but only very few depicting the sea and its aspects. The sea awakens no sense of elation or of mysterious kinship as in the case of the English poets, Shelley, Byron and others. Though ancient Tamilnad was surrounded by the sea on the three sides, the south, the east and the west, it had never once assumed an aspect of deepening mystery. The influence of the sea upon life was great, though not greater than that of the mountains, but there are very few poems referring to the seafaring life of the time. The sea, in fact, has been mentioned by almost all the poets incidentally while describing the seashore or the grove there or the backwater, or while referring to its incessant roar heard especially at nights in the villages on the coast.

Even Ulōccaṇār, Nallāntuvaṇār and Ammūvaṇār who seem to have lived very near the shore and gained a rich knowledge of the birds and the plants there, have not pictured the sea as Shelley or Byron have done. Alfred Noyes' explanation in the case of the English poetry seems to apply to that of Tamil also.² Even in England which

-
1. பெருநீராக
கல்பொரு குறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இலகர குறிமம்.
 2. Some Aspects of Modern Poetry, P. 193.

is, according to him, in almost all her phases—political, social, religious and artistic—a daughter of the sea, there was meagreness of conception and expression of it till Byron and Shelley came. There are very few Elizabethan lyrics that deal directly with the subject. The physical aspect of the sea began to have some vital importance for the English poets only after some of them had caught sight, across the grey horizons of England, of a vaster and more significant sea. The traders of the ancient Tamil country had recourse to commerce abroad with the countries both in the East and the West¹ but the charm of sea-life and sea-borne traffic had no great influence on the Sangam poets; nor had they any thirst for sea adventure like Byron or Shelley. There are copious references to the life at the shore and the trade that was abundant at ports which had established themselves, but direct pictures of the dark deep sea are rarely found. Marutaṇ Iḷanākaṇar's verse in Akanāṇṇūru²

1. Vincent Smith, *Early History of India*, P. 462.

2. *Pattinap. 60-218*

வாலிதை எடுத்த வளிதரு வங்ஈம
பல்வேறு பண்டம் இழிதரும பட்டினத்து
ஒலலென் இமிழிசை மானக் கல்லெயர்
நனந்தலை வினைஞர் கலமகொண்டு மறுகப்
பெருங்கடற் குட்டத்துப் புலவுத்திரை ஓதம்
இருங்கழி மருவிப் பாயப் பெரிதெழுந்து
உருகெழு பாணன் வருவன பெயர்தவின்
பல்வேறு புள்ளின் இசைஎழுந் தறநே
அல்லல் காடி அழிதரு கம்பலை

—*Maturailk. 530-44*

3. உலகுளார் தன்ன உருகெழு வங்கம்
புலவுத்திரைப் பெருங்கட னீரிடைப் போழ
இரவும் எலலையும் அசைவின ருகி
விரைஞ்சலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்டக்
கோடுயர் தினிமணல் அகன்றுறை நீகான்
மாட ஒள்ளெரி மருங்கறிந்து ஓயாப.

describing the course of a vessel on the sea, alludes to its starting and compares its movement to the whole world in motion by reason of its hugeness and notes its blowing wind bellowing on the surface with the sailor at the helm directing its movement with an eye to the light-house on the distant shore. It is only pictures of this type that reveal their knowledge of sea-life beyond the back-water, the coastal grove and the shore.

The seashore with white sand looks like moonlight while the blue sea itself appears like darkness.¹ The sea-grove is fragrant with the punnai and screwpine flowers² the crabs playing amidst the *ñālal* flowers dropped down from an attractive scene.³ The maritime tract is the only region which does not depend on rain for its fertility and

1. இந்நந்தினித் தன்ன ஈர்த்தனை 'நெருங்கிழை

—Aka. 255

நிலவுகுவித் தன்ன 'வண்மனை ஓருகிறை.

—Kuru. 123

2. எககாப புன்னை 'இனனிழை

—Aka. 20

Ibid. 270

உரவுக்கடல் உழந்த பொருவைப் பரதவா
மிகுமீன் உணகவிய புதுமனை ஓசுங்கண்
கலகென சேரிப் புடவல் புன்னை
யிழவுநாறு விளங்கினர் விரிந்துடன் கமழார்.

—Nar. 63

முழங்குகிறை பொழியு முரி எககர்த்
தந்தாள் தாழை முள்ளுடை. நெருந்தோட்டு
அகமடல பொதுளி முழைந்திர் வானபுங்
போடுவார் தன்ன 'வண்பூத் தாழை
எரிதிரை உடைத்தலின் பொங்கித் தாதுசோர்பு
றெருகுப் பாக்கத்து மறுகுபுலாம் அறுக்கும்.

—Ibid. 203

3. ஏறுவீ ஞாமல் வேரகைப் பள்ளி
அலவன் சிறுமனை சிதைப் புணரி
குணில்வாய் முரலின் இரங்கும

—Kuru. 328

அலவாழ் அலவன் கூருவிர வரித்த
ஈர்மணல் ஈர்நெறி சிதைய இழுமென
உருமிசைப் புணரி உடைதரும்.

—Ibid. 351

the poet Ulōccaṇār says that when there is no rain the muṇṭakam creepers grow abundantly and the salt-pans yield large quantities of white salt.¹

The references to storms in the sea teem in a number of similes. The ruttish elephant that breaks its pegs, kills its keeper and runs wildly, is compared to a ship that is driven by the storm from its moorings.² Many of the objects mentioned in Maturaikkāṇī are related to the waves and waters in the sea. The banners in Madurai are said to wave about like the waves of the sea.³ The silent slumber of the city is like the noisy sea at rest.⁴

The waves are said to attack and fight with the shores.⁵ There are pictures of the wind blowing violently and causing the waves to become huge and rise higher and dash against the shore with greater force.

1 பெயினை, விழிமாம உழையின் வெறுப்பதென்றி
இருங்கதிர் கெல்லியாணை மத்தே
வறப்பின, மடிகாறண்டம் தட அயச செறுமார்ந்து
இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளமுடி விளையும் -- Nar. 311

2 பனைமீன வறங்கும் வளைமேல் பரப்பின
மீங்குபனி கோன்கய்று அரி உழைதனை யுக
கும்புறதன றநங்க ஏறநில் மயந்துடன
கடுங்குற்று எடுங்கு மலமாரந்து உடை
நெடுஞ்கழிப்பட்ட நாவாய் பைலை
இந்தலைப் பணிம ஆர்ப்பச் செஞ்முற்று
கொலைமார் கொன்று மேலோர் விடு
மெய்ப்பனி வன்மேலர் மேலுது காழ்சாயத்து
மற்றுத்து உழிதரும் கடலாயானை. --Maturaik 375-83

3 திண்கழற் பறந வியலிற் வினோதம்
தென்கு வ திரையின் அசைவளி புடைப்ப. --Ibid. 449-50

4 பாடபனறு தவிந்த பனிக் கடல முளையா
பாயல் வளர்வேர் கண்ணிறு மழிப்ப. --Ibid. 629-30

5 பொங்குதினா பொங்க வார்ப்பனல் அடைகரை. --Nar. 35

The white foam of the waves is imagined to be the white head of the sea; and the waves which wash away the toy-houses built on sand by the young girls playing there, are the grey-haired old men who are generally a hindrance to their play.¹

The waves are described to roar like thunder and like the war-drum beaten on the battle field.² The epithets 'muḷaṅku tirai'³ and 'iṭikkural puṇari'⁴ illustrate this : where the sea is said to sound like a drum, the blowing wind is compared to the drum-stick.⁵ The whole sea is compared to the military expedition of a king, the boats sailing in it to the elephants in the army, the sound of the waves to the sound of the drum, and the white cranes sitting in array on the sandheaps to the soldiers in white uniform.⁶

The waves are often pictured to dash against the *ṣuṇṇai* and the screwpine trees on the shore.⁷

-
- | | |
|---|---------------|
| 1. மூத்தோர் அனன வெண்தலைப் புணரி
இனையோர் ஆடும வரிமனை சிதைக்கும். | —Aka. 90 |
| 2. வேந்தடு களத்தின் முரசுஅதிர்ந் தன்ன
ஒக்கல் புணரி. | —Nar. 395 |
| 3. மூழங்குதிரை கொழிஇய மூரி எக்கர். | —Ibid. 15 |
| 4. இடிக்குரல் புணரிப் பெளவம். | —Ibid. 74 |
| 5. கால்கடிப் பாகக் கடல்ஒலித் தாங்கு. | —Patirrup. 68 |
| 6. நிரைநிலில் களிநுதல் திரையொலி பறையாகக்
கரைசேர் புள்ளினத்து அஞ்சிறை படையாக
அரைசுகால் இளர்தன்ன உரவுநீர். | —xali. 149 |
| 7. துரை பிதிர்ப் படுதிரை
பராஅரைப் புண்ண வாங்குணைத் தோயும். | —Aka. 270 |
| மூழங்குதிரை கொழிஇய மூரி எக்கர்
தடந்தான் தாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட்டு
அகமடற் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூந்
கோடுவார்ந் தன்ன வெண்பூத் தாழை
எரிதிரை உதைத்தலின் பொங்கித் தாதுசேர்பு
சிறுகுடிப் பாக்கத்து மறுகுபுவாம் அறுக்கும். | —Nar. 203 |

The white spray of the waves breaking on the shores is said to split and spread like the soft cotton carded with the bow-like instrument.¹

Paranar says that the sea neither shrinks because the clouds drink its waters, nor swells because the rivers flow into it.² It has also been noted that the waves rise higher and dash with greater force when the moon rises.³

Numerous are the epithets describing the incessant noise of the sea,⁴ the tossing waves,⁵ the blue colour of the sea⁶ and its vast expanse of water.⁷

There are two apostrophes to the sea by the poets Ammūvaṇār⁸ and Nallantuvaṇār.⁹ Both

1. வில்லெறி பஞ்சி போல மல்குதிரை
வளிபோரு வயங்குபிசிர் பொங்கும. —Nar. 299
2. மழைகொளக் குறையாது புனல்புக றிறையாது
விலங்குவளி கடவும் துளங்கிருங் கமஞ்சுல். —Patirrup. 45
3. பெருங்கடல்
இரவுத்தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தென உரவுத்திரை
எறிவன போல வெருடம். —Nar. 375
4. பாடியிழ் பனிக்கடல். —Ibid 91
ஆர்க்கும் தென்கடல். —Ibid 74
5. இவர் திரை. —Aka. 130
பொங்கு திரை. —Nar. 335
ஓங்கு திரை. —Ibid, 283
தயங்கு திரை. —Aka. 263
6. நீறிநீர் பெருங்கடல். —Ain. 102
மணிக் கேழ் அன்ன மாரீர். —Kuru. 49
மணிதுணிந் தன்ன மாயிரும் பரப்பு. —Nar. 159
7. இலங்குநீர்ப் பரப்பு. —Kuru. 318
வியலிரும் பரப்பு. —Nar. 338
துலங்குநீர் வியலகம். —Patirrup. 51
மாயிரும் பரப்பகம். —Nar. 31
8. Kuru. 163.
9. xali. 129.

express the grief of the heroine during the period of separation from her lover.

The descriptions of the backwater abounding in sharks¹ are also interesting. The phrases 'koṭuṁkaḷi'² and 'iruṁkaḷi'³ are often used to indicate its curved form and its blue tint. It is full of the *neytal*, the *nilam* and other flowers of the region.⁴ The ripples in it sound and serve as a lullaby to the crow.⁵

The seasons

The early winter is always described with the pastoral region since it is in that season that this region appears fresh and beautiful. The phrases 'pulaṇaṇi koṇṭa kār etir kālai',⁶ kār kaviṇ koṇṭa kāmar kālai'⁷ and 'kār ceytaṇṇē kaviṇ perukālam',⁸ are felicitous. The flowers, mullai, koṇṇai, tōṇṇi, piṭavu and illam, blossom and adorn the region.⁹ The fresh showers delight the stags and the hinds which leap about and drink of the cool

-
1. கணைக்கால் மாமலர் கரப்ப மல்குகழித்
துணைச்சுரு வழங்கலும் வழங்கும். —Nar. 67
 - கோன்சுரு வழங்கும் வான்கேழ் இருங்கழி. —Ibid. 78
 2. கொடுங்கழி. —Ain. 183, Nar. 211
 3. இருங்கழி. —Ibid. 116. 163; nar. 78, 117; Aka. 80
 4. நீல இருங்கழி நீலம் கூம்பும். —Ain. 116
 - கொடுங்கழி நெய்தலும் கூம்ப. —Ibid. 188
 5. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
இருங்கழித் துவலை ஓவியின் துஞ்சும். —Ibid. 163
 6. புலன்அணி கொண்ட கார்எதிர் காலை. —Aka. 304
 7. கார்வின் கொண்ட காமர் காலை. —Ibid. 374
 8. கார்செய் தன்றே கலின்பெறு காலம். —Ibid.
 9. Ibid. 4. 304; Ain. 497, 499.

water in the pools.¹ The frogs begin their incessant croaking.²

The season succeeding it is late winter called 'kūtir kalam' and is mostly set in the hilly tract. The pakaṇṇai and the īṅkai blossom³; and the rivers flow full with muddy water which is a contrast to the crystal clear water in summer.⁴ The beasts do not set out: the monkeys seek shelter on trees and shiver.⁵ The cows spurn their own calves.⁶ The clouds send down drizzling drops.⁷

The seasons following next are 'munpaṇi' and 'pinpaṇi' (the season of early dew and that of late dew) and both are termed 'arīciraṁ', which is too frequently mentioned.⁸ The season of early dew is denoted by the phrase 'putu varal arīciraṁ'⁹ and the dew-fall itself is said to be like the hard

1. செய்துவிட்டன்ன செந்நில மருங்கின்
செறித்துநிறுத் தன்ன தெள்ளறல் பருகிச்
சிறுமநீ தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
வலந்திரி மருப்பின் அண்ணல் இரையொடு
அலங்குசின்னக் குருந்தின அலகுநீழல் வறிய. —Aka. 304
2. வரிநுணல் கறங்கத் தேரை தெவிட்டக்
காத்தோடங் கின்றே காலை. —Ain. 468
3. வெள்ளிதழ்ப்
பகல்மதி உருவின் பகன்றை மாமலர்
வெண்கொடி ஈங்கைப் பைம்புதல் அணியும்
அரும்பனி அனைஇய கூதிர். —Ain. 456
4. கூதி ராயின் தண்கலிழ் தந்து
வேனி லாயின் மணிநீறம் கொள்ளும
யாறு. —Ibid. 45
5. மாமேயல் மறப்ப மந்தி கூர. —Natural. 9
6. கறவை
கன்றுகோள் ஒழிய. —Ibid. 11
7. பெயல்உலந்து எழுந்த பொங்கல் வெண்மழை
அகலிரு விகம்பின் துவலை கற்ப. —Ibid. 19-20
8. Aka. 78, 183, 217, 273, 339; Kuru. 68, 338; Nar. 312
9. புதுவரல் அந்நிரம். —Aka. 273

breath of the elephant.¹ The dew makes the lotus flower wither away as if scorched by heat.² The clouds after pouring their contents look like carded cotton.³ The *avarai* blossoms now.⁴ The bamboo blooms drop down; as also the long petals of the *kāntal*.⁵ But the green gram and the black gram grow fertile.⁶ Along the roads the water runs zig-zag like a snake along the marks of the wheels of the running chariots.⁷

The dewy season is so continuous that it is very difficult to mark out the season of early dew from that of late dew. It is, therefore, that the poets have described the dewy season in many stanzas without specifying whether it is the former or the latter. In the latter season, the dew is said to fall in the early mornings like small pearls dropping down from the thread that had given way.⁸ In the fields the paddy crops are said to bend with the weight of their ripe grains and fall on the edges.⁹

1. களிற்று உயிரை தன்ன கண்ணழி துவலை. —Aka. 163
2. முளரி கரியும் முனபனிப் பானான். —Ibid.
3. பெயதுபுலந்து இறந்த பொங்கல் வெண்மழை
எக்குறு பஞ்சித் துய்ப்பட் டன்ன.
துவலை துவலை கழியா. —Ibid. 217
4. கோழியை அவரைக் கொழுமுகை அவிழ. —Ibid.
5. முந்தூழ் ஆய்மலர் உதிர. —Ibid. 78
6. கூம்பிய
பற்றுவிடு வீரலின் பயறுகாய் ஊழ்ப்ப.
பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழையினம் கவரும்
அரும்பனி அச்சிரம். —Ibid. 339
7. நெடுந்தேர்
நோன்கதிர் சுமந்த ஆழியாழ் மருங்கின்
பாம்பென முடுகுநீர் ஓட. —Kuru. 68
8. தூலறு முத்தின் தன்சுதர் உறைப்ப. —Aka. 339
9. கழனி நெல்லின் கவைமுதல் அலங்கல்
நீரம்பகன் செறுவின் வரம்பணையாத் துயல்வர. —Kuru. 104
10. —Aka. 13

The sugarcane blossoms;¹ when the lotus buds blossom, dew drops shed from their petals.²

The season next in order is 'iḷavēṇil' or the early summer. The poet Otaḷāntaiyār has ten stanzas as 'Iḷavēṇil pattu' describing the various flowers that blossom in the season.³ The cuckoo's sweet notes are heard from the branches of the trees which, in this season, put on a foliage of tender leaves of attractive hue.⁴ Peruṅkaṭuṅkō's long descriptive similes about the beautiful scenery of the season are interesting.⁵ The phrase 'yāṇar vēṇil' refers to the endless new wealth and pleasures the season promises.⁶ To distinguish this from the succeeding hot summer, various epithets are used; cevvi vēṇil⁷ (the appropriate summer), murrā vēṇil⁸ and mutirā vēṇil⁹ (the young summer), nāṭpata vēṇil,¹⁰ and arumpata vēṇil¹¹ (the summer of suitable climate), inpa vēṇil¹² (the pleasant summer), kuḷavi vēṇil¹³ (the infant summer).

-
- | | |
|---|------------|
| 1. இலங்குபூங் கரும்பின் ஏர்கழை. | —Aka. 13 |
| 2. பனியொடு நிறம்வராப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தனைவிடுகா. | —Kali. 71 |
| 3. Ain. 341 - 50. | |
| 4. குயிறபெடை இன்குரல் அகல. | —Ibid. |
| Kali. 26. | |
| நிலம்பூத்த மரமிசை நிரிப்பாலுங் குயிலெனை | —Ibid. 27 |
| 5. Ibid. 25 - 35 | |
| 6. யாணர் வேனில். | —Aka. 341 |
| 7. செவ்வி வேனில். | —Ibid. 177 |
| 8. முற்று வேனில். | —Nar. 86 |
| 9. முதிரா வேனில். | —Ibid. 337 |
| 10. நாட்பத வேனில். | —Ibid. 157 |
| 11. அரும்பத வேனில். | —Aka. 97 |
| 12. இன்ப வேனில். | —Ibid. 224 |
| 13. குழவி வேனில். | —Kali. 3 |

The hours or periods of the day

The evenings described are mostly of the early winter season set in the background of the pastoral region. The cows returning home satiated with pasture, the birds returning to their nests, the sun setting in the west and the darkness slowly setting in are all alluded to along with the blossoming of

1. இலயின் மாரத்த எவ்வம் தாங்கி
வலுவலர் தன்ன மென்னிழல் மருங்கு. —Poru 50 - 51
- செருமிகு சினைவெந்தன் சிவந்திறுத்த புலம்போல்
எரிவெந்த கரிவறல் வாய்ப்புகுவ காணுவாய்ப்
பொரிமலர்ந் தன்ன பொறிய மடமான்
திரிமருப்பு ஏருடு தேரத்தேர்க்கு ஓட
மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தியங்க
உரல்போல் அடிய உடம்புயங்கு யாண்
ஊறுநீர் அடங்கலின் உணகயம் காணுது
சேறு கவைத்துத்தம் செல்லுயிர் தாங்கும்
புயல்துளி மாறிய போக்கரு வெஞ்சரம். —Kali 13
2. கயம்துக ளாகிய பயந்தபு காணம். —Aka. 11
கயம்களியும் கோடை. —Para. 389
3. வெம்மை தண்டா எரியுரு பறந்தலிக்
கொம்மை வாடிய இயவுள் யாண்
நீர்மருங்கு அறியாது தேர்மருங்கு ஓடும். —Aka. 29
Ibid 67, 327.

the flowers, *mullai*, *piṭavu* and others.¹ There are also a few verses that depict the evening in the coastal region where the screwpine trees blossom and diffuse their fragrance, the sea increases its roaring, the tide swells in the backwater and the *neytal* and the *niḷam* flowers in it close their petals.² In the poems by Nallantuvanār in Kalittokai, there are picturesque accounts of the evening scene with many similes aptly introduced.³

Midnight has a place in literature next in importance to the evening. According to literary convention, the lovers' clandestine union takes place at midnight, especially in the late winter of

1. மண்ணுடைக் கோட்ட அண்ணல் ஏன்று
உடனில வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
ஊரவயின் பெயரும் பொழுதின சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுற்றை புதுதரும.

—Aka. 64

பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய் தாறறிச
சேயுயர் பெருவரைச் சென்றவன் மறையப்
பறவை பார்ப்புவயின் அடையப் புறவின்
மாயெருத்து இரலை மடப்பிணை தழுவ
முலலை முகைவாய் திறப்பப் பல்வயின்
தோன்றி தோன்றுபு புதல்விளக் குறுஅ
மதர்வை நல்லான் மாசில் தெண்மணி
கொடுங்கோற் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி
ஐதுவந்து இசைக்கும்...மாலை.

—Nar. 69

2. கானல் மாலைக கழிப்பூக் கூம்பு
நீனிந் பெருங்கடல் பாடெழுந்து ஒலிப்ப
மீனார் குருகின் மெனபறைத் தொழுதி
குவையிரும் புன்னைக் குடம்பை சேர
அசைவண்டு ஆர்க்கும் அல்குறு காலைத்
தாழை தளரத் தூங்கி.

—Aka. 40

பெருங்கடல் முழங்கக் கானல் மலர
இருங்கழி ஓதம் இல்லிறந்து மலிர
வள்ளிதழ் நெய்தல கூம்பப் புள்ளுடன்
கம்பப்பூம் பொதும்பர்க் கட்கிசேசர்
செல்குடல் மழுங்கச் சிவந்துவாங்கு மண்டிலம்
கல்சேர்பு நண்ணிப் படரடைய நடுங்கப்
புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை.

—Nar. 117

3. Kali, 118 - 120.

the mountain region. It is, therefore, that the descriptions of midnight go with those of the late winter, and refer to the rain accompanied by thunder and lightning.¹ The sky is dark with clouds, the land is covered with sheets of water and there is darkness everywhere.² Thunder rumbles in the air and lightning rends like fire tearing the dark sky.³ The tiger is out in search of prey; and the bear digs out its food in the anthill.⁴ The anril of the maritime region perching on the palmyra stem calls to its mate, the sea seems to have stopped its incessant roar,⁵ the grove on the shore is silent and even the fish seem to sleep.⁶ There are appropriate phrases (viyal irul,⁷ kaṇai irul⁸, mayāṅku irul,⁹ and ār irul,¹⁰) describing the terrible darkness

1. வாள்நிற உருவின் ஒன்றுபு மின்னரிபு
பருஉவுறைப் பலதுளி இதறிவான் நவின்னு
பெருவரை நளிர்சிமை அதிர வட்டித்துப்
புயலேறு உரைஇய வியலிருள் நடுநாள். —Aka. 218
2. பெயலகண் மறைத்தலின் விசம்புகா ணகையே
நீர்பரந்து ஒழுகலின் நிலங்கா ணகையே
எல்லு சேரலின் இருள்பெரிது பட்டன்று. —Kuru. 355
3. கடலகண் டன்ன மாக விசம்பின்
அழற்கொடி அனா மின்னுவசிபு நுடங்க.
மின்னுவசிபு
அதிர்குரல எழிலி முதிர்கடனா நீரக்
கண்தூர்பு விரிந்த கண்கிருள் நடுநாள். —Aka. 162
4. வயப்புளிற்று இருமய்ணப் பகிததென வயப்புலி
புகர்முகம் சிதையத் தாககிக் களிற்றட்டு
உருமிசை உரையும் உட்குவரு நடுநாள். —Nar. 228
5. கடல்மீன் துஞ்சும நன்னென் யாமம். —Nar. 383
6. கண்கிருள் நடுநாள். —Nar. 383
7. கண்கிருள் நடுநாள். —Aka. 112
8. கண்கிருள் நடுநாள். —Nar. 319
9. மயங்குகிருள் நடுநாள். —Aka. 142
10. அர்கிருள் நடுநாள். —Ibid. 218

at midnight and its stillness is denoted in 'nallen yāmam',¹ its dreadfulness in 'uṭku varu naṭu nāl.'²

The early morning called 'vaikarai' is the next period of the day in order. It is very attractive to the artists' observation. The space in the sky seems to expand gradually³ and moonlight turns pale.⁴ The cock crows as 'the trumpet of the morn.'⁵ In rainy weather the white clouds are seen covering the mountains like the smoke rising from the kiln for baking earthen pots,⁶ and then they appear like carded cotton.⁷

Morning is rarely described. The descriptions of noon are mingled with those of the hot summer in the arid region. Even in those descriptions specific mention of noon is rare. References to afternoon are rarer. All the six periods of the day are described in Maturaikkāñci in which the story of a day is woven in the most graphic manner in the description of the city of Madurai⁸ as in Tennyson's account of Enoch Arden's life on the desert island.

-
- | | |
|---|-----------------------|
| 1. நள்ளென் யாமம். | —Aka. 14 ² |
| 2. உட்குவரு நடுநாள். | —Nar. 383 |
| 3. வான்கண் விரிந்த விடியல். | —Malai. 257 |
| 4. Pura. 392. | |
| 5. குக்க. என்றது கோழி.....
வான்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே. | —Kuru. 157 |
| 6. வால்வேள் அருவிப் புனல்மலிந்து ஒழுகலின்
இவங்குமலை புதைய வெண்மறை கவைஇக்
கலம்கடு புகையின் தோன்றும். | —Aka. 308 |
| 7. அழிதுளி பொழிந்த இன்றரல் எழிலீ
எஃகுறு பஞ்சிற் ருதி வைகறைக்
கோடுயர் நெடுவரை ஆடும். | —Nar. 247 |
| 8. Maturaik. 430, 544, 558, 620, 649, 651, 653, 664; 686. | |

It must be mentioned that the poets have not dilated on these different parts of the day but have only given them slender references either independently or in the background of particular seasons of the year. Yet, in this respect they can be said to have excelled the poets of the later period in the accuracy and minuteness of treatment and setting.

The wind

The south wind which is so frequent and popular in the literature of the later age, is very rarely referred to in the Sangam works under discussion. But the phrases 'aitu varal acai vaḷi'¹ (the wind blowing softly and gently) and maṇa-vāyt teṇṇal² (the southern breeze of fragrance) are enough to prove that the poets have all praise and appreciation for the wind. It is a wind of the early summer.

The north wind, though disliked by all, is most frequent in Sangam literature. The whistling of the wind is noted by the phrase 'imma iraikkum'³ It is described to blow in late winter and in the season of early dew.⁴ Its chillness is

-
- | | |
|---|------------|
| 1. ஐதுவரல் அசைவளி. | —Aka. 102 |
| 2. மணவாய்த் தென்றல். | —Ibid. 21 |
| 3. இம்மென இரைக்கும். | —Nar. 109 |
| 4. பெயதுவறி தாகிய பொங்குசெலல் கொண்மு
மைதோய் விசம்பின் மாநிரத்து உழிதரப்
பனிஅடுஉ நின்ற பானுள் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணை
ஒடுவை மன்னால் வாடை. | —Aka. 125 |
| மாலைக்
குளிக்கொள் பிடவின் கூர்முகை அலரி
வண்டுவாய் திறக்கும் தண்டா நாற்றம்
கடிகர் அந்நிரத்து ஊதை தூற்ற. | Ibid. 183. |

felt more severely at nights when even the cranes and the crabs could not bear it.¹ The former cry out pitiaibly and the latter resort to their mudholes. It tosses the sugarcane flowers,² the *velam* flowers;³ the *cēmpu* leaves,⁴ the plantain leaves⁵ and the nests of the weaver-birds.⁶ There is an artistic picture of the wind blowing and waving the thorny stem of the rattan with a broad *āmpal* leaf sticking to it which then rises and falls like the bellows in a smithy.⁷

1. கடுமபுளல் தொடுத்த நடுங்குநா அள்ளல
கவிரிதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய்
இரைதோ நாரைக்கு எவ்வ மாகுத
தூஉம துவலைத் துயர்கூர் வாடை. —Kuru. 103
நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்
இமயின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையோடு
தடவின் ஒங்குசிறைக் கட்சியிற பிரிந்தோர்
கையற நரலும் நன்னென யாமத்துப்
பெருந்தன் வாடை. —Ibid. 160
வாடை
இலங்குபூங் கரும்பின் ஏகழை இருந்த
வெண்குருகு நரல வீசும்
நுண்பல் துவலைய தன்பனி நாளே. —Aka. 13
Ibid. 235.
2. நீடுகழைக் கரும்பின் கணைக்கால வான்பூக்
கோடைப் பூளையின் வாதையோடு துயல்வர —Ibid. 217
3. வளரார வாடை உளர்புநனி தீண்டலின்
வேழவெண்பூ விரிவன பலவுடன்
வேந்துவீசு கவரியின் பூம்புதல் அணிய. —Nar. 241
4. சிலம்பின் சேம்பின் அவங்கல் வள்ளிலை
பெருங்களிற்றுச் செவியின் மானத் தைஇத்
தன்வரல வாடை தூங்கும். —Kuru. 76
5. ததையிலை வாழை முழுமுதல் அசைய
இன்ன வாதையும் அலைக்கும். —Ain. 460
6. முதுக்குறை குரீஇ முயன்றுசெய் குடம்பை
மூங்கில் அங்கழை தூங்க ஒற்றும்
வடபுல வாடை. —Nar. 366
7. பழனப் பொய்கை அடைகரைப் பிரம்பின்
அரவாய் அன்ன அம்முள் நெடுங்கொடி
அருவி ஆம்பல் அகலடை துடக்கி
அசைவரல் வாடை தூக்கலின் ஊதுலை
விசைவாங்கு தோலின் வீங்குபு ளெகிலும். —Aka. 86

There is one long poem by Nakkīrar which bears the name of this wind with the attributes *neṭu* (long) and *nal* (good).¹ The epithets indicate the effects of the wind on both the hero and the heroine. The contrast is clearly laid down and the descriptions are so realistic and touching that the author reveals himself as a master of word-painting.

It is only the north wind that has apostrophes; and there are four apostrophes² by four different poets but the theme is common referring to the unsympathetic attitude of the wind in increasing the sufferings of the heroine in separation.

The east wind is mostly mentioned in the verses describing the seashore. The sand-dune there is said to be raised by this wind.³ It blows soft sand and covers up the marks made by the crabs playing on the shore.⁴ It is also a soft breeze as indicated by the phrase '*koṇṭal acai vaḷi*.'⁵

The west wind is more frequent than the east wind and the south wind; and in literary importance it may be placed next to the north wind. It is mostly pictured in the descriptions of the arid tract. There it blows through the clefts and roars like the sea.⁶ Sometimes it takes the form

1. *Netunalvatai*.

2. *Aka* 125, 163; *Nar*. 193; *Kuru*. 235.

3. பெருந்துறை...

நீலவுமணல் கொட்கும்ஓர் தேர்.

—*Aka*. 20

4. தன்கடற் பரப்பின

அடுப்பமல் அடைகரை அவன் ஆடிய
வடுவடு நுண்ணயிர் ஊதை உருற்றும்.

—*Patirrup*. 51

5. கொண்டல் அசைவளி.

—*Nar*. 74

6. கமங்கும் கோடை விடரகம் முகந்து
காதுறு கடலின் ஒலிக்கும்.

—*Maturaik*. 306 - 9

of a violent whirlwind when it is termed 'cūralaṅ katu valī' or 'cuḷaṅṇu varu kōṭai' (the west wind that whirls about).¹ When it blows through the bores in the bamboos, it sounds like the tune of the flute.² The same sweet sound is heard also when it blows into the bores of the woodapple shell.³ With the dried seeds of the *uliñcil* it causes the sound of the drum beaten in accompaniment to a dance.⁴ It is said to use the *konṇai* seeds as its drum-sticks to beat against the rocks nearby.⁵ As it blows in late summer, it is said to be very hot and this is well explained by the phrases 'erivāyk kōṭai'⁶ (the fire-mouthed west wind) and 'aḷaleri kōṭai' (the fiery west wind).⁷ In an interesting picture, it tosses the bamboos in a bush and betrays the tiger hiding in it.⁸ In another it raises a heap of sand around the trunk of a palmyra

- | | |
|--|-----------------------|
| 1. குரலங் கடுவளி எடுப்ப.
கழன்றுவரு கோடை. | —Aka. 1
—Ibid. 101 |
| 2. ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவ்வளி குழலிசையாக. | —Ibid. 82 |
| 3. பொரியரை விளவின் புன்புற விளைபுழல்
அழலெறி கோடை தூக்கலின் கோவலர்
குழலென நினைவும் நீரில் நீளிடை. | —Ibid. 219 |
| 4. வாடல் உழுஞ்சில் விளைநெற்று அந்துணர்
ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன ஒலிப்பக்
கோடை நீடிய அகன்பெருங் குன்றம். | —Ibid. 45 |
| 5. அயிர்ப்புக்கொண் டன்ன கொன்றையந் தீங்கனி
பறையறை கடிப்பின் அறையறையாத் துயல்வர். | —Nay. 46 |
| 6. எரிவாய்க் கோடை. | —Aka. 353 |
| 7. அழலெரி கோடை. | —Aka. 219 |
| 8. கொடுவரி இரும்புலி தயங்க நெடுவரை
ஆடுகழை இருவெதிர் கோடைக்கு ஒங்கும். | —Ibid. 27 |

tree on the sea coast and makes the tree appear shorter.¹ It is also pictured to drop down fruits, flowers and pollen of many trees² and to toss the aerial roots of the *irri*³ and the banyan trees.⁴

The wind from the four directions are denoted by four terms referring to those directions. The south wind is called 'tenral' (from *ten* or *terku*, the south), the north wind is *vāṭai* (from *vaṭa* or *vattakku*, the north), the east wind is 'koṇṭal' (from *kuṇa* or *kupakku*, the east) and the west wind is 'kōṭai' (from *kuṭa* or *kuṭakku* the west). As seen above, the north wind and the west wind blow violently, the former with great chillness and the latter with abnormal heat. The south wind is a light breeze blowing gently; and the east wind is an ordinary wind of no force or violence. All these are depicted in their action on the leaves of

1. ஆடரை புதையக் கோடை இட்ட
அடும்பிவர் மணற்கோடு ஊர நெடும்பனை
குறிய ஆகும். —Kuru. 248
2. சுழன்றுவரு கோடை —
புனகால் முருங்கை ஊழ்கழி பன்மலர்
தன்கார் ஆலியை தாவன உதிரும. —Aka. 101
தனிமழை பொழிந்த தன்வரல் வாடையொடு
பனிமீக் கடும்பைத் பானுள். —Ibid. 305
ததர்பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான் புதர்
தயங்கிருங்கோடை தாக்கலின் நுண்தாது
வயங்கிழை மகளிர் வண்டின் தாஅம். —Nar. 299
3. வேலின் இற்றித் தோயா நெடுவீழ்
வழிநான் ஊரலின் கோடை தூக்கும். —Ibid. 162
4. பொரியரை ஆலத்து
ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை. —Aka. 287

plants or on the water in tanks or ponds or the sea and in the case of the violent winds, also on the birds and animals and on the clefts in rocks and the bores in trees. The various kinds of sounds made by the winds are also often noted. They are depicted to murmur through the trees, to rustle lightly over the shrubs, to join the concert of woods and waters, or to sweep in mighty harmonies through forests and hills.

THE SKY

The Sangam poets were observers of a high order of the striking aspects of the sky, particularly those that appeal to the sense of beauty. They mention the night of a cloudless sky with twinkling stars¹ and also the twilight sky with the crescent.² But most of the descriptions of the sky at night refer to black clouds, heavy showers of rain, flashes of lightning, the roaring of thunder and darkness all over.³ The descriptions of moonlight are comparatively few.⁴ The sky with the sun shining with abnormal heat is referred to, to point out the parched nature of the arid region.⁵ The day sky is but briefly and vaguely mentioned.⁶

1. மழையில் வானம் மீன் அணிந் தன்ன. —Aka. 264
2. அவ்வாய் வளர்பிறை நுடிசு செவ்வாய்
அந்தி வானத்து ஆடுமழை. —Perumpan. 412
3. கடல்கண் டன்ன மாக விசம்பின்
அழற்கொடி அன்ன மின்னுவசிபு நுடங்கக
கடிதடி உருமொடு கதழுதை சிதறி
விளிவிடன் அறியா வானுமிழ் கடுநான். —Aka. 162
Ibid. 323.
வியலிரு விசம்பகம் புதையப் பாஅய்ப்
பெயல்தொடங் கினவே பெய்யா வானம். —Nar. 371
4. பகலுரு உறழ் நிலாக்கான்று விசம்பின்
அகல்வாய் மண்டிலம் நீன்றுவிரி யும்மே. Aka. 122
வான்கண் விரிந்த பகலமருள் நிலவு. —Ibid. 228
நிலவே, நிலநீற விசம்பின் பல்கதிர் பரப்பிப்
பால்மலி கடலின் பரத்துபட் டன்றே. —Nar. 348
5. நெருப்பெனச் சிவந்த உருப்பவிர் மண்டிலம்
புலங்கடை மடங்கத் தெறுதலின். —Aka. 31
காடுகவின் ஒழியக் கடுங்கதிர் தெறுதலின். —Ibid. 143
காய்கதிர் கடுகிய கவின்அழி நிறங்கல். —Ibid. 399
6. விரிகதிர் மண்டிலம் வியல்விசம்பு ஊர்தர. —Kali. 71

The sky is like a canopy to the sea-girt earth.¹ The sun and the moon are the eyes of the sky which is likened to the face.² The sky is also imagined to be a sea in which the sun sails as a boat.³

During the heavy rain in winter, the sky seems to be connected to the earth by the pouring showers.⁴ The lightning spreads like creepers of fire in the sky that looks like the vast expanse of water in the sea.⁵ When the north wind blows and the dark clouds move from the north to the south, the sky seems as if it peels off its dark skin.⁶ The mūcunṭai creepers blossom white in the green bushes and remind the poet of the cloudless blue sky with lustrous stars.⁷

The twilight sky with the crescent moon in the midst of clouds is well pictured.⁸ The flock of cranes flying in their characteristic orderly row

1. புலவுக்கட லுடுத்த வானம் குடிய
மலர்தலை உலகம். —Perumpan. 409 - 10
2. மயங்கிருங் கருவிய விசுப்புக னாக
இயங்கிய இருகடர் கண்ணென. —Pura. 365
3. அகலிநு விசுப்பிறகு ஓடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பலகதிர் ஞாயிறு. —Aka. 101
4. நிலனும் விசும்பும் நீரியைந்து ஒன்றாக
குறுநீர்க் கன்னல் எண்ணுநர் அல்லது
கதிர்மருங்கு அரியாது அஞ்சுவரப் பராயத்
தனியங் கின்றே தன்குரல் எழிலி. —Ibid 48
5. கடல்கண் டன்ன மாக விசும்பின்
அழற்கொடி அன்ன மின்னுவசிபு நுடங்க. —Aka. 162
6. வயங்குகதிர் கரந்த வாடை வைகறை
விசும்புஉரி வதுபோல் வியலிடத்து ஒழுகி
மங்குல் மாமழை தென்புலம் படரும். —Ibid. 24
7. மழையிற் வானம் மீனாணிந் தன்ன
குழையமல் முகண்டை வாலிய மலர. —Ibid. 246
8. அவ்வாய் வளர்பிறை குடிச் செவ்வாய்
அந்தி வானத்து ஆடுமழை. —Perumpan. 412 - 13

seen against the background of the evening sky with red glow, is described and compared to the white garland of pearls on the shoulders of the red god Murukan. The scene of the twilight sky with the vast expanse of sea in the west is like the Gods Siva and Vishnu appearing together.²

The sun is the light-giver and founder of the day.³ The daily course of the sun is the subject of a number of references.⁴ It is praised as the producer of all the wealth in the world and the centre of radiating light.⁵ Its disc-like shape and apparent movement diffusing light and lustre all over the blue sky have kindled the imagination of the poets. It is a boat sailing in the ocean-like sky.⁶ 'Mantilam' (orbit) is the term very frequently used to denote it.⁷ Mythologically, the

1. நெடுவேன் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானம் திண்டிமீன் அருந்தும்
பைங்காற் கொக்கினம் நிரைபறை உகப்ப. —Aka. 120
2. வெருவரு கடுந்திறல் இாபெருந் தெய்வத்து
உருவுடன் இயைந்த தோற்றம் போல
அந்நி வானமொடு கடலணி கொளாஅ
வந்த மாலை. —Ibid. 360
3. பயங்கெழு திருவின் பல்கதிர் ஞாயிறு
வயங்குதொழில் தரீ இயர் வலனோர்பு விளங்கி. —Ibid. 298
பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய் தாற்றி
பகற் செய்யுந் செஞ்ஞாயிறு. —Nar. 69
—Maduraik. 7
4. உலகம் உலப்ப வலனோர்பு திரிதரு
பலாபுகழ் ஞாயிறு. —Thiru. 1 - 2
எல்லு செல்ல ஏழார்பு இறைஞ்சிப்
பல்கதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய. —Kurincip. 215 - 6
5. Aka. 298.
தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம். —Ibid. 263
6. அகலிரு விசம்பிற்கு ஓடம் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிறு. —Ibid. 101
சேர்விசம்பு இவரந்த செழுங்கதிர் மண்டிலம்
மால்வரை மறையத் துறைபுலம் பின்றே. —Nar. 67
—Kurincip. 219
7. பல்கதிர் மண்டிலம்.
Nar. 69, 117, 152; Kali. 71.

sun is riding a chariot of a single wheel¹ drawn by seven horses,² the seven colours of light being represented by them.

The rays of the morning sun are tender and not mature.³ The setting sun has a red glow with the heat diminished in its rays.⁴ Most of the epithets to this heavenly body glorify the fire-like rays and scorching heat in summer, e.g. *uru keḷu maṇṭilam*,⁵ *uruppu avir maṇṭilam*,⁶ *kāyntu celal kaṇali*,⁷ *kāy katir*,⁸ *kaṭuṇ katir*.⁹ Those describing its ultra-violet rays, brightness and brilliance are also many, e.g. *pal katir nāyirū*,¹⁰ *akaṇ cuṭar*,¹¹ *ilaṅku katir*,¹² *vayaṅku oḷi maṇṭilam*,¹³ *alaṅku katir maṇṭilam*,¹⁴ *ceḷuṇ katir maṇṭilam*,¹⁵ *viri katir maṇṭilam*.¹⁶ It is often described as a disc moving fast in the sky,¹⁷ or a circle of brilliant light crawl-

-
- | | |
|--|---------------------------------|
| 1. பகல்வர்தன நூல் பாய்பரி சிறந்தே.
காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
தேர்பூண்ட மா. | —Aka. 166
—Pattinap. 122 - 3 |
| 2. Ibid : Kurincip. 215. | |
| 3. ஒன்சுடர் முதிரா இளங்கதிர் அமையம். | —Aka. 187 |
| 4. செல்கடா மழுங்கச் சிவந்துவாங்கு மண்டிலம்
கல்சேர்பு நண்ணிப் படரடைபு நடுங்க. | —Nar. 117 |
| 5. உருகெழு மண்டிலம். | —Aka. 263 |
| 6. உருப்புஅவிர் மண்டிலம். | —Ibid. 31 |
| 7. காய்ந்துசெலல் கனலி. | —Ibid. 55 |
| 8. காய்கதிர். | —Ibid. 399 |
| 9. கடுங்கதிர். | —Ibid. 143 |
| 10. பல்கதிர் ஞாயிறு. | —Ibid. 298 |
| 11. அகன்சுடர். | —Ibid. 47 |
| 12. இலங்குகதிர். | —Nar. 152 |
| 13. வயங்குஒளி மண்டிலம். | —Aka. 11 |
| 14. அலங்குகதிர் மண்டிலம். | —Ibid. 381 |
| 15. செழுங்கதிர் மண்டிலம். | —Nar. 67 |
| 16. விரிகதிர் மண்டிலம். | —Kali. 71 |
| 17. இருள்அற
விசம்புடன விளங்கும் விரை செலல் திகிரி. | —Aka. 53 |

ing there and burning hot like fire and scorching the hills and forests.¹ The fierce summer is, in the imagination of Uruttirankannanār, the reign of the angry sun.² It spreads fire, making the trees shadeless in the arid tracts³ and splitting the rocks and causing fissures.⁴

Either sunrise or sunset is mentioned occasionally and described very rarely. The sun is, in most of the pictures, depicted to rise in the blue sea,⁵ but the setting is most by behind the mountains.⁶ The rising sun is adored as a divinity and is paid homage to.⁷ Nakkīrar compares the red god Murukan's appearance with the sun rising in the sea to the great delight of the whole world.⁸ The bright gold-like blossoms of the *vēṇkaṇi* tree remind the poet of the same scene.⁹

There are many descriptions of the sun setting in the mountains. To describe the descending

1. வராம ஊர்ந்த வயங்குழனி மண்டிலம்
நெடுப்பெனச் சிவந்த உருப்புஅவிர அங்காட்டு
இலையில மலர்ந்த முகையில் இலவம். —Aka. 11
2. கரையினம் திருதிய நடுத்திறல் வேனில். —Perumpan. 3
3. அமல்கான்று திரிதரும அலங்குதநிர் மண்டிலம்
பிழங்குன்று உண்ட நிரம்பா நீளிடை. —Aka. 381
4. காயத்துசெவல் கனலி கல்பகத் தெறுதலின். —Ibid. 55
5. தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம். —Ibid. 268
- பல்கதிர் ஞாயிறு
வயங்குதொழில் தரீஇயர் வலனேர்பு வினங்கி
மல்கு கடல் தோன்றும. —Ibid. 298
6. பல்கதிர் மண்டிலம் பலசெய் தாற்றிச்
சேயுயர் பெருவரை சென்று அவண் மறைய. —Nar. 69
7. Aka. 263.
8. உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு. —Tiru. 1 - 2
9. பல்கதிர் ஞாயிறு...
மல்கு கடல், தோன்றி யாங்கு மல்குபட
மணிமருள் மாலை மலர்ந்த வேங்கை. —Aka. 298

sun, the eastward lengthening of the shadows on the earth is adduced in proof.¹ The phrase 'civantu vāṅku maṇṭilam' aptly describes the red glow of the setting sun.² The sun with its rays of diminished heat seen just when disappearing behind the mountains is compared to the eclipsed moon.³ Murañciyūr Muṭiṇākarāyar has observed the sun setting in the sea on the west coast, and there is the rare mention in his poem that the sun rises and sets in the seas.⁴ The poets generally depict it as setting among the mountains.

On some full moon days, the moon and the sun are seen at the same time in opposite directions, and in a short time the sun disappears in the mountain on the west.⁵ On some other full moon days, the sun sets first and immediately the moon rises in the east and dispels the darkness.⁶

Nallantuvanār describes the days in which the sky is full of clouds and the sun is not visible;⁷ time is known only by means of the water-clock called *kuṟunīrk-kannal* and it is not known where the sun

-
- | | |
|---|------------|
| 1. நெய்தல் கூம்ப நீழல்குணக்கு ஒழுகக்
கல்சேர் மண்டிலம் சிவந்துநிலம் தனிய | —Nar. 187 |
| 2. செல்கடர் மழங்கச் சிவந்துவாங்கு மண்டிலம். | —Ibid. 117 |
| 3. உரவுக்கதிர் மழங்கிய கல்சேர் ஞாயிறு
அரவுநுங்கு மதியின் ஐயென மறையும். | —Aka. 114 |
| 4. நீன்கடல் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்து...
வெண்தலைப் புணரிக் குடகடல் குளிக்கும. | —Para. 2 |
| 5. உவவுத் தலைவந்த பெருநாள் அமயந்து
இருகடர் திம்முள் நோக்கி ஒருகடர்
புன்கண் மாலை மலைமறைந் தாங்கு. | —Ibid. 65 |
| 6. விசம்பு நீத்தம் இறந்த ஞாயிறுந்
பசங்கதிர் மழங்கிய சிவந்துவாங்கு அந்தி.....
இமைத்தோர் விழித்த மாத்திரை நெரேநெரெனக்
குணக்குளமு திங்கள் கணையிடுள் அகறற. | —Ibid. 376 |
| 7. கதிர்மருங்கு அறியாது அஞ்சுவரப் பாயத்
தனியயன் கின்றே தன்குரல் எழிவி. | —Aka. 43 |

is. There is the description of a winter day in which the sun becomes visible only just before sunset and immediately disappears;¹ this rare scene of Nature is compared to the winking of the eye.

There are two apostrophes to this heavenly body, one by Kapilar and the other by Uṛaiyūr Eniccēri Mutamōciyār.²

The Moon

The poets seem to have been attracted more to the moon than to the sun. There are many verses which hail the full moon. On full moon days, the moon rises in the east soon after the sun sets in the west³ or both occur simultaneously.⁴ The full moon just rising in the sea is pictured in a simile.⁵ The light of the moon as bright as day,⁶ as well as its paleness at dawn⁷ are mentioned in descriptions. Auvaiaṛ notes this paleness in the felicitous phrase 'pacalai nilavu'.⁸ The bright rays

-
1. மழைகழி விகம்பின் மாறி ஞாயிறு
விரித்திமைப் பதுபோல் விளங்குபு மறைய. —Nar. 241
 2. Pura. 8, 374.
 3. விசம்பு நீத்தம் இறந்த ஞாயிற்றுப்
பசங்கதிர் மழுவிய வெந்துவாங்கு அந்தி...
இமைத்தோர் விழித்த மாத்திரை ஞெரேரெனக்
குணக்குளமு திங்கள். —Pura. 378
 4. உவவுத்தலை வந்த பெருநாள் அமயத்து
இருகடர் தம்முள் நோக்கி. —Ibid. 85
 5. உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு
அலரும் மன்றுபட்டன்றே. —Aka. 201
 6. வான்கண் விரிந்த பகல்முன் நிலவு. —Ibid. 228
 7. வைகுரிலை மதியம் போலப் பையெனப்
புலம்புகொள் அவலமொடு புதுக்கவின் இழந்த
நலங்கெழு திருமுகம். Ibid. 299
பசலை நிலவின் பனிபடு விடியல். Pura. 392
 8. Ibid.

spread over the blue sky and on earth are like an ocean of milk.¹ The rays of moonlight on a mountain are compared to a white pearl garland worn on the chest and to a stream of brilliant whiteness seen on a mountain slope.²

Picirāntaiyār compares the face of his friend, the Cōla king called Kōpperuñcōlan, to the full moon.³ It is likened to the beautiful face of the heroine.⁴ In her pining state, the pale moon seen at dawn comes in for comparison.⁵ The king shines in his company, his kith and kin, like the moon in the midst of stars.⁶ His fame waxes like the waxing moon while that of his foes wanes like the waning moon.⁷ The face of the lady, now hid and now seen, is the moon now hidden by the

1. பாலெனப் பரத்தரு நிலவின் மாலு. —Aka. 250
நிலவே, நீலநீற விசம்பின் பல்கதிர் பரப்பிப்
பாலமலி கடவின் பரந்துபட்டன்நே. —Nar. 348
2. இடைமுலைச்
சுணங்கணி முற்றத்து ஆரம் போலவும்
சிலம்புநீடு சோலைச் சிதர்நூங்கு நளிர்ப்பின
இலங்குவெள் ளருவி போலவும்
நிலம்கொண் டனவால திங்கள் அங் கதிரே. —Aka. 362
3. அண்ணல்
நாடுதலை அனீக்கும ஒன்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிநிலா விளங்கும். —Pura. 67
4. திலகம் தைதிய தேங்கமழ் திருநுதல்
எமதும் உண்டோர் மதிநாள் திங்கள். —Nar. 62
5. Aka. 299.
6. பன்மீன் நடுவண் பால்மதி போல
இன்னகை ஆயமோடு இருந்தோன். —Cīrupan. 219-20
பன்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்துஇனிது விளங்கி. —Maduraik. 769-78
7. குடமுதல் தோன்றிய தொன்றுதொழு பிறையின்
வழிவழிச் சிறக்கரின் வலம்படு கொற்றம்
குணமுதல் தோன்றிய ஆரிருள் மதியின்
தேய்வன கெடுகரின் தெவ்வர். —Maduraik. 193-6

clouds and now revealed.¹ The wheels of a chariot with their spokes resemble the rays of the moon engirt with a halo in winter.² The moon seen through the smoke on the top of a mountain,³ or through the passing clouds,⁴ has a special appeal to the trained eye of the poets and is compared to the honeycomb on the cliff.

The crescent is not out of their ken. The crescent of the third day is worshipped by the people;⁵ when seen in the sky of red glow it looks like a broken conch.⁶ It is not easily seen and the people have to wait patiently looking at the western sky, especially in winter when the clouds rarely reveal it; this has been referred to in a comparison.

1. தெள்ளரிப் பொறசிலமபு ஒலிப்ப ஒள்ளுமல
தாவற விளங்கிய ஆய்பொன் அவிரிழை
அணங்குவிழ் வவ்ன பூந்தொடி மகளிர்
மணங்கமழ் நாற்றம தெருவுடன் கமழ
ஒண்குழை திகழும் ஒளிகெழு திருமுகம்
திண்காழ் ஏற்ற வியலிரு விலலாதம்
தென்கடல் நிரையின் அசைவளி புடைப்ப
ரிரைநிலை மாடத்து அரமியம தோறும்
மழைமாய் மதியின் தோன்றுபு மறைய. —Maduraik. 444-52
2. பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி
உருவ வான்மதி ணாகொண் டாங்குத்
கருளி பொருத வருவாழ் நோன்குறட்டு
ஆரம் குழந்த அயில்வாய் நேமி. Cirupan. 250-58
3. அகிறபுகை உண்டியங்கும்
வாறூர் மதியம் வரைசேரின் அவ்வரைத்
தேனின் இருலென ஏணி இழைத்திருக்கும். —Kali. 39
4. வரையிசை மேல்தொடுத்த நெய்க்கண் இருஅல்
மழைநுழை திங்கள்போல தோன்றும் —Ibid. 42
5. தொழுதுகான் பிறை.
வனையுடைத் தனைய தாகிப் பலர்தொழச்
செவ்வாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே. Kuru. 170
6. Ibid. —Ibid. 307

The crescent moon of the eighth day is likened to the forehead of the heroine. The poet-king Kōpperuñcōlan compares the forehead surrounded by the black tresses of hair to the crescent of the eighth day seen rising in the blue sea.¹ Kapilar compares this crescent with a tank on the Paṇampu hills with curved bund.²

The lunar eclipse is employed in similes,³ but there is absolutely no mention of the solar eclipse. The halo of the moon is mentioned, but not described.⁴ The spots in the moon resemble a hare and are betrayed when the sky is bright without clouds.⁵ The moon is very near the constellation Pleiades (aru mīn) on the day of the Kārttikai festival.⁶

-
1. மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாள் பக்கத்துப்
பகவென் திங்கள் தோன்றி யாங்கு
கதுப்புஅயல் விளங்கும் சிறுநுதல். —Kuru. 129
 2. அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய
எண்ணாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்
தெண்ணீர்ச் சிறுகுளம். —Pura. 118
 3. உரவுக்கதிர் மழுங்நிய கல்சேர் ஞாயிறு
அரவுநுங்கு மதியின் ஐயென மறையும்.
நிலையருங் குட்டம் நோக்கி நெடிதிருந்து
புலவுககால எடுத்த பொன்வாய் மணிச சிரல்
வள்ளுகிர் கிழித்த வடுவாய் பாசடை
மூள்ளரைத் தாமரை முகிழ்விரி நாட்போது
கொங்குவர் நீலச் செங்கண் சேவல்
மதிசேர் அரவின் மானத் தோன்றும். —Aka. 114
 4. நெடுவென் திங்களும் ஊர்கொண்டன்று.
பருவ வானத்துப் பாறகதிர் பரப்பி
உருவ வானமதி ஊர்கொண் டாங்குக்
கருளி பொருத வடுவாழ் நோன்குறட்டு
ஆரம் குழந்த அயில்வாய் நேமி. —Cirupan. 180-5
 5. மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பிற்
குறுமுயல் மறுநிறம் கிளர மதிநிறைந்து. —Aka. 2
 6. மதிநிறைந்து
அறுமீன் சேரும் அகலிருள் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவு. —Cirupan. 250-53
- Ibid.

This satellite of the earth is observed by the poets in the early part of the night¹ and also at dawn,² but it is only the midnight moon that is too frequently mentioned in conjunction with stars and also has apostrophes to it.³

According to Mutukūṭṭanār of Uraiyūr, the moon has a lesson even for the ignorant: one can learn the transitoriness and changeability of the lives and things of the world by observing the moon in the sky.

The Stars and the Planets

The stars are treated in general terms. The poets have observed the stars growing paler and appearing fewer at dawn.⁵

The seven principal stars of Ursa Major, Charles' Wain (eḷu min) in a clear blue sky are

-
- | | |
|---|-----------------------------|
| 1. பகலோன மறைந்த அந்தி ஆரிடை
உருகெழு பெருங்கடல் உவவுகின்ற தாங்கு.
விசும்பு நீத்தம் இறந்த ஞாயிற்றுப்
பகங்கதிர் மழுதிய சிவந்துவாங்கு அநதி...
இமைத்தோர் விழித்த மாநதிரை ஞெரோரோனக்
குணக்கெழு திங்கள். | —Aka. 201

—Pura. 376 |
| 2. வைகுநில மதியம். | —Aka. 299 |
| 3. எல்லி வருநர் களவிற்கு
நல்ல அல்ல நெடுவெண் ணிலவே.
பங்குசெறிந் தன்ன பங்கதிர் இடையீடைப்
பாழ்முகந் தன்ன பகவெண் ணிலவின்
மால்பிடர் அறியா நிறையுறு மதியம். | —Kuru. 47

—Nar. 196 |
| 4. தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்
மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்
அறியா தேரையும் அறியக் காட்டித்
திங்கட் புத்தேன் திரிதரும். | —Pura. 27 |
| 5. நெய்யுழி கடரின் கால்பொரா சிலவி
வைகுறு மீன்.
புல்விதழ்க் கோங்கின் மெல்விதழ்க் குடைப்பூ
வைகுறு மீனின் நீனயத் தேன்றும். | —Aka. 17

—Nar. 48 |

mentioned in comparison to the small birds playing in the seawater.¹ The Constellation Pleiades (aru min) is mentioned as an important one from the festival point of view and the Kārttikaittirunāl is said to be that on which the full moon is very near to it.² The star called Urokinī (Hyades, part of Taurus)³ and the Aries or the Ram (first zodiacal constellation)⁴ are also referred to.

Of the plants, only the Venus shines bright in literature, being the brightest and transcending in brilliancy even the brightest stars in the sky. The interest with which it has been observed is also to a certain extent due to the belief that it portends the prospects of rain for the year.⁵ As a morning star rising in the early morning and

1. கைதொழு மரபின் எழமீன் போலப்
பெருங்கடல் பரப்பின் இருமபுறத் தேயாய்
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும
துறை. —Nar. 231
2. மதிரீறைந்து
அறுமீன் சேறும் அகலிஞன் நடுநாள்
மறுகுவிளக் குறுத்து மாலை தூக்கிப்
பழவிறல் மூதார்ப் பலருடன் துவன்றிய
விழவு. —Aka. 141
அறுமீன் பயந்த அறஞ்செய திங்கள். —Nar. 202
3. கொள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் வீழ்ப்புகழ் நாள் தலை வந்தென. —Aka. 80
திண்ணிலை மருப்பின் ஆடுதலை யாக
விண்ணார்பு திரிதரும வீங்குசெலல் மண்டிலத்து
முரண்மிகு சிறப்பின் செல்வனோடு நீலையு
உரோகினி. —Netu. 161-63
4. Ibid.
5. வயங்குகதிர் விரிந்து வானகம் சுடர்வர
வறிதுவடக்கு இறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி
பயங்கெழு பொழுதோடு ஆரீயம் நிறபக்
கவிழங் கருவியொடு கையுற வணங்கி
மன்னுயிர் புரைய வலனேர்பு இரங்கும்
கொண்டல் தண்டனிக் கமஞ்சூல் மாமழை. —Patirrup. 24

dispelling darkness in the blue sky, it indeed deserves the prominence given.¹

Clouds

There are fitting and felicitous touches of description of the clouds that surround and adorn the mountain cliffs.² They are said to play over the hills.³ When they appear white and thin, the hills look as if donned in the garb of the *avarai* blooms.⁴ They also resemble smoke of the hills⁵ or the soft carded cotton.⁶

The pictures of the rainy clouds accompanied by thunder and lightning at midnight are very elaborately painted.⁷ The lightning seen above the

1. குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் இந்நகெட விரியும்
கயற்கணம் கவிதத பொய்கை. —Nar. 230

குணக்குத்தோன்று வெள்ளி. —Ibid. 358

2. Aka. 47, 97, 133; Ain. 209; Nar. 247.

3. மழைவிளை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலை. —Aka. 47

4. கொண்டல் அவரைப பூவின் அனை
வெண்டலை மாமழை குடித்
தோன்ற லானது...மணிரெடுங் குன்று. —Ain. 209

5. புகைபுரை அம்மஞ்ச ணர. —Aka. 97

6. எழிலி
எஃகுறு பஞ்சிற் றுகி வைகறைக்
கோடுயர் நெடுவரை ஆடும். —Nar. 247

கார்தலை மணந்த பைற்புதல் புறவின்
வில்லெறி பஞ்சியின் வெண்மழை தவழும். —Aka. 133

7. துஞ்சுவது போல இருளி விண்பக
இமைப்பது போல மின்னி உறைக்கொண்டு
ஏறுவது போலப் பாடுகிற்று உரைஇ
நிலநெஞ்சு உட்க ளவாது சிலைத்தாங்கு
ஆர்தளி பொழிந்த வார்பெயல் கடைநாள்
நன்றுநாள் உலந்த வாலா வெண்மழை
வான்தோய் உயர்வரை ஆடும். —Ibid. 139

Ibid. 374.

Pari. 20

mountain cliff kindles the imagination of the poet in a peculiar way; it is to him the winking of the mountain.¹

The clouds draw water from the sea, become darker and darker, cover the atmosphere with darkness, go round the sky, roar with thunder, cause lightning as if they split themselves, come down very low, and pour in torrents without any harsh roar of thunder but with the melody of raindrops that is heard like the sweet tune of the famous harp called 'yal.'²

The raindrops falling on water and creating bubbles are very rarely mentioned;³ the drops on leaves of trees and other plants are described occasionally.⁴

The whole process of raining is compared to the military expedition of a king. One of the verses of Paripātal has many lines devoted to it.⁵

-
1. மலைஇமைப பதுபோல் மின்னிச்
நிலைவல் ஏற்றெடு செறிந்தஇம் மழை. —Nar. 118
 2. மாக்கடல் முகந்து மாதிரத்து இருளி
மலர்தலை உலகம் புதைய வலனேர்பு
பழங்கண் கொண்ட கொழும்பல் கொண்மூப்
போழ்ந்த போலப் பலவுடன் மின்னித்
தாழ்ந்த போல நணிநணி வந்து
சோர்ந்த போலச் சொரிவன பயிற்றி
இடியும் முழக்கும் இன்றிப் பாணர்
வடியுறு நல்யாழ் நரம்பிசைத் தன்ன
இன்குரல் அழிதுளி தலைநன்பல
பெயல்பெய்து கழிந்த பூநாறு வைகறை. —Aka. 374
 3. நீருள் பட்ட மாரிப் பேருறை
மொக்குள் அன்ன பொருட்டுவிழ்க் கண்ண. —Pura. 383
 4. குளிக்கோள் சினைய குருஉத்துளி தூங்க. —Netu. 28
அதிர்பெயற்கு எதிரிய சிதர்கோள் தண்மலர். —Ain. 458
பெயலுறு மலரின் கண்பனி வார. —Aka. 307
Ibid. 395; Kuru. 222.
 5. Pari. 22.

The clouds are compared to the fighting elephants, the roaring thunder to the beating of the royal drum, the rain drops falling swiftly to the arrows flying fast, the lighting to the spears and the showers poured down to the bounteous gifts of the king to the bards approaching him after the battle is won.

The clouds draw water from the sea and preserve it for twelve months before they empty themselves in raining. In the poet's imagination, they are pregnant with water for twelve months. Like pregnant women with a keen desire for sour taste, they feel unable to climb over the sky and, therefore, pour down their contents on the hills nearby.¹

The black clouds appearing in groups in the sky are also akin to the herds of elephants in the forests.² The rain descending on the horizon from the clouds is the trunk of the elephant.³ The clouds that have poured rain and become empty are the elephants whose rut is over.⁴

-
1. முந்நால் திங்கள் நிறைபொறுத்து அசைஇ
ஒதுங்கல செல்லாப் பகம்புளி வேட்கைக்
கடுஞ்சூல் மகளிர் போல நீர்கொண்டு
விசும்புஇவர் கல்லாது தாங்குபு புணரிசு
செழுமடபல் குன்றம் நோக்கிப்
பெருங்கலி வானம் ஏர்தரும்.

—Kuru. 287

2. வயவுப்பிடி இனத்தின வயின்வயின் தோன்றி
இருங்கிளைக் கொண்மூ ஒருங்குடன் துவன்றி.
Ibid. 323

—Aka. 183

3. பெருங்களிற்றுத் தடக்கை புரையக் கால்வீழ்த்து
இருப்பிடித் தொழுதியின் ஈண்டுவன குழி.

—Ibid. 334

4. படராஅப் பைங்கண் பரவடிக கயவாய்க்
கடாஅம் மாரிய யாளை போலப்
பெய்துவறி தாடிய பொங்குசெலற் கொண்மூ
மைதேய விகம்பின் மரதிரத்து உழிதர.

—Ibid. 125

It is only to the rain that there are a great number of apostrophes in ancient literature. There are six poems by six different poets set in different contexts.¹

Hail

It is very rarely mentioned along with showers² and its chief use is in comparison. The fall of hail is likened to the fall of small white flowers from the *murukkai* trees³ and the *marḍam* trees in arid tracts.⁴ The pieces of hail falling down are compared to the dice round in shape⁵ and to the *inkai* flowers.

Thunder

The roar of thunder is generally said to be harsh.⁷ It is so fierce that it splits the hills⁸ and even shakes the Himalayas.⁹ The fire falling with it is compared to the red flowers dropping from the *ilavu* tree.¹⁰ The superstitious tradition

-
1. Aka. 188 ; Nar. 139, 238, 248 ; Kuru. 158, 280.
 2. கால்மயங்கு கதமுறை ஆலியொடு சிதறி. —Patirrup. 50
கழங்குஉறழ் ஆலியொடு கதமுறை சிதறி. —Aka. 334
 3. புன்கால் முருங்கை ஊழ்கழி பன்மலர்
தண்கார் ஆலியின் தாவன உதிரும். —Ibib. 101
 4. வாலிய
கதைவிரீந் தன்ன பல்பூ மராமம். —Ibid. 211
 5. Ibid. 334.
 6. ஈர்ங்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை
ஆலி அன்ன வால்வீ தாஅய். —Ibid. 125
 7. கடுங்குரல் ஏறு. —Nar. 51
கடுவிசை உருமின் கழறுகுரல். —Kuru. 158
 8. மால்வரை மினிர்க்கும் உருமு. —Nar. 2
 9. பேரிசை
இமையமும் துளக்கும். —Kuru. 158
 10. முள்ளரை இலவத்து ஒள்ளினர் வான்பூ
முழங்குமல் அசைவளி எடுப்ப வானத்து
உருமுப்படு கனலின் இருநிலத்து உறைக்கும். Ain. 320

that the thunder is an enemy of the snakes and that it kills them, has also its place in literature.¹

Rainbow

The rainbow, though very attractive, is not mentioned as frequently as one might have expected. It is compared to the garland worn on the chest of Vishnu,² and to the neckstripes of the parrot.³ To distinguish it from the ordinary bow, the imaginative phrases 'eyyā vari vil'⁴ (the bow that is decorated but never used to dart arrows), 'vānattuk kuṛaivil'⁵ (the unfinished bow of the sky) and, "vicumpaṇi vil"⁶ (the bow that adorns the sky) are used.

It may here be said that the descriptions of the sun, the moon and the stars are fewer than those of plants and animals; yet they are enough to reveal the poets' discriminating and appreciative faculty in the study of what is actually to be seen in the heavens, viz., the never-failing phenomenon of sunrise, the solemn pageant of sunset, the charming and pleasing moonlight, the bright starry sky and the ever-changing charms of the clouds.

-
- | | |
|--|----------------|
| 1. நெடுவரை மருங்கின் பாம்புபட இடிக்கும்
கடுவிரை உருமு. | —Kuru, 158 |
| 2. நேர்கதிர் நிரைத்த நேயியஞ் செல்வன்
பொரடங்கு அகலம் பொருந்திய தார்போல்
நிருவில். | —Aka, 175 |
| 3. விசம்பின்
எய்யா வரீவில் அன்ன பைந்தார்ச்
செல்வாய்ச் சிறுவிலி. | —Ibid. 192 |
| 4. Ibid. | |
| 5. வானத்துக் குறையில். | —Perumpan, 202 |
| 6. விசம்பணி வில் | —Aka, 210 |

Lowes says that the oldest things in the world are the things that also have been new as many times as human beings have been born and cites as examples the moon and the stars which have not grown old because uncounted centuries ago men had seen them and brooded and wondered and dreamed.¹ In ancient literature, it is seen that the poets have that gift to catch and fix the familiar objects of Nature in the sky as well as on the earth in the recurring act of becoming new, the gift of seeing and seizing anew the latent possibilities of familiar objects.

1. *Convention and Revolt in Poetry*, P. 88.

THE FLORA AND FAUNA

The trees, the shrubs, the herbs and the creepers of the different regions are treated individually and described with great interest and attention. Each of them is introduced by name and many of them are dealt with in detail. The katukkai,¹ the ulinai,² the crab's eye (kunri)³ and the erukku⁴ are mentioned without any elaboration. But the treatment is different in the case of the plants like the iruppai,⁵ the jack,⁶ the vēnkai,⁷ the bamboo,⁸ the punku,⁹ the screwpine,¹⁰ the punnai¹¹ and the mullai.¹² Their flowers and other parts are compared to the objects they resemble and their colour, form, fragrance and other particulars are minutely observed and picturesquely depicted through purple patches used as epithets.

Some of the trees are mentioned with the birds that nestle in them, e.g. the vēnkai with the

-
1. Aka. 399
 2. Patirrup. 63.
 3. Aka. 133
 4. Pura. 106
 5. Aka. 9, 95, 225, 267, 275.
 6. Kuru. 90; Nar. 213; Patirrup. 60.
 7. Nar. 13, 389; Koli. 44; Kuru. 134; Aka. 202, 232, 398.
 8. Koli. 43; Aka. 397; Nar. 116.
 9. Kuru. 53, 368.
 10. Nar. 19, 131, 203, 235, 299, 335; Kuru. 245; Aka. 130.
 11. Aka. 10, 80; Nar. 223, 231, 278.
 12. Ain. 454; Nar. 248, 366; Kuru. 108, 220; pura. 117.

peacock,¹ the mango with the cuckoo,² the palmyra with the *anṛil*³ and the *yā* with the kite.⁴ The rattan bush is described as the refuge of the otter.⁵ The climber *atiral* is pictured along with the *pāṭiri* tree⁶ and the *vayalai* with the *vēlam*.⁷

While dealing with the fruits of various trees and the ears of different crops, the particular birds and animals that seek them for their favourite food are also mentioned.⁸ The poets also evince their knowledge of the taste of different fruits. The water one drinks after chewing and eating the *nelli* fruit, is as tasty and sweet as the honeyed words of an affectionate mother fondling her young child.⁹ The *ukāy* fruit tastes as if mixed

1. எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை. —Ain, 294
2. குயிலும்
தேம்பாய் மாஅத்து ஒங்குகினை விளிக்கும். —Aka, 341
மின்னின் தூவி இருவகுயில் பொன்னின்
உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை
நறுந்தாது கொழுதும். —Kuru, 192
3. பராரைப் பெண்ணைச் சேக்கும் கூர்வாய்
ஒருதனி அன்றில். —Aka, 305
4. பருந்திருந்து
உயாவிலி பயிற்றுந் யா. —Ibid. 19
Ibid. 31, 33, 397.
5. வள்ளையிற்று நீர்நாய்
முன்னரைப் பிரம்பின் மூதலில் செறியும். —Ibid. 6
6. புன்காற பாதிரி அரிநிறத் திரள்வீ
நுன்கொடி அதிரலொடு நுணங்குஅறல் வரிப்ப. —Ibid. 237
காணப் பாதிரிக் கருந்தகட்டு ஒன்வீ
வேனில் அதிரலொடு விரைஇ. —Ibid. 261
7. மனைநடு உயலை வேழம் சுற்றும். —Ain, 11
8. Pura, 236; Malai, 292-3; Kuru, 67, 90; Nar. 206, 251, 279;
Aka, 69, 178, 271, 305; 352; Ain, 263, 339.
9. நுண்ணிலப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய் தின்றவச்
நீர்க்குடி சுவையின் தீவிய மிழற்றி...
புதல்வன் பொய்க்கும் பூங்கொடி. —Aka, 54

with pepper.¹ The trees that yield big bunches of fruits are not neglected. The big drum-like fruits hanging in the branches of the jack tree have attracted the keen and imaginative eyes of the poets who have depicted the scene with a wealth of words.² *Vīlkōṭ palavu*,³ *viḷukkōṭ palavu*,⁴ *tāḷkōṭ palavu*⁵ and *ceḷuñkōṭ palavu*⁶ are the phrases describing this attractive sight of the fruits of the tree. 'Pūnāru palavukkaṇi'⁷ and 'pacum paḷap palavu'⁸ refer to the flower-like fragrance of the fruit and to the green colour of its coat even when ripe. The sweet juice in the tender cocoanut is denoted by an imaginative term 'kuḷavit tī nīr'⁹ (the sweet water of the infant cocoanut) and the mature cocoanut as 'muppuṭait tiraḷ kāy'¹⁰ (three-sided rounded nut).

Similar descriptive phrases are found frequently in the case of the unripe fruits also. The unripe *nelli* fruit is noted by the phrases *pukaril pacuñkāy*,¹¹ *vīḷkaṭait tiral kāy*,¹² *kuvi kaṇ pacuñ-*

-
- | | |
|--|------------------|
| 1. மிளகுபெய் தணிய சுவைய புன்காய்
உலறுதலை உகாய். | —Nar. 66 |
| 2. வேரும் முத்தலும் கோடும் ஓராங்குத்
தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடரிக்
தேந்தாழ் வன்ன விழ்கோட் பலவு. | —Kuru. 257 |
| 3. Ibid. | |
| 4. விழுக்கோட் பலவு. | —Aka. 12 |
| 5. தாழ்கோட் பலவு. | —Perumpan. 355 |
| 6. செழுங்கோட் பலவு. | —Aka. 382 |
| 7. பூநாறு பலவுக்கனி. | —Kuru. 90 |
| 8. பசும்பழப் பலவு. | —Aka. 189 |
| 9. தாழ்கோட் பலவின் குழக்கைப் பெரும்பழம்
வீழில் தாழைக் குழவித் தீரீர். | —Perumpan. 356-7 |
| 10. புடைகுழ் தென்னை முப்புடைத் திரள்காய். | —Ibid. 364 |
| 11. புல்வினை நெல்லிப் புகரில் பசுங்காய். | —Aka. 363 |
| 12. விழ்கடைத் திரள்காய். | —Nar. 271 |

kāy,¹ pun kay,² ampulit tiraḷ kāy³ and tiñcuvaṭ tiraḷ kāy,⁴ which refer to its beautiful form, rounded shape, colour and taste.

There is a picture of a neem fruit in the hooked beak of a parrot eating it.⁵ This suggests to the poet the comparison of the fingers of a man with pointed nails holding globular gold coins to string them into a thread. The form and colour of the nails resemble those of the parrot's curved beak and the globular gold coins of those days are compared to the ripe neem fruits.

The colour and form of the leaves of the different trees are also accurately described. The epithet 'ciṟiyilai' (small leaf) is prefixed to the trees the *velam*,⁶ the sandalwood,⁷ the bamboo,⁸ the *uḷiñai*,⁹ the *nelli*¹⁰ and the neem,¹¹ as these are the trees noted for their tiny leaves. The luxuriant growth of the leaves of the field-beans is noted by the phrase 'kōḷilai avarai'.¹² The most tiny leaf is that of the *uṭai*¹³ tree and is mentioned

-
- | | |
|---|------------|
| 1. குவிகண் பசங்காய். | —Aka. 315 |
| 2. புன்காய். | —Ibid. |
| 3. அம்புளித் திரன்காய். | —Ibid. 69 |
| 4. திஞ்சுவைத் திரன்காய். | —Ibid. 241 |
| 5. கிள்ளை
வகைவாயக் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்
புது நூல நுழைப்பான் நிதிமாண் வள்ளுகிர்ப்
பொலங்கல ஒருகாசு ஏய்க்கும். | —Kuru. 61 |
| 6. Aka. 89. | |
| 7. Nar. 7, 64; Aka. 242. | |
| 8. Pura. 109. | |
| 9. Paṭirrup. 63. | |
| 10. Aka. 284. | |
| 11. Nar. 103; Ain 339. | |
| 12. கோழிகை அவரை. | —Ain. 217 |
| 13. சிறியிகை உடை. | —Pura. 324 |

to illustrate the smallest space on earth¹. The leaves of the *ār*² and the *aṭumpu*³ have been observed to be forked. The teak,⁴ and the plantain leaves⁵ are broad; the dried leaves of the former are blown by the wind and rising high in the sky they resemble the kites flying in confusion.⁶ The plantain leaves swing and wave with the wind and the phrase 'tūṅkilai vālai' is a picture by itself.⁷ The *nocci* leaves resemble the feet of the peacock.⁸ The tender leaves of the *yā*⁹ and the *acōku*¹⁰ have a special attraction for the keen artistic eyes of the poets; the former is compared to the wattle of the domestic cock¹¹ and the latter is so well described by a poet that he came to be remembered as 'Uṭṭiyār' by the significant phrase in that description.¹²

-
1. இருங்கடல் உடுத்தஇப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையலை நடுவனது இடைப்பற்றர்க் கினறித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்.
... .. —Pura. 363
 2. கவையிலை ஆர். —Aka. 104
 3. கவட்டிலை அடும்பு. —Ibid. 80; Kuru. 243
 4. புகரரைத் தேக்கின் அகலிலை.
ஆடுபல் அகலிலை கோடைக்கு ஓய்யும்
தேக்கமல அடுக்கம் —Aka. 107
 5. வாரைக கொழுமடல் அகலிலை. —Ibid. 143
 6. Aka. 143.
கடுவளி எடுத்த கால்கழி தேக்கிலை
நெடுவிளிப் பெருந்தன் வெறியெழுந் தாங்கு
விசுமபுகண் புதையப் பாஅய், —Nar. 309
 7. தூங்கிலை வாரை. —Ibid. 299
 8. மயிலடி இலைய மாக் தரல் நொச்சி. —Kali. 50
 9. Aka. 257. Kuru. 138
 10. Kurinchip. 105; Nar. 244; Ain. 273.
 11. மணியுறை கோழி அணல்தாழ்வு அன்ன
கவைஒன் தனிர கருங்கால் யா. —Aka. 187
 12. ஊட்டியன்ன ஒன் தனிரச் செயலை. —Ibid. 66

The wind is pictured along with the descriptions of the trees as blowing and swaying the branches, blowing down their dried leaves and faded flowers, shedding their pollen, spreading their fragrance far and wide and causing the dried seeds to rub together and sound like drums and other instruments.¹ The wind also waves the aerial roots of the *irri*² and other trees and bends and breaks the tender stems and stalks of some plants of delicate structure³ The pictures of the waving *cēmpu*⁴

1. அழல்போல வெங்கதிர் பைதறத் தெறுதலின்
நீழத்தேய்ந்து உலறிய மரத்த அறைகாய்பு
அறுநீர்ப் பைஞ்களை ஆமறப் புலர்தலின்
உருநெல் பொரியும்.

—Aka. 1

Ibid. 21, 45, 78, 135, 151, 199, 397.

கொன்றையர் திங்கனி
பறையறை கடிப்பின் அறையறையாத் துயல்வர
வெவ்வளி வழங்கும்.

—Nar. 46

Ibid. 105, 335.

ஆரீயர்
கயிருடு பறையின் கால்பொரக் கலங்கி
வரகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும்.

—Kuru, 7

2. புல்லென் உலவைக்
குறுங்கால் இற்றிப் புன்றலை நெடுவீழ்
இரும்பிணர்த் துறுகல் தீண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை நீவப்பின் தூங்கும்.

—Aka. 57

Ibid. 287, 345: Nar. 162.

3. கழனி நெல்லின் கவைமுதல் அலங்கல்
நீரம்பகன் செறுவின் வரம்பணையாத் துயல்வரப்
புலம்பொடு வந்த பொழுதுகொள் வாடை.

—Aka. 13

முந்தூழ் ஆய்மலர் உதிரக் கார்தன்
நீடிதழ் நெடுந்துடுப்பு ஓசியத் தன்னென
வாடை தூக்கும்.

—Ibid. 78

Nar. 300.

4. சிலம்பிற் சேம்பின் அலங்கல் வன்னிலை
பெருங்களிற்றுச் செவியின் மானத் தைஇத்
தண்வரல் வாடை தூங்கும்.

—Kuru. 76

kam of the rainy season), 'venil pātiri'¹ (the patiri of summer), 'vēṇil atiral'² (the atiral of summer).

The *tulāy* has been rarely mentioned in Sangam literature. It has been praised for its fragrance and the phrase 'kamaḷkural tulāy'³ is the title of a poem itself. That of the screwpine flowers is also described with interest⁴ and the epithet 'viḷivil nārṇam' refers to its abundance in scent.⁵

The name *vēṇikai* also denotes the tiger and it is a wondrous sight that the blossomed tree resembles the tiger with its dots and stripes.⁶ This fact has attracted the imagination of many poets of the age and they have described the elephants attacking with vengeance⁷ or running away from the tree mistaken for a tiger.⁸ The poet Ceṇkaṇṇaṇār has put this fanciful image in a nutshell in the three

1. வெனில் பாதிரி. —Aka. 257
2. வேனில அதிரல். —Ibid. 261
3. கமழ்குரல் துழாய்யம். —Patinup. 31
4. பேளய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
எயிறுடை நெடுந்தோடு காப்பப் பலவுடன்
வயிறுடைப் போது வானிதின் வீரீஇப்
புலவுப்பொருது அழித்த பூநாறு பரப்பு. —Aka. 130
Nar. 19.
5. பல்பூங் காலல் முள்ளிலைத் தாழை
சோறுசொரி குடவயின் கூம்புமுகை அவிழ
வளிபரந்து ஊட்டும் வினிலில் நாற்றம். —Nar. 335
6. அருமபற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மாத்தகட்டு ஒள்வி தாய் துறுகல்
இரும்புவி வரீப்புறம் கடுக்கும். —Pura. 202
7. உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயாணை. —Kali. 38
8. வேங்கை தாஅய் தேம்பாய் தோற்றம்
புலிசெத்து வெரீஇய புகர்முக வேழம். —Aka. 12
Ibid. 228.

words 'vēṅkaiyum puli īṇṇaṇa'¹ meaning that the tree has blossomed tiger.

Similarly the *kāyā* tree² is said to blossom the collirium, the *tōṇṇi* the lamps or blood,³ the *kandal* the ladles,⁴ the *kōṭal* the hands⁵ and the *koṇṇai* gold.⁶ The flowers of the *koṇṇai*,⁷ the *pitavu*,⁸ and the *kānci*⁹ are found in garland-like bunches and are, therefore, said to blossom garlands. The *akatti* blooms¹⁰ like the tusks of the wild boar and the *ilavu* is distinguished by the epithet 'erippū' (fire-like blossoms). The flowers of the *punlu*¹¹ the *ñālal*,¹² the *iruppai*¹³ and the *murukku*,¹⁴ are also observed and described by

- | | |
|--|--------------------------|
| 1. வேங்கை யும்புலி ஈன்றா. | —Nar. 389 |
| 2. செறியிலைக் காயா அஞ்சலம் மலர. | —Mullaip. 93 |
| 3. தோன்றி தோன்றுபு புதலவிளக் குருஅ
தோன்றி
கடர்கொள் அகலின் சுருங்குபிணி அவிழ. | —Nar. 69
—Aka. 235 |
| தோடா தோன்றி குருதி டுப்ப. | —Mullaip. 96 |
| 4. பலதுடுப்பு எடுத்த அலங்கு குலைக் காந்தள். | —Aka. 108 |
| 5. கோடல குவிமுகை அங்கை அவிழ. | —Mullaip. 95 |
| 6. முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன் கால. | —Ibid. 94 |
| 7. குறும்பல் கோதை கொன்றை மலர. | —Ain. 497 |
| 8. சிறுகரும பிடவின் வெண்தலைக் குறும்புதல். | —Aka. 34 |
| 9. கோதை இணர குறுங்காற காஞ்சி.
குறுங்காற காஞ்சிக் கோதை மெல்லினர்ப்
பொந்தகை நுன்தாது. | —Ibid. 296
—Ibid. 341 |
| 10. புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன
வளைமருப்பு ஏனம். | —Perumpan. 109-10 |
| 11. பொரிப்பூம் புன்கு. | —Kuru. 341 |
| 12. செவ்வி ஞாழல்.
Ain. 168, 169; Kuru. 50, 397. | —Aka. 240 |
| 13. அப்புநனை ஏயப்ப அரும்பிய இருப்பை. | —Ibid. 9 |
| Ibid. 95, 225, 267. | |
| 14. கருநனை அவிழ்ந்த ணமுறு முருக்கின்
எரிமருள் பூஞ்சினை இனச்சிதர் ஆர்ப்ப.
Ibid. 277, 317. | —Ibid. 41 |
| பிணிவிடு முருக்கிதழ் அணிகயத்து உதிர்ந்துக. | —Kali. 83 |

comparisons to similar objects in Nature or elsewhere. The beautiful forms of the buds of the *inikai*,¹ the lotus,² the *vetci*,³ the *kuravu*⁴ and the *iruppai*⁵ are also depicted with appropriate comparisons. The flowers that have soft hair-like parts called *tuy* are specially mentioned with them.⁶

As expressed by F. C Prescott, whatever new faculty the poet may develop, whatever wisdom he may get from his experience of life, he must above all keep something of the child's freshness and vividness of imagination.⁷ The poets are said to be men who still see with the eyes of childhood. While describing the flowers and fruits of various trees, the poets are thus seen to evince their child-like observation and imagination. They seem to have a simple and sincere delight in nothing their colours and forms and tastes.

-
1. ஈர்க்காழ் அன்ன அரும்புமுதிர் ஈங்கை
ஆலி அன்ன வால்லீ, —Aka, 125
அட்டரக்கு உருவின் வட்டுமுகை ஈங்கை
துய்த்தலைப் புதுமலர். —Nar. 198
 2. கொழுமுகை இடையிடை
முறுவல் முகத்தின் பனமலர் தயங்கப்
பூத்த தாமரை. —Aka. 176
வன்முகை உடைந்து
திருமுகம் அனழந்த தெய்வத் தாமரை. —Cirupan. 72
 3. இதல்முள் ஒப்பின் முகைமுதிர் வெட்சி. —Aka. 138
 4. அரவுளயிற் றன்ன அரும்புமுதிர் குரவு. —Ibid. 287
 5. அப்புறனை ஏய்ப்ப அருமபிய இருப்பை, —Ibid. 9
Ibid. 267.
 6. அத்தப் பாதிரித் துய்த்தலைப் புதுவீ. —Ibid. 191
Ibid. 294.
துவிலிகை அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி. —Nar. 118
Ibid. 337; Patirrup. 66; Kuru. 110.
 7. The Poetic Mind, p. 59.

Further, even familiar things have attracted the eyes of these artists of child-like imagination. With common men, if familiarity does not breed contempt, it may breed indifference or induce a state of passivity which borders on indifference. But this sort of imagination of the poets helps to develop a critical appreciation of familiar things as well as new and unfamiliar ones and open their eyes to their beauty. The dweller in the country is apt to care little for the wild flowers which are a wonder and a delight to the dweller in the cities. But the poets have the special gift of discovering the beauty of Nature even in the common things of his familiar surroundings, and their perceiving powers never grow blunt or dull. As an example, the poets' treatment of the *neruñci* flower may be cited. *Neruñci* is generally seen in the uncultivated or desolate parts and along the pathways of certain villages.¹ The flower is neither attractive in colour nor fragrant in smell but the poets appreciate it for always turning towards the direction of the sun and use it in comparisons in three contexts to explain the devoted life of the chaste heroine,² the attachment of the hero to the prostitute³ and the grateful

1. புன்புலத்து அமன்ற சிறியில நெருஞ்சிக்
கட்கின் புதுமலர்.

—Kuru. 202

பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்யூ
ஏர்தரு கடரின் எதிர்கொண் டா அங்கு.

—Pura. 155

பீரிவர் வேணிப் பாழ்மனை நெருஞ்சிக்
காடுறு கடுநெறி.

—Patirrup. 26

2. நாடன்

ஞாயிறு அணையன் தோழி
நெருஞ்சி அணயவென் பெரும்பனைத் தோளே.

—Kuru. 315

3. கடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சி போல
என்னொடு திரியா மயின்.

—Aka. 336

feelings of a poet towards his munificent patron.¹ Even the mushroom² and the duckweed³ are referred to in such comparisons. As defended by Shelley, poetry turns all such things to loveliness; it strips the veil of familiarity from the world, and lays bare the naked and sleeping beauty, which is the spirit of its forms.⁴

The petals of the plantain flower dropping down one by one day by day⁵ and the flowers of the *marāam* with spirals turned to the right⁶ are described in apt phrases. There are deft descriptive touches of the screwpine flowers with their thorny petal covering them and protecting the soft fragrant ones inside which later on slowly emerge from them and spread their scent far and wide.⁷

1. பாழர் செருஞ்சிப் பசலை வானபூ
ஏர்தரு கடரின் எதிர்கொண்டா அங்கு
இலம்பகு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க
கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்.

—Pura. 155

2. ஆம்பி வான்முகை அன்ன கூம்புமுதிழ்.

--Perumpan, 157-8

3. குவளை உண்கண் கலுழப்
பசலை யாகா லுங்கலங் கடையே.

—Kuru. 339

4. A Defence of Poetry. p. 52.

5. வாழை ஈன்ற வையெந்து கொழுமுகை
மெல்லியல் மகளிர் ஒதி அன்ன
பூவொடு துயல்வரும்.

—Nar. 225

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற.

—Pura. 237

6. வலஞ்சுரி மராமம்.

—Ain. 348

நெடுங்கால் மராமத்துக் குறுஞ்சுரி பற்றி
வலஞ்சுரி வாலினர் கொய்தல்.

—Ibid. 383

7. இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிர்
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி
விழவுக்கனம் கமழும்.

—Nar. 19

Ibid. 203, 335; Ak. 180.

The pictures of the *āmpal*¹ and the lotus blossoms are highly imaginative.²

The height of many stately trees is depicted in apt words but not exaggerated. The bamboos grow very high, as noted by the phrases like 'Ōnku kalai'³ and 'nītu amai.'⁴ The branches of the *yā* tree stretching high have an attraction for the poet's eye.⁵

The stems of various creepers and climbers are described with apt epithets. Some like the *vallai* stem are said to be tubular,⁶ some are noted for their delicate structure,⁷ some are described to be interlacing⁸ and some are depicted to be thorny.⁹ As in the case of other features, the poets

1. மூயப்பிடிச் செவியின் அன்ன பாசடைக்
கயக்கணக் கொகழின் கூம்புமுதை அன்ன
கனைக்கால் ஆப்பல் அமிழ்துநாறு தண்ணோது
குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின் இருள்கெட விரியும். —Nar. 230
Ibid. 300, 345.
2. எரிஅகைத் தன்ன தாமரைப் பழனம். —Aka. 100
Ibid. 170; Nar. 300, 310; Cirupan. 70-75; Kali. 71-74, 70
3. ஒங்குகழை. —Nar. 334
4. இருவெழிர் நீடமை. —Kuru 385
5. பருந்திருந்து
உயாவின் பரிற்றும யா. —Aka. 19
இலையில் ஒங்கிய நிலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட்டிருந்த பாப்பினம். —Ibid. 31
Ibid. 51.
6. அந்தூம்பு வள்கை. —Aka. 40, 378
7. அரிப்படு வள்கை ஆய்கொடி. —Ibid. 30
Ibid. 150.
8. அரிப்பவர் பிரம்பின் வரிப்புற விலைகனி. —Kuru. 91
மணிவார்த் தன்ன மாக்கொடி அறுகைப்
பிணங்கரில். —Ibid. 250
9. ஒள்ளரைப் பிரம்பின் லோரில். —Aka. 8

try to picture them successfully by comparisons.⁶ The *varaku*⁷ and the blackgram⁸ and the field-beans⁴ are also depicted in artistic pictures. The seeds of the greengram⁵ and other plants are also pictured with appropriate phrases.

The bulbous roots of the ginger⁶ and the seeds of the *kalli*⁷ and the blooms of the *aruku*⁸ are said to be like dolls in form. The hanging or waving aerial roots of the *irri* tree by the side of a rock suggest the imaginative picture of the waterfall in a mountain or the raised trunk

-
1. நெய்யொடு மயக்கிய உழுந்து நூற் றன்ன வயலை.
மணிவார்ந் தன்ன மாக்கொடி அறுகை. —Ain. 211
—Kuru. 256
 2. வாநிகையன்ன கவைக்கதிர் இறைஞ்சி
இரும்புகவர் வுற்றன பெரும்புன வரகே. —Malai. 112-3
மென்மயில் புனிற்றுப்பெடை கடுப்ப நீடிக்
கருந்தான் போகி ஒருங்குபீள் விரிந்து
கீழும் மேலும் எஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விளைந்த புதுவரகு. —Pura. 120
 3. பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகாய். —Kuru. 68
இருமபனிப் பருவத்த மயிர்க்காய் உழுந்து. —Nar. 89
 4. விளைதயிர்ப் பிதிர்வின் வீபுக்கு இருவிதொறும்
குளிப்புரை கொடுங்காய் கொண்டன அவரை. —Malai. 109-10
பனிப்புதல் இவர்த பைங்கொடி அவரைக்
கெளவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு பன்மலர். —Kuru. 240
 5. கூம்பிப்
பற்றுவிடு விரலின் பயறுகாய் ஊழ்ப்ப. —Aka. 339
பெருநீர் மேவல் தண்ணடை எருமை
இருமருப்பு உறழும் நெடுமாண் நெற்றின்
பைம்பயறு. —Pura. 297
 6. செய்யாப் பாவை வளர்த்துகவின் முற்றிக்
காயம் கொண்டன இஞ்சி. —Malai. 125-6
 7. நொடிவிடு வன்ன காய்விடு கன்னி
அலங்கலம் பாவை. —Nar. 314
 8. பழங்கன்று கறித்த பயம்பமல் அறுகைத்
தழங்குருர் வானின் தலைபெயற்கு ஈன்ற
மணனுமணி அன்ன மாயிதழ்ப் பாவை. —Aka. 136

of an elephant.¹ The screwpine's aerial roots have no such suggestion but its name *tālai* is common for the cocoanut tree also and when describing the latter, they distinguish it as 'vīl il tālai'² (the tālai that has no aerial roots). The aerial roots of the banyan tree has, of course, special descriptive notes,³ and there is a very interesting picture of a very old tree that has lost its trunk but is supported by its aerial roots on all sides.⁴

Just as the animals in the arid tract are depicted to suffer and faint on account of the abnormal heat, so also the trees therein are described to be deprived of leaves and to wither away. Big trees like the *yā*⁵ and the *marāam*⁶ also do not cast shade in desert tracts. The little shade that they offer is said to be so much interspersed with light as to look like a net spread on the ground.⁷ Even the bamboos⁸ and the *maral*⁹ which are generally

1. புல்வீழ் இற்றிக் கல்லிவர் வெள்ளேவர்
வரையிழி அருவியின் தோன்றும்.
குறுங்கால் இறழிப் புன்றலை நெடுவீழ்
இருமபிணர்த் துழைத் தீண்டி வளிப்பொரப்
பெருங்கை யானை நிலப்பின் தூங்கும்.
—Kuru, 106
2. வீழில் தாழைக் குழவித் தீநீர்.
—Aka. 57
3. தாதெரு மறுகின் ஆபுறம் தீண்டும்
நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலம்.
—Perumpan, 357
4. முழுமுதல் தொலைந்த கோளி ஆலத்துக்
கொழுநீழில் நெடுஞ்சினை வீழ்பொறுத் தாங்கு.
—Nar. 343
5. இலையில ஒங்கிய நிலையுர் யா.
நீனெளி பரந்த நெடுந்தா ளியரத்துப்
போழ்வளி முழங்கும் புல்லென் உயர்ச்சினை.
—Pura. 58
6. இலையில் மராம்.
—Aka. 31
7. யாஅ வரி நீழல்.
கரன்முதன் மராஅத்த வரிநீழல்.
இலையில் மராஅத்த எவ்வம தாங்கி
வலுவலர் தன்ன மென்னிழல்.
—Ibid. 51
8. Aka. 173, 347
—Porun. 50
9. வரிமரல் திரங்கிய காணம்.
—Kuru, 232
- Olurpan. 12
- Porun. 50-1
- Pura. 370

able to withstand the heat of summer are said to shrink and wither away in this hot region.

Nature's mischief in the plant-world is also depicted in respect of some of the trees. A mature cocoanut is described to drop down on a pot of rice cooked by the wayfarers¹ and a palmyra fruit to fall down on a *neytal* flower in the backwaters and crush it down and plunge into the deep mire.² A ripe jack fruit drops down into a deep cleft of a hill and on its way destroys a honeycomb full of honey.³ A *kanṭal* fruit is described to fall over an *āmpal* bud and cause it to blossom prematurely.⁴ In a picture by Maturaik Kanakkāyaṇār, the bamboos were when the wind blows, and betray the tiger hiding in their midst.⁵

Among the plants, the *nocci*⁶, the *tinai* crop⁷ and the *vayalai*⁸ and *mullai*⁹ creepers are those that have apostrophes addressed to them. The *mullai*

1. புடைகுழ தெங்கின் முப்புடைத் திரள்காய்
ஆறுசெல் வம்பலர் காய்ப்பி தீரச்
சோறடு குழிசி இளக விழுஉம்.

—Perumpan 364-6

2.கழிசேர்பு
கானல் பெண்ணைத் தேனுடை அழிபழம்
வள்ளிதழ் நெய்தல் வருந்த மூக்கிறுபு
அள்ளல் இருஞ்சேற்று ஆழப் பட்டு.

—Nar 372

3. சாரல் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல் விட ரகா வீழ்ந்தென வெற்பின்
பெருந்தேன் இருஅல் கிறும்.

—Ain. 214

4. கானல் கண்டல் கழன்றுரு பைங்காய்
நீர்நிற இருங்கழி உட்பட வீழ்ந்தென
உறுகால் தூக்கத் தூங்கி ஆம்பல்
.....
வெளிய விரீயும்.

—Nar. 345

5. கொடுவரி இருப்புவி தயங்க நெடுவரை
ஆடுகழை இருவெதிர் கோடைக்கு ஒங்கும்.

—Aka. 27

6. Pura. 272.

7. Nar. 251.

8. Aka. 383.

9. Pura. 242.; Kuru. 162.

has two. Its blossom being a symbol for chaste life and a herald of the early winter stands as the most popular of the flowers in ancient Tamil literature just as the lotus flower has occupied a similar place in the literature of later days.

On the whole it may be said that the plants are given abundant and discriminating attention, but this attention rarely goes beyond external, artistic qualities.

It is a well-known fact that the names *kuriñci*, *mullai*, *pālai*, *marutu*, *neytal*, *vetci*, *karantai*, *kāñci*, *uḷṇai* and *nocci* are very popular names in literature indicating some of the trees as well as the different aspects of love and war. Especially the first five of these indicate in Tamil literature the well-known five aspects of love and the five regions of land appropriate to them. Though there are arguments in favour of the theory that the names originally indicated the aspects of love and then the respective regions as expounded by Naccinārkkinṇar,¹ there is also a school of thought which agrees with the earliest commentator Ilampūraṇar² and believes that the names originally indicated the flowers and then only the regions concerned and finally came to symbolise the associations of love of those regions.³ This proves the interest of the ancient Tamils in associating their lives with Nature

1 Tol. Por. 5 ; Nar.

2. Ibid, Ilam.

3. We know that the ancient Tamils distinguished five regions (*tinais*) : *kurinchi*, *neytal*, *mullai*, *palai* and *marutam*. These names were given probably after the trees or flowers which grew abundantly in the respective regions.—V. R. Ramachandra Dikshitar, *Studies in Tamil Literature and History*. p. 273.

through the plants of the various regions and also the intimate knowledge they had of them.

In the descriptions of the manners and habits of the animals, the terrestrial, the amphibious, the arboreal, the aquatic and the aerial, the poets have evinced powers of equally accurate and minute observation. Their word-pictures of the various animals are delightful and interesting. Not only the domestic animals like the cow and the ox but also the wild animals like the deer and the tiger are dealt with in detail. In fact, the domestic animals are not described as elaborately as the wild ones. The buffalo, the bull, and the ass have slender references.¹ As regards the domestic cat, there is no description of it, whereas the wild cat is mentioned frequently and sometimes described.* But the elephant, the tiger, the deer and the wild boar are so frequently and so elaborately brought in that one wonders why the cow and the dog at home have not so much attracted the eyes of the poets. Even among the wild animals, there are some which are rarely mentioned and never described, e. g., the jackal.⁸ Yet, it has to be concluded that the poets of this age treat more of the wild animals than of the domestic ones.

This may be easily inferred from a study of the animals with reference to the regions to which they belong. Most of the animals described in Sangam literature belong to the mountain and the forest regions, either in their fertile or arid state,

1. Aka. 14, 64, 87, 156, 341; Kuru. 104, 204.

2. Aka. 297, 367; Pura. 117, 324, 326; Kuru. 107, 139, 220

3. Aka. 193, 274.

and only a few belong to the agricultural and the maritime tracts. The buffalo, the otter, the turtle, the snail and the crab are those described in the poems on the agricultural tract, and the various kinds of fish, the shark, the crab and the conch find place in the descriptions of the maritime tract. But most of the wild animals in the mountains and forests are observed with interest and depicted in detail. There are sparse references to the mule and the camel which are not native to this country. An animal called *acunaṃ*, which is extinct now, is mentioned with an interesting tale about its sharp ear for music.¹ The lion is referred to with the name *āḷi* which, in the literature of later days, denotes a fabulous animal with the elephant's trunk and the lion's body.² There are many references to the otter,³ the wild goat,⁴ the wild cow⁵ and the wild ox⁶ which are now either rare or extinct species in the country.

The elephant,⁷ the bear,⁸ the tiger⁹ and the wild pig¹⁰ play a prominent part in similes detailing their legs, heads and other parts. Even their habits are dealt with in detail. Interesting pictures of the fear and anger of the elephant at the sight

1. Aka. 88; Nar. 244.

2. Aka. 252, 381; Perumpan. 258-59.

3. Aka. 6, 16, 336; Nar. 195, 390; Kuru. 364.

4. Kali. 43; Kuru. 187; Aṇ. 287; Maḷal. 502-3.

5. Aka. 3, 238; Kuru. 363; Pura. 57.

6. Kuru. 317, 363.

7. Aka. 148, 179, 228, 251, 347; Nar. 47; Kuru. 180, 232.

8. Aka. 8, 15, 88, 201; Nar. 325; Tīru. 312-3

9. Aṇ. 216; Kuru. 321; Nar. 144, 255; Aka. 168, 221, 277, 393.

10. Nar. 96; Aka. 84, 178, 277, 322.

of the blossomed *vēṅkai* tree which resembles a tiger,¹ are frequently met with. The tiger² and the wild cat³ are noted for their cunning act of lying in wait for their prey and pouncing on and seizing them.

The thirsty elephant mistaking the spider's web for a white cloud,⁴ and the crab mistaking a black beetle for a *nāval* fruit,⁵ are all interesting. There are verses dealing with the affectionate life of the animals with their mates, their sacrifices for one another and their sufferings while separated, especially in the case of the elephants,⁶ the tigers,⁷ the deer⁸ and the crabs.⁹ The care and attention of the parent animals towards their young ones are well depicted in the case of the elephants,¹⁰ the monkeys¹¹ and the wild pigs.¹²

1. உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயானை. —Kali. 38
Ibid. 49; Aka. 12.
2. களிற்றிரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின்
ஒளித்தியங்கு மரபின் வயப்புலி. —Aka. 22
Ibid. 97, 147, 277; Nar. 158; Ain. 216; Kali. 52.
3. நள்ளிருள் யாமத்து இல்லெலி பார்க்கும்
பிள்ளை வெருகு. —Kuru. 107
Aka. 367.
4. வலந்தலை நெுமயத்து வலந்த லெம்பின்
ஒடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர
மழையென மருண்ட மமமர் பலவுடன்
ஒய்களிறு எடுத்த நோயுடை நெடுங்கை. —Aka. 111
5. புன்கால் நாவல் பொதிப்புற இருங்கனி
களைசெத்து மொய்த்த தும்பி பழஞ்செத்துப்
பல்கால் அவவன் கொண்டகோள். —Nar. 35
6. Aka. 85, 137, 347, 392; Nar. 14, 47, 92, 186, 222; Kali. 11.
40.
7. Aka. 72, 147, 288, 277.
8. Ibid. 34, 129, 199, 371, 373, 395; Pura. 157; Nar. 242;
Kali. 11. 9. Aka. 380.
10. Aka. 68, 85, 197, 347; Nar. 92.
11. Nar. 57; Malal. 311-14. 12. Aka. 548; Ain. 265

In the pictures of some other animals such as the bear neither their family life nor their affection for their young ones is dealt with. The poets have noticed and described the life of certain kinds of animals living as herds with a leader for each group.¹ The various kinds of sounds of roar or cry of the tigers,² the sheep,³ the crickets,⁴ and the toads⁵ are given in appropriate contexts.

The poets have imagined the fish and other aquatic creatures in the tanks and backwaters as feeling afraid of the objects that look like their enemy. There fancies of the *kenṭai* fish⁶ and the prawn⁷ afraid of the white lotus bud or the screw-pine bud that looks like a crane waiting for its prey, excite appreciation. The shadow cast on the deep water by the rattan stem waving on the bund is mistaken by the *vāḷai* fish for the fisherman's angle, as the poor creature has once had its own bitter experience of it. The superstitious ideas that the cobra has a gem disgorged to throw

1. Aka. 15, 218, 248; Ain. 275; Kall. 25.

2. Kuru. 287; Ain. 218; Nar. 383.

3. Malai. 414-6.

4. Aka. 89, 303; Patirrup. 23.

5. Aka. 154, 301; Kuru. 103.

6. குருகுளாக குளித்த கெண்டை அயலது
உருகெழு தாமரை வான்முனை வெருஉம்

—Kuru. 127

7. கொடுங்கழி மருங்கின் இரைவேட்டு எழுந்த
கருங்கால் குருவின் கோளய்ந்து போகிய
முடங்குபுற இறவின் மோவாய் ஏற்றை
எறிதிரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங்கோட்டுத்
துறுகடல் தலைய தோடுபோதி தாழை
வண்டுபு வான்போது வெருஉம்.

—Nar. 211

8. கொடுவாய் இருப்பின் மடிதலை புலம்ப
போதியிரை கதுவிய போழ்வாய் வானை
சீர்நனிப் பிரம்பின் நடுங்குநீழல் வெருஉம்.

—Perumpan. 286-8

light while seeking prey in the dark,¹ that the thunder strikes at and kills it,² and that the lizard is a prognosticator,³ have their right place in the poems.

The instinctive qualities of some of the animals have also drawn the attention of the poets. The tiger is said to eat only that prey which, when stuck, falls to its right and to leave off that which falls otherwise even if it be a fat one like an elephant.⁴ There are funny accounts of the cunning acts of the monkey.⁵ The elephant is resourceful in

-
1. நாம நல்லராக் கதிர்பட உமிழ்ந்த
மேய்மணி விளக்கு. —Aka. 72
Ibid. 372.
 2. திருமணி அரவுத் தேர்த்து உழல
உருமுச் சிவந்து எறியும்.
உத்தி அரவின் பைத்தலை தூரிய
உரவுருமு உரறும். —Nar. 255
—Aka. 202
 3. கள்ளி முள்ளரைப் பொருத்துச் செல்லுநர்க்கு
உறுவது கூறும் சிறுசெந் தாவின்
மணியோர்த் தன்ன தென்குரல்
கணிவாய்ப் பல்லீ. —Ibid. 151
Ibid. 351, 387.
 4. துளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
ஓன்செங் குருதி உவறியுண் டருந்துபு
புலவுப்புவி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை. —Aka. 3
பெடுத்துயிர் மறுகுவ தாயினும் இடம்படிந்
வீழ்களிறு மிசையாப் புவி. —Ibid. 29
Ibid. 97 ; Pura. 190.
 5. Nar. 22
தடங்கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மாரிரை
குன்ற வேங்கைக் கன்றெடு வதிற்தெனத்
துஞ்சபதம் பெற்ற துய்த்தலை மந்தி
கல்லென சுற்றம் கைகவியாக் குறுதி
வீங்குசுரை நெழுங்க வாங்கித் திம்பால்
கல்லா வன்பறழ்க் கைநீரை பிழியும். —Nar. 57
Ibid. 379.
நிரைவளை முன்கை நேரிழை மகளிர்
திருங்கல் வியலறைச் செந்தினை பரப்பிச்
சுனைபாய் சோர்விடை நோக்கிச் சினைபிழிந்து
பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும். —Kuru. 335

saving its mate as well as itself from danger. When the male elephant slips and falls into a deep slippery pit, its mate breaks off big branches and throws them into the pit so as to improvise steps for the fallen animal to come up.¹ A pit dug for a well and left unfinished gets itself covered with the dried leaves there, and when the elephants pass by they notice it and mistake it for the pit dug out by the hunters to ensnare them and with great anger fill it up.² The wild boar is depicted to be very careful while entering the *tinai* field.³ There is a picture in which a boar is about to walk into a trap kept by the watchmen in the field but hearing a lizard's tickling fortunately hesitates and slowly steps back and wisely retreats to its rocky dwelling.⁴ It is an animal well known for its heroism in defending its mate and young ones. A boar attacks a hunter's dog, terrifies his followers, runs away beyond their reach, takes the young ones in its care, and with an aim to protect its mate and kith and kin stands at the entrance of

-
1. வாழையோங்கிய தாழ்கண் அகமபிற
படுகடுங் களிற்றின் வருததம் சொலியப்
பிடிபடி முறுங்கிய பெருமரப் பூசல். —Akn. 8
 2. வல்வாய்க் கணிச்சிக் கூழார் கூவல்
ஊறுது இட்ட உவலைக் கூவல்
வென்கோடு நயந்த வன்பில் கானவர்
இகழ்ந்தியங்கு இயலின் அகழ்ந்த குழிசெத்து
இருங்களிற்று இனரிரை தூர்க்கும். —Ibid. 21
 3. மூதைச்சுவல் கலித்த முரிச் செந்தினை
ஒங்குவணர்ப் பெருங்குரல் உன்குய பாங்கர்ப்
பருவாய்ப் பல்லிப் பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி. —Ibid. 88
 4.சிறுகண் பன்றி
ஒங்குமலை வியன்புனம் பையியர் வீங்குபொறி
தூழை துழையும் பொழுதின் தாழாது
பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்துதன்
கல்லனைப் பள்ளி வதியும். —Nar. 89

its cave expecting the hunter himself there. The poet continues the story and says that the hunter comes there and appreciates its heroic deed and returns without harming it.¹ When ferocious it is said to attack even the tiger.² The deer is depicted to be wise enough to blow and breathe upon the surface of water in a pool before drinking it, so as clear it of the faded *mullai* flowers falling from above.³

As regards the crocodile, there is not a single reference to its pretences signified by the proverbial saying 'to shed crocodile tears', nor is there such a proverb in Sangam literature. The turtle is described to have an instinct for hatching its eggs and bringing up its young ones. The pregnant turtle tears off the *aṭumpu* creepers, lays eggs on the sandy shore and covers them with the creepers. Its mate looks after the spot till the eggs are hatched. The oviparous young ones are afterwards taken care of by the mother.⁴

1. வயநாய் எறிந்து வன்பறழ் தழீஇ
இனையர் எய்துதன் மடக்கின யோடு
நானமுலைப் பிணவல் சொலிய காணெழிந்து
அரும்புழை முடுக்கர் ஆனகுறித்து நின்ற
தறுகண் பன்றி நோக்கிக் கானவன்
குறுகின்ன தொடுத்த கூர்வாய்ப் பகழி
மடைசெலல் முன்பின்தன் படைசெலச் செல்லாது
அருவழி விலக்குமளம் பெருவிறல் போன்மென
உய்யாது பெயரும்.

—Aka. 248

2. நெறுக்கண் பனறிப் பெருஞ்சின ஒருத்தலொடு
குறுக்கை இரும்புலி பொருஉம்.

—Ain. 268

3. புன்றலை புதைத்த கொழுங்கொடி முல்லை
ஆர்கழல் புதுப்பூ உயிர்ப்பின் நீக்கித்
தெள்ளறல் பருகிய திரிமருப்பு எழிற்கலை.

Aka. 184

4. அரும்புகொடி சிதைய வாங்கிக் கொடுங்கழிக்
குப்பை வெண்மணற் பக்கம் சேர்த்தி
நிறைச்சூல் யாமை மறைத்தீன்று புதைத்த
கோட்டுவட்டு உருவின் புலவுநாறு முட்டைப்

The peculiarities in the lives of various animals are noted and specified. For example, the crocodile is said to eat its own young ones,¹ and the mother crab is said to die after delivering young ones.

The favourite food of the different animals is carefully noted in the descriptions. The bear seems to have a special craving for the comb of the white-ants, nest in the ant-hill and digs it out with its hand-like forelegs; the poets have pictured it in various stanzas with appropriate comparisons.³ The poets have not ignored even the particulars that the tiger first sucks and drinks the blood of its prey and eats the flesh afterwards.⁴

The white-ants' ant-hill⁵ and the spider's web⁶ are referred to in many verses; it is only the former

- பார்ப்பிட னாகும் அளவைப் பருவாய்க்
கணவன் ஓம்பும்.
Kuru. 152. —Aka. 160
- தீம்பெரும் பொய்கை யாமை இளம்பார்ப்புத்
தாய்முகம் நோக்கி வளர்த்தி னாஅங்கு. —Ain. 44
1. தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனெடு
பிள்ளை தின்னும் முதலை. —Ain. 24
தன்பார்ப்புத் தின்னும் அன்பில் முதலை. —Ibid. 41
2. Ibid. 24
3. மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிரின் சுடர வான்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏறு. —Aka. 72
Ibid. 81, 88, 257; Nar. 125, 386.
4. துளங்குநடை மரையா வலம்படத் தொலைச்சி
ஒன்செங் குருதி உவறியுண்டு அருந்துபு
புலவுப்புவி துறந்த கலவுக்கழி கடுமுடை
வெஞ்சின இரும்புவி
புகர்முக வேழம் புலம்பத் தாக்கித்
குருதி பருகி. —Nar. 158
5. Aka. 72, 257.
6. 111, 199, 293; Perumpan. 235-7.

that is appreciated for the great endeavour of the termites in raising them.¹

The luxury that Nature provides for these animals has been the subject of description in many stanzas. A female monkey drinks the sweet water of the stream mixed with the honey dropping from the plantain flowers.² In another picture, the sweet juice of the plantain and jack fruits drops into the water in a rocky pool which becomes a self-fermented intoxicant and acts of the monkey that drinks it.³ Later on this animal tries to climb up the adjacent sandalwood tree but fails and falls down but only on a comfortable bed of fragrant soft flowers. Nature also arranges the peacock to dance with the necessary accompaniment of an orchestra and to entertain the monkeys that from the critical audience.⁴ The monkeys

1. புல்லனைப் புற்றின் பலகிளைச் சிதலை
ஒருங்குமுயன்று எடுத்த நனைவாய் நெடுங்கோடு. —Aka. 81
Ibid. 149.
2. கொழுமடல் வாழை
அமமடல் பட்ட அருவித் தீரீர்
செம்முக மந்தி ஆரும். —Nar. 855
3. கோழிலை வாழைக் கோன்மிகு பெருங்குலை
ஊழுறு தீங்கனி உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரல் பலவின் கையொடு ஊழ்படு
பாறை நெடுஞ்சுனை விளைந்த தேறல்
அறியாது உண்ட கடுவன் அயலது
கறிவளர் சார்தம் ஏறல் செல்லாது
நறுவி அடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண் படுக்கும். —Aka. 2
4. ஆடமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவவளி குழலிசை யாகப்
பாடின அருவிப் பனிரீர் இன்னிசை
தோடமை முழவின் துதைஞர லாகக்
கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியாழாக
இன்பல் இமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்
கழைவளர் அடுக்கத்து இயலி ஆடுமயில்
நனவுப்புரு விறவியின் தோன்றும். —Aka. 82

are accustomed to such fragrant smells of Nature that when a flock of cranes comes and perches on the branches of a jack tree, they sneeze on account of the bad odour of fish that the birds emit.¹ when an elephant sleeps near a plantain tree, a light breeze slowly waves its broad leaves so as to stroke the mammal gently.² When sleeping near an *irri* tree its aerial roots similarly caress the mammal and make it sleep.³ While on the bank of a stream, the noise of its flow serves as its lullaby.⁴ The luxurious life of the wild boar is also equally interesting. It drinks water of the drum-like rocky pool, then eats the rounded rocks of the *cēmpu*, walks over the elephant-like rocks, brushes against the white *kūtaḷam* flowers and with their gold-like pollen on its touchstone-like back eats the bending *tinai* ears and sleeps there happily.⁵ In the agricultural

1. கொடுஞ்சனைப் பலவின் பயங்கெழு கவரான்
செழுங்கோள் வாங்கிய மாரினைக் கொக்கின்
மீன்குடை நாறறம் தாங்கல்செல் லாது
துய்த்தலை மந்தி தும்மும்.

—Nar. 326

2. செம்முக வாழை
அலங்கல் அந்தோடு அசைவளி உறுதொறும்
பள்ளி யாண்ப் பருஉப்புறம் தைவரும்.

—Aka. 802

3. வேலின் இற்றித் தோயா நெடுவீழ்
வழிநான் ஊசலின் கோடை தூக்குதொறும்
துஞ்சபிடி வருடும்.

—Nar. 162

4. முறஞ்செவி வாரணம் முன்குளகு அருந்திக்
கறங்கு வெள்ளருவி ஓலின் துஞ்சம்.

—Kali. 42

5. வயிரத் தன்ன வையெந்து மருப்பின்
வெதிர்வேர் அன்ன பருஉமயிர்ப் பன்றி
பறைக்கண் அன்ன ரிறைச்சனை பருகி
நீலத்து அன்ன அகலிலச் சேம்பின்
பிண்டம் அன்ன கொழுங்குழங்கு மாந்திப்
பிடிமடிந் தன்ன கண்மிசை ஊழிழிபு
யாறுசேர்ந் தன்ன ஊறுநீர்ப் படாஅர்ப்
பைம்புதல் நளிகினைக் குருகிருந் தன்ன

region, the buffaloes enjoy such a life. They enjoy plunging into the deep waters of the tanks and rest in the pleasant shade of the marutu trees.¹ A buffalo is depicted to tread upon the fish, feed on the rich *kuvalai* flowers and rest itself on the bed of the *kuvalai* blooms under the shade of a jack tree on which the pepper creepers climb; there the soft leaves of the turmeric are said to chafe its back, and while chewing cud, the animal is depicted to emit the smell of honey as a result of eating the flowers full of nectar.²

The descriptions of the animals suffering from the heat of the arid tract in summer excite pathos. Finding the ground too hot, the elephant walks with warily so as not to touch it with its trunk.³ When thirsty, it runs after the mirage and with utter disappointment in the end lies on the way like a boat in a waterless river.⁴ The thirsty

வண்பிணி அவிழ்ந்த வெண்கட தாளத்து
அலங்குருலை அலரி தீண்டித் தாதுகப்
பொன்னுரை கட்டளை கடுப்பக் காண்வரக
கிளை அமல் சிறுதினை விளைகுரல் மேய்ந்து
கண் இனிது படுக்கும்.

—Aka. 178

- 1 தடமருப்பு எருமைப் பிறழ்சுவல் இரும்போத்து
நெடுநீர்த் தன்கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து
நாள் தொழில் வருத்தம் வீடச் சேட்கினை
இருள்புனை மருதின இன்னிழல் வதியும்.

—Nar. 330

2. கொழுமீன் குறைய ஒதுங்கி வள்ளிதழ்க்
கழுநீர் மேய்ந்த கயவாய் எருமை
பைங்கறி நீவந்த பலவின் நீழல்
மஞ்சள் மெல்லிலை மயிர்ப்புறம் தைவர
வினையா இளங்கள் நாறமெல்குப்பு பெயராக்
குளவிப் பள்ளிப் பாயல் கொள்ளும்.

—Oirupan. 41-46

3. பொறிவரித் தடக்கை வேதல் அஞ்சிச்
சிறுகண் யானை நீவந்தோடல் செல்லா
வெயில்முளி சோலைய வேயுயர் சுரன்.

—Ain. 327

4. கொம்மை வாடிய இயவுள் யானை
நீர்மருங்கு அறியாது தேர்மருங்கு ஓடி
அறுநீர் அம்புயின் நெறிமுதல் உணங்கும்.

—Aka. 29

animal is depicted to raise its trunk and breathe hard sounding like the instrument called *tūmpu*.¹ With raised trunk it look at the sky for rainy clouds.² When the scorching heat becomes unbearable, the deer likewise forgets the food of leaves and faints forlorn.³

It is not primarily the objects of Nature described, but the method of describing those objects that makes these word-pictures interesting. The pathetic descriptions of the sufferings of the animals and of their sorrowful cries move the reader and strike a sympathetic chord in him. Here lies the greatness of the ancient poets as artists in words. For, according to T. G. Tucker, fine art is the expression of that which the artist experiences, or sees, or imagines, or thinks, in a manner so perfect that he contrives to communicate to others his own sensations, emotions, visions or conceptions,⁴ and literature is such a fine art, as evidenced by these descriptions of the animals of the arid tract.

There are also pathetic descriptions of the sufferings of the animals in other regions. A female monkey is said to have lost its young one in a deep cleft and to mourn over its loss by crying aloud

-
1. நீர்நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை
இயம்புணர் தூம்பின் உயிர்க்கும். —Ain. 377
 2. வேனில் வெளிற்றுப்பனை போலக் கையெடுத்து
யானைப் பெருநீரை வானம் பயிரும். —Aka. 333
 3. உயங்குநடை மடப்பிணை தழீஇய வயங்குபொறி
அறுகோட்டு எழிற்கலை அறுகயம் நோக்கித்
தெண்ணிர் வேட்ட சிறுமையின் தழைமறந்து
உண்ணிர் இன்மையின் ஒல்குவன தளர. —Ibid. 353
 4. The Judgement and Appreciation of Literature, p. 9

among its group.¹ On the death of its loving mate, another female monkey is imagined to hand over its young one to its kith and kin and perform sati by falling down from the top of a hill.² The male elephant is depicted to deny itself food when its loving mate is missing.³ When the male is devoured by a python, its mate roars aloud throughout the mountain without sleep or rest.⁴

There are no references to the poet's sympathy or love towards domestic animals. Want of biographical evidences as to such sympathy and love keeps one in the dark. Anyhow, the verses depicting there love for wild animals are enough to show that some of them might have been as much kind and affectionate towards domestic animals as Byron had been towards his horses and bear and wolf and as Scott towards his favourite dog, Camp, which he solemnly buried in his garden with the whole family weeping round the grave.⁵

There are many artistic pictures of comparison to the animals in different postures. For example

-
1. கைக்கோள் மறந்த கருவிரல் மந்தி
அருவிடர் வீழ்ந்ததன் கல்லாப் பார்ப்பிற்கு
முறிமேய் யாக்கைக் கிளையொடு துவன்றிச்
சிறுமையுற்ற கணையாப் பூசல். —Malai. 311—14
 2. கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்புறம் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஒங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செருக்கும். —Kuru. 69
 3. தாழ்பெருந் தடக்கை தலைஇக் காணத்து
வீழ்ப்பிடி கெடுத்த வெண்கோட்டு யாலை
உண்குளரு மறுத்த உயக்கம். —Aka. 392
 4. ஞாலவாய்க் களிற் பார்தன் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சியிடிப் பூசல்
நெடுவரை விடரகத்து இயம்பும். —Nar. 14
 5. G.Brandes, Main Currents in Nineteenth
Century Literature, Vol. VI, p. 10,

when an elephant raises its trunk between the tusks and thrusts it into its mouth, it resembles a big snake entering into a cleft in a hill;¹ raised and placed on the streaked forehead, it looks like a snake crawling over a rock.² When the young turtles climb over and sleep on the dome-shaped shell of the mother turtle, they resemble small copper vessels placed on the grain measure called 'ampanam';³ rush of the turtle in water is a stone splintering off and its slow movement is a drunkard's walk.⁴

The footprints of some of the animals are depicted with apt comparisons. The mark of the elephant's foot on the wet mud is compared to the centre of the drumhead and that of the tiger walking over the elephant's footprints to the hand marks of the drummer beating at the centre.⁵ The elephant's footprints are also compared to the

1. வான்மருப்பு அசைத்தல் செல்லாது யானை தன்
வாய்நிறை கொண்ட வலிதேதம்பு தடக்கை
குன்றுபுகு பாம்பின் தோன்றும். —Aka. 391
2. களிறுதன்
வரிறுதல் வைத்த வலிதேதம்பு தடக்கை
கல்லூர் பாம்பின் தோன்றும். —Ibid. 349
3. அம்பணத் தன்னா யாமை ஏறிச்
செம்பின் அன்ன பார்ப்புப்பல துஞ்சும் —Ain. 48
4. வள்ளுதிர் யாமை
நொடிவிடு கல்லின போடி அகன்றுறைப்
பருவாய் நிறைய நுங்கிற கன்னின்
உருவார் அருந்து மெழியங்கு நடையொடு
தீம்பெருந் பழனம் உழக்கி அயலது
ஆம்பல் மெல்லடை ஓடுங்கும். —Aka. 256
5. பெருங்களிற்று மிதித்த அடியகத்து இரும்புலி
ஒதுங்குவன கழிந்த செதும்பல் ஈர்வழி
செயிர் தீர் நாவின் வயிரியர் பின்மை
மண்ணூர் முழுவின் கண்ணகத்து அசைத்த
விரலூன்று வடுவின் தோன்றும். —Ibid. 155

beds in the sugar-cane field.¹ The rounded hoofs of the deer make such cavities on sand that, when filled up with bubbles of water in rainy season, they look like silver cups.² The marks made by the crabs running over the soft sand on the sea coast are like decorative lines, which the waves immediately wash away.³ When they move through the tiny *ñālal* flowers shed on the shore, their marks resemble the finger-marks of the women spreading with their hands the *tiṇai* grain drying in the sun.⁴

The artistic use of appropriate epithets in describing the animals is positive proof of the keen observation of Nature on the part of the poets. The front legs of the bear are called *peruṅkai*⁵ (long hands) as opposed to the epithet *kuṟuṅkai*⁶ (short hands) referring to the tiger's front legs which are used as hands in attacking, seizing and eating its prey; the sharp claws of the bear are sheathed by the skin when unused and the phrase 'tūṅku tōl tutiya vaḷḷukir' aptly describes this;⁷ 'its legs are covered by thick hair as noted by the

-
1. கரும்புநடு பாத்தி அன்ன
பெருங்களிற்று அடிவழி நிலைய நர் —Kuru. 262
 2. மோட்டுமணல் எக்கர்
நெளவி நோனகுளம்பு அழுந்தென வெள்ளி
உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப விருப்புறத்
தெண்ணீர்க் குமிழி இழிதரும். —Nar. 124
 3. சிறுவீ ஞாமல் வேரனைப் பள்ளி
அலவன் சிறுமனை சிதையப் புணரி
சூனில்வாய் முரசின் இரங்கும் துறை. —Kuru. 328
 4. இன்றகை மகளிர்
உணங்குதினை துழவும் கைபோல் ஞாமல்
மணங்கமழ் நறுவீ அரிக்கும் துறை. —Nar. 267
 5. பெருங்கை. Aka. 72, 171, 201
 6. குறுங்கை. —Ain. 216
 7. தூங்குதோல் துதிய வள்ளுநெர். —Aka. 8

epithet 'mayirrkāl';¹ its head is said to be bent down (kavi talai)² and its mouth red like fire (aḷal vāy);³ its body is bent and curved (kūṇal)⁴ and its walk is short-paced (kuru naṭai).⁵ While describing the tiger, the ferocious red eyes, the bright sickle shaped stripes on the body, the neck like the trunk of the palmyra and the large cleft mouth are noted by the epithets ceṇkan,⁶ kaṭuṇkan,⁷ vāḷvari,⁸ kuyavari,⁹ paṇaimaruḷ eruttu,¹⁰ kaya vāy,¹¹ paku vāy,¹² and pēlvāy.¹³ The simple epithet 'vilai' in the case of the squirrel denotes the fact that it is a harmless creature generally loved and liked by one and all.¹⁴ The chameleon is depicted to change its colour (niṇam peyar mutu pōttu);¹⁵ the dog's tail is whirled to the right (valaṇ curit tōkai);¹⁶ a kind of conch has spirals to the right (valam puri).¹⁷ The bear has the epithet 'ūmai'¹⁸ (dumb) which refers to the fact that the

- | | |
|---------------------------------------|--------------------------------|
| 1. மயிரநகரல். | —Aka. 267 |
| 2. கவிதலை. | —Nar. 325 |
| 3. அழல்வாய். | —Aka. 247 |
| 4. கூனல். | —Ibid. 112 |
| 5. குறுகடை. | —Ibid. |
| 6. செங்கண். | Kuru. 321 |
| 7. கடுங்கண். | Kall. 43 |
| 8. வால்வரி. | —Aka. 168 |
| 9. குயவரி. | —Ibid. 398 |
| 10. பனைமருள் எருத்து. | —Ibid. 238 |
| 11. கயவாய். | —Ibid. 221 |
| 12. பகுவாய். | —Nar. 144 |
| 13. பேழ்வாய். | —Aka. 277 |
| 14. விழைவேளி லாடும் கழைவளர் நனந்தலை. | —Ibid. 109 |
| 15. வேளில் ஒதி நீறம்பெயர் முதுபோத்து. | —Nar. 186 |
| 16. வலஞ்சரித் தோகை. | —Aka. 122 |
| 17. வலம்புரி. | —Pura. 225; Ain. 198; Nar. 172 |
| 18. ஊமை என்ஈன் குடாவடி. | —Malal. 501 |

beast makes no loud noise like the other animals and consequently deserves to be called dumb or comparatively silent.

Such artistic epithets are not mere words but the outcome of the intimate experience, keen imagination and serene recollection of the poets who perceived the beauties of the objects of Nature. Dorothy Wordsworth records in her "Journal" that her brother William Wordsworth had tried to seek an epithet for the cuckoo, and after forty-three years found himself able to express the sound of the cuckoo's "wandering voice",¹ A Japanese painter once confessed that he had to concentrate on the bamboo for many years and still a certain technique for the rendering of the tips of bamboo leaves eluded him.² Word-painting is no less difficult. While depicting the objects of Nature, the ancient Tamil poets frequently use such simple adjectives that their deep thought and knowledge are distilled into elaborate details. This is especially true in the case of their pictures of animals.

Among the animals, the monkey is depicted to be the most playful. A group of monkeys bathes in the mountain torrent, swings in the swing left hanging by the owners of the *tinai* field and plays among the *vēṇkai* branches dropping down flowers on the rock below.³ The leader of a group

1. Convention and Revolt in Poetry, p. 6.

2. Ananda K. Coomaraswamy, the Transformation of Nature in Art, p. 41.

3. கருவிரல் மந்திச் செம்முகப் பெருங்கினை
பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி
ஒங்குகழை ஊசல் தூங்கி வேங்கை
வெற்பணி நறுவி கற்கனை உறைப்பக்
கையொடுதினைக்கும்.

takes in its hand a stick of the *cūral* plant and beats the bubbles formed in the rain water.¹ Another takes the *narai* creeper and beats a thin cloud approaching it.² One climbs the *īryi* tree through its hanging aerial roots, and from there runs about.³ A young langur rolls the eggs of a peacock on a rock and plays with them in the pleasant rays of the morning sun.⁴

The baby elephants are said to play with the boys of the adjacent village.⁵ There is a picture of a young elephant competing with a boy and running to take a woodapple just fallen from the tree in front of a house.⁶

The crabs on the seashore do not seem to be playful but the young girls have great pleasure in chasing them out and trying to catch them.⁷ This

-
1. குரங்கின் தலைவன் குருமயிர்க் கடுவன்
குரங்கு சிறுகோல் கொண்டு வியலறை
மாரி மொக்குள் புடைக்கும். —Ain. 275
 2. மந்திக் காதலன் முறிமைய கடுவன்
தன்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு வியலறைப்
பொங்கல இளமறை புடைக்கும். —Ibid. 276
 3. கல்லிவர் இற்றி புல்லுவன ஏறிக்
குளவி மேயந்த மந்தி துணியொடு
வரைமிசை உகளும். —Ibid. 279
 4. கான மஞ்சை அறையின் முட்டை
வெயிலாடு முகவின் குருளை உருட்டும். —Kuru. 38
 5. முழந்தான் இரும்பிடிக்கயந்தலைக் குழவி
நறவுமலி பாக்கத்துக் குறமகள் ஈன்ற
குறியிறைப் புதல்வரோடு மறுவந் தோடிக்
கூரை முற்றும். —Ibid 394
 6. மனற விளவின் மனைவீழ் வெள்ளில்
கருங்கண் எயிறறி காதல் மகனெடு
கான இரும்பிடிக்கன்றுதலைக் கொள்ளும். —Pura. 181
 7. கழிதேர்த்து அசையு கருங்கால் வெண்குருகு
அடைகரைத் தாழைக் குழிஇப் பெருங்கடல்
உடைகரை ஒவியின் துஞ்சும். —Kuru. 303

play is called 'alavaṇ āṭṭal' in Sangam literature. The crabs, being very swift and careful, always elude them by plunging into the holes in the soft sand.¹

Though many of the animals are described in detail and with interest and accuracy, they seem to be lacking in the closeness of relationship with the poets; and it is, therefore, that there are not many apostrophes to them as in the case of birds. It is only the crab that is blessed in this sense and only once.² Even the monkey which is so familiar in Sangam literature has none either, perhaps because there is nothing serious in the animal which is by nature humorous; and as such it does not suggest anything to the lovers who in their separation seek vent to their feelings of sorrow.

It is natural that the poets should know, as they have done, birds of all the regions and their ways of life. The habits of birds, their manners of flight, their nests, the trees they choose for their habitation, their ways of protecting their young ones, are all well explained in their descriptions. This only shows that the birds are very much associated with the everyday life of men and play an important part in poetry.

There are many birds which are simply mentioned and nowhere described. It is only birds that affect or are affected by the lives of men that the poets have dealt with in detail. For example, among birds frequently referred to, the parrot is

1. ஓரை மகலிர் அஞ்சி ஈர்க்குண்டு
கடலின் பரிக்கும்.

2. Akk. 170

one that has some connection with the *tinai* field. There the birds feed on the corn while the heroine keeps watch over them and scares them away.¹ The owl is a bird with nocturnal habits and its hooting is felt to be a hindrance to the hero coming clandestinely alone at night to his sweetheart.² The bat is a bird of the evenings and its flight reminds the parted heroine of the approach of the desolate evening.³ The peacock is a bird of the early winter season called *kārkālam* and its dance is the harbinger.⁴ The hero's return is expected, as promised by him, before the season begins, and

1. துரத்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால்வார்பு இறைஞ்சித்
தோடலைக் கொண்டன ஏனல் என்று
துறுகல் மீமிசைக் குறுவன குழிஇ
செவ்வாய்ப் பாசினம் கவருமன்று அவ்வாயத்
தட்டையும் புடைத்தனை. —Nar. 206
இறங்குரல் பிறங்கிய ஏனல் உள்ளாள்
மழையைங் குறுமகள் மிழையைந் கீங்குரல்
நினியும் தாமநி பவவே. —Ibid. 209
இறைஞ்சிய குரல் பைந்தாள் செந்தனை
கிளையோடு உண்ணும் வளைவாய்ப் பாசினம். —Ibid. 376
இடுபுள் மருங்கிற் கவித்த ஏனல்
படுகிளி காடியும் கொடிச்சிகைக் குளிசேர. —Kuru. 291
2. Nar. 83.
திங்கள் கல்ரேர்பு கணையிருள் மடியின்
இல்லெலி வலசி வல்வாயக் கூகை
கழுதுவழங்கு யாமத்து அழிதகை குமுறும். —Aka. 122
முதுமரத்து உறையும் உரவுவாய் முதுபுள்
கதுமெனக்குமுறும் கழுதுவழங்கு அரைநாள். —Ibid. 260
3. தாஅ அஞ்சிறை நொப்பறை வாவல்
பழமரம் படரும் பையுள் மாலை. —Kuru. 172
சிறியிலைக்
குறுஞ்சினை வேம்பின் நறுமபழம் உனீஇய
வாவல் உகக்கும் மாலை. —Ain. 339
செல்லிப் முயலிப் பாஅய் சிறநர்
வாவல் உகக்கும் மாலை. —Ibid. 378
4. மஞ்சை மாயினம்
காலமாரி பெய்தென அதனெதிர்
ஆவதும் ஆவின. —Kuru. 251
நன்னுள் பூத்த நாகிள வேங்கை
நறளி ஆடிய பொறிவரி மஞ்சை. —Ibid. 85

as such the bird's dance plays on the emotions and passions of the heroine. The cuckoo is a bird of early summer, the *iḷavēnil*, a season most fitted for the enjoyment of lovers.¹ The bird's note in the season has a very painful effect on the feelings of the heroine in separation. Thus these birds directly or indirectly affect the life of men, especially of the lovers; and this is the reason why they are more often referred to and described with more interest than other birds. In addition to this, their attractive form, their charming movements and their melodious notes have lent colour and grace to poetry.

The parrot being a small bird with beauty and charm in appearance and gay and grace in flight, deserves an important place in literature. But the Sangam poets have not treated it with as much important as the peacock or the cuckoo or the *anṛil*. There are only very few stanzas in which the bird is referred to with some interest; even in them the ideas are simple and the descriptions slender.² Compared to the variety of the picture of the peacock, those of the swan are also very few in spite of its being equally celebrated for

1. புணர்ந்திர் புணர்மி னோவென இணர்மிசைச்
செங்கண் இருங்குயில் எதிர்தூல் பயிற்றும
இன்ப வேனில்.
Ibid. 243 ; Kalī. 92.

—Nar. 224

2. தளிரியற் கிள்ளை.
செவ்வாய்ப் பாசினம்.
கிள்ளை
வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒன்பழம்
புதுதூல் றுழைப்பான் றுதிமாண் வள்ளுகிற்
பொலங்கல ஒருகாக ஏய்க்கும்.

—Aka. 324

—Nar. 206

—Kuru. 67

its gait.¹ The poets have depicted only the simple and happy life of the bird, but nowhere credited it with the popular notion of its power to separate milk when mixed with water as the poets of the later periods have done. The skylark has not been portrayed by any poet, and the only mention about it by different poets is of its song while soaring in the sky longing for rain, and it is said to suffer in the absence of seasonal showers.² Its names are given in different forms all expressing the same idea: *vāṇam pāṭi*³—that which sings in praise of rain, *vāṇam vāṭti*⁴—that which praises rain, *tuḷi nacaip puḷ*⁵—the bird that longs for rain drops and *taḷi uṇaviṇ puḷ*⁶—the bird that feeds on rain drops.

Many of the birds live in flocks and the poets never fail to note this with imaginative touches of description. When the cranes perch on the sand-dune along the sea coast, they resemble an army in

-
- | | |
|---|--|
| 1. பசைகொல மெல்விரல் பெருந்தோள் புலத்தி
துறைவிட் டன்ன தூமயிர் எகினம்.
விலங்குமென் தூவிச் செங்கால் அன்னம்
குறுங்கால் அன்னம்.
ஆய்தூவி அன்னந்தன் அணிநடைபு பெடையொடு
மேதகத் திரிதரும்.
துதிக்கால் அன்னம். | —Aka. 34
—Nar. 356
—Kuru. 304

—Kali. 69
—Ain 106 |
| 2. துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்.
வானம் பாடி வறங்களைந்து ஆனது
அழிதுளி தலையிடி புறவு. | —Kali. 46
—Ain. 418 |
| 3. Ibid. | |
| 4. பொறிவரி
வானம் வாழ்த்தி பாடவும் அருளாது
உதைதுறந்து எழிலி நீங்கலின். | —Aka. 67 |
| 5. துளிநசைப் புள். | —Pura. 198 |
| 6. தளியுனவின் புள். | —Pattinap. 3, 4 |

white uniform;¹ likewise the swans assemble and smooth out their feathers on the sand-dune.² The parrots always fly to the trees and fields in groups as denoted by the phrases 'cevvāyp pācinam' and 'vaḷai vāyp pācinam' (the green flock with red beaks or curved beaks).³ The crows too fly together and caw and with their kith and kin⁴ take the offerings made to them.

Some of the descriptive phrases are picturesque and interesting. The parrots are referred to as 'cirukilī' 'centārp painkilī',⁵ 'koṭuvāyk kilḷai' and 'taḷiriyal kilḷai'⁶ (meaning 'small parrots', 'green parrots of red neck stripes', 'parrots of curved beaks' and 'parrots soft as tender leaves'). The cranes are noted as muṭamutir nārai' and 'kūral kokku'¹⁰ referring to the bent-

-
1. நீர்பெயர்ந்துமாறிய செறிசேற்று அள்ளல்
நெய்தலைக் கொழுமின் அருந்த இனக்குருகு
குப்பை வெண்மணல் ஏறி அரைசர்
ஒண்படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும். —Nar. 291
 2. குறுங்கால் அன்னம் குவவுமன்ற சேக்கும்.
குறுங்கால் அன்னம்
அடும்பமர் எக்கர் அஞ்சிறை உளரும். —Kuru. 300
—Aka. 320
 3. செவ்வாய்ப் பாசினம்.
வளைவாய்ப் பாசினம். —Nar. 208
—Ibid. 373
 4. உகுபலி அருந்திய தொகுவிற் காக்கை.
கொடுங்கண் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழிஇக் கிளைபயிர்ந்து
கருங்கண் கருளைச் செந்நெல் வெண்ணீசாறு
குருடைப் பலியொடு கவரிய குறுங்கால்
கூழுடை நன்மனை குழுவின் இருக்கும். —Ibid. 348
—Nar. 367
 5. சிறுகிளி. —Aka. 28
 6. செந்தார்ப் பைங்கிளி. —Ibid. 34
 7. கொடுவாய்க் கிள்ளை. —Perumpan. 227
 8. தளிரியல் கிள்ளை. —Aka. 324
 9. முடமுதிர் நாரை. —Nar. 283
 10. கூரற் கொக்கு. —Aka. 346

down posture of the birds. The characteristic dance-like movement of the peacock is pictured with artistic touches describing its feathery tail. The phrases 'oli neṭum pīli,'¹ 'kāmar pīli,'² 'aṇi kīlar kalāvam,'³ and 'maṇi maruḷ kalāvam,'⁴ describe the tail as beautiful, luxuriantly grown, long, charming and sapphire-tinted.

There are many kinds of cranes described.⁵ The owls are of two species, one a night bird residing in the hollow trunks of trees,⁶ the other living in the arid regions.⁷ The fowls are of three kinds and the poets have been careful to distinguish them. The jungle-fowl is always denoted by the term *vāraṇam*⁸ and thus easily distinguished from the domestic fowl (*maṇaiyurai kōḷi*).⁹ The water-fowl is referred to as that living in water and blue in colour (*nīrurai kōḷi nīlac cēval*).¹⁰

-
- | | |
|---|----------------------------|
| 1. ஒலிநெடும் பீலி துயல்வர இயலி
ஆடுமயில் அகவும். | —Kuru. 264. |
| 2. காமர் பீலி. | —Aka. 358. 378 |
| 3. அணிஇளர் கலாவம். | —Nar. 264 |
| 4. மணிமருள் கலாவம். | —Aka. 242 |
| 5. Kuru. 103, 303; Aka. 290. | |
| 6. ஒன்றுமைத் தடைஇய
கடவுள் முதுமரத்து உடனுறை பழியெ
தேயா வகைவாய்த் தெண்கண் கூருநிர்
வாய்ப்பறை அசாஅம் வலிமுந்து கூகை. | —Nar. 83 |
| 7. மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து
அலந்தலை ளெமையத்து இருந்த குடினா. | —Ibid. 394. |
| 8. வாரணம். Ibid. 21, 297, 39; Aka. 64, 192;
Pura. 52. | |
| 9. மணியுறை கோழி. | —Kuru. 199; Aka. 187, 277. |
| 10. நீருறை கோழி நீலச் சேவல். | —Ain. 51. |

According to P. H. B. Lyon, there is a mystery in the instincts which govern bird life and to the skilled listener something of this mystery escapes in the songs of birds.¹ Such songs form an important part of the descriptions in Sangam literature. The distinctive calls of the birds are referred to frequently. The owl with nocturnal habits living in the burning grounds and other waste lands is said to make the sound 'cuttukkuvi' and is imagined to call to the dead.² The hooting of the species living in arid tracts is said to be like the sounds of the drums called *mukuli*³ and *tutti*,⁴ it is also compared to the sound made by the stones rolled down a hill⁵ and to the sound of the iron cast and beaten in the smithy.⁶ More often the poets mention its hooting by the verb 'irattum' which means making double notes.⁷ The shriek of the kite is noted by the words 'neṭu viḷi'⁸ and 'teḷ viḷi'⁹ and 'viḷai'¹⁰ The male kite has a

1. The Discovery of Poetry, p. 122.

2. பொத்த அறையுள் போழ்வாய்க் கூகை
சட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும். —Pura. 240

3. நனந்தலை
உருகுடி மகுளியின் பொருள்தெரிந்து இசைக்கும்
கடுங்குரற் குடினாறு. —Aka. 19

4. அத்தக் குடினாறுத் துடிமருள் திங்குரல். —Pura. 370

5. உருத்தெழு குரல் குடினாறுச் சேவல்
புலசாய் விடரகம் புலம்ப வரைய
கல்லெறி இசையின் இரட்டும். —Aka. 89

6. மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக்கானத்து
அலந்தலை னெமையத்து இருந்த குடினாறு
பொன்செய் கொல்லனின் இனிய தெளிப்ப. —Nar. 394

7. இரட்டும். —Aka. 9; Pura. 170; Ain. 291

8. நெடுவிளி. —Aka. 298

9. தெள்விளி. —Aka. 363

10. வீளை. —Ibid 33

distinctive note praised to be melodious when it calls its mate to the nest. The wayfarers are said to compare it to the tune called 'iḷi'.¹ The female bird's voice is sorrowful and moving when it feels the separation of its mate and cries aloud.²

Among the singing birds, the place of honour is given to the cuckoo. It is the peculiar, suggestive and flute-like warble or musical note of this songbird that is repeatedly mentioned by the poets. Its pleasant song is said to accompany the music of *yāl* and rouse the people from bed in the early morning.³ 'Intim pal kural' (sweet harmonious voice of many tunes) is the phrase that adequately describes the bird's song.⁴ No other bird is so much praised by the poets for the sweetness of the voice.⁵ It makes at daytime such appealing and heart-rending notes when separated from its mate as does the *anril* bird at nights when similarly separated.⁶

-
1. வீளைப் பருந்தின் கோள்வல் சேவல்
வளைவாய்ப் பேடை வருதிறம் பயிரும்
இளிதேர் தீங்குரல் இசைக்கும. —Aka.
 2. உலறுதலைப் டருந்தின் உளிவார்ப் பேடை
அலறுதலை ஓமை அங்கவட் டேறிய்
புலம்புகொள விலிக்கும. —Ain. 321
 3. தீந்தொடை
விளிநரம்பின் நயவரு சேரியாழ்
மலிபூம் பொங்கர் மலிங்குரற் குயிலொடு
புணர்துயில் எடுப்பும் புன்தெளி காலை. —Aka. 279
 4. இன்தீம் பல்குரல். —Ibid. 355
 5. போதவிழ் அலரி கொழுதித் தாதருந்து
அந்தளிர் மாஅத்து அலங்கல் மீ மிசைச்
செங்கண் இருவகுயில் நயவரக் கூஉம்
இன்னிள வேனில். —Ibid. 229
 6. மாநனை கொழுதிய மணிநிற இருங்குயில்
படுநா வினியான் நடுநின்று அல்கலும்
உரைப்ப போல ஊழ்கொள்பு கூவ. —Ibid. 25.

The flight of the birds has a variety in itself and an attraction for the imaginative eyes of the poets. When the cranes fly in an order high in the air with the background of the evening sky shining in red glow, they are said to look like the white pearl garland on the chest of the red god Murukan.¹ This orderly row of flying cranes suggests to another poet the comparison with a garland of the white *kūṭaḷam* flowers thrown high into the air.² Though they fly high, they are neither fast nor quick in their flight. The poets notes this by the epithets 'kurum parai'³ (short flight) and 'men parai'⁴ (delicate and slow flight). While seeking for fish, the bird is depicted to walk silently with a slow pace like a thief carefully entering a house under watch and ward.⁵ The swans are remarkable for their stately flight very high in the sky and then they seem to approach the sun.⁶ They

கூடிப் புணர்த்திப் பிரியன்மின் நீடிப்
பிரிந்திற் புணர்தம்மின் என்ன போல
அருமபவிழ் புஞ்சினை தோறும் இருங்குயில
ஆனது அகவும பொழுது
Nat. 118, 224, 243.

—Kali. 92

1. நெடுவேள் மார்பின் ஆரம்போலச்
செவ்வாய் வானம் திண்டிபின் அருந்துப்
பைங்காற் கொக்கின நிரைபறை உகப்ப.

Aka. 724

2. விசும்பு விசைத்தெழுந்த கூதளங் கோதையின்
பசங்கால் வெண்குருகு வரப்பறை வளைஇ
ஆர்கலி வளவயின் போதொடு பரப்ப.

—Ibid. 273

3. குறும்பறை.

—Ibid. 346

4. மென்பறை.

—Ibid. 40

5. நீளிருந் பொயகை இரையேட்டு எழுந்த
வாளை வெண்போத்து உணர்இய நாரைதன்
அடியறி வறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்
கூடியிலம் புகூஉம் கள்வன் போலச்
சாய் ஒதுங்கும்.

—Aka. 276

6. ஒண்கதிர் ஞாயிற்று ஊறளவாத் திரிதரும்
செங்கால் அன்னம்.

—Madurak. 385-6

fly in an orderly row (nirai parai annam) and are said to present the appearance of the galloping white horses.¹ The house-sparrow, in the poet's observation, leaps more than it flies and is, therefore, distinguished by the epithet *tullunaṭai*.²

It is said that poetry and painting, if not brother and sister, are at least nearly akin.³ But painting cannot really represent action. As explained by Charleton, the painters can only represent it as a scene, a deed done, or a deed about to be done.⁴ They paint the horse's foot raised in act to leap, the man's arm bent in act to throw and so on. But the leaping and the throwing are actions, and as actions, they cannot be represented in paint or in pencil. They can only be suggested. But the word-painters have the privilege of representing the actions themselves. The old Greek saying that painting is dumb poetry and poetry is speaking painting⁵ is too true in the case of the description found in Sangam literature. The crane is depicted in the act of slowly and cunningly walking on the banks seeking and watching for its prey.⁶ The kingfisher is pictured in the act of plunging suddenly and diving into the water to

1. நிரைபறை அன்னத் தன்ன விரைபரி.

—Aka. 234

2. உள்ளஞக் குரீஇத் துள்ளுநடைச் செவல்.

Kuru. 85

3. Landscape in Poetry, p. v,

4. The Art of Literary Study, p. 112

5. Principles of Literary Criticism, p. 151

6. நீளிரும் பொய்கை இரைவேட்டு எழுந்த
வாகை வெண்போத்து உணர் இய நாரை தன்
அடியறிவு உறுதல் அஞ்சிப் பைப்பயக்
கடிஇலம் புகுஉம் கள்வன் போலச்
சாஅய் ஒதுங்கும் துறை.

—Aka. 276

catch fish in the tanks.¹ The peacock is described to walk with gait and perform its dance-like movement with its charming tail. There are such complete pictures of the lives of the house-sparrow,³ and the kite.⁴

In general it may be said that the birds have an appeal both to the eyes and the ears of the poets. They have heard with interest not only the flute-like notes of the cuckoos, but also the pleasant as well as the unpleasant cries of the parrots,⁵ the pea-

1. மீனதேர் கொட்பின் பனிக்கயம் மூழ்கிச்
சிரல் பெயர்ந்து,
குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி
நிலையருங் குட்டம் நோக்கி நெடிநுந்து
புலவுக்கயல் எடுத்த பொன்வாய மணிச்சிரல்.

—Patirrup. 42

—Cirupan. 179—181

2. ஒலிநெடும்பிலி துயல்வர இயலி
ஆடுமயில் அகவும.
ஞாங்கர் இளவெயில் உனீஇய ஒங்கு சினைப்
பீலி மஞ்ஞைபெடையோடு ஆடுந்.
நீலத் தன்ன நீறங்கிளர் எருத்தின்
காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை
இன்திங் குரல துவன்றி மென்றேர்
ஆடு தகை எழில்நலம்.

—Kuru. 264

—Nar. 288

—Aka. 358

3. மனையுறை குரீஇக் கறை அணந்தேவல்
பாணர் நரம்பின் சுநிரோடு வயமான்
குரல்செய் பீலியின் இழைத்த குடற்பைப்
பெருஞ்செய் நெல்லின் அரிசி ஆர்ந்துதன்
புண்புறப் பெடையோடு வதியும்.
ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனையுறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி மன்றத்
தெருவின்றுண் தாது குடைவன ஆடி
இல்லிறைப் பள்ளித்தம் பிள்ளையோடு வதியும்.

—Pura. 318

—Kuru. 46

—Ibid. 85; Nar. 181.

4. Aka. 31, 77, 215, 381.

5. Aka. 12, Nar. 304

cocks,¹ the kites,² the owls³ and the *kanantuls*⁴. They have been inspired not only by the plumy crests and painted feathers of birds, but also by the dance-like movements of the peacock, by the gait of the swan and the diving act of the kingfisher.⁵ The flights of the birds, swans, kites and cranes have also attracted their eyes. They have observed the cranes perching in flocks on the sand-dunes in the seashore and smoothing out their feathers. The fighting of the cocks has also been noted with some interest.⁶

1. Aka. 85.

Ibid. 194, 358; Kuru. 391; Pari. 14.

2. Aka. 19, 38.

3. உருள்துடி மருளியின் பொருள்தெரிந்து இசைக்கும்
கடுங்குரற் குடிஞாய நெடும்பெருங் குன்றம்.
உருத்தெழு குரல குடிஞாயச் சேவல்.

—Ibid. 19

—Ibid. 39

4. நெடுங்கால் கணந்துளம் புலம்புகொள் தென்விளி
சுரஞ்செல் கோடியர் கதுமென இசைக்கும்
நரம்பொடு கொள்ளும்.

—Nar. 212

5. குவியினர்த் தோன்றி ஒன்பூ அன்ன
தொகுசெந் நெற்றிக் கணங்கொள் சேவல்.
கவிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவல்.

—Kuru. 107

—Pura. 326

குடுமி நெற்றி நெடுமாத் தோகை

காமர் கலவம் பரப்பி ஏழுற.

—Aka. 194

அழலகைந் தன்ன காமர் துதைமயிர்

மணியுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்.

—Ibid. 277

Pari. 14.

6. கூர்வாய்

அழலகைந் தன்ன காமர் துதைமயிர்

மணியுறை கோழி மறனுடைச் சேவல்

போர்புரி எருத்தம் போலக் கனுவிய

போங்கழல் முருக்கின் ஒண்குரல்.

—Aka. 277

உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்திடை கணியார்

குப்பைக் கோழித் தனிப்போர்.

—Kuru. 305

The timidity of the birds, parrots,¹ cranes,² crows,³ and doves,⁴ has moved the sympathetic hearts of the poets who have imagined and depicted various incidents in this connection. The mature seeds of the *kallī* tree are said to split up with a snapping or cracking sound and frighten and drive away the couple of doves that come and perch on its branches.⁵ The timid birds are also afraid of the spider's web that looks like the hunter's net⁶.

The sympathy of the poets sometimes extends further and imagines provisions for the life of the aged birds unable to fly far off or to move quickly. An aged crane finds itself helpless and quite unable to fly out and therefore quietly perches on a branch

1. அவலெறி உலக்கைப் பாடுவிறந்து அயல
கொடுவாய்க கிள்ளை படுபகை வெருஉம். —Perumpan 226-7
2. சகடம்
மணலமடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக
கருங்கால் வெண்குருகு வெருஉம். —Nar. 4
நெடுஞ்சினைப் புன்னைக் கடுஞ்சூல் வெண்குருகு
உலவுத்திரை ஓதம் வெருஉம். —Ibid. 81
Ibid. 330; Aka. 40, 141.
3. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
வரிவெண் தாலி வலைசெத்து வெருஉம். —Ain. 168
4. கருங்கைக் கொலவன் இரும்புவிசைத்து எறிந்த
கூடத் திண்ணிசை வெரீஇ மாடத்து
இறையுறை புறவின் செங்காற் சேவல்
இன்துயில் இரியும். ...Perumpan. 437-40
ஆலத்து
ஒருதனி நெடுவீழ் உதைத்த கோடை
துணைப்புறு இரீக்கும். —Aka. 287
5. கலைமுடக் கள்ளி காய்விடு கடுநொடி
துதைமென் தூவித் துணைப்புறவு இரிக்கும். —Kuru, 174
Nar. 814.
6. கொலைவல் வேட்டுவன் வலைபரிந்து போகிய
கானப் புறவின் சேவல் வாய்தாற்
சிலம்பி அஞ்சினை வெருஉம். —Nar. 189

that bends down and stretches towards the waves on the shore and expects some fish through the waves rising there.¹ An aged kingfisher having lost its strength slowly comes to a tank and perches on a lotus leaf in the water and silently keeps watch for the small fish that come near the leaves.²

The sufferings of the birds caught in nets have also drawn the attention of the poets and have been described with pathos. A female crane is said to grieve for its mate caught in the net of some young boys. It stays with its young ones on the palmyra stem and cries aloud piteously without food.³ There is a pathetic picture of a peacock caught in a net with its charming long tail bent and folded and its attractive feathers broken and scattered.⁴

Such evidences as to the sympathy that existed between the ancient poets and the birds are numerous and show that the poets might have extended this sympathy in their real life as in their imaginative poetic creations. But unfortunately

1. பழவிறல்
பறைவலம் தப்பிய பைதல் நாரை
திரைதோய் வாங்குகினை இருக்கும். —Kuru, 125
2. தாமரைப் பழனத்துப்
பொரியகைந் தன்ன பொங்குபல சிறுமீன்
வெறிகொள் பாசடை உனீஇயர் பைப்பயப்
பறைதழு முதுசிரல் அசைபுவந் திருக்கும். —Aka, 108
3. குழும் க்கொக்கின் பைங்கால் பேடை...
கொழும் வல்சிப் புன்தலைச் சிறுஅர்
நுண்ணூண் அவ்வலைச் சேவல் பட்டென
அக்குறு பொழுதின் மெல்கிரை மிசையாது
பைதல் பிள்ளை தழீஇ ஓய்யென
அங்கண் பெண்ணை அன்புற நரலும். —Ibid, 290
4. ஓரி முருங்கப் பிவி சாய
நன்மயில் வலைப்பட்ட டாங்கு. —Kuru, 244

there are no biographical records of them as there is in the case of Tennyson who, on account of such sympathy, refrained from shooting the blackbirds and from netting his orchards.¹

The habits of some birds are described with remarkable accuracy and minuteness. The skill of the weaver-birds in building their "textile" nests is much appreciated.² The kites are portrayed as keeping their fledglings in the nests built on the topmost branches of tall trees like the *yā*, so that they may be beyond the reach of mischievous wayfarers and hunters.³ The affection of birds towards their young ones is depicted in various stanzas especially in the case of the cranes,⁴ the swans,⁵ the quails⁶ and the kites.⁷

-
1. Tennyson as a Student and Poet of Nature, p. 198.
 2. முதக்குறை குரீஇ முயன்றுசெய் குடம்பை
முங்கில் அங்கழைத் தூங்க.
முடங்கல இறைய தூங்கணங் குரீஇ
நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த, கூடு.
—Nar. 366
—Kuru, 374
 3. இலையில ஓங்கிய நீலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினம்.
Ibid. 83, 193.
—Aka. 31
 4. உடங்கிரை தேரும் தடந்தாள் நாரை
ஐய சிறுகண் செங்கடைச் சிறுமீன்
மேக்குயர் சிணையின் மீமிசைக் குடம்பைத்
தாய்ப்பயிர் பிள்ளை வாய்ப்படச் சொரியும்.
தனிப்பார்ப்பு உள்ளிய தன்பதை நாரை.
—Nar. 91
—Aka. 240
 5. நீலந்தாழ் மருங்கின் தென்கடல் மேய்ந்த
விலங்குமென் தூவிச் செங்கால அன்னம்...
வளராப் பார்ப்பிற்கு அலகிரை ஓய்யும்
அசைவில் நோன்பறை.
—Nar. 356
 6. வண்ணக் கடம்பின் நறுமலர் அன்ன
வளரீளம் பிள்ளை தழிஇக் குறுங்காற்
கறையனற் குறும்பூழ் கட்சிச் சேக்கும.
Perumpen, 203-5
 7. இலையில ஓங்கிய நீலையுயர் யாஅத்து
மேற்கவட் டிருந்த பார்ப்பினங் கட்டு...
புண்உமிழ் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்
கண்உமிழ் கழுகு.
Ibid, 193, 215.
—Aka. 21

Some incidents in the lives of the birds like the sparrows, the swans and the kites are imagined and narrated. The way in which a female sparrow treats its mate coming late after spending some time with another female bird is an interesting example.¹ The bird first refuses its mate admission to the nest but finally recalls it with some pity. The swans² and the kites³ are said to mistake things easily and commit errors in life. The pregnant cranes and swans and other birds are treated with sympathy.⁴ The male birds taking care of them, building nests for them to lay eggs and feeding them when they are unable to go out and seek food are examples of pictures painted with human love.⁵

1. Nar. 181

2. துதிக்கால் அன்னம் துணைசெத்து மிதிக்கும்
தண்கடல் வளை.

—Ain. 108

3. வெருவரு குறுதியொடு மயங்கி உருவுகரந்து
ஒறுவாய்ப் பட்ட தெரியல் ஊனசெத்துப்
பருந்துகொண்டு உகப்ப.
கடுமபகட்டு ஒருத்தல் நடுங்கக் குத்திப்
பொழ்புண் படுத்த பொரியரை ஓமைப்
பெரும்பொளிச சேயரை நோக்கி ஊன்செத்துக்
கருங்கால் யாத்துப் பருந்துவந்து இருக்கும்.

—Pura. 271

—Aka. 397

4. பைங்கொடிப் பாகல் செங்கனி நசைஇக்
கான மஞ்ஞைக் கமஞ்சுல மாப்பெடை
அயிரியாற்று அடைகரை வயிரின் நரலும்.
பெண்ணைக்
கொழுமடல் இழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்
கருங்கால் அன்றில் காமர் கடுஞ்சுல்
வயவுப்பெடை அகவும்.

—Aka. 177

—Kuru. 301

5. உள்ளூர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்
குல்முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழைஇயர்
தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்
நாறு வெண்பூக் கொழுதும்.
இரைவேட்டுக்
கடுஞ்சுல் வயவொடு கானல்எய் தாறு
கழனி ஒழிந்த கொடுவாய்ப் பேடைக்கு
முடமுதிர் நாரை கடல்நீன் ஓய்யும்.

—Kuru. 85

—Nar. 263

The poets have with no less enthusiasm mentioned the skylark which is a bird occasionally heard and very rarely seen.¹ The cuckoo is a bird more often heard than seen and yet the poets have descriptive touches of its red eyes resembling the *ukāy* seeds² and also of its shining black feathers with the gold-like pollen of flowers shed over them.³ In the case of the skylark, there is not a single description of its feathers or any part of its body, but the ears of the poets are open to discover the hidden songster which is no easy matter.⁴

There is an attempt on the part of the poets to the verbal reproducing of the notes of the owl⁵ and the domestic cock,⁶ and there is also the

1. *Aln.* 418; *Aka.* 67; *Kali* 16; *Pura.* 196; *Pattinap.* 3, 4.

2. செங்கண் இருங்குயில். — *Aka.* 229

குயிற்கண் அன்ன குருஉக்காய முற்றி
மணிக்காசு அன்ன மாநிற இருங்கலி
உகாஅ மென்சினை உதிர்வன கழியும். — *Ibid.* 293

சேவலொடு கெழீஇய செங்கண் இருங்குயில.
இணர்மிசைச் — *Nar.* 118

செங்கண் இருங்குயில் எதிர்குரல் பயிறறும் — *Ibid.* 224

3. மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்
உரைநிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை
நறுந்தாது கொழுதும். — *Kuru.* 192
விரிகாஞ்சித தாதாடி இருங்குயில விளிப்ப. — *Kali.* 34

4. பொறிவரி
வானம வாழ்த்தி பாட — *Aka.* 67
துளிநசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள். — *Kali.* 46

5. பொத்த அறையுள் போழ்வாய்க் கூகை
கட்டுக் குவியெனச் செத்தோர்ப் பயிரும். — *Pura.* 240

6. குக்க என்றது கோழி. — *Kuru.* 157

sentimental interpretation of the notes of the cuckoo,¹ the peacock² and other birds.³

The reference to migration of birds are very few.⁴ Peruntalaic - Cāttanār compares his own disappointed return from the patron he approached, to the flock of birds that with dejected feelings leave the trees in which the ripe fruits are over and migrate to another region.⁵ Kallātanār compares the soul departing from the body to a bird that leaves its nest in a tree and migrates to another in a distant place.⁶

Nature is also depicted to provide the birds with certain comforts and luxuries in life and these pictures are creations of the sympathetic imaginations of the poets. For example, the sound of

1. மாநனை கொழுநிய மணிநிதி இருங்குயில்
படுகா விளிபான் நடுநீர் று அலகலும
உரைப்ப போல ஊழ்கொள் புகுவ. —Aka. 25
கூடிப் புணர்ந்தோ பிசியன்மீன் நீ உய
பிரிந்தீர் புணர்தந்தீன் எனபன பொல
அருமபவிழ் பூஞ்சினை தோறும இருங்குயில்
ஆனா அகவும. —Kali. 92
Nar. 224; 243
2. தோகை ஆர்துரல மணந்து தணந்தோரை
நீடவரின வாரும என்பவர் சொற்போன றனவே. —Pari 14
பிரிந்தோரை கைபறப்
பையுண் மாலைப் பூஞ்சினை இருந்த
போழ்கண் மஞ்ஞை தாரீர் கனந்தலை
புலவரக் கூடம். —Kuru. 391
3. Nar. 338; Kuru. 350.
4. Pura. 209; Aka. 113, Ain. 325.
5. Pura. 209
6. அலங்கல் அஞ்சினைக் குடமபை புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்வின புள்ளமுந் தாங்கு
மெய்இவண் ஒழியப் போகி அவர்
செய்வினை மருங்வின செலீஇயரென் உயிரே. —Aka. 113

the waves is said to serve as a lullaby to the cranes on the seashore,¹ and while in the fields, the *śīṅkai* shoots² or the tender leaves of the mango trees³ are said to rub softly over their backs and make them sleep. The sound of the waves in the creek of the sea serves the crows as a lullaby in their sleep.⁴ The peacock dances in the presence of its mate basking in the morning sun's pleasant rays. The *vēṅkai* blossoms shed their pollen on the charming feathers of the dancing peacock;⁵ the bees sing tunes⁶ and the owls hoot and keep time to its dance⁷ and thus encourage it. The monkey is depicted to act as its drummer but the drum that it has in its grasp is only a jack fruit and produces no sound.⁸ A peacock drinks the self-fermented toddy in a rocky pool formed of the

-
1. கழிநீதர்ந்து அசைஇய கருங்கால் வெண்குருகு
அடைகரைத் தாழைக் குழிஇப் பெருங்கடல்
உடைதிரை ஒலியின் துஞ்சம். —Kuru, 303
 2. பணிப்புதல் ஈங்கை அங்குழை வருடச்
சிறைகுவிந் திருந்த பைதல்வெண் குருகு. —Nar. 312
 3. ஈன்ம மரத்தின் இளந்தளிர் வருட
வார்குருகு உறங்கும். —Aka. 306
 4. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
இந்நங்கழித் துவலை ஒலியின் துஞ்சம். —Ain. 163
 5. ஸ்ரங்கர் இளவெவில் உணீஇய ஓங்குசின்
பீலி மஞ்ஞை பெடையோடு ஆடும். —Nar. 288
 6. அரும்புமுதிர் வேங்கை அலங்கல் மென்சின்
சுரும்புவாய் திறந்த பொன்புரை நுன்தாது
மணிமருள் கலவத்து உறைப்ப அணிமிகு
அவிப்பொறி மஞ்ஞை ஆடும். —Aka. 242
 7. யாழ்வண்டின் கொள்கைக்கேற்பக்
கலவம்விரித்த மடமஞ்ஞை.
மயில்கள் ஆலப் பெருந்தேன் இமிர. —Porun. 211-2
—Ain. 292
 8. மயில்கள் ஆலக் குடிஞை இரட்டும் —Ibid. 291
 9. Aka. 352

water mixed with honey and with the pulps of the jack fruit and staggers like a lady dancing on a rope.¹

The apostrophes to the parrot,² the owl,³ the cock,⁴ the swan,⁵ the crane⁶ and the crow⁷ show more than anything the soft-heartedness of the poets towards the birds. Nacceḷaiyār has come to be known as Kākkai-pāṭṇiyār Nacceḷaiyār, the poetess of the crow, through her poem in Kuṟun-tokai appreciating the caw of the bird.⁸

In general, it may be said that some of the Sangam poets must have been great lovers of birds or ornithologists, for the intimate knowledge of their ways and habits displayed could only have been the outcome of long-continued and keen observation.

The bees and the beetles have an important place in Sangam literature. They are almost always associated with the flowers from which they collect the nectar.⁹ Their tiny bright wings have attracted the eyes of the poets.¹⁰ They are not content with small descriptive touches of these

1. Kurinḷip. 187-94.

5. Pura. 67.

2. Nar. 376.

6. Nar. 54, 70.

3. Ibid. 83.

7. Ain. 391.

4. Kuru. 107.

8. Kuru. 210.

9. Aka. 132, Kuru. 175, 239; Nar. 25; Kali. 66, 74.

10. நறுந்தாது ஊதும் குறுஞ்சிறைத் தும்பி.

—Kuru. 239

மணிச்சிறைத் தும்பி.

—Ibid. 393

அஞ்சிறை வண்டின் அரிக்கணம்.

—Tiru. 77

insects, but give biographical notes of their lives.¹ Their nomadic life is narrated with interest.² The humming of the bees is not an ordinary sound but the favourite tune of Nature that the poets enjoy. The buzz of the insects over the temples of the ruttish wild elephant is said to be mistaken for the sweet tune of *yāl* and listened to with interest by the *acunam*, a creature believed to be susceptible to harmony and fascinated by notes of music.³ Their humming is depicted to be as melodious as the sweet *yāl* resonating the *vilari* or other tunes.⁴

1. நுனிதலைத் தலைஇய சாரல் நனிகனைக்
கூம்புமுறை அவித்த குறுஞ்சிறைப் பறவை
வேங்கை விரியினர் ஊழிக் காந்தள்
தேனுடைக் குவிசுலைத் துஞ்சியானை
இருங்கவுள் கடாஅம் கனவும்.

—Aka. 132

முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கன்கமழ் தெய்தல ஊழி ஏறப்படக்
கன்போல மலர்ந்த காமரு சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டின அரிக்கணம் ஒலிக்கும
குன்று.

—Tiru. 73-7

நிருமுகம் அவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை
ஆசில் அக்கை அரக்குத் தோய்ந் தன்ன
சேயிகழ் பொதித்த செம்பொற கொட்டை
ஏம இன்னுனை தமிழ் இறகு ளாந்து
காமரு தும்பி காமரஞ் செபபும
தண்பனை தமிழிய தளர இறுககை.

—Cirupān. 73-8

2. Kali. 66, 74.

3. யானைக்

கவுள்மலிபு இழிதரும் காமர் கடாஅம்
இருஞ்சிறைத் தொழுதி ஆர்ப்ப யாழ்செந்து
இருங்கல் விடரனை அசுணம் ஒர்க்குல.

—Aka. 88

4. அரவ வண்டினம் ஊதுதொறும் குரவத்து
ஒங்குசனை நறுவி கோங்கவர் உறைப்பத்
துவைத்தெழு துமிழ் தவிரிசை விளரி
புதைத்துவிடு நரப்பின் இம்மென இமிரும்.

—Aka. 317

வல்லோன் தைவரும் வள்ளுயிர்ப் பாலை
நரம்பார்த் தன்ன வண்டினம் முரலும்.

—Ibid. 35

In a few instances, the bees are described along with their honeycombs¹ which also attract the imagination of the poets by their bright colour and beautiful form.²

The beetles are also described often. There is a humorous picture of a beetle approaching a ripe black *nāval* fruit mistaking it for its kind.³ A crab runs to the spot thinking that there are two black fruits and snatches the unfortunate beetle first. The poor insect makes its pitiable cry like the sweet tune of *yāl* and attracts the attention of a crane in its immobile watch for fish and gets itself disentangled when the bird approaches to snatch away the crab.

There are three apostrophes to the insect,⁴ two of which are by a poet Kīraṇār who thereby came to be distinguished as Tumpi-cēr-Kīraṇār (Kīraṇār of the bees).⁵

1. மென்செந் நெல்லின
அம்பண அளவை உறைகுவித் தாங்குக்
கடுந்தே றுறுகினை மொகிந்தனா துஞ்சம.
தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசை
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன். —Patirrup. 71
—Nar. 1
2. சூர்புகல் அடுக்கத்துப் பிரசம.
தீந்தயிர்
நீலநீற ஓரி பாய்ந்தென நெடுவரை
நேமியிற் செல்லும் நெய்க்கண் இருஅல்.
வேங்கைப் —Ibid. 524-5
பெருஞ்சினைத் தொடுத்த கொழுங்கண் இருஅல்.
அகலிலைக் காந்தள் அலங்குஞ்சைப் பாயந்து
பறவை இழைத்த பல்கண் இருஅல். —Nar. 168
—Ibid. 185
3. புன்கால் நாவற் பொதிப்புற இருங்கனி
வினைசெத்து மொய்த்த துமபி பழஞ்சொத்துப்
பல்கால் அலவன் கொண்டுகோள் கூர்ந்து
கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
இரைதேர் நாரை எய்தி விடுக்கும். —Nar 35
4. Kuru. 2, 392; Nar. 277.
5. Kuru. 392; Nar. 277.

Part III

NATURE IN SIMILITUDES

The similes in Sangam literature have the exceptional vividness that comes from first-hand observation and show an accurate perception of subtle analogies. There are no conventional and stock phrases of similes as when, in the literature of later times, a woman's face is frequently compared to the lotus flower, her eye to the *kuvalai*, her shoulder to the bamboo and so on.

There are such simple comparisons in Sangam literature; but they are very rare and in each of them, there is an imaginative freshness and appropriateness. For example, the hero on his return home looks at the full moon appearing above a hill and immediately calls up to mind the face of his sweetheart at home and derives a consolation in the thought that he too has such a moon in the face of his lady.¹ In a poem by Iṭankīraṇār, the heroine is depicted as feeling desolate when she hears that her lover is leaving her on a journey to a foreign country and her face is then said to have lost its fresh beauty and become as pale as the moon without lustre at dawn.²

1. குன்றார் மதியம் நோக்கி நின்றினைந்து
உள்ளினேன் அல்லனோ யானே முள்ளிற்றுத்
திலகம் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதல்
எமதும் உண்டோர் மதிநாள் திங்கள்.....எனவே.

—Nar. 62

2. செய்பொருள் மருங்கின் செலவுதனக்கு உரைத்தென
வைகுநிலை மதியம் போலப் பையெனப்
புலம்புகொள் அவலமொடு புதுக்கலின் இழந்த
நலங்கெழு திருமுகம்.

—Aka. 299

The heroine's forehead seen beneath her dark tresses appears as the crescent of the eighth day just rising in the dark sea.¹ The tresses themselves resemble the black layer of sand called 'aral' along the rivers,² or the dark clouds descending to rain³ or the tail of the peacock.⁴ The braided hair is like the trunk of the she-elephant⁵ or the plantain flower itself.⁶ The women on beach with their dishevelled hair drying after bathing are said to look like a flock of cranes smoothing out their feathers.⁷

The heroine's eyes are likened to the *neytal* blooms blossomed at dawn,⁸ or a pair of *kuvalai* flowers;⁹ the eyes with tears glisten like the *kuvalai*

-
1. மாக்கடல நடுவண் எண்ணெய் பகருத்துப்
பகவெண் நிறங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் வினாநுகும் சிறுநுதல். —Kuv. 129
 2. பெண்ணையம் பேரியாற்று நுண்ணில் கடுக்கும்
நெறியிருங் கதுப்பு. —Aka. 35
 3. புயலெனப்
புறந்தாழ் இருளிய பிறங்குரூல் ஐம்பால். —Ibid. 126
ஐதுவீழ் இருபெயல் அழகுகொண்டு அருளி
நெய்களிருது இருளிய உதுப்பு. —Cirupan. 13-14
 4. களிமயிற் கலாவத் தன்ன தோள். —Aka. 152
 5. இருமபிழித் தடக்கை மான நெய்யருந்து
ஒருங்கு பிணித்து இயன்ற வெறிகொள் ஐம்பால். —Ibid. 177
 6. வாழைப்
பூவெனப் பொலிந்த ஒதி. —Cirupan. 21-22
 7. நாரை நல்லினம் கடுப்ப மகளிர்
நீர்வார் கூந்தல உளரும. —Ain. 166
 8. வைகறை மலரும் நெய்தல் போலத்
தகைபெரி துடைய காதுவி கண்ணே.
நெய்தல உண்கண். —Ibid. 188
—Aka. 10
 9. பெருஞ்களை
மலர்பினைத்து அன்ன மாயிதழ் மழைக்கண்.
பசந்த உண்கண்
குன்றக நெடுஞ்களைக் குவளை போலத்
தொல்கவின் பெற்றன. —Ain 500

flowers with rain drops after a shower in winter.¹ The red streaks in the eyes give the appearance of the petals of the *naravu* blooms.² The eyes themselves were frequently compared in later days to the tender green mangoes, but in Sangam literature the original appropriateness was made clear. The iron knife that cuts the tender green mango into equal halves also splits the white seed within and turns it blue. This colour in the centre of the oval-shaped halves makes them resemble the eyes with the pupils in the centre.³ The red eye-corner has a special artistic attraction in it and three of the Sangam poets have explained it with one and the same comparison.⁴ The object compared to it is the red outside of the fragrant *pittakam* bud of the winter season.

The teeth are white as the *mullai* buds, but the poet imagines only the buds arranged in two rows like teeth.⁵ The shoulder has the shape

1. பையெனப்
பெயலுறு மலரின் கண்பனி வார. —Aka. 307
தண்கயம் பயந்த வண்காற் குவளை
மாரி மாமலர் பெயற்கேற் றன்ன
நீரோடு நிறைந்த பேரமர் மழைக்கண். —Ibid, 395
2. நறவின், சேயிதழ் அணைய வாங்கி குவளை
மாயிதழ் புரையும் மலர்கொள் ஈரிமை. Ibid, 19
2. எஃகுற்று, இருவே ருடிய தெரிதகு வனப்பின
மாவின் நறுவடி போலக் காண்டொறும்
மேவல் தண்டா மழிநோக்கு உண்கண். —Ibid, 29
4. மலிபெயற் கவித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயலரு நிறுஇய பெயலேர் மணமுடைச்
செவ்வெரிந் உறழும் கொழுங்கடை மழைக்கண். —Ibid. 42
Kuru. 222
Aka. 295
5. மணியிள நோச்சி மௌவல் வான்முடைத்
துணைநிரைத் தன்ன மாலிழ் வென்பல். —Ibid. 21

of the bamboo¹; three poets of this age have compared it to that part of the bamboo between two nodes.² Kapilar specially mentions the bent portion of a bamboo between two nodes so as to make the comparison most fitting to the form of the shoulder.³ P. H. B. Lyon is just in his remark that only a poet can make an exact comparison for the first time, because he has the gift to see the likeness in two things which on the surface are quite different.⁴

The gait of the heroine is likened to that of the female swan,⁵ and her entrancing movement to the peacock's dance.⁶

Numerous comparisons are given to the tan-like colour called 'māmai' of the young lady. Parāṇar⁷ and Ōraṃpōkiyār⁸ liken it to the colour of

-
1. வேம்புரை பனைத்தோள்.
தோளும்
அகன்மலை இறும்பின் ஆய்ந்துகொண்டு அறுத்த
பனையெழில் அழிய வாரும்.
—Aka. 47
Ibid. 171
 2. கரம்பின்
கண்ணிடை புரையும் நெடுமென் பனைத்தோள்.
—Aka. 271
தோளே.....வேயமைக் கண்ணிடை புரைஇ.
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்பயாய்
ஓம்பினள் எடுத்த தடமென் தோளே.
—Ibid. 18
Ibid. 152
 3. Ibid.
 4. The Discovery of Poetry, p. 167.
 5. அணிநடை, அன்னமாண் பெடையின் மென்மெல இயலி.—Aka. 279
 6. நீலத் தன்ன நிறங் கிளர் எருத்தின்
காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை
இனிதீங் குரல துவன்றி மென்சீர்
ஆடுதகை எழில்நலம் கடுப்பக் கூடி.
—Ibid. 358
 7. நீர்வளர் ஆம்பல் தூம்புடைத் திரள்கால்
நாருளித் தன்ன மதனின் மாமை.
—Nar. 6
 8. பொய்கை ஆம்பல் நாருரி மென்கரல்
நிறத்தினும் நிறற்றதல் மன்னே...
மாமைக் கவினே.
—Ain. 35

the *āmpal* stem when stripped of its skin-like covering. It is of the same hue as the tender leaves of the *acōku*,¹ the fresh blooms of the *kurīñci*² or the tender leaves of the *īñkai*.³ Even such tender leaves are those looking fresh after showers.⁴ The paleness in the complexion while pining in separation is said to resemble the colour of the *pīrkku* flowers⁵ or the *konrai* blooms.⁶ The yellow spots of beauty on the skin are like the pollen of the lotus flower,⁷ or the *vēñkai* blossom itself.⁸

When adorned with shining gold jewellery the young heroine is as grand as the blossomed *vēñkai* with golden blooms,⁹ and when in a desolate state

1. செயலை அந்தளிர் அன்னவென்
மதனின் மாமை. —Nar. 244
2. நீர்மலைக் கவித்த பெருங்கோல் குறிஞ்சி
நான்மலர் புரையும் மேனி. Ibid. 301
3. கொழுமுள் ஈங்கை நெடுமா அந்தளிர்
நீர்மலி கதம்பெயல் தலைஇய
ஆய்நிறம் புரையுமிவள் மாமைக் கவினே. Ibid. 205
4. மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரிந் உறமும் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளிதலைத் தலைஇய தளிர்அன் னோனே. —Kuru. 222
5. திதலை மாமை தளிர்வனப்பு அழுங்கப்
புதலிவர் பீரின் எதிர்மலர் கடுப்பப்
பசலை பாய்ந்த தூதல். —Aka 135
6. கொன்றை
ஊழுறு மலரின் பாழ்பட முற்றிய
பசலை மேனி. —Ibid. 398
கொன்றைப் பூவின் பசந்த உண்கண். —Aja. 500
7. குண்டுரீத் தாமரைக் கொங்கின் அன்ன
நுண்பல் தித்தி மாஅ யோயே. Kuru. 300
8. நளிச்சினை வேங்கை நான்மலர் நச்சிக்
களிச்சரும்பு அரற்றும் கணங்கு. Cirupā. 23-24
9. மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கெழை அணிந்து
மேம்பலியல் மகளிர் எழில்நலம சிறப்ப. —Pattirrup. 40

without adornment, she is the vine that had shed all its flowers.¹

The grey hair of the old woman bent with age resembles the white feathers of the crane.² The child's lips look coral-like³ and its pure palms like the bright inner petals of the lotus flower.⁴ The red tongues of the learned are compared to the blooms of the *ilavu*.⁵

The beauty of the heroine is frequently equated to the grandeur of cities,⁶ seaports,⁷ or rivers⁸ which the poets are acquainted with and desire to speak highly of. Here is an opportunity for many of the Sangam poets to praise the cities, etc., to ingratiate themselves with rulers possessing them, or to please themselves by thus appreciating their own native places. For example, Ammūvaṇār, the poet well-known for singing of the coastal region, depicts the lady-companion as requesting the hero to elope with his sweetheart who is as beautiful as the Cera king's seaport *Toṇṭi*.⁹ The same poet in another stanza com-

1. செவ்வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கை
பூவி கொடியின் புல்லெனப் போகி
அடர்செய் ஆய்அகல் கடர்துணை யாக
இயங்காது வதிந்த....காதலி.

—Aka. 19

2. மீனான் கொக்கின் தூவி அன்ன
வானரைக் கூந்தல் முதியோள்.

—Pura. 277

3. மணிமருள் அவ்வாய்.

—Aka. 16

4. தாதின் அல்லி அவிரீதழ் புரையும்
மாசில் அங்கை மணிமருள் அவ்வாய்.

—Ibid.

5. இலமலர் அன்ன அஞ்செந் நா.

—Ibid. 142

6. Ibid. 69, 78.

7. Ain. 175, 177, 178, 180.

8. Nar. 131.

9. Aka. 10.

pare the status of the hero to that of this great seaport in South India.¹

These are all examples of comparisons sought from Nature to explain human beauty, but there are also similes of the reverse order in which the objects of Nature are compared to the various parts of the human body. The blooms in the mountain pools are said to blossom like eyes,² and the *mullai* to yield buds like teeth.³ The hero is depicted to console his sweetheart before departure by promising to return when the *mullai* yields buds like her teeth.⁴ The rainy clouds are said to descend like her tresses.⁵ The peacock spreads its tails so as to resemble them,⁶ and moves like her.⁷ The pastoral region with its *mullai* blooms smells like her forehead.⁸ The *neytal* blooms submerge in the tide of the backwater like the eyes of women

1. செங்கோற், குட்டுவன் தொண்டி அன்ன எற்கண்டு. —Ain. 178
2. கன்போல் மலர்ந்த காமரு சனைமலர். —Tiru. 75
3. மாதரார் முறுவல்போல் மணமெளவல் முகையூழ்ப்ப. —Kali. 27
4. மலரின் மெளவல் நலம்வரக் காட்டிக்
கயலேர் உண்கண் கனங்குழை இவைநின்
எயிறேர் பொழுதின் எய்தரு வேம்என. —Nar. 316
5. ஆலி அழிதுளி தலைஇக்
கால்விழ்த் தன்றுநின் கதுப்புறம் புயலே. —Aka. 323
6. கதுப்பென, மணிவயிற் கலாபம் பரப்பி.
மகளிர்
அஹுண விரித்த அம்மென் கூந்தலின்
மணிமயிற் கலாபம் மஞ்சிடைப் பரப்பித்
துணிமழை தவழும். —Cirupan 14-15
7. நின்றதல் நாளும் நறுந்தன் புறவின்
நின்றே போல மஞ்சை ஆல. —Ibid. 262
8. Ibid. 492. —Ain 413
- நன்னுதல் நாளும் முல்லை மலர. —Ibid.

merging into the water while bathing in a tank.¹ The petals of the *murukku* look like the painted finger nails of ladies,² while the *konrai* trees blossom like ladies wearing many gold jewels.³

The next class of similes consists in explaining the things of the world by comparing them to the objects of nature. The cloth of the finest texture of those days was as bright and tender as the sloughed-off skin of the snake⁴, or the skin-like delicate covering of the bamboo.⁵ The wheel of a cart with its spokes and axle-box was like the halo round the moon.⁶ The chariot rolled as fast as the flow of water⁷ and as swift as the mountain stream. The wheel was bright like the crescent moon and cut off the green crops on the way while running fast like the meteor.⁸ The white chariot

-
1. பாசடை நீவந்த கண்ணக்கால் நெய்தல்
இளமீன் இருங்கழி ஓதம் மல்குதொறும்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மாணும். —Kuru. 9
 2. குவிமுகை முருக்கின் கூர்நுனை வையெயிற்று
நகைமுக மகளிர் ஊட்டுகிர் கடுக்கும். —Aka. 317
 3. இழையணி மகளிரின் விழைதகப் பூத்த
நீடுகரி இணை சுடர்விக் கொன்றை. —Nar. 302
 4. அரவுரி அன்ன அறுவை. —Porun. 83
 5. பாம்புரி அன்ன வடிவின் காம்பின்
கழைபடு சொலியின் இழையணி வாரா
ஒன்பூங் கவிங்கம் —Pura. 383
 6. காம்புசொலித் தன்ன அறுவை. —Cirupan. 236
 7. பருவ வானத்துப் பாற்கதிர் பரப்பி
உருவ வானமதி ஊர்கொண் டாங்குக்
கருளி பொருத வடுவாழ் நோன்குமட்டு
ஆரம் குழந்த அயில்வாய் நேமி. —Cirupan. 250-53
 8. நீரியக் கன்ன நீரைசெவல் நெடுந்தேர். —Malai. 571
 9. குன்றிழி அருவியின் வென்தேர் முடுக. —Kuru. 189
 10. இளம்பிறை அன்ன விளங்குடர் நேமி
விகம்புவிழ் கொளியின் பைம்பயிர் துமிப்ப. —Ibid.

ran like the swan flying in the sky¹ and the noise of the running chariot reminded the poets of the stream rushing through rocks.²

The plough is said to be like the trunk of a she-elephant.³ The royal drum sounds like the sea.⁴ The elephants in an army resemble a group of hills⁵ and the army itself roars like the sea.⁶ The raised spears shine like lightning.⁷ The broad street of a city is like a river and the high building in it resemble the hills and the clouds, while the noise therein is heard like that of the sea or of rainy clouds. The flags waving over the high buildings present the appearance of the streams on the hills.⁸ The whitewash gives a bright appearance to the buildings like that of the crescent moon while the inside is spacious and cool like a tank.¹⁰

1. கற்பால் அருவியின் ஒலிக்கும் நற்றேர். —Aka. 184
2. விசம்பாடு அன்னம் பறைநீவர் தாங்குப்
பொலம்படைப் பொலிந்த வெண்டேர், —Ibid. 205
3. பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில். —Perumpan. 199
4. கால்கடிப் பாகக் கடல்ஒலித் தாங்கு...
கடுஞ்சிலை கடவும் தழங்குருல் முரசம்.
கடுங்குரல் முரசம் —Patirrup. 68
காலுறு கடலின் கடிய உரற. —Ibid. 69
5. மலைபுறம் யாணை. —Ibid.
யாணையும் மலையின் தோன்றும். —Pura. 42
6. கடல்போல் தாணை. —Patirrup. 69
தாணையும் கடலென முழங்கும். —Pura. 42
7. இவனும் மின்னின் விளங்கும். —Ibid.
8. யாறுகிடர் தன்ன அகனெடுந் தெரு.
யாறெனக் கிடந்த தெருவின் ஸுறென
இகழார் வெருஉம் கலலை ஹறுவின்
கடனெனக் காரென ஒலிக்கும் கம்மைடியொடு
மலையென மழையென மாடம் ஒங்கி. —Mataurik 359
9. வரைமிசை இழிதரும் அருவியின் மாடத்து
வனிமுனை அவீர்வரும் னொடிநாடங்கு தெரு. —Patirrup. 47
10. புதுப்பிறை அன்ன ஸுறையெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன சின்னகர். —Pura. 378

The pearl-garland worn by the heroine on her chest is said to emit light and appear like the lustrous eyes of the wild cat in a dark night;¹ the sides of the drums called *parai* and *kinai*² resemble the footprints of the elephant; the big grains of cooked rice are like the date seeds;³ the bubbles formed in fermented curd appear like the budding mushroom;⁴ the cooked *varaku* resembles the *pūlai* flowers⁵ and the cooked *avarai* looks like the *vēṅkai* blooms;⁷ the young boys marching with cooked rice in their hands look like the ants marching in an order with their white eggs;⁸ the worn-off rags are like the feathers of a kite wet in winter;⁹ the pustules formed in the feet by walking along a very hot tract in a summer noon are like the *maral* fruits;¹⁰ the young boys on a buffalo's back look like the monkeys on a block

-
1. வெருகிருள் நோக்கி யன்ன கதிர்விடு
பொருகாழ் முத்தம். —Aka. 73
 2. பெருங்களிற்று அடியின் தோன்றும் ஒருகண்
இருமபமை. —Pura. 263
 3. பொருகளிற்று அடிவழி அன்ன...
ஒருகண் மாக்கினை. —Ibid. 392
 4. களர்வளர் ஈந்தின் காழ்கண் டன்ன
கவல்வினை நெவ்வின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி. —Perumpan. 130-1
 5. ஆம்பி வான்முகை அன்ன கூம்புமுழித்
உறையமை திந்தயிர் கலக்கி நுரைதெரிந்து
புகர்வாய்க் குழிசி. —Ibid. 157-9
 6. நெடுங்குரற் பூசூப் பூவின் அன்ன
குறுந்தான் வரகு. —Ibid. 192-3
 7. புகரினர் வேங்கை கீகன் டன்ன, அவரை. —Ibid. 194-5
 8. முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சிவ்வொழுக்கு ஏய்ப்பப்
சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங்கினைச் சிறுஅர். —Pura. 173
 9. கூதிப் பருந்தின் இருஞ்சிறகு அன்ன
பாரிய திரார். —Ibid. 150
 10. பரற்புகை உழந்த கோயொடு சிவனி
மரத்பழுத் தன்ன மறுகீர் மொக்குன். —Pura. 44-5

of rock;¹ the large group of relations of a chieftain stands as the thick cluster of bamboos in a bush.²

The following are examples of yet another class of similes, a class in which the objects of Nature are used in comparison to explain one another. The hare's eyes are like the unripe *nelli* fruits³ and those of the *ukā* tree like the eyes of the cuckoo;⁴ the eyes of the crabs of the sea coast are akin to the *nocci* buds;⁵ those of the agricultural region are like the *neem* buds;⁶ the hare's legs like the stems of the elephant-grass called '*kāṇṇu*';⁷ the tender leaves of the *yā* tree forked like the wattle of the domestic cock;⁸ the *mullai* yielding buds like the teeth of the wild cat;⁹ the white clouds on the cliffs like the *avarai* blooms;¹⁰ the lightning over the hills like *konrai* flowers amidst the *kāyā* blossoms;¹¹ the *teruḷ* blossoms like the spots on the face of the elephant;¹² the red

1. Aka. 206.
2. முனையணி மூங்கிலின் கிளையொடு பொலித்த பெரும்பெயர் எந்தை. —Ibid. 268
3. சிறியில நெல்லிக் காய்கண் டன்ன குறுவிழிக் கண்ண கரலங் குறுமுயல். —Aka. 284
4. குயிற்கண் அன்ன குருடக்காய். —Ibid 293
5. நொச்சி மாஅருமபு அன்ன கண்ண எக்கர் ளெண்டு. —Nar. 267
6. வேம்புநனை யன்ன நெடுங்கண் கள்வன். —Ain. 80
7. காமரு பழனக் கண்பின் அன்ன தாமயீர்க் குறுந்தாள் நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல். —Pura. 334
8. மனையுறை கோழி அணல்தாழ்பு அன்ன கையெயாண் தளிர் கருங்கால் யா. —Aka. 187
9. பிள்ளை வெருகின் முள்ளெயிறு புரையப் பாகிலு முல்லை முகைக்கும் —Pura. 117
10. கொண்டல் அவரைப் பூவின் அன்ன வெண்டலை மாமழை. —Ain. 209
11. காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல மாமலை விடரகம் விளங்க மின்னி. —Nar 371
12. களிற்றுமுக வரியின் தெறுழி பூப்ப. —Pura. 119

kāntaḷ like those of the elephant stained with blood while fighting with a tiger;¹ the sugarcane flowers blown by the north wind like the flowers of the *pūḷai*;² the *vākai* bloom like the plummy crest of the peacock;³ the *kāyā* tree blossoming blue like the peacock itself;⁴ the *kāntaḷ* flower stretching towards it resembling a hooded cobra afraid of the peacock;⁵ the *kuvaḷai* blooms like the lower part of the neck of the chameleon;⁶ this chameleon suffering by reason of fierce heat of the arid region in summer and becoming wasted like the unexpanded tender leaf of the *maral* of the same region;⁷ the tiny *murunḱai* flowers dropping down when a whirlwind blows violently presenting the appearance of a seashore with the waves splashing white particles of water;⁸ and the plantain bud like the white tusk of an elephant stained with blood while fighting with a tiger.⁹

1. பொருத யாண்பு புகர்முகம் கடுப்ப...
ஒன்செங் காந்தள் அவிழும்.
நிரைத்த யாண்பு முகத்துவரி கடுப்பப்
போதுபொதி உடைந்த ஒன்செங் காந்தள். —Kuru. 284
2. நீடுகழைக் கருமபின் கணைக்கால வான்பூக்
கோடைப் பூனியின் வாடையொடு துயல்வர —Nar. 176
3. குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவி
மடமரத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும். —Aka. 217
4. விரவுப்பொறி மஞ்சை வெளி அரவின்
அணங்குடை அருந்தலை பைவிரிப் பவைபோற்
காயா மென்சின் தோய நீடிப்
பத்துப்பு எடுத்த அலங்குருகைக் காந்தள். —Kuru. 347
5. Ibid. —Aka. 108
6. வைவால் ஒதி மையணல் ஏய்ப்பத்
தாதுறு குவளைப் போதுபிணி அவிழ. —Ibid. 125
7. வேனில் ஒதிப் பாடுநடை வழலை
வரிமரல் துரும்பின் வாடி. —Nar. 92
8. நாரில் முருங்கை நவிரல் வான்பூச்
சூரவங் கடுவளி எடுப்ப வாற்றறு
உடைதிரைப் பிதிர்வின் பொங்கி. —Aka. 1
9. பொருத யாண்பு வெண்கோடு கடுப்ப
வாழை என்ற வையெந்து கொழுமுனை. —Nar. 225

The *varaku* crop grown luxuriantly looks like the pregnant peahen;¹ the rich *tinai* ears are like the trunks of the she-elephant;² the tender green mango resembles the parrot;³ and the folded leaf of the sugarcane appears like the pregnant whip-snake.⁴ The broad leaves of the *cēmpu*⁵ and the lotus⁶ waving in the wind remind the poets of the ceaseless waving of the ears of the elephant. A block of huge rock washed by rain resembles the washed elephant.⁷ The elephant's trunk when raised high looks like the trunk of the palmyra tree,⁸ and when thrust into its own mouth appears like a snake entering a hill,⁹ and, when placed on its own forehead, is verily a snake crawling over a block of rock.¹⁰ The *irri* root that stretches down and touches a rock below looks like the

1. மென்மயிற் புனிற்றுப்பெடை கடுப்ப நீடிக
கருந்தாள் போகி ஒருங்கு பின் விரிந்து
மீழ மேலும் எஞ்சாமைப் பலகாய்த்து
வாலிதின் விரைந்த புதுவரகு. Pura, 120
2. மணியேர் தோட்ட மையார் ஏனல்
இரும்பிடித் தடக்கையின் தடையு பெரும்புனம் —Nar. 344
3. வளியொடு சினைஇய வண்டளிர் மாஅத்துக்
கிளிபோல் காய. —Aka. 37
4. சினைப்பசும் பாம்பின் குன்றுதிர்ப்பு அன்ன
களைத்த கரும்பின் கம்புபோதி அவிழ. —Kuru. 35
5. சிலம்பிற் சேம்பின் அலங்கல் வன்னினை
பெருங்குன்றிற்றுச் செவியின் மானத் தைஇத்
தன்வரல் வாடை ஞாங்கும். —Ibid. 70
6. Aka. 188
7. மாசறக் கழிஇய யானை போலப்
பெரும்பெயல் உழந்த இரும்பினர்த் துறுகல். —Kuru. 31
8. வேனில் வெளிற்றுப்பனை போலக் கையெடுத்து
யானைப் பெருநிறை வானம் பயிரும். Aka. 333
9. யானைதன், வாய்நிறை கொண்டுவலிதேம்பு தடக்கை
குன்றுபுரு பாம்பின் தோன்றும். —Ibid. 391
10. கனிந்துதன், வரிந்துதல் வைத்த வலிதேம்பு தடக்கை
கல்லூர் பாம்பின் தோன்றும். —Ibid. 349

elephant's trunk raised above.¹ The nail of the elephant's foot bears resemblance to the integument covering the palmyra fruit.²

The setting sun loses its lustre and puts on the garb of the moon in eclipse. The moon spreading its rays appears like the white stream on a mountain.⁴ The mountain stream, on the other hand, is compared to the moon rising in the sea.⁵ It is also said to rush down like a snake crawling over the earth⁶ and like its skin sloughed off.⁷ The sea and the dark grove on the coast present the appearance of moonlight and the ring of darkness surrounding it.⁸ The dark rainy clouds look like a herd of she-elephants⁹ and the descending rain like the trunks of the elephant.¹⁰ The

-
- 1- குறுங்கால் இறநிப புன்றங் நெடுவீழ்
இரும்பினர்த் துறுகல் திண்டி வளிபொரப்
பெருங்கை யானை ரீவப்பின் தூங்கும். —Aka. 57
 2. கான யானைக் கதுவாய் வள்ளுகிர்
இரும்பனை இதகையின் ஓடியும். —Ibid. 365
 3. உரவுக்கதிர் மழுங்கிய கல்சேர் ஞாயிறு
அரவுதுங்கு மதியின் ஐயென மறையும். —Ibid. 114
 4. இலங்குவெள் ளருவி போலவும்
நிலங்கொண்டனவால் திங்களங் கதிரே. —Ibid. 362
 5. எழுதரு மதியம் கடற்கண் டாஅங்கு
ஒழுக்குவெள் ளருவி. —Kuru. 31b
 6. கல்பொருது இரங்கும் கதம்பீழ் அருவி
நிலங்கொள் பாரப்பின் இழிதரும். —Ibid. 134
 7. பாரப்பின், தூங்குதோல் கடுக்கும் தாவெள் ளருவி. —Ibid. 235
 8. நிலவும் இருளும் போல புலவுத்திரைக்
கடலும் கானலும் தோன்றும். —Ibid. 81
 9. இரும்பிடித் தொழுதியின் ஈண்டுவன ருழிஇ...
பெயருடல் கின்றால் வானம். —Aka. 334
 10. பாடியிழ் கடலின் எழுந்த கம்மையொடு
பெருங்களிற்றுத் தடக்கை புரையக் கால்வீழ்த்து. —Ibid.

west wind blows through the mountain clefts and roads like the sea.¹

The comparisons of objects of Nature with those made by men constitute another class of similes. They are also very frequent in Sangam literature and the following may be cited as striking examples :

The flowers of the *ilavu* tree shine like the lamps lighted during the Kārttikai festival;² the *tōṇṇi* flowers are like small hollow earthen lamps;³ the *puṇku* blossoms appear like parched rice⁴ and the *mulli* like sapphires;⁵ the *kōṭal* yields its laddle-like blooms that wave here and there like a drunkard;⁶ the *iruppai* flowers are white and resemble dice-like pieces cut out of the elephant's tusk;⁷ the small pit full of blossoms dropped from the *konrai* tree looks like an open box of gold coins;⁸

1. கமஞ்சும் கோடை விடரகம் முகந்து
காலுறு கடலின் ஒலிக்கும். —Maduralk. 308-9
2. நீளரை இலவத்து ஊழ்கழி பன்மலர்
விழவுத் தலைக்கொண்ட பழவிறல மூதூர்
நெய்யுமிழ் கடரின் கால்பொரச் சிவ்வி. —Aka. 17
உயர்சிமை மருங்கின்
பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்
இலையில் மலர்ந்த இலவம். —Ibid. 186
3. தோன்றி, சுடர்கொள் அகலின் கருங்குபிணி அவிழ. —Aka. 235
4. நனைமுதிர் புன்கின் பூத்தாழ் வெண்மனல்...
செந்நெல் வார்பொரி சிதறியன்ன. —Kuru. 53
5. மணிமருள் மலர முன்னி. —Aka. 236
6. களிபட்டான் நீலயேபோல் தடவுபு துடுப்பின்று
ஞெயிவுடன் நீரைத் தஞெழிதழ்க் கோடல். —Kali. 101
7. ஆடுகளிர் இருப்பைக் கூடுவி வான்பூக்
கோடுகடை கழங்கின் அறையிசைத் தாஅம். —Aka. 135
Ibid. 267, 331
8. சிறுகழி
கொன்றை ஒன்வி தாஅய்ச் செல்வர்
பொன்பெய் பேழை மூய்திறந் தன்ன... —Kuru. 238

the *pātiri* blossoms like the painter's pencil¹ while the *vēlam* is the royal yak-fan itself;² the *murukku* petals remind one of the painted nails of ladies;³ and the sugarcane flowers present the appearance of spears.⁴

The wood-apple drops down like a ball falling to the ground;⁵ the *kumil* fruits look like globular gold coins;⁶ the unripe fruits of the *nelli* are like dice;⁷ the leaves of the *cēmpu* are like sapphire in colour⁸ and its roots look like balls of cooked rice;⁹ the dried seeds of the *uliñcil*¹⁰ and the *konrai*¹¹ sound like the drum when blown by the wind; the marks made by the crab running through the faded *nālal* blooms are like those of the fingers of the lady drying the *tinai* grain;¹² and the poor

1. ஓவ மாக்கள் ஒள்ளரக்கு ஊட்டிய
துவிலைக அன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி. —Nar. 118
2. வேழ வெண்டி விரிவன பலவுடன்
வேந்துவிக கவரியின் பூமடிதல் அணியா. —Ibid. 241
3. குவிழுகை முருக்கின் கூர்நுனை வையெயிற்று
நகைமுக மகளிர் ஊட்டுகிர் கடுக்கும். —Aka. 317
4. தோடுகொள் வேலின் தோற்றம போல
ஆடுகண் கரும்பின் வெண்டி நுடங்கும். —Pura. 35
5. விளவின்
ஆட்டொழி பந்தின் கோட்டுமூக்கு இறுபு
கம்பலத் தன்ன பைப்பயிர்த் தாஅம்
வெள்ளில். —Nar. 24
6. பொன்செய் காகின் ஒன்பழம் தாஅம், குமிழ். —Ibid. 272
7. பளிங்கத் தன்ன பக்காய் நெல்வி
மோட்டிரும் பாதை ஈட்டுவட்டு ஏய்ப்ப. —Aka. 5
8. நீலத் தன்ன அகலிலைச் சேம்பு. —Aka. 175
9. பிண்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு. —Ibid.
10. உழுஞ்சில் தாறுசின் விளைந்த நெற்றம் ஆடுமகன்
அரிக்கோல் பறையின் ஐயென ஒலிக்கும். —Ibid. 151
11. கொன்றைப் பந்திங்கனி
பறையறை கடிப்பின் அறையறையாத் துயல்வா. —Nar. 46
12. எக்கர் ஞெண்டின் இருங்கிளைத் தொழுதி
இலங்கெயிற்று ஏளர் இன்னகை மகளிர்
உணங்குதினை துழவும் கைபோல் ஞாமல்
மணங்கமழ் நறுவீ அரிக்கும். —Nar. 267

shade of a leafless tree in arid tract is like a net spread on the ground.¹

The flock of cranes sitting on the dune resembles an army in white uniform;² the cuckoo³ and the bee⁴ besmeared with the pollen of flowers look like the touchstone with streaks of gold; the spider's web on a *ñemai* tree waves in the west wind and present the appearance of a flag on the elephant's back;⁵ and the cochineal insects swarming on the pastoral region resemble pieces of coloured cotton spread there.⁷

The horns of a deer look like a forked stick carried by a hunter;⁸ the footprints of the elephant are like the sides of the drum called *mulavu*⁹ or like the garden-beds of the sugarcane field;⁹ and

-
- | | |
|--|------------|
| 1. இலையில் மரத்த எல்வம் தாங்கி
விலவலந் தன்ன மென்னிழல் மருங்கு. | Poru. 50—f |
| 2. இனக்குருகு
குப்பை வெண்மணல் ஏறி அரைசர்
ஒன்படைத் தொகுதியின் இனங் கிடத் தோன்றும். | —Nar. 29 f |
| 3. மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்
உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை
நறுந்தாது கொழுதும். | —Kuru. 192 |
| 4. நறுந்தாது ஆடிய தும்பி பசங்கேழ்ப்
பொன்னுரை கல்லின் நன்னிறம் பெறுஉம். | —Nar. 25 |
| 5. யானை கொண்ட துறிகொடி பேரல
அலந்தலை ஞெமயத்து வலந்த சிலம்பி
ஒடைக் குன்றத்துக் கோடையொடு துயல்வர. | —Aka. 11 f |
| 6. ஊட்டுறு பஞ்சிப் பிசிப்பரந் தன்ன
உண்ணு முதாய் தண்ணிலம் வரிப்ப. | —Ibid. 288 |
| 7. தொடுதோற் கானவன் கவைபொறுத் தன்ன
இருதிரி மருப்பின் அண்ணல் இரலை. | —Aka. 34 |
| 8. பெருங்கன்று மிதித்த அடியகத்து இரும்புவி
ஒதுங்குவன கழிந்த செதும்பல் ஈர்வழி ..
மண்ணூர் முழுவின் கண்ணகத்து அசைத்த
விரலூன்று வருவின் தோன்றும். | —Ibid. 155 |
| 9. கரும்புநடு பாத்தி யன்ன
பெருங்கன்று அடிவழி. | —Kuru. 262 |

the bear that draws out its food from the anthill and breathes hard seems to bellow like the noise at a smithy.¹ The shrimp is pictured to leap about like a bow when its tight string suddenly snaps.²

The falling dew drops glisten like pearls falling from a thread that snapped;³ the white clouds gathering round a cliff are like the carded cotton⁴ or the smoke round a potter's kiln;⁵ the mountain stream sounds like the big drum called *muracu*⁶ or echoes the noise of the famous kitchen of the great Cēra Utiyaṇ.⁷ The disorderly flow of the flood in the Vaiyai river is like the dancing of a lady without any training in the art⁸ or like a lady in exultation ignorant of the tact of tackling her husband;⁹ the white spray of the waves of the sea is like soft pieces of cotton;¹⁰ and the sea with

1. இரைதேர் எண்கின் பருவாய் ஏற்றை
கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி
நல்வரா நடுங்க உரறிக் கொல்லன்
ஊதுலைக் குருகின் உள்ளுயிர்த்து அகழும். —Nar. 125
2. இறவுக்களித்துப்
பூட்டறு வில்லின் கூட்டுமுதல் தெறிக்கும். —Aka. 6
3. தூலறு முத்தின் தன்சிதர் உறைப்ப. —Kuru. 104
4. நுணங்கு நுண் பனுவல் போலக் கணங்கொள
ஆடுமழை தவழும் கோடு. —Nar. 358
வேண்மழை. எஃகுறு பஞ்சித் துய்ப்பட்டன்ன, துவலை. —Aka. 217
5. இலங்குமலை புதைய வெண்மழை கவைஇக்
கலஞ்சுடு புகையின் தோன்றும். —Ibid. 308
6. குணிப்பாய் முரசின் இரங்கும் அருவி. —Pura. 143
7. உதியன் அட்டில் போல ஒலியெழுந்து
அருவி ஆர்க்கும். —Aka. 168
8. ஆட லறியா அரிவை போலவும்
ஊட லறியா உவகையன் போலவும்
வேண்டுமழி நடந்து. —Pari. 7, 17—19
9. Ibid.
10. வில்வெறி பஞ்சிபோல மல்குதிரை
வளிப்பொரு வயங்குபிசிர்பொங்கும். —Nar. 299

the white foam of the waves resembles the grey-haired old men, especially when it destroys the toyhouses on the shore built by young girls at play.¹ The radiant sun in the sky is, in the imagination of the poet, a boat rigged out to sail on the vast sky.²

Another class of similes consists in comparing feelings and passions to facts of the world of Nature. Such similes are also of frequent occurrence in Sangam literature. For example :

The heroine pining in separation compares her trembling heart to the shivering tender leaves of a tree on the bank of a stream when its roots are washed off by the flood dashing against and smashing the banks;³ the villagers engaged in calumny against the lovers are blamed for their indirect and unreasonable ways of behaviour like the fibres intricately woven without any order in the nest of the weaverbird;⁴ the hero's heart always longing for the love of his sweetheart and heaving towards her is compared to the swan that seeks prey in the southern coast and flying far

1. முத்தோர் அன்ன வெண்டலைப் புணரி
இனையோர் ஆடும் வரிமனை சிதைக்கும். —Aka. 90

2. அகலிரு விசம்பிற்கு ஓடும் போலப்
பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிறு. —Ibid. 101

3. கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று: இருகரை
வேர்விளர் மாஅத்து அந்தளிர் போல
நடுங்கல் ஆன நெஞ்சமொடு இடும்பை
யாங்கனம் தாங்குவென். —Nar. 381

4. நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்று கின்றே
மூடங்கல் இதைய தூங்கணங் குரீஇ
நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த
கடினும் மயங்கிய மைய ஓரே. —Kuru. 374

off to the young ones in the nest built in the Himalayas.¹

During the period of secret amorous approaches of the hero, the heroine is rarely to be seen and her rare appearance then is compared to that of the crescent in the sky.² The heroine in separation feels very much disappointed at the absence of her lover and feels that their love and relationship are lost once for all as is the ripe jack fruit fallen into a deep cleft in a hill.³ She also says to her companion that in such a period of separation she feels herself languishing and perishing gradually like the foam in the sea dissolving and disappearing little by little while striking against a rock.⁴ When the hero has gone to a distant country, she feels that in that grief of separation, her soul had better departed from her body as the bird that leaves its nest while migrating to a distant place;⁵ the hero in the distant country also feels this separation but there is a struggle in him, between his feelings and his thought; the former induce him to

1. Nar. 356

2. தொழுதுகான் பிறையின் தோன்றியா நுமக்கு
அரிய மாகிய காலை.

—Kuru. 178

3. மலைகெழு நாடன் கேண்மை பலவின்
மாசகினை துறந்த கோள்முதிர் பெரும்பழம்
விடரனை வீழ்ந்துக் காங்குத் தொடர்பறச்
சேணுஞ் சென்றக் கன்றே.

—Nar. 116

4. செறிதுணி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்ச்
கல்பொரு டிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே.

—Kuru. 290

5. அலங்கல் அஞ்சினைக் குடம்மை புல்லெனப்
புலம்பெயர் மருங்கின் புள்ளெழந் தாங்கு
மெய்யிலின் ஒழியப் போகிஅவர்
செய்வினை மருங்கின் செலீஇயரென் னுயிரே.

—Aka. 118

start immediately to his sweetheart, while the latter condemns this attempt as bringing on him the charge of ignorance and blame for not having accomplished his duty and exhorts him to be firm; he then feels that his body will perish in the struggle just as an old rope with worn-out strands will give way when caught on opposite sides by two elephants at play.¹ Even while setting out from home for this purpose he undergoes this struggle and feels himself to be in the state of an ant at the centre of a firebrand burning on both sides.² He feels this struggle also on his way to the distant country and blames his heart for not permitting him either to proceed further and earn wealth to get rid of poverty, or, to return to console his pining sweetheart. He then explains to himself the state of his heart swaying hither and thither, towards affection on one side and duty on the other side and compares it to the unsteady waves in the sea where the river Kāviri drains into it and where they bring shrimps

1. உள்ளம் பிணிக்கொண் டோள்வயின் நெஞ்சம்
செல்லல் தீர்க்கம் செல்வாம் என்னும்
செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
எய்யா மையோடு இளிவுதலைத் தருமென
உறுதி தூக்கத் தூங்கி அறிவே
சிறிதுநனி விரையல் என்னும் ஆயிடை
ஒளிநேந்து மருப்பின் களிற்றுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
விவது கொள்ளன் வருந்திய உடம்பே.

—Nar. 284

2. ஆள்வினைக்கு எழுந்த அசைவில் உள்ளத்து
ஆண்மை வாங்கக் காமம் தட்பக்
கலைபடு நெஞ்சம் கட்டண் அகைய
இருதலைக் கொள்ளி இடைநின்று வருந்தி
ஒருதலைப் படரா உறவி போன்றனம்.

—Aka. 339

to the shore and carry away garlands to the deep waters.¹

During the period of secret relationship, the companion perceives the despair and sorrow of the heroine and blames the hero for being the cause and compares him to the young elephant that originally played with and pleased the boys of the village and has later on turned troublesome by beginning to graze and destroy the *tinai* crops in their fields.²

When the heroine has an occasion to criticise the behaviour of her husband, she explains his faults to her companion and says that he who has been all along good and kind, has turned to be the cause of her affliction, just as the *neruñci* that yields attractive blooms has also thorns with it.³

When the hero elopes with the heroine, those who find him on the way along the hot desert

1. குன்றம்
இறந்துபொருள் தருதலும் ஆற்றாய் சிறந்த
சில்லைங் கூந்தல் நல்லகம் பொருந்தி
ஒழியின் வறுமை அஞ்சுதி அழிதக
உடைமதி வாழிய நெஞ்சே...
கமைமாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை
இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்
பெருங்கடல் ஓதம் போல
ஒன்றிற் கொள்ளாய் சென்றுதரு பொருட்கே. —Aka. 123
2. முழந்தாள் இரும்பிடிச் சுயந்தலைக் குழவி
நறவுமலி பாக்கத்துக் குமகள் ஈன்ற
குறியிறைப் புதல்வரொடு மறுவந்தோடிக்
கூரை முற்றும் சாரல் நாடன்
முன்னான் இனிய தாகிப் பின்னான்
அவர்தினை மேய்தந் தாங்குப்
பகையா கின்றவர் நகைவினை யாட்டே. —Kuru. 394
3. புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்கின் புதுமலர் முட்பயற் தாஅங்கு
இனிய செய்தநங் காதலர்
இன்னு செய்தல் நோமென் நெஞ்சே. —Ibid. 202

region blame him for escorting the young lady through this tract and remark that he is unkind and merciless like the harsh thunder shaking even the hills.¹

After quarrelling with her husband the heroine perceives his kindness and gradually feels drawn towards him and finally accepts his approach. When questioned about the quarrel, she explains to the companion that her heart melted away at his behaviour just as the ploughed red soil of the field becomes soft and dissolves when mixed with rain water.²

On his return home after accomplishing his duty undertaken in a distant country, the lady-companion asks the hero whether he had remembered them there; and in reply he says that his great feelings of anxiety were like an enormous flood in a river and have now come to a close like the same flood subsiding into a thin sheet of water to be drawn out and used in small quantities.³

The hero's love is as essential to the life of the heroine as is the tender care of the

1. மரலநோக்கும் இண்டிவர் சங்கைய சரணே
வையெயிற்று ஐயன் மடந்தை முன்னுற்று
எல்லிடை நீங்கும் இனையோன் உள்ளம்
காலொடு பட்ட மாரி
மால்வரை மிளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே.
2. உறுபெயல், தண்டுளிக் கேற்ற பலவுமு செஞ்செய்
மன்போல் நெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே
நெஞ்சறை போகிய அறிவினேற்கே.

—Nar. 2

—Aka. 28

3. உள்ளினென் அல்லனோ யானே உள்ளி
நினைத்தனென் அல்லனோ பெரிதே நினைத்து
மருண்டனென் அல்லனோ உலகத்துப் பண்பே
நீடிய மராஅத்த கோடுதாய் மலிர்நிறை
இறைத்துணச் சென்றற் றுஅங்கு
அண்ப்பெருங் காமம் ஈண்டுடைக் கொளவே.

—Kuru. 99

mother turtle to the growth of its young ones.¹ The heroine's affectionate look at her lover is like that of the calf at its mother cow² and her great disappointment and despair at its absence are like that of the calf when the cow has not returned home.³ Her delicate soul bears her great love for him as the slender branches of the jack tree bear fruits of very big size.⁴ The coming of the hero with proposals of marriage is as great a relief to the heroine and her companion, as the shower to the withering paddy crop after a long drought.⁵

The heroine is so completely reliant on her lover that she has no thoughts and words beside those of his and simply repeats to her companion what he says to her, just as the mountain rock echoes only the sound that one utters near it.⁶ She admits to her companion that her

1. யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமம் காதலர் கையற விடினே. —Kuru, 152
யாமை இனம்பார்ப்புத்
தாய்முகம் நோக்கி வளர்ந்திசி னாங்கு. —Ain. 44
2. கடுஞ்சுரை நல்லான் நடுங்குதலைக் குழவி
தாய்காண் விருப்பின் அன்ன —Kuru, 132
சாஅப் நோக்கினள்.
3. பல்லான் நெடுநெறிக்கு அகன்று வந்தெனப்
புன்றலை மன்றம் நோக்கி மாலை
மடக்கண் குழவி அணவந் தன்ன
நோயேம் ஆகுதல் அறிந்தும்
செயர் தோழி செய்நாட் டோரே. —Ibid. 64
4. சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கிவட்
குயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே. —Ibid 18
5. நாடன், வந்தான் வாழி தோழி உலகம்
கயங்கண் அற்ற பைதறு காலைப்
பிளொடு திரங்கிய நெல்விற்கு
நள்ளென் யாமத்து மழைபொழிந் தாங்கே. —Nar, 22
6. இலங்குதாழ் அருவியோடு அனிகொண்ட சின்மலைச்
சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும். —Kall. 46

lover is to her shoulders what the sun is to the *neruñci* blooms which always direct themselves towards the sun and droop down when the sun sets.¹ The lovers have united themselves and become one like the rain-water mixing with the red soil and turning out to be inseparable.²

The heroine feels that her love is so powerful and influential that it overcomes her self-control like the great flood in the Ganges that overflows the banks and smashes the dams in its course.³ The inseparable union of the lovers is compared to that of the water-birds called *maṇṇṇil*⁴ and the sufferings of the heroine in separation to that of the *aṇṇil* bird in the absence of its loving mate.⁵ The lonely heroine's plight of despair is like the desolate front yard of a house in a small village where even the timid squirrel freely frisks and plays without any fear as there is none to scare it away, while her rejoicing in the company of her

-
1. ஞாயிறு அணையன் தோழி
நெருஞ்சி அணையவென் பெரும்பணைத் தோளே. —Kuru. 315
 2. செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே. —Ibid. 40
 3. வாஅன் இழிதரும் வயங்குவென் அருவிக்
கங்கையம் பேர்யாற்றுக் கரையிறந்து இழிதரும்
சிதையடு கடும்புனல் அன்னவென்
நிறையடு காமம் நீந்து மாறே. —Nar. 369
 4. குறுங்கால் மகன்றில் அன்ன
உடன்புணர் கொள்கைக் காதலோர். —Ain. 381
பூவிடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன
நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவரி தாடிய தண்டாக் காமம். —Kuru. 57
 5. ஒன்றில் காலை அன்றில் போலப்
புலம்புகொண்டு உறையும் புன்கன் வாழ்க்கை. —Nar. 124

lover is like the exultation of the whole village on festival days.¹

The acquaintance with noble men of high qualities is as sweet as the honey gathered by the bees from the lotus flowers and stored in the honey-comb on the lofty branch of a sandal-wood tree in a high mountain.² A patron and king of the Pāṇṭiya dynasty supporting a large group of dependants in the wake of his bountiful ancestors is compared to the aerial roots supporting the whole banyan tree when it has lost its trunk.³ A bard awaiting with hopes the kind munificence of a benefactor compares himself to the skylark that longs for drops of rain⁴ and his (imaginary) begging bowl raised towards the patron to the *nerunci* bloom directing itself to the sun.⁵

1. காதலர் உழைய ராகப் பெரிதுவந்து
சாறுகொள் ஊரின் புகல்வேன் மன்ற
அத்தம் நண்ணிய அங்குடிச் சேறார்
மக்கள் போகிய அணிலாடு முன்றில்
புலம்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பென் தோழியவர் அகன்ற ஞானமே. —Kuru. 41
2. தாமரைத் தன் தாது ஊதி மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை. —Nar. 1
3. முழுமுதல் தொலைந்த கோளி ஆலத்துக்
கொழுநீழல் நெடுஞ்சினை விழ்பொறுத் தாங்குத்
தொல்லோர் மாய்ந்தெனத் துளங்கல் செல்லாது
நல்விசை முதுகுடி நடுக்கறத் தழிஇ...
செருமாண் பஞ்சவர் ஏறு. —Pura. 58
4. துளிநசைப் புள்ளினின் அளிநசைக்கு இரங்கிரின்
அடிநீழல் பழகிய அடியுமை. —Pura. 198
5. பாழர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு கடரின் எதிர்கொண் டாஅங்கு
இலம்படு புலவர் மண்டை விளங்குபுகழ்க்
கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்
தண்டார் அகலம் நோக்கின மலர்ந்தே. —Ibid. 155

There are some other similes, in which the poets explain the things in Nature by comparing their conditions and changes with the moral and ethical behaviour of men; and such similes are very rare compared to others.

When the bee hums over the *kāntal* bud and tries to penetrate into it, the bud slowly yields to it and blossoms with fragrance like the dutiful and grateful men welcoming with delight the noble gentlemen with whom they are acquainted;¹ the parrots with their kith and kin feed on the *tinai* ears in the field, just as the bards and other poor dependants live upon the bountiful benefactions of a patron;² the *tinai* ears heavy with corn bend like the modest women full of coyness;³ the leaves of the trees droop down in the evening like the heads of the gentlemen hearing others praising them in their presence;⁴ in early summer the trees yield tender leaves and blossom with fragrance like the ever-flourishing wealth of one with spotless character.⁵ In the desert region the trees wither away like the career of a youth in

1. கார்தளங் கொழுமுனை காவல் செல்லாது
வண்டுவாய் திறக்கும் பொழுதின் பண்டும்
தாமறி செம்மைச் சான்றோர்க் கண்ட
கடனறி மாக்கள் போல இடன்வீட்டு
இதழ்தனை அவிந்த. —Kuru. 265
2. பைந்தாள் செந்தினை
வரையோன் வன்மை போலப் பலவுடன்
கிளையோடு உன்னும் வகைவாய்ப் பாசினம். —Nar. 376
3. நகைமொழி நல்லவர் நாணும் நிலைபோல்
தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல். —Kall. 46
4. தம்புகழ் கேட்டார்போல் தலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச. —Ibid. 119
6. ஈதலிற் குறைகாட்டாது அநனறிந்து ஒழுமிய
தீதிலான் செல்வம்போல் தீங்கரை மரம்நந்த. —Ibid. 27

poverty¹ and become devoid of any shade like the useless wealth accumulated by a miser of mean character;² and some of the trees become scorched to their very roots like the despot wrecking himself on the rock of his own tyrannical acts.³

The objects of Nature have also been compared to the mythological pictures or scenes of the Puranas and the Itihasas; and though a few, these form a different class by themselves. Some of them are given below :

The blossomed *vēṅkai* tree at a place of height where two hills meet and two streams fall down looks like the Goddess Lakshmi seated on a very beautiful red lotus flower while two elephants pour water from their trunks one on each side of the Goddess.⁴ The cranes flying in a semi-circle in the evening twilight sky resemble the white pearl garland on the chest of the red God Murukan.⁵ An elephant in rut perceives a *vēṅkai* tree fully blossomed appearing like a tiger and in great anger it goes into its trunk with its tusks but the poor

1. வறியவன் இளமைபோல் வாடிய கிணையவாய் —Kall. 10

2. கிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி. —Ibid.

3. யார்கண் ணும் இகந்துசெய்து இசைகெட்டான் இறுதிபோல் வேரொடு மரம்பெய்ப. —Ibid.

4. கதிர்விரி கண்கூடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சாரல்
எதிரெதிர் ஓங்கிய மால்வரை அடுக்கத்து
அதிரிசை அருவிதன் அஞ்சினை மிசைவிழ
முதிரினர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தான் எரிவேங்கை
வரிநுதல் எழில்வேழம் பூநீர்மேற் சொரிதரப்
புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறெய்தித்
திருநயந்து இருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்ப. —Ibid. 44

5. நெடுவேன் மார்பின் ஆரம் போலச்
செவ்வாய் வானம் திண்டியின் அருந்தும்
பைங்காற் கொக்கின் நீரபறை உகப்ப. —Aka. 120

animal immediately suffers unable to take off the tusks from it like Ravana who attempted to lift up the Kailas mountain with his arms but shrieked and suffered, when caught under pressure.¹

The complexion of Krishna and his brother Balarama is dealt with in a comparison with the scene of a blue hillside and a white waterfall adjacent to it;² the elephant that bends the branches of a *yā* tree, so as to enable its mate to feed on the tender leaves is compared to Krishna in his act of bending the branches of a *kuruntu* tree on the banks of the river Jumna so as to enable the 'gopikas' to use its branches for hiding their nakedness from the sight of Balarama who came there while they were bathing;³ the trees, *marādām*, *cerunti*, *kāñci*, *nālal* and *ilavu* standing on the bank of the Vaiyai river in the suburb called Tirumarutamunturai or Marutanturai (corrupted as Maturai) present a peculiar scene with trunks of different sizes and flowers of different colours and are compared to Balarama, the Sun God, Kama or the God of love,

1. ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து அம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல
உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயாரை
நீடிரு விடரகம் சிலம்பக் கூய்த்தன்
கோடுபய்க் கல்லாது உழகரும்

—Kali. 30

2. மாயோன் அன்ன மால்வரைக் கவாஅன்
வாலியோன் அன்ன வயங்குவெள் ளருவி.

—Nar. 32

3. வடாஅது
வண்புனல் தொழுநை வார்மணல் அகன்றுறை
அண்டர் மகளிர் தண்டழை உடையர்
மரஞ்செல மிதித்த மாஅல் போல
புன்றலை மடப்பிடி உணியியர் அங்குழை
நெடுநிலை யாஅம்ஒற்றி நனைகவுள்
படிஞ்சிறு கடியும் களிநு.

—Aka. 59

his brother Sama, and Siva respectively.¹ When a herd of elephants is caught in a wild fire spreading over a mountain, the leader of the herd takes courage and boldly guides the others out of the fire and saves them like the hero Bhima of Mahabaratha who saved his brothers and his aged mother when their palace was set fire to by the scheme of their arch-cousin Duryōdhana.² An elephant attacking a tiger with great ferocity and with its sharp tusks tearing it into pieces is compared to the same hero of the great epic in his act of fighting with his enemy Duryodhana and cutting his thigh with vengeance.³ When it returns to its herd in a spirit of joy and pride after killing the tiger, it is compared to Krishna who killed and crushed the pugilists induced to attack him.⁴

There are also pictures of Nature set in different environments and compared to similar pictures of Nature or outside it. An āmpal flower among its green leaves in a blue tank is conceived to blossom white and brilliant early in the morning like the Venus rising with lustre at dawn in the

1. ஒருகுழை ஒருவன்போல் இணர்ச்சேர்ந்த மராமும்
பருதியஞ் செல்வன்போல் நனைபூழ்த்த செருந்தியும்
மீனேற்றுக் கொடியோன்போல் மிளிரூர்க்கும் காஞ்சியும்
ஏனோன்போல் நிறங்கிளர்பு கருவிய ஞாழலும்
ஆனேற்றுக் கொடியோன்போல் எதிரிய இலவமும் ஆங்கத்
திதுதீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலைபோலப்
போதலிற் மரத்தோடு பொருகரை கவின்பொற. —Kali, 26
2. —Ibid. 25.
3. முறஞ்செவி மறைப்பாய்பு முரன்செய்த புலிசெற்று
மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்குறுத் திடுவான்போல் கூற்றுதி மடுத்ததன்
நிறஞ்சாடி முரன்தீர்ந்த நீன்மருப்பு எழில்யாண. —Ibid. 52
4. மல்லரை மறஞ்சாய்த்த மால்போல்தன் கிளைநாப்பன்
கல்லுயர் நனஞ்சாரல் கலந்தியலும். —Ibid.

blue sky.¹ The bear thrusts its hand-like front leg into the anthill raised by the termites and scoop out their comb for its food at midnight. While doing so, the poor snake that has its abode in the anthill, is fatally wounded by the sharp claws of the beast. The fireflies surrounding the ant-hill fly scattered and emit phosphorescent light. This scene is repeatedly pictured in many passages by different poets and compared to that of a smithy. The beast covered with thick black fur all over the body is likened to the blacksmith working in the smithy, the ant-hill to the raised structure of the furnace, the hard breath and action of the beast to the roar and action of the bellows, and the fireflies flying and emitting light to the sparks of red hot iron beaten there.²

The acute observation of the objects of Nature in their most meticulous details is best revealed in another type of similes employed by the Sangam poets. Nature's objects are best portrayed in instituting comparisons sometimes of the components of a plant of the botanical kingdom

1. கணைக்கால் ஆம்பல் அமிழ்துநாறு தன்போது
குணக்குத்தோன்று வெள்ளியின் இருன்கெட விரியும். —Nar. 280

2. மின்மினி மொய்த்த முரவுவாய்ப் புற்றம்
பொன்னெறி பிதிரின் கடர வாங்கிக்
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்புசெய் கொல்லெனத் தோன்றும் —Aka. 72

கோள்வல் உளியம்.....

புல்லனைப் புற்றின் பல்லைச் சிதலை
ஒருங்குமுயன்று எடுத்த நனைவாய் நெடுங்கோடு
இரும்புது குருகின் இடந்திரை தேரும். —Ibid. 81

இரைதேர் என்னைப் பருவாய் ஏற்றை
கொடுவரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி
நல்லர நடுங்க உரறிக்க கொல்லன்
ஊதுலைக் குருகின் உன்னியிர்ந்து அகழும். —Nar. 125

or a few of the organs of animals. Oftentimes the similes are also of the Homeric type one depending on another in succession lending charm to the theme of the verses. To illustrate from Porunarāruppaṭai :

The lyre of the age known as the *yāl* is anatomised and set in appropriate comparisons of things and objects profuse in the richest storehouse of a poet's imagination. The hollow part called *pattal* is the footprint of a hoofed animal; its stitched leather-cover is a young woman's stomach with soft hair at the beginning of her pregnancy; the pins binding the eyelets fastening the leather-cover are the eyes of the crab; the opening on its drum-like part is the crescent of the eighth day; and the handle is the snake with its hooded head, the strings being the well-husked *tinai* grains.¹

A second may be drawn from Ulōccaṇār's description of the *punnai* tree.² The mineral kingdom comes into full play, precious stones

1. குளப்புலழி யன்ன கவடுபடு பத்தல
விளக்கழல் உருவின் விசியுறு பச்சை
எய்யா இளஞ்சூறு செய்யோள் அவ்வயிறு
ஐதமயீர் ஒழுகிய தோற்றம் போலப்
பொல்லம் பொத்திய பொதியுறு போர்வை
அனாவாழ் அவவன் கண்கண் டனன்
துனாவாய் தூர்ந்த தூர்ப்பமை ஆணி
எண்ணுள் திங்கள் வடிவிற ருகி
அண்ண இலகா அமைவரு வறுவாய்ப்
பாம்பணந் தன்ன ஒங்கிரு மருப்பின்
மாயோள் முன்கை ஆய்தொடி கடுக்கும்
கண்கூடு இருக்கைத் திண்பிணித் திவவின்
ஆய்தினை அரிசி அவையல் அன்ன
வேய்வை போகிய விரலுளர் நரம்பு

—Porun. 4-17

2. இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
நலத்து அன்ன பாசிலை அகந்தொறும
வெள்ளி அன்ன விளங்கிணர் நாப்பண்
பொன்னின் அன்ன நறுந்தாது உதிர.

—Nar. 240

included. The dark branches of the tree look like iron; the green leaves are like sapphires; the bright bunches of flowers blaze like silver and the fragrant pollen glitter like gold. Nakkannaiyār's painting of the screw-pine belongs to the same type.¹

The trunk is as rugged as the back of the shrimp; its leaves are as thorny-edged as the tusk to the shark: its biggest buds resemble the elephants' tusks while its blossoms bristle like the plume on the horse's head.

The warp and woof of these similes establish beyond the shadow of a doubt the poets' deep insight to the morphology of Nature's objects, their profoundest comparative study and their richest imagination in associating them with things of human creation.

Yet another type of similes employing objects of Nature is neither artistic nor figurative but forceful in expressing certain ideas. The poets bless their patrons and kings to live a long happy life for as many years as the drops of rain-water poured on the earth,² or the grains of sand on the sea-shore or the river bed or bank,³ or to live an

1. இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதல்
சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலத் தாழை
பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்புமுதிர்வு
நன்மான் உழையின் வேறுபடத் தோன்றி. —Nar. 19
2. கொண்டல் மாமழை பொழிந்த
நுண்பல் துளியினும் வாழிய பலவே. —Pura. 34
3. எங்கோ வாழிய குடுமி...
நன்னீர்ப் பசிறுளி மணலினும் பலவே. —Ibid. 9
சிறக்கரின் ஆயுள்
மிக்ருவரும் இன்னீர்க் காவிரி
எக்கர் இட்ட மணலினும் பலவே. —Ibid. 43
நீரிடு வாழிய நெடுந்தகை தாழ்நீர்
வெண்டலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலவே. —Ibid. 55

unperturbed and most reputed and unique life like the mountains, the Himalayas¹ and the Potiyam.² The rich men of the world who lived in vain without helping others and died without a name are as many as the grains of sand in the Cēyāru river.³ While advising a ruler to be just and kind and to do his best to the people, a poet declares that the number of imperialistic rulers who had ruled and disappeared from the earth would be as countless as the particles of sand heaped up on the shore by the waves of the sea.⁴ Another poet praises the bountiful acts of the patron Āy by stating that if the whole of the sky is illumined with stars leaving no space there, they would then perhaps equal the number of elephants offered as gifts.⁵

1. நடுக்கின்றி நீலியரோ அத்தை...
பொற்கோட்டு இமயமும் பொதியமும் போன்றே. —Pura. 2

கழைவளர் இமயம் போல
நீலியர் அத்தைநீ நிலமிசை யானே. —Ibid. 166

2. Ibid. 2

3. இலமென மலர்ந்த கைய ராகித்
தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரும் நீத்தஞ்சால் அருவித்
உடுவரற் கலுழிக் கட்டின் சேயாற்று
வடுவாழ்வுகள்கர் மணலினும் பலரே. —Maia. 552-6

4. இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடையிலை நடுவனது இடைபிறர்க் கின்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே. —Pura. 363

கரைபொருது இரங்கும் கணியரு மூன்றீர்த்
திரையிடு மணலினும் பலரே உரைசேல
மலர்தலை உலகம் ஆண்டுகழிந்தோரே. —Maduraik. 329-37

5. இரவலர்க்கு ஈத்த யானையின் கரவின்று
வானம் மீன்பல பூப்பின் ஆனது
ஒருவழிக் கருவழி இன்றி
பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே. —Pura. 129

Tolkāppiyāṇār specially notes yet another kind of simile¹ which Pēraciriyar² explains as a type resorted to, to make the literary expressions apter and more beautiful. These are the similes characteristic of Sangam literature and are implied or suppressed as denoted by the term *ullurai uvamam*. They are used to illustrate human actions giving vent to subtle feelings. They are similes *incognito* which leave to the reader to discover them. The commentators have done a great service in explaining their setting. Sometimes they are very suggestive and sometimes not. Even when they seem far-fetched, they are not superficial. The things compared are true and subtle but are only implied, lacking in facts required to illustrate them accurately. The subtlety of the analogies often escapes the reader, but no one can fail to observe the beauty of the little pictures into which the things compared are imbedded as in the following examples :

An angry elephant attacks a *vēṇikai* tree and destroys its branches : the branches are not broken but only bent to the ground; the branches continue to blossom and the girls find it easy to pluck the flowers standing on the ground.³ This picture is in the utterance of the heroine suggesting the companion that the hero has caused her untold sufferings but has been merciful enough

1. உடனுறை உவமம் சுட்டுநகை சிறப்பெனக்
கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே.

—Tol. Por. 48

2. —Ibid. 300; Per.

3. பொருகளீறு மிதித்த நெரிதான் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மாச்
நின்றகொய் மலரும்.

—Kuru. 208

to make her still live without perishing and undergo some more sufferings by others. The *vēṅkai* tree here stands for the heroine, the elephant for the hero, the bent-down branches for her miserable life during their secret relationship, and the flower-gatherers for the scandal mongers.

An otter enters a lotus tank, scatters the *vallai* creepers, seizes the *vālai* fish amidst them, feeds upon it and returns to its rattan bush.¹ The heroine describes the incident to blame her husband on his return from a prostitute's house. She suggests to him that she is aware of his infidelity, of his loose morals, of pleasing the prostitute's parents and her kith and kin and of returning home at dawn for a formal stay. Here the hero is the otter, the prostitute the *vālai* fish, the *vallai* creepers the prostitute's parents and his own house the rattan bush.

In these innuendoes, the pictures of Nature serve to express the subjective feelings which the utterer hesitates to pronounce openly but desires to dwell on minutely and more effectively in a wordy caricature of a familiar incident in Nature.

Many of the interesting descriptions of the plants and animals in Sangam literature are found in such implied similes suggestive of the feelings, passions and emotions of lovers; these are the very core and essence of the many scattered

1. சுடர்ப்பூந் தாமரை நீர்முதிர் பழனத்து
அந்தூம்பு வன்கா ஆய்கொடி மயக்கி
வானா மேயந்த வள்ளெயிற்று நீர்நாய்
முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதறி செறியும்

similes in Sangam literature displaying objectively the subjective aspects of conjugal relationships.

The bees, the buffaloes, the fish and other objects are frequently brought into play in this class of similes. In a good allegory there has to be a perfect balance and correspondence between the components, namely, the description of Nature and the idea suggested by it. Norman Hurst would have it in an allegory that the characters and details of the description of Nature should be in harmony with the lesson or idea to be conveyed by the utterer; and the purpose of such similes, as that of the allegory, is both to reveal as well as to conceal.¹ Therefore they may be called 'dark similitudes', the term which Bunyan used to denote the allegories.

Tolkāppiyāṇār clarifies and codifies the conventions in the utterances of the heroine, the lady-companion and others involved in such suppressed similes.² For example, the heroine's utterances of this type are generally restricted to the *marutam* and the *neytal* aspects of love³ and to those objects of Nature with which she is familiar.⁴ Among the objects called 'karupporul', the grammarian would not defile God in such similes;⁵ the play of plants, animals, birds, etc. is alone permitted in them.

1. *Four Elements in Literature*, Pp. 145-6,

2. *Tol. Por.* 299—306.

3. கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி
தோழிக் காயின் நிலம்பெயர்ந்து உரையாது.

—Ibid. 301

4. கிழவோட்கு உவமம் ஈரிடத்து உரித்தே.

—Ibid. 304

5. உன்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனைக்
கொள்ளும் என்ப குறியறிந் தோரே.

—Ibid. 47

The frequency and abundance of similes, Petrarchan as well as Homeric, and the wide range of the objects from which they are drawn lead one to conclude that the Sangam poets had the power not only of memory, but of free reproduction of their experiences in Nature. They are, therefore, able to reproduce them aptly whenever required in comparing objects. As explained by I. A. Richards, it is availability, not mere possession of experiences that is essential for poets¹ and this the Sangam poets were richly endowed with. It is, therefore, possible for them to compare the beauty of one object in Nature with that of another and explain the variety of the beauty of Nature. The numerous similes that are found in the work of each of the poets are the result of this richness of experience and their availability for reproduction. Most of the similes are of visual images, images formed through the eye, for, according to Alden, both memory and imagination are more at home with objects of sight than with those perceived by the other senses.²

Nature is thus often used in similitudes and described for a purpose. The comparisons given are neither conventional nor superficial but original and copious. The aspects of Nature employed in such comparisons are depicted artistically while the human facts are represented realistically. The vast range of such similes comprehends plants, birds, beasts and insects, besides landscapes painted with a picturesque vigour.

1. *Principles of Literary Criticism*, p. 181.

2. *An Introduction to Poetry*, p. 94

COEXISTENCE WITH NATURE

The Sangam poets have not only painted landscapes as scenic backgrounds for the play of human love, but have also depicted their heroes and heroines as projecting their own personal feelings into Nature and discovering there, sometimes a sympathetic response to their emotions, at other times an unsympathetic repulse. When they are glad and prosper in their love, Nature's beauty increases their ecstasy; at other times it brings only cruel mockery or misery to the rejected lovers. Thus the external world is brought into direct relationship with their individual feelings; and Nature and man seem to coexist. Sometimes there is a personification of natural objects with the ulterior purpose of making them conscious of the emotions of the heroine and others. In such cases, the expressions bear the mark of inner conviction, or strong emotion, and Nature is pictured in terms of human feelings and actions, or as Palgrave puts it, Nature is clothed in the hues of human passion.¹

The lovers meet in the mountain grove adjacent to the *tiṇai* field and the growth of the *tiṇai* crop with rich ears has a great part to play in the beginning. The heroine's father bids her watch the field and scare away the parrots with slings and other instruments, and this makes her companion feel happy over the opportunities they have

1. Landscape in Poetry, p. 9.

for meeting the hero there.¹ After a few days, the heroine wants to inform her lover of her cares and anxieties in leading such a secret life of love and with this aim addresses the *tinai* to say that she watches the crop only on account of his boundless affection towards herself and her companion and requests it to grow full and fertile and rich with ears.² This address is meant to be heard by the hero who has come just then and whose presence she pretends not to have noticed.

While seeking the help of the companion of his sweetheart, the hero says to himself, but so as to be heard by the companion, that the parrots also recognise the voice of his sweetheart watching the *tinai* field and that he feels himself relieved of his anxiety when these birds fly to the field and that his whole life ebbs away when they absent themselves.³

1. துய்த்தலைப் புனிற்றுக்குரல் பால்வார்பு இறைஞ்சித்
தோடலைக் கொண்டன ஏனல் என்று
துறுகல் மீமிசைக் குறுவன குழிஇச்
செவ்வாய்ப் பாகினம் கவருமின்று அவ்வாய்த்
தட்டையும் புடைத்தனை கவணையும் தொடுக்கென
எந்தைவந்து உரைத்தனன்.

—Nar. 206

2. நன்மலை நாடனை நயவாய் யாமவன்
அளிபேர் அன்பின் நின்குரல் ஒப்பி
நின்புறங் காத்தலும் காண்போய் நியென்
தளிரேர் மேனித் தொல்கவின் அழியப்
பலிபெறு கடவுள் பேணிக் கலிசிறந்து
தொடங்குநிலைப் பறவை உடங்குருரல் கவரும்
தோட்டம் கோடாய் கிளர்ந்து
நீடினை வினாமோ வாழிய தினையே.

—Ibid. 251

3. இறங்குருரல் பிறங்கிய ஏனல் உள்ளான்
மழையைக் குறுமகள் மிழையைத் திங்குரல்
கிளியும் தாமறி பவ்வே எனக்கே
படுங்கால் பையுள் திரும்படாஅது
தவிரும் காலை யாயினென்
உயிரோடு எல்லாம் உடன்வாங் கும்மே.

—Ibid. 208

There comes a stage in their love-affair when the companion has to goad the hero on to marriage putting forth various reasons, the chief of them being the mother's restriction on the heroine not to go to the field. The hero promises to marry soon after the harvest but she informs him that her parents would not let her watch the field till the harvest, as her melodious voice invites the parrots instead of scaring them away.¹ Later on, to make it more effective, she pretends to have not noticed the hero just coming and standing beside the fence, and warns the heroine that if she continues to be careless in watching the field always filled with thoughts of love, then the mother will notice the earless stalks of the *tinai* crop and ban her from this duty.² She also makes the hero overhear her request to the parrots to inform him, if they happen to meet him there in their absence, that the mother forbids her to watch the field since they eat away the *tinai* ears and leave only bare stalks.³

The *vēnikai* tree in the *tinai* field also stands to bear some significance to their life. Its blossoming

1. கொடிச்சி இன்குரல் கிளிசெத்து அடுக்கத்துப்
பைங்குரல் ஏனல் படர்தரும கிளியெனக்
காவலும் கடியுநர் போல்வர்
மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ.

—Ain. 289

2. கிளிகைத் தென்விளி இடையிடை பயிற்றி
ஆங்காங்கு ஒழுகா யாயின் அன்கை
சிறுகிளி கடிதல் தேற்றான் இவளெனப்
பிறர்த்தந்து நிறுக்குவ ளாயின
உறற்கரி தாகுமவன் மலர்ந்த மார்பே.

—Aka. 28

3. நற்றூர் மார்பன் காண்குறின் சிறிய
நன்கவற்கு அறிய உரையின் பிறை
அணங்கும் அணங்கும் போலும் அணங்கி
வறும்புனம் காவல் விடாமை
அறிந்தனிர் அல்லிரோ அறனில் யாரே.

—Nar. 376

season is the season for the marriages of ancient days and also for the harvest of the fields. One day, in her usual overheard speech, the lady-companion enquires the heroine why her mother prayed that the *vēṇikai* should blossom and immediately looked at her face. She thereby suggests to the overhearing hero that her mother may hereafter restrain her daughter from going to the field and thereby indirectly urges him to marry soon.¹

The hero absents himself for a short period in order to make arrangements for marriage, but this leaves the heroine in a state of anxiety and despair. She then asks her companion how he is able to forget to leave a message, though not to them, at least to the *vēṇikai* tree which has been such a good company to him during many desolate nights.²

In another situation, the companion addresses the bee with sapphire-tinted wings and requests it to carry the news of the restricted life of the heroine at home to the hero of the yonder hills and also hints that there is nothing to be afraid of in carrying such a good message.³

-
1. அன்னையும் நன்னாள் வேங்கையும் மலர்கமா இனியென
என்முகம் நோக்கினள் எவன்கொல் தோழி
செல்வாள் என்றுகொல் செறிப்பல் என்றுகொல்... —Nar. 206
 2. நமக்கொன்று உரையா ராயினும் தமக்கொன்று
இன்னு இரவின் இன்றுண யாகிய
படப்பை வேங்கைக்கு மறந்தனர் கொல்லோ...
துறத்தல் வல்லியோர் புன்வாய்த் தூதே. —Kuru. 266
 3. அணிச்சிறைத் தும்பி
நன்மொழிக்கு அச்சமில்லை அவர்நாட்டு
அண்ணல் நெடுவரைச் சேறி யாயின்...
தமரின் திராள் என்மோ. —Kuru. 392

There is another address to the bee but it is by the heroine herself when her lover has gone to a distant country seeking wealth. Her complexion becomes pale with sickness, and she asks the bee why it is not attracted by the paleness of her complexion just like the *phir* blooms of the same colour and attributes it to its lacking fragrance. She blames that the bee is cruel and has no virtue, and enquires whether it is as gloomy and dark in knowledge as in colour. She also curses it to suffer like her since it does not help her and carry her message to the hero.¹

The hero in a delightful mood of appreciating the charms of his sweetheart enquires the bee whether there is any flower known to it smelling as fragrant as her tresses and requests it to state, not what it likes but the barest truth in the matter.²

When the attempts for marriage come out successful, the companion in a mood of joy remembers the past days of anguish and anxiety and asks the heroine how she was able to bear all

1. கொடியை வாழி தும்பி இந்நோய்
படுகதில் அம்ம யான்நினக்கு உரைத்தென
மெய்யே கருமை அன்றியும் செவ்வன்
அறிவும் கரிதோ அறனிலோய் நினக்கே...
தாறுபடு பிரம் ஊதி வேறுபட
நாற்றம் இன்மையின் பசலை ஊதாய்...
அன்பிலர்
வெம்மலை அருஞ்சுரம் இறந்தோர்க்கு
என்றிலை உரையாய் சென்றவன் வரவே.

—Nar. 277

2. கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழியுய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற்று அரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே.

—Kuru. 2

the sufferings. The reply of the heroine is that one day the stream from the hero's mountain brought in its flood a *kāntal* with tender leaves which she embraced, brought home, planted and looked after with loving thoughts of him. She also feels grateful to her mother for not having objected to these eccentric acts.¹

The companion perceives dark clouds encircling the mountain cliffs with lightning and thunder and says to the heroine that there will be rain and consequently flood in the stream so as to enable them to plunge and bathe in its fresh water and hopes to be relieved of the distress caused by the absence of the hero of that mountain.² She also explains the nature of the expected flood with its foam, flowers and fragrance, and eagerly desires to bathe in it to their satisfaction if only somebody represented to the good mother the advantages of young girls going outside and playing in free air and if, on their advice, the mother permitted her to do so.³ In another context, it is said that the mother expressed that the fresh sweet water of the stream would have medicinal

1. தோழி அன்னைக்கு
உயர்நிலை உலகமும் சிறிதால் அவர்மலை
மாலைப் பெய்த மணங்கமழ் உந்தியொடு
காலை வந்த முழுமுதல் காந்தள்
மெல்லிலை குழைய முயங்கலும்
இல்லுய்த்து விடுதலும் கடியா தோட்கே.

—Kuru, 361

2. —Aka, 278.

3. வினையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது
இனையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந் திருத்தல்
அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேய்ம்மெனக்
குறுதுரை சுமந்து நறுமலர் உந்திப்
பொன்வெரு புதுநீர் நெஞ்சுண ஆடுகம்
வல்லிதின் வணங்கிச் சொல்லுநர்ப் பெறினே
செவ்வென விடுநன்மன் கொல்லோ.

—Nar, 68

effect on her daughter and advised her to bathe in it. The companion thereby doubts whether she is aware of their love-affair.¹

One day she meets the hero and directly expresses the desolate condition of the heroine suffering in his absence by saying that she begins to weep even at the sight of the stream in his mountain.²

The heroine's mother, while a young girl, played with some *punnai* seeds and forgetfully left one in the sand which later on grew into a young plant. She took affectionate care of it as if it was a child and watered it even with the milk and the honey offered to her by her mother. It gradually grew into a tree she herself became a mother. To her own young daughter she introduced it as her elder sister since she treated it as her child before her marriage. This daughter also had some real affection towards it till she herself became a young lady, now the heroine. The hero has been frequently meeting her under the shade of this *punnai* tree, but one day the companion makes use of the story behind it to urge him to early marriage. She informs him that the heroine

-
1. அறிந்தனள் கொல்லோ அருளினள் கொல்லோ
எவன்கொல் தோழி அன்னை கண்ணியது...
களைபெயல் பொழிந்தெனக் கானக் கல்யாற்று
முனியிலை கழித்தன முகிழிண ரொடுவரு
விருந்தின் தீநீர் மருந்து மாகும்
தன்னென உண்டு கண்ணின் நோக்கி
முனியாது ஆடப் பெறினிவன்
பனியும் தீர்குவள் செல்கென் றோளே.

—Nar. 53

2. குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி
துண்பல் அழிதுளி பொழியும் நாட
நெடுவரைப் படப்பை நுழைநீர்
கடுவரல் அருவி காணினும் அழுமே.

—Aln. 251

feels shy to meet him under its shade as she considers it as her elder sister.¹

The hero has to be absent for a short period to arrange the marriage when the companion feels depressed and asks the heroine how she could stand the separation. In reply, the heroine just looks at the mountain of her lover and turning to her companion enquires of her whether the complexion of her forehead has improved or is of the same old pale colour of sickness. She thereby suggests that she will try her best to console herself by often looking at his mountain.²

Yet, the heroine feels desperately lonely in the evenings ; the sight of the birds returning to their nests, the flowers closing their petals, and the coastal grove appearing desolate increases her misery. The evening sky appears to her bewildered and suffering like herself ; and she hopes to survive if only somebody informed the hero of her plight.³

The heroine pretends to be unaware of the approach of the hero on the side of the fence and

1. வீணையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முனை அகைய
நெய்பெயர் தீமபால் பெய்தினிது வளர்ப்ப
நும்மினும் சிறந்தது நுவ்வை ஆகுமென்று
அன்னை கூறினான் புன்னையது சிறப்பே
அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே.

—Nar. 172

2. படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர்நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் தோழி
பண்டை அற்றே கண்டிசின் நுதலே.

—Kuru. 249

3. புள்ளும் புலம்பின பூவும் கூம்பின
கானலும் புலம்புநனி உடைத்தே வானமும்
நம்மே போலும் மம்மர்த் தாகி
என்னை கழியப் புல்வென் றன்றே
இன்னும் உளேனே தோழி இந்நிலை
தண்ணிய கமழும் ஞாழல்
தண்ணக் துறைவற்கு உரைக்குநர் பெறினே.

—Kuru. 310

in her talk with her companion mentions that she has been all along bearing the misery of separation only on account of the sight of the lofty cliff of her lover's mountain.¹ In another context, she requests the companion to explain to her mother her feverish and wasted condition and move her heart, so as to permit her to come out in the fresh air and enjoy the breeze from the mountain of the hero which will bring her comfort and health.²

The *anril* is a bird wellknown for its constancy in love and for its sufferings when separated from its mate. The hero expresses his miserable despair at night especially when the *anril* raises its cry from the nest and expects the companion at a distance to listen to his words and help him in obtaining the favour of the heroine.³

The companion tries her best to console the pining heroine but in spite of all her attempts, the latter feels for her miserable loneliness at nights. The evening begins with its usual accompaniments, the darkness slowly setting in after sunset, the bats flying hither and thither and the nocturnal owl screeching in the neem tree.

1. உள்ள ராயினும் உளனே...குன்றத்துப்
பாடின அருவி குடி
வான்தோய் சிமையம் தோன்ற லானே.

—Akā 378

2. முன்றிற் கொளினே நந்துவன் பெரிதென
நிரைய நெஞ்சத்து அன்னைக்கு உய்த்தாண்டு
உரையினி வாழி தோழி...
அண்ணல் நெடுவரை ஆடித் தண்ணென
வியலறை மூழ்கிய வளியென்
பசலை ஆகம் திண்டிய சிறிதே.

—Nar. 236

3. வடந்தை துவலை தூவக் குடம்பைப்
புடைபுணர் அன்றில் இயங்குருல் அனாஇக்
கங்குலும் கையறவு தந்தன்று
யாங்கா குவென்கொல் அனியென் யானே.

—Ibid. 152

The heroine broods, thinks of what is to follow them and immediately feels more miserable and asks her companion whether she will have to hear also the voice of the *anril* from the palmyra tree.¹

When she is sleepless during wintry midnights with the chill north wind blowing ceaselessly, she experiences the effects of hearing the *anril's* cry and says that it is enough to make the lonely lovers lose all their hopes and pine away.² The voice of the bird in the company of its loving mate aggravates her misery and she asks her companion whether the hero knew how she longs for him.³ Her sufferings increase whenever she hears the lonely *anril* making its sorrowful cry in the palmyra tree adjacent to her dwelling.⁴ She says that its pining cry is such that her heart burns on hearing it and later on the tune of the flute played by some careless people fans her grief into

1. ஞாயிறு ஞான்று கதிர்மழங் கின்றே
எல்லியும், பூவி் கொடியின் புலம்படைந் தன்றே
வாவலும் வயின்தொறும் பறக்கும். செவலும்
நகைவாரக் கொளீஇ நகுதொறும் விளிக்கும்
பராரை வேம்பின் படுகினை இருந்த
குராஅல் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்
ஆன நோயட வநுந்தி இன்னும்
தமியேன கேட்குவென் கொல்லோ
பரியரைப் பெண்ணை அன்றிற குரவே.

—Nar. 218

2. நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்
இறவின் அன்ன கொடுவார்ப் பெடையொடு
தடவின் ஒங்குகினைக் கட்சியிற் பிரிந்தோர்
கையற நரலும் நன்னென் யாமம்

—Kuru. 160

3. மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பைத்
துணைபுணர் அன்றில் உயவுக்குரல் கேட்டொறும்
துஞ்சாக் கண்ணன் துயரடச் சாஅய்
நமவயின் வநுந்தும் நன்னுதல் என்பது
உண்டுகொல் வாழி தோழி...
நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்தன் நெஞ்சத் தானே.

—Nar. 308

4. மையிரும் பனைமிசைப் பைதல உயவும
அன்றிலும் என்புறநரலும்...
காமம் பெரிதே களைஞரோ இலரே.

—Ibid. 335

a flame.¹ Her despair increases to such an extent that she gradually loses her sense of discrimination and enquires the bird whether it makes the cry in sympathy with her own sufferings or whether it has itself such a cause for suffering.²

When the professional bard pays his usual visit to the house, the companion informs him of the heroine's misery and tells him that the heroine with tearful eyes points to the sleepless bird separated from its loving mate. Expressing her own inability to console her she requests him to carry the news to the hero in the distant country.³

The heroine feels herself desolate and miserable at the approach of evening and the companion also feels sorry for her. This sentimental attitude towards the evening is expressed by various epithets in describing its approach. Some of them are :

paiyul mālai⁴ (the distressful evening)
 pulampu koḷ mālai⁵ (the desolate evening)
 perum pun mālai⁶
 (the evening of great unpleasantness)

1. ஒருதனி அன்றில் உயவுக்குரல் கடைஇய
 உள்ளே கனலும் உள்ளம் மெல்லெனக்
 கணையரி பிறப்ப னாதும்
 வினையா மாக்கள் திங்குழல் கேட்டே, —Aka. 305
2. மன்றிரும் பெண்ணை மடல்சேர் அன்றில்
 நன்றை கொன்றனர் அவரெனக் கலங்கிய
 என்றுயர் அறித்தன நரறியோ எம்போல
 இன்றுணைப் பிரிந்தாரை உடையை யோரீ. —Kali. 129
3. —Aka. 50
4. பையுள் மாலை. —Kuru. 172, 391
5. புலம்புகொள் மாலை —Aka. 64
6. பெரும்புன் மாலை. —Nar. 369

cirupun mālai¹

(the evening of misery and unpleasantness)

paḷaṅkaṅ mālai² (the evening of distress)

punṅkaṅ mālai³

„

maruḷiṅ mālai⁴ (the bewildering evening)

aruḷ il mālai⁵ (the merciless evening)

kaiyaṛu mālai⁶ (the evening of despair)

pulampoṭu vanta punṅkaṅ mālai⁷

(the evening of solitariness and distress)

paṭaiyoṭu vanta paiyuḷ mālai⁸ (the distressing evening that invades with an army)

kaiyaṛa vanta paiyuḷ mālai⁹

(the evening of despair and distress)

kaiyaṛa vanta poḷutu¹⁰ (the evening of despair)

kaiyaṛa vanta maiyal mālai¹¹

(the enervating evening of despair)

pulambu koḷ maruḷ mālai¹² (the evening of despondency and desolation)

iṭumpai kūr maruḷ mālai¹³

(the painful evening of despondency)

-
- | | |
|---------------------------------|-----------------------|
| 1. சிறு புன் மாலை. | —Kuru. 352 |
| 2. பழங்கண் மாலை. | —Aka. 71 |
| 3. புன்கண் மாலை. | —Ibid. 367 |
| 4. மருளின் மாலை. | —Ibid. 235 |
| 5. அருளில் மாலை. | —Nar. 69 |
| 6. கையறு மாலை. | —Kuru. 387; —Ain. 183 |
| 7. புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை. | —Nar. 117 |
| 8. படையொடு வந்த பையுள் மாலை. | —Ibid. 343 |
| 9. கையற வந்த பையுள் மாலை. | —Kuru. 391 |
| 10. கையற வந்த பொழுது. | —Nar. 58 |
| 11. கையற வந்த மையல் மாலை. | —Ibid. 181 |
| 12. புலம்புகொள் மருள்மாலை | —Kali. 130 |
| 13. இடும்பைகூர் மருள்மாலை | —Ibid. 129 |

The companion tells the heroine that the evening approaches as a messenger from the lover.¹ The heroine's sufferings increase as it slowly approaches and in her pining state she enquires her companion whether the hero would not have such an experience and whether there is no evening in the distant country where he has gone to seek wealth.² She also feels that it comes earlier now in his absence than it used to do before, that it comes in the noon itself ; and addressing it she cries that there is none to help her even if it came still earlier, with the morning itself.³ She is so much in agony as to feel unable to believe, in what others say that evening is the hour in which the *mullai* blossoms. So she says to her companion that the hour of dawn when the cock blows its trumpet and the bright noon time are also evenings for all those who suffer loneliness during the absence of their lovers.⁴

The crescent in the twilight sky reminds the heroine pining in separation of her hero and

1. மாலைப்
போதுவர் தன்று தாதே. —Aka. 259
2. படையொடு வந்த பையுள் மாலை
இல்கொகல் வாழி தோழி நம்துறந்து
அரும்பொருள் கூட்டம் வேண்டிப்
பிரிந்துறை கா தலர் சென்ற நாட்டே. —Nar. 348
3. தன்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டையின்
கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை
கொடுங்கழி நெய்தலும் கூம்பக்
காலை வரினும் களைஞரோ இலரே. —Ain. 188
4. எவ்வறு பொழுதின் முல்லை மலரும்
மாலை என்மனார் மயங்கி யோரே
குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்
பெரும்புலர் விடியலும் மாலை
பகலும் மாலை துணையி லோர்க்கே, Kuru, 234

aggravates her feelings of despair. She says that the very appearance of it is distressing.¹

While returning from the distant country the hero requests the charioteer to drive the chariot faster so as to reach his village before evening, as otherwise, his sweetheart will have to hear the sound of the bells in the necks of the cows returning to their village and thereby suffer with despair on account of his absence.² Later on in his life, the hero has an opportunity to remember how when he stayed in an evening in a village on his way home he imagined the feelings of the heroine at home in her act of lighting the lamps.³

Midnight is not addressed to by the lovers but it has its own influence over their feelings and sufferings. The death-like silence prevailing in the village at midnight is unbearable to the desolate

1. செவவாய் வானத்து ஐயெனத் தோன்றி
இன்னம் பிறந்தன்று பிறையே அன்றோ
மறந்தனர் கொல்லோ தாமே.

—Kuru, 307

2. களையும் இடனால் பாக உளையணி
உலகுகடப் பன்ன புள்ளியற் கலிமா
வகையமை வனப்பின் வள்புநீ தெரிய...
அண்ணல் ஏன்று
உடனில வேட்கையின் மடநாகு தழீஇ
ஊர்வயிற் பெயரும் பொழுதிற் சேர்புடன்
கன்றுபயிர் குரல மன்றுநீறை புகுதரும்
ஆபூண் தென்மணி ஐதியம்பு இன்னிசை
புலம்புகொள் மாலை கேட்டொறும்
கலங்கினள் உறைவோள் கையறு நிலையே.

—Aka, 64

3. வில்லேர் உழவர் வெம்முனைச் சீறார்ச்
சுரன்முதல் வந்த உரன்மாய் மாலை
உள்ளினென் அல்லெனோ யானே உள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன இனியோள்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழுது எனவே.

—Nar, 3

heroine and increases the pangs of her heart. She is tempted to hit herself over a wall, to beat herself, or to pretend a cause to cry aloud and wake up the whole village silent in sleep without any sympathy for her sufferings.¹ The hero's sufferings have not found any such expression but he says that in his pangs of separation he breathes hard at midnight like an elephant in sleep.² He feels miserable and says to himself that his thoughts of the heroine make him sleepless even at midnights, even when the fish sleep.³

To the companion who consoles her in her desolate loneliness, the heroine says that even if she swims through the despair of evening, she feels herself distressed at the approach of the flood of night, a flood greater than the ocean itself.⁴

Amidst the silence of the wintry midnight, the companion hears the roar of the tiger that killed an elephant and says to the heroine that it would be better if the hero failed to

-
1. முட்டு வேன்கொல் தாக்கு வேன்கொல்
ஒரேன் யானுமோர் பெற்றி மேலீட்டு
ஆ அ ஒல்லெனக் கூவு வேன்கொல்
அலமரல் அசைவளி அலைப்பள்ள
உயவுநோய் அறியாது துஞ்சும் ஊர்க்கே. —Kuru, 28
 2. பாணன், பள்ளி யானையின் உயிர்த்தென்
உள்ளம் பின்னும் தன்னுழையதுவே. —Ibid. 142
 3. மயங்கிருள் நடுநாள்
மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும்
யான்கண் துஞ்சிலன் யாதுகொல் நிறையே. —Nar. 319
 4. உயிர்வரம் பாக நீந்தின மாயின்
எவன்கொல் வாழி தோழி
கங்குல் வெள்ளம் கடவினும் பெரிதே. —Kuru, 387

turn up that night as her heart is filled with anguish when she thinks of the risks of the way through which he has to come.¹ When she meets him in such a rainy midnight, she wonders how he has found his way when the whole sky is covered with rainy clouds, the vast earth is enveloped in sheets of water and the atmosphere is very dark and everywhere silence prevails and all are asleep.²

Even the moonlight night affects the life of the lovers meeting secretly at nights. The lady-companion blames the moon for shining bright and causing hindrance to the stealthy approach of the hero. In its light, the *vēṅkai* blooms fallen on a block of stone present the appearance of a tiger's cub and, the lady-companion imagines that it might frighten the hero coming that way.³

When the hero has gone to a distant country seeking wealth, the heroine perceives the full moon spreading its milk-like light all over the earth, praises it for its nobility and impartiality, says that there is nothing hidden to it on earth and requests it to let her know about the hero's whereabouts. Interpreting its silence as its pleading ignorance and failing to be fair, she says that it wanes day by day and becomes paler and paler

1. Nar. 154

2. பெயல்கண் மறைத்தலின் விசம்புகா ணையே
நீர்பார்து ஒழுகலின் நீலங்கா ணையே
எல்லை சேறலின் இருன்பெரிது பட்டன்று
பல்லோர் துஞ்சும் பானாட் கங்குல்
யாங்குவந் தனையோ ஒங்கல் வெற்ப.

—Kuru. 355

3. கருங்கால் வேங்கை வீயுது துறுகல்
இரும்புலிக் குருளின் தோன்றும் காட்டிடை
எல்லி வருநர் களவிற்கு
கல்லி அல்லி நெடுவெண் ணிலவே.

—Ibid. 47

like her own shoulders as it proves itself false and does not bear witness to his whereabouts.¹

After accomplishing mission in the foreign country, the hero returns; and on his way the full moon appears just above a hill and draws his attention; and he then exclaims to himself that he too has a moon of his own in the face of his sweetheart in the village.²

The frequent screeching of the owl at night is dreadful to hear in the silence of midnight; and the companion requests it to stop its cry especially when she and the heroine distressfully keep awake expecting to meet the hero. As a mark of her gratitude, she promises the bird a dish of fried rats along with mutton cooked in ghee.³

When the heroine has to recollect her first meeting with the hero and tell her companion

1. பங்குசெறிந் தன்ன பல்கதிர் இடையிடைப்
பால்முகந் தன்ன பகவெண் ணிலவின்
மால்பிடர் அறியா நிறையுறு மதியம்
சாற்பும் செம்மையும் உடையை ஆதவின்
நின்கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்
என்கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்
நற்கவின் இழந்தவென் தோள்போற் சாஅய்ச்
சிறகுபு சிறகுபு செரிஇ
அறிகரி பொய்த்தவின் ஆகுமோ அதுவே.
2. என்றும் நீடிய வேய்பிறங்கு அழுவத்துக்
குன்றார் மதிய நோக்கி நின்றுநினைந்து
உள்ளினேன் அல்லனோ யானே முள்ளெயிற்றுத்
திலகம் தைதிய தேங்கமழ் திருநுதல்
எமதும் உண்டோர் மதிநாள் திங்கள்...
கல்பிறங்கு மாமலை உம்பரல்து எனவே.
3. தேயா வனாவாய்த் தென்கண் கூருகிர்
வாய்ப்பறை அசா அம் வலிமுந்து கூனக
மையுன் தெரிந்த நெய்வெண் புழுக்கல்
எலிவால் குட்டொடு மலியப் பேணுதும்
எஞ்சாக் கொள்கைகள் காதலர் வரல்கைஇத்
துஞ்சாது அலமரும் பொழுதின
அஞ்சுவரக் கடுங்குரல் பயிற்றி தீமே.

—Nar. 196.

—Nar. 62

—Ibid. 83

that it is up to him to keep true to his engagement she, in great pain, expresses that she has none to bear witness to their relationship and so is completely at his mercy. She also says that there was a crane then on the bank of the stream, but that, too, was keenly watching for the *āral* fish in the flowing water.¹

There are also two apostrophes to the bird in which the heroine requests it to inform the lover of her lonely sufferings and to take some interest in her case; she enquires whether it is so very forgetful or so unkind as to turn a deaf ear to her request.²

She notices the birds living with their mates and flying together and enquires her companion whether such birds in the distant land could not cite their own example and ask the hero staying there why he should be parted from his wife and live alone.³

The *vayalai* creeper is one of the pet objects of the heroine while playing at home as the darling of a wealthy family. She has been looking after it affectionately and watering it daily. When she has eloped with her lover to a distant place,

1. யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ
தினைத்தான் அன்ன சிறுபசங் கால
ஒழுஞ்சீர் ஆரல் பார்த்தும்
குருகும் உண்டுதான் மணந்த ஞான்தே.

—Kuru. 25

2. Nar. 54, 70

3. வல்லா கொல்லோ தாமே அவண
கல்லுடை நன்னுட்டுப் புள்ளிப் பெருந்தோடு
யாஅம் துணைபுனர்த்து உறையும்
யாங்குப் பிரிந்துறைதி என்னு தவ்வே.

—Ain. 333

her mother weeps and cries and feels great distress whenever she sees the different objects she played with. The *vayalai* creeper is one such to aggravate her misery. She addresses the fading creeper and pities it for having lost its dear patron.¹

The crab on the sea coast is assigned its own place in the life of the lovers. When the hero seeks the favour of the lady-companion to approach his sweetheart, he notices a crab taking with its pincer-like legs a *nāval* fruit and offering it to its loving mate in the burrow among the screwpine roots. He then remarks that the creature is blessed and fortunate to be so loving. He makes this remark in the hearing of the lady-companion who later on conveys it to the heroine and convinces her of his sincerity in his love.²

The heroine in a despondent mood of lonely sufferings expresses that neither the coastal grove, nor the backwater, nor the *punnai* tree is sympathetic enough to convey her message to the hero. She begs of the crab to do this help and inform

1. வாடினை வாழியோ வயலை நான்தொறும்
பல்கினைக் கொடிக்கொம்பு அலமர மலர்ந்த
அல்குல் தலைக்கூட்டு அங்குழை உதவிய
வினையமை வரனீர் விழுத்தொடி தத்தக்
கமஞ்சூற் பெருநீரை தயங்க முகந்துகொண்டு
ஆயமடக் கண்ணன் தாய்முகம் நோக்கிப்
பெய்சிலம்பு ஒலிப்பப் பெயர்வனன் வைகலும்
ஆரநீர் ஊட்டிப் புரப்போர்
யார்மற்றுப் பெறுகுவை அளியை நீயே.

—Aka. 383

2. அகலிலை நாவல் உண்டுறை உதிர்ந்த
கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டுதன்
தாழை வேரனை லீழ்துணைக்கு இடுஉம்
அலவன் காட்டி நற்பாற்று இதுவேன
நீனைந்த நெஞ்சுமொடு நெடிதுபெயர்ந் தோனே
உதுக்கான் தோன்றும் தேரே இன்று
நாமெதிர் கொள்ளா மாயின் தானது
துணிகுவன் போலா நாணுமிக உடையன்.

—Ibid. 380

him of her distress.¹ Nature is, in such passages, addressed as a conscious being and is called upon to sympathise with the heroine's sorrows, as in the works of the early Elizabethan poet Sir Thomas Wyatt, who communes with and interprets Nature with an impulse of an unrequited love-passion.²

The part played by the sea is also worth noticing. The hero replies to his enquiring friend that his miserable condition is due to a love affair and on account of it he is sleepless at night just like the restless waves of the sea.³ The heroine has similar sufferings and is sleepless hearing the waves of the roaring sea.⁴ The heroine herself addresses the sea and makes enquiries as to why it cries aloud even at midnights and who caused it such sufferings.⁵ She also asks it whether it cries aloud in sympathy with the misery of those pining in separation just like herself or whether it has

1. கானலும் கழறுது கழியும் கூறுது
தேனியிர் நறுமலர்ப் புண்ணியும் மொழியாது
ஒருநின் அல்லது பிறிதுயாறும் இலனே...
சொல்லல் வேண்டுமார் அவல...
யாமத்து
நின்னுறு விழுமம் களைந்தோள்
தன்னுறு விழுமம் நீந்துமோ எனவே. —Aks. 170
2. The Interpretation of Nature in English Poetry, p. 165
3. ஒன்டொடி அரிவை கொண்டனள் நெஞ்சே
வண்டியிர் பனித்துறைத் தொண்டி யாங்கண்
உரவுக் கடலொலித் திரையென
இரவினானும் துயிலறி யேனே. —Ain. 172
4. கடர்நுதல் பசப்பச் சாஅய்ப் படர்மெலிந்து
தண்கடற் படுதிரை கேட்டொறும்
துஞ்சா ளாகுதல் நோகோ யானே. —Ibid. 107
5. யாரணங் குற்றனை கடலே...
வெள்வீத் தாழைத் திரையலை
நள்ளென் கங்குலும் கேட்குநின் குரலே. —Kuru. 163

been first loved and later on forsaken by anybody as in her own case.¹

Just as in Wordsworth's "The Wanderer" the contemplation of the sea enhances the heroine's prevailing mood of melancholy during the absence of her lover. But there is nothing terrible or dreary as found in the feelings of the poet in "The Wanderer". It is the ceaseless roar of the waves heard amidst the death-like silence of the seacoast that increases the heroine's sense of desolation and despair. William Cowper admits that the sight and sound of the ocean have often composed his thoughts into a melancholy and the Sangam poets have rightly assigned the sea coast as the fitting and ideal background for the heroine's feelings of desolation and despair.²

The influence of the crow and the lizard has a superstitious background in the setting. The foster-mother grieves over the elopement of her daughter with the hero and requests the bird to caw and foretell their return to her house. In grateful recognition of this timely help, she promises to feed it and its kith and kin with raw mutton and fat offered in a gold vessel.³ During

-
- 1* பாய்திரை பாடோலாப் பரப்புநீர்ப் பனிக்கடல்
தூவறத் துறந்தான் துறைவனென்று அவன்திறம்
நோய்தேற உழப்பார்கண் இமிழ்தியோ எம்போலக்
காதல்செய்து அகன்றாரை உடையை யோநீ. —Kali, 129
2. William Cowper's letter to the Roe. William Unwin.
26th September, 1781.
3. மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கொடியோடு ஆரப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்தின் தருகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறவ்வேற் காணையோடு
அஞ்சி லோதியை வரக்கரைத் தீமே. —Ain, 391

the absence of the hero, the lady-companion has the responsible duty of consoling the heroine and for this help he thanks her after his return ; but she replies to him that it is the crow that kept her happy by crying often and prophesying his return, and as such suggests the grateful offer all the rice of the fields of Tonṭi with the ghee yielded by the numerous cows in Nalli's forest and remarks that even this offer is very little compared to the great consolation rendered by the bird.¹

The lizard's clicking noise is considered as an omen sometimes prophesying good news. The hero finishes his duty in the distant country and starts to his village when he keenly desires that the lizard at home should tickle whenever she thinks of him and thus give her hopes of his return and relieve her of her distress and despair.² The lady-companion at home hears its lovable sound at midnight and consoles the heroine by interpreting it suitably.³

1. திண்டேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்
பல்லா பயந்த நெய்யின் தொண்டி.
முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு
ஒருகலத்து ஏற்றினும் சிறிதென் தோழி
பெருந்தோள் செழித்த செல்லறகு
விரந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பவியே. —Kuru. 210
2. பொருளகப் படுத்த புகன்மலி நெஞ்சமொடு
குறைவினை முடித்த நீறைவின இயக்கம்
அறிவுறா உங் கொல்லோ தானே...
வருந்துதோள் பூசல் களையும் மருந்தென
உள்ளுதொறும் படுஉம் பல்வி
புள்ளுத்தொழு துறைவி செவிமுத லானே. —Aka. 351
3. அரும்பொருட்டு அகன்ற காதலர் முயக்கெதிர்த்து
திருந்திமைப் பனைத்தோள் பெறுநர் போலும்
நீங்குக மாதோரின் அவலம் ஒங்குமிசை
உயர்புகழ் நல்வில் ஒண்கவர்ப் பொருந்தி
நயவரு குரல பல்வி
நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே. —Nar. 333

The innocent domestic cock makes its usual cry early morning but the heroine accuses the bird for disturbing her and waking her up from her pleasant sleep by the side of her lover who returned from the foreign country only on the previous day; she also curses the bird to fall a prey to the young wild cat that seeks the domestic rats at night.¹

Of the winds, the north wind plays a prominent part in affecting the passions and feelings of the lovers, and as referred to above, the idyll *Neṭunalvātai* bears eloquent testimony.² There are also stray small passages with apostrophes³ or references to it.

The heroine suffering from her desolate loneliness blames the north wind as merciless and unsympathetic, harsh and cruel.⁴ "Oh! chill north wind!" she cries, "We have not meant any harm to you. Please don't cause further suffering to this miserable soul".⁵ She remarks that it

1. குவியினர்த் தோன்றி ஒண்டி அன்ன
தொகுசெந் நெறிக் கணங்கொள் சேவல்
நள்ளிருள் யாமத்து இல்லெலி பார்க்கும்
பிள்ளை வெருகிற்கு அல்கிரை யாகிக்
கடுநவைப் படிஇயரோ நீயே நெடுநீர்
யாணர் ஊரன் தன்னொடு
வதிந்தளம் இன்றுயில் எடுப்பி யோயே.

—Kuru. 107

2. Vide pp. 25, 152.

3. Aka. 125, 168; —Nar. 193; —Kuru. 235.

4. கடிதுவந் திறுத்த கண்ணில் வாடை
நெடிதுவந் தன்னையன நீல்லாது ஏங்கிப்
பலபுலந்து உறையும் துணையில் வாழ்க்கை
நம்வலத் தன்மை கூறி அவர்நிலை
அறியுநம் ஆயின் நன்றுமன் தில்ல
பனிவார் கண்ணே மாகி இனியது
நமக்கே எவ்வம் ஆகின்றது.

—Aka. 248

5. பெருந்தன் வாடை
நினக்குத் தீதறிந் தன்றோ இலமே...
யாருமில் ஒருசிறை இருந்து
பேரஞர் உறுவியை வருத்தா தீமே.

—Nar. 193

mercilessly blows at midnight to afflict her alone without any pity for her utter despair and bids it blow through the country where the hero is, so as to remind him of her and make him return.¹

The hero in the distant country feels the effects of the north wind but only thinks of his sweetheart suffering lonely in the distant village and requests the wind not to blow athwart her village.² When the bard comes from his village carrying the heroine's message to him, he welcomes him and enquires him more and more of the message so as to be relieved of the misery caused by the north wind blowing as if deriding him for his loneliness.³

Knowing the return of the hero, the lady-companion scorns the north wind for blowing chill at midnight and afflicting those who are helpless and suffer from miserable loneliness, and laughs at it remarking that it has to retreat fast and become powerless when the hero returns.⁴

1. குன்றுநெகிழ்ப் பன்ன குளிக்கொள் வாடை

எனக்கே வந்தனை போற்றி...

கொடியோர் சென்ற தேளத்து மடியாது

இனைய யாடிச் சென்மதி

வினைவிதுப் புறுநர் உள்ளலும் உண்டே.

—Aka. 168

2. ஒம்புமதி வாழியோ வாடை...நெல்லி

மரையினம் ஆரும் முன்றில்

புல்வேய் குரம்பை நட்டுலாள் ஊரே.

—Kuru. 235.

3. சொல்லுமதி பாண சொல்லுதோறு இனிய

நாடிடை விலங்கிய எம்வயின் நாடொறும்

அரும்பனி கலந்த அருளில் வாடை

தனிமை எள்ளும் பொழுதின்

பனிமலர்க் கண்ணி கூறியது எமக்கே.

Ain. 479

4. பனியடுஉ நீன்ற பாணுட் கங்குல்

தமியோர் மதுகை தூக்காய் தன்னென

முனிய அலைத்தி...

செய்வீனை மருங்கின் சென்றோர் வல்வரின்...

ஒடுவை மன்னால் வாடைநீ எமக்கே.

—Aka. 125-

This north wind is not generally welcome to the heroine pining during the period of separation of her lover. Various are the epithets expressing her sentimental attitude towards it :—

aruḷ il vātai¹ (the merciless north wind)

innātu eritarum vātai²

(the north wind that blows unpleasantly)

aran inru alaikkum āṇā vātai³ (the north wind that blows incessantly and unkindly)

alkalum alaikkum nalkā vātai⁴

(the unfavourable north wind that blows and worries every day)

tuyar kūr vātai⁵

(the north wind that aggravates misery)

paṇpu il vātai⁶ (the north wind that has no character)

innā vātai⁷ (the distressing north wind)

kaṇ il vātai⁸ (the unsympathetic north wind)

The early winter is the season of the *mullai* blooms. The heroine notices the *mullai* buds on the locks of the shepherds while they come to the village with milk and return to the folds carrying food with them. When the companion consoles her during the absence of the hero,

1. அருள் இல் வாதை.

—Ain. 497

2. இன்னாது எறிதரும் வாதை.

—Kuru. 110

3. அறன்இன்று அலைக்கும் ஆன வாதை.

—Aka. 255

4. அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாதை.

—Nar. 89

5. துயர்கூர் வாதை.

—Kuru. 108

6. பண்பு இல் வாதை.

—Aka. 235

7. இன்ன வாதை.

—Ain. 460

8. கண்ணில் வாதை.

—Aka. 248

the heroine feels more and more miserable and referring to the *mullai* buds seen on the shepherds' locks laments that the season has begun with the blossoming of the *mullai* and that the hero has not yet returned.¹

On his way home, the returning hero looks at the fresh *mullai* buds and imagines that the creeper laughs at the lonely lovers with the buds for its teeth; he, therefore, chides it for its lack of sympathy.² He addresses the pastoral region itself and appreciates its fresh and beautiful appearance with the gold-like *konrai* blooms, the sapphire-like *kāya* blooms and the blossomed *tōṇṇi*. He says that he is coming to perceive the region with its seasonal changes and to meet his sweetheart in the village therein.³

While on his return from the distant country after accomplishing the work undertaken by him there, the hero's heart is filled with tender and affectionate feeling for his sweetheart and he is soft and tender to the deer and the bees living happy with their mates. Perceiving a stag and a hind in happy union on the way, he directs the

1. அவரோ வாரார் முல்லை யும் பூத்தன
பறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழியப்
பாலொடு வந்து உழொடு பெயரும்
ஆடுடை இடைமகன் சென்னி
குடிய வெல்லாம் சிறுபசு முகையே.
2. முல்லை வாழியோ முல்லை நீரின்
சிறுவெண் முகையின் முறுவல கொண்டனை
நகுவை போலக் காட்டல்
தகுமோ மற்றிது தமிழோர் மாட்டே.
3. பொன்னென மலர்ந்த கொன்றை மணியெனத்
தேம்படு காயா மலர்ந்த தோன்றியொடு
நன்னலம் எய்தினை புறவே நீன்னைக்
கானிய வருதும் யாமே
வாணுதல் அரிவையொடு ஆய்நலம் படர்ந்தே.

—Kuru. 221

—Ibid. 162

—Ain 420

charioteer to drive the chariot slowly and silently without disturbing them in their happiness.¹ Similarly he sees the bees humming and sucking nectar from the flowers along with their mates and gets down his chariot and ties up the tongues of the bells so as to prevent them from sounding and disturbing the happy life of the insects in those flowers.²

On his way through the pastoral region in the beginning of early winter, a stag makes its pregnant mate graze the *aruku* grass and sleep quietly on the bank of a brook, and then it chews the cud and watches the sleeping mate. It draws the attention of the hero who appreciates the qualities of chivalry and nobility in the animal and requests the charioteer to drive the chariot fast so as to go and meet his sweetheart in time. He exclaims that his heart melts away at the sight of this affectionate stag.³

-
1. வாஅப் பாணி வயங்குதொழிற் கலிமாத்
தாஅத் தாளினை மெல்ல ஒதுங்க
இடிமறந்து ஏமதி வலவ...ஏற்றொடு
கணைக்கால் அம்பினைக் காமர் புணர்நிலை
கடுமான் தேரொலி கேட்பின்
நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே.

—Aka. 134

2. பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்.

—Ibid. 4

3. இருகிரி மருப்பின் அண்ணன் இரலை...
மரியாடு மருங்கின் மடப்பினை அருத்தித்
தெள்ளறல் தழீயி வார்மணல் அடைகரை
மெல்கிடு கவுள துஞ்சுபுறங் காக்கும்
பெருந்தகைக்கு உடைந்த நெஞ்சம் ஏழுறச்
செல்க தேரே நல்வலம் பெறுந்...
நாணுடை அரிவை மாணலம் பெறவே.

—Aka. 34

He is also attracted by the act of a wild cock scratching the wet sand in the pastoral region, finding some food therein and immediately looking at its mate as if inviting it to eat the prey. The hero draws the attention of the charioteer to the scene and in full praise of the bird requests him to drive the chariot faster by using the goad remaining unused till then.¹

Approaching his beloved wife, he bursts out to her, "Oh dear! on my way the peacocks dance like you, the *mullai* blossoms and spreads fragrance like your forehead and the deer look bewildered like you. All these I saw. I thought of you and you alone, and have come fast, faster than the season itself".²

After having returned home, he feels great relief and remains unperturbed by the changes brought on by the beginning of the season and with great pride addresses the rainy clouds: "Dispel the darkness with your lightning" pour forth cool and pleasant showers and make your roars of thunder like the royal drum beaten with the drumstick. Pour you may as you like; I am safe, unaffected

1. திண்டா வைமுள் திண்டி நாஞ்செலற்கு
ஏமதி வலவ தேரே உதுக்கான்...
காமரு தகைய கான வாரணம்
பெயன்ர் போடிய வியனெடும் புறவின்
புலரா ஈர்மணல் மலிரக் கெண்டி
நாளிரை கவர மாட்டித்தன்
பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நீலியே

—Nar. 21

2. நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலரின்
நன்னுதல் நானும் முல்லை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க
நின்னே உன்ளி வந்தனென்
நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே.

—AIn. 492

on the soft tresses of my beloved".¹ It rains heavily while the hero witnesses it with feelings of pride and rejoicings, and thanks the rain for pouring in such torrents after his return and blesses it with a noble career over the mountain cliffs all over the earth for the well-being of the whole world.² In such passage, there is a meditative dream-like sentiment, a sympathetic nearness to Nature as in Kalidasa's Meghaduta or Cloud Messenger.³

The lady-companion is very particular in inducing him to be serious and sincere in his attempts for marriage and one day when he is at an audible distance, she addresses the cloud and asks it whether it has the real intention of pouring rain and protecting the *tinai* crop or whether its roaring thunder will prove futile in the end. Thereby she suggests to him to be really serious.

1. தாருள் துமிய மின்னித் தண்ணென
வீழுறை இனிய சிதறி ஊழின்
கடிப்பிகு முரசின் முழங்கி இடித்திடித்துப்
பெய்தினி வாழியோ பெருவான் யாமே
செய்வினை முடித்த செய்மல் உள்ளமொடு
இவனின் மேவினம் ஆகிக் குவணக்
குறுந்தாள் நான்மலர் நாரும்
நறுமென் கூந்தல் மெல்லனை யேமே.

—Kuru. 270

2. உலகிற்கு ஆணி யாகப் பலர்தொழப்
பலவயின் நிலையு குன்றின் கோடுதோறும்
ஏயினை உரையிரோ பெருங்கவி எழிலி...
வணர்ந்தொலி கூந்தல் மாஅ யோனொடு
புணர்ந்தினிது நுகர்ந்த சாரல் நல்லூர்
விரவுமலர் உகிர வீசி
இரவுப்பெயல் பொழிந்த உதவி யோயே.

—Nar. 139

3. The Meghaduta, Purvamegha, 6-11
Uttaramegha, 54, 55.

in marrying the heroine and not to indulge in promises and proposals in vain.¹

The heroine speaks to the cloud passing in the sky with roaring thunder and remarks that it is so harsh in its roar as to shake off even the great Himalayas and is merciless towards helpless women, especially when they are lonely.² She addresses the rainy cloud of early winter and comments on its thunder as being very harsh and unpleasant to hear and remarks that its attitude is unworthy of noble persons.³ She says that the seasonal rain derides her miserable loneliness; she sees its derisive laugh in the lightning and hears its shout of ridicule in the roaring thunder.⁴ The season itself seems to laugh at her with the *mullai* buds for its teeth.⁵ When the clouds spread themselves and descend to pour, she trembles with overpowering desolation and her cry of despair is "Alas! How can I bear these sufferings".⁶

-
1. மின்னுடைக் கருவியை ஆகி நாளும்
கொன்னே செய்தியோ அரவம்...
குறமகள் காக்கும் ஏனல்
புறமும் தருதியோ வாழிய மழையே. —Aka. 188
 2. காலொடு வந்த கமஞ்சும் மாமழை
ஆரளி இலையோ நீயே பேரிசை
இமையமும் துனக்கும் பண்டினை
துணையிலர் அளியர் பெண்டிர் இகிது எவனே. —Kuru. 158
 3. பருவஞ்செய்த கருவி மாமழை...
சான்றோர்ப் புரைவதோ அன்றே...
கனியா நெஞ்சத் தானும்
இனிய அல்லநின் இடிநவில் குரலே. —Nar. 238
 4. இலங்குவனை நெகிழ்த்த கலங்களுர் எள்ளி
நருவது போல மின்னி
ஆர்ப்பது போலுமிக் காச்ப்பெயற் குரலே. —Ibid. 214
 5. முல்லைத் தொகுமுகை இலங்கெயி ருக்
நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே. —Kuru. 128
 6. நடுங்கல் ஆன நெஞ்சமொடு இடும்பை
யாங்கனம் தாங்குவென் மற்றே...
மாரி இரீ மான் தன்றும் மழையே. —Nar. 381

The *pittikam* yields buds, and on seeing them the heroine feels distressed. Besides she hears the rain pouring with thunder and asks her companion how the hero will suffer if he happens to hear it there in his lonely life in a distant country.¹ She observes the *mullai* blooms on the *nocci* tree and is reminded of the parting words of the hero; pointing to it he had then said that he would return when it blossomed.² The *konrai* blossoms pale like her own paleness caused by miserable loneliness; the seasonal rain has made the pastoral region fresh and cool, so that the deer leap about happily with their mates. The heroine, therefore, enquires if there is such a season in that distant country also and if so, whether the hero there will witness any stag wandering lonely without its loving mate.³

As a means of consoling the heroine just when the early winter is to begin, the lady-companion assures her that the hero will immediately return as there are promises of fresh showers in the clouds dark as herds of elephants⁴ and calls her to

-
1. பெருந்தன் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து
அரும்பே முன்னும் மிகச்சிவந் தனவே
யானே மருள்வேன் தோழி பானுள்
இன்னும் தமிழர் கேட்பின் பெயர்த்தும்
என்னு குவச்சொல் பிரிந்திசி நேரே
கருவி மாமழைச் சிலைதருங் குரவே. —Kuru.94
 2. மனை, தாழ்வில் நொச்சி சூழ்வன மலரும்
மௌவல் மாச்சினை காட்டி.
அவ்வள வென்றார் ஆண்டுச்செய் பொருளே. —Aka.23
 3. சென்ற நாட்ட கொன்றையம் பகவீ
நம்போற் பசக்கும் காலைத் தம்போற்
சிறுதலைப் பிணையின் தீர்ந்த நெறிகொட்டு
இரலை மாணயும் காண்பர்கொல் நமரே. —Kuru.189
 4. ஆழல் வாழி தோழி...தன்கார்
வருதும் யாமெனத் தேற்றிய
பருவம் காணது பாயின்றால் மழையே. —Aka.85

come out and look at those descending to pour and looking like her own tresses.¹ She also tries to bring her comfort by explaining that the hero will surely return before it begins to rain heavily as indicated by the lightning that seems as if the mountain winks and by the thunder that roars aloud; she continues that a feast should be arranged to be given to this helpful rain and enquires the heroine what sort of feast it should be.² Pointing to the *mullai* buds that the cowherds wear on their locks, she tells the heroine that it is the season of his promised return and the *mullai* buds seem as if conveying the message.³ She also makes her feel comfort by suggesting to her that the bewildered look of the beautiful hind in the fragrant pastoral region will remind him of her, and he will then bid his charioteer drive faster and will reach home immediately.⁴

Sometimes the lady - companion finds it necessary to assert that the early winter season has not started and tries to console the pining heroine

1. கானிய வம்மோ கற்புமேம் படுவி...
ஆவி அழிதுளி தலைஇக்
கால்வீழ்த் தன்றுநின் கதுப்புறழ் புயலே. —Aka. 323
2. விருந்தெவன் செய்கோ தோழி...
பெருங்கல் நாடன் வரவறிந்து விரும்பி...
மலைஇமைப் பதுபோல் மின்னிச்
கிலவல் ஏற்றெடு செறிந்த இம்மழைக்கே, —Nar. 112
3. படர்ச்சேன் நீங்க
வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்கான்...
பல்லான் கோவலர் கண்ணிச்
சொல்லுப அன்ன முல்லைவெண் முகையே, —Kuru. 358
4. வண்டுபோது அவிழ்க்கும் தண்கமழ் புறவின்
கருங்கோட்டு இரலை காமர் மடப்பிணை
மருண்டமான் நோக்கம் காண்டொறும் நின்றினைந்து
திண்டேர் வலவ கடவெனக் கடைஇ
இன்றே வருவர் ஆன்றிகம் பனியென
வன்புற இன்சொல் நன்பல பயிற்றும். —Aka. 7

by means of lies. She says that the *konrai* is foolish in mistaking the casual rain for the seasonal one and beginning to blossom.¹ She wants her to believe that the ignorant cloud drew too much of water from the sea and unable to carry it through the sky poured a little on the way and that it is not therefore, the seasonal rain.² She advises her not to take into consideration the folly of the *piṭavu*, the *konrai* and the *kōṭal* that blossom as if the season has commenced. She addresses the rain itself and blames it for worsening the misery of the lonely heroine's heart with its merciless roars of harsh thundering and for taking an interest in witnessing her sufferings, and says that she will not be deluded by its pretending to be the seasonal showers though the flock of foolish and self-deluded peacocks should commit the mistake.³

The early summer with the cuckoo's flute-like notes has also some effect on the sentiments of the heroine in the absence of her lover. When the pleasant season begins, she is reminded of the promise of the hero that he would return early and along with her listen to the cuckoo's songs in the season. But he has not yet come and the lady-companion and the heroine think in despair whether

1. மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை...

பருவம் வாரா அளவை நெரிதரக்

கொம்புசேர் கொடியினர் ஊழ்த்த

வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே.

—Kuru. 66

2. மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சுல் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்.

—Nar. 99

3. கார்வரு பருவம் என்றனர் மன்னினிப்

பேரஞர் உள்ளம் நடுங்கல் காணியர்

அன்பின மையின் பண்பில் பயிற்றும்

பொய்யிடி அதிர்குரல் வாய்சேத் தாலும்

இனமயில் மடக்கணம் போல

நீனைமருள் வேடுகு வாழியர் மழையே.

—Ibid. 248

there is no such season in the distant country to remind him of his promise.¹ To the lonely heroine, the cuckoo's notes are not at all pleasant,² but only aggravate her misery like the spear thrown at one's chest already suffering from a deep and painful wound yet uncured. The river with crystal-clear water is more cruel to her as that also reminds her of the season's pleasures and pastimes which she is deprived of. Still more cruel is to her the wench calling aloud and selling in the street the *kurukkatti* and *pittikam* blossoms and painfully reminding her of the pleasant season.³ When the companion tries her best to console her, she bursts out with grief and asks whether it is possible to stop shedding tears for those who are unfortunate enough to hear the cuckoo's voice in the grove of the mango trees appearing beautiful with tender leaves and fresh blooms.⁴ The bird

1. காமர் வேனில்
வெயிலவிர் புரையும் வீததை மராஅத்துக்
குயிலிடு பூசல் எம்மொடு கேட்ப
வருவேம் என்ற பருவம் ஆண்டை
இல்லை கொல்என மெல்ல நோக்கி
நீனைத்தனம் இருந்தன மாக. —Aka. 317
2. Harmony seems to have such an effect on Shakespear's Jessica when in the moonlight scene she utters, "I am never merry when I Hear Sweet Music"
—The Merchant of Venice, Act. V, Sc.1. 69
3. எவ்வ நெஞ்சத்து எகிகெறிந் தாங்குப்
பிரிவின புலம்பி நுவலும் குயிலினும்
தேறுநீர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே
அதனினும் கொடியன் தானே மதனின்
துய்த்தலை இதழ பைங்குருக் கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ள் ரோவென
வண்டுக்கும் வட்டியன் திரிதரும்
தண்டலை உழவர தனிமட மகளே. —Nar. 97
4. கண்பனி நிறுத்தல் எனிதோ...மாஅத்து
இணர்த்ததை புதுப்பு நிரைத்த பொங்கர்ப்
புகைபுரை அம்மஞ்ச ஊர
நுகர்சூயில் அகவும் குரல்கேட் போர்க்கே. —Aka. 97

makes appealing and heart-rending notes when separated from its mate. There are four stanzas by four different poets of this period describing the bird's note with some special significance for the lovers, as an instruction to those who live together, as a warning to those who propose to part, and as a rebuke to those who have already parted.¹

The *pāṭiri* blossoms in early summer. When a woman shouts selling these flowers in the streets, her call afflicts the heart of the lonely heroine as she is reminded of the pleasant features of the season and of the promise of the hero to return before the season began.²

The *pīr* blooms in winter and its colour is like the paleness that has marred the complexion of the disconsolate heroine. She perceives such blooms, compares their colour with her own sickly paleness and suggests to the lady-companion that it would be better if some took a few flowers to

1. மாநனை கொழுதிய மணிநீற இருங்குயில்
படுநா விளியான் அடுநின்று அல்கலும்
உரைப்ப போல ஊழ்கொள்பு கூவ. —Aka, 25
புணர்ந்தீர் புணர்மீடு என்ன இணர்மிசைச்
செங்கண் இருங்குயில் எதிர்துரல் பயிற்றும்
இன்ப வேனிலும் வந்தன்று. —Nar. 224
பொதும்புதோறு அல்கும் பூங்கண் இருங்குயில்
கவறுபெயர்த் தன்ன நிலலா வாழ்க்கையிட்டு
அகறல் ஒம்புமின் அறிவுடையீர் எனக்
கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல
மெய்யுற இருந்து மேவர நுவல. Ibid. 243
கூடிப்புணர்ந்தீர் பிரியன்மின் நீடிப்
பிரிந்தீர் புணர்தம்மின் என்பன போல
அரும்பவிழ் பூஞ்சினை தோறும் இருங்குயில்
ஆனது அகவும். —Kali 92
2. பாதிரி, வாலிதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்
நொதும லாட்டிக்கு நோமென் நெஞ்சே. —Nar. 118

represent to the hero the paleness of her countenance.¹

The cry of the peacock in early winter is interpreted by the heroine as a call to the lovers in separation to hasten without delay to unite themselves.²

In praising the Cēra king Kaṭuṅkō Vāḷi Atan, Kapilar addresses the sun and comparing it with the king brings out all his greatness. The sun has a fixed time for its reign, takes to flight while setting, shows its back to the enemy, appears again in the east, disappears in the mountain and shines with bright rays in the sky only during day-time, whereas the king reigns supreme through out the land at all times and is always a terror to his enemies. Kapilar, therefore, says that the sun is not worth comparison with the Cēra king who is free from all its shortcomings.³

The poet Muṭamōciyār of Eṇiccēri appreciates the munificence of the patron Āy in such an apostrophe to the sun: "Oh sun! Art thou bounti-

1. இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே
நன்றுமன் வாழி தோழிநம் படப்பை
நீர்வார் பைமபுதற் கவித்த
மாரிப் பிரத்து அலர்சில கொண்டே.

—Kuru. 98

2. தோகை ஆர்குரல் மணந்து தணந்தோரை
நீடன்மின் வாரும் என்பவர் சொற்போன் தனவே.

—Parl. 14

3. கடந்தடு தாணச் சேர லாதனை
யாங்ஙனம் ஒத்தியோ வீங்குசெல் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத்து இறத்தி
மாரி வருதி ஈலைமறைந்து ஒளித்தி
அகலிரு விசும்பி அனும்
பகல்விளந் குதியால் பங்கதிர் விரித்தே.

—Pura. 18

ful like our patron Āy Anṭiraṇ? High in the sky thou shinest in vain.”¹

With pangs of sorrow for the sad end of his great friend and patron Pāri, Kapilar leaves the Parampu mountain taking along with him the two daughters of the patron. At a distance he painfully looks at the mountain and takes leave of it: “Famous Parambul! Thou wert so fertile and rich, full of bounty to us. Now, after the end of Pāri in great sorrow and misery, we take leave of thee with tearful eyes.”²

In an elegy, Kuṭavāyil Kīrattaṇār mourns the death of the chieftain Peruṇcāttan son of Ollaiyūr Kīlār perceiving the *mullai* with its blossoms remaining unplucked and unused, he asks it why it should blossom even after the death of the patron when his servants have no use for them, the ladies do not wear them, and the bard or his wife do not use them, since the whole country is plunged in unbearable grief.³

In an apostrophe to the *nocci* tree, Mōci Cāttanār praises it as the best and the most lovable

1. கழல்தொடி ஆஅய் அண்டிரன் போல
வண்மையும் உடையையோ ஞாயிறு
கொன்விளங் குதியால் விசம்பி னுனே. —Pura. 374
2. பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுனி
நட்டனை மன்னே முன்னே இனியே
பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
கீர்வார் கண்ணேம் தொழுதுநீற் பழிச்சிச்
சேறும் வாழியோ பெரும் பெயர்ப் பறம்பே. —Ibid. 113
3. இளையோர் குடார் வளையோர் கொய்யார்
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் குடான் பாடினி அணியான்
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
மூலையும் பூத்தியோ ஒல்லியூர் நாட்டே. —Ibid. 242

of all the blossoming trees since its leaves are strung into an adorning garment and worn by charming ladies, and its flowers are used for the military badge and worn on the head by the hero defending his fort.¹

The well-known poet Picirāntaiyār expresses his boundless affection for his ideal friend Kōpperuñcōlaṇ in an apostrophe to the swan that flies towards the hills in the north after seeking fish on the southern coast, the Kumaritturai (the Cape Comorin). The poet directs the bird to stay for a while in the Cōla king's palace in Uraiyūr on the way and to introduce itself to the king as the poet's obedient servant and to receive as kind gifts of him valuable jewels to adorn its happy mate.²

The affectionate life of the animals with their mates on the desert tract through which the hero makes his journey is also pointed out by the lady-companion as a means of consoling the pining heroine. Tolkāppiyāṇār refers to this as 'anpuru

1. மணிதுணர்ந் தன்ன மாக்குரல் நொச்சி
போதுவிரி பன்மர னுள்ளும் சிறந்த
காதல் நன்மரம் நீமற் றிசினே
கடியுடை வியனகர்ச் காண்வரப் பொலிந்த
தொடியுடை மகளிர் அல்குலும் கிடத்தி
காப்புடைப் புரிசை புக்குமாறு அழித்தவின்
ஊர்ப்புறங் கொடாஅ நெடுந்தகை
பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையும் நினதே.

—Pura. 272

2. அன்னச் சேவல் அன்னச் சேவல்...
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின் இடையது
சோழநன் னூட்டுப் படினே கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை அசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்டெம்
பெருங்கோக் கின்னி கேட்க இரும்பிசிர்
ஆந்தை அடியுறை என்னே மாண்டநீன்
இன்புறு பேடை அணியத்தன்
நன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே.

—Ibid. 67

takuna igaicciyuḷ cutṭaḷ.¹ For example, she describes the aerial tract with elephants which break and tear into strips the branches of the yā trees to feed their hungry mates and thereby suggests that the hero will perceive the loving tenderness of these animals on the way and may return home thinking of his duty to his beloved wife.² The male elephant is said to search in vain for water in the dry pools and afterwards rest with its loving mate and protect it from its enemy, the tiger.³ The hero will perceive its constancy in love never parting from its mate even while suffering from thirst and will be reminded of his duty by his dear wife. A deer is depicted to kick at the bark of a trunk, feed its young one with it, eat what remains afterwards and protect it from the abnormal heat of the sun's rays by giving it its own shade.⁴ Such pictures console the lonely heroine with hopes of the hero's return.

Apart from the various means by which Nature affects the passions of lovers directly, it is

1. அன்புறு தருந இறைச்சியுள் சுட்டல். Tol. Por. 231
2. நசைபெரிது உடையர் நல்கினும் நல்குவர்
பிடிபசி களைஇய பெருங்கை வேழம்
மென்னை யாஅம் பிளகும்
அன்பின் தோழி அவர்சென்ற ஆறே. —Kuru, 37
Tol. Por. 231, N.c.
3. நீரில், வறுங்கயம் துழைஇய இலங்குமருப்பு யாண்
குறும்பொறை மருங்கின் அமர்துணை தழீஇக்
கொடுவரி இரும்புலி காக்கும். —Kuru, 215
4. நசைநன் குடையர் தோழி ஞெரேரெனக்
கவைத் தலை முதுகலை காலின் ஒற்றிப்
பசிப்பிணிக்கு இறைஞ்சிய பருஉப்பெருந் ததரல்
குழியின் உண்டு வழியின் எஞ்சின்
தெறித்துடை மரபின் தன் மறிக்குநீழ லாதி
நின்றவெயில் கழிக்கும் என்ப. —Kuru. 213

also depicted to have influence on them indirectly from the mere suggestions made by the lady-companion in different contexts. When the hero has been meeting his sweetheart at nights the lady companion wants to impress on him the necessity of hastening the marriage and asks him to come and meet her during day-time. She specifies a place for the meeting by day and describes it as the place where the honeycomb hangs, the trees are full of ripe fruits and the *kāntal* blossoms are in abundance.¹ She expects the hero to understand from this description that there will be a number of people coming to the spot attracted by the honey, the ripe fruits and the fragrant flowers and indirectly forbids him from coming secretly at day-time as well as at night and urges him to marry without further delay. Similarly when he meets his beloved at day-time, she requests him to come at nights and describes the frontyard of the house as adorned by the *punnai* trees with fragrant blooms and the palmyra trees with the cranes and the *anril* birds. The suggestion of the description of Nature here is that at nights the *anril* birds are so close to the house and keep her awake and make her suffer in despair by their heart-rending cries; here is also the indirect urge on him to marry soon and

-
1. யாமத்து, ஈங்கும் வருபவோ ஓங்கல் வெற்ப...
கொடுத்தேன் இழைத்த கொடியர் நெடுவரைப்
பழந்தூங்கு நளிப்பின் காந்தளம் பொதும்பின்
பகல் வீரனும் புணர்குவை அகன்மலை
வாங்கமைக் கண்ணிடை கடுப்பயாய்
ஓம்பின் எடுத்த தடமென் தோளே.

live an inseparable life.¹ Such indirect suggestions are known by the term 'iraicci'² or 'utanurāi'³ which are explained by the grammarians as implied in the descriptions of Nature in the utterances of the lady-companion or the heroine.⁴

Empathy also plays a part, though not frequently, in the descriptions of Nature in Sangam literature. Human qualities are attributed to non-human things; the objects of Nature are cleverly interpreted in concordance with human feelings and actions. But the poets are careful not to make such identification in detail, for, as Ernest G. Moll explains were the non-human to be described in any great number of respects in terms of human personality and action, reason would rise up to point out the differences, and the identification would all at once become unconvincing.⁵

Peruñkaṭuñkō the poet well known for the pictures of the arid tract depicts a male dove relieving the sufferings of its mate in the scorching heat by gently fanning its soft wings over it.⁶ A stag offers its own shade to its mate in that

1. இரவின் வம்மோ உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப
இனமீன் அருந்தும் நாரையொடு பனைமீசை
அன்றில் சேக்கும் முன்றில் பொன்னென
நன்மலர் நறுவீ தாஅம்
புன்னை நறும்பொழில் செய்தநங் குறியே.

—Aka. 360

2. இறைச்சி.

—Tol. Por. 229, 230

3. உடனுறை.

—Ibid. 242

4. Ibid. Nac.

5. The Appreciation of Poetry, p. 116

6. இலை தீந்த உலவையால்

துன்புறா உம் தகையவே காடென்றார் அக்காட்டுள்
அன்புகொள் மடப்பெடை அசையு வருத்தத்தை
மென்சிறக ராலாற்றும் புறவு.

—Kali. 11

shadeless desert.¹ A *vālai* fish celebrates its marriage with a snail under the bower of an *āmpal* leaf in a tank.² Though not exactly true, such descriptions can be read with pleasure because Nature is blended into harmonious and lovely picture. As expressed by Lowes, poetry, both the old and the new, is compact of what seems, not of what is; of appearance, not reality.³ Art deals with emotion and the poet's truth which is presented through illusion is also truth tinged with emotion. The bamboos are pictured to be so tall as to tear the passing clouds in the sky.⁴ A monkey takes the *nayai* stem and beats the thin cloud approaching it.⁵ The poetic fancy in such descriptions differs from the scientific truth which the scientist strives to catch and fix. This is exaggeration, no doubt, but this is exalting without deceiving. This is "the fine excess" which Keats refers to when he declares that "Poetry should surprise by a fine excess."

1. காட்டு

இன்னிழல் இன்மையான் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழலைக் கொடுத்தளிக்கும் கலை.

—Kall. 11

2. புழற்கால் ஆம்பல் அகலடை நீழல்

கதிர்க்கோட்டு நந்தின் கரிமுக ஏற்றை
நாகிள வகையொடு பகல்மணம் புகூஉம்.

—Poru. 266

3. Convention and Revolt in Poetry, p, 12

4. அடுக்கத்து, ஆடுகதை நீவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஒடுமழை கிழிக்கும்.

—Nar. 28

5. மந்திக் காதலன் முறிமேய் கடுவன்

தண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு வியலதைப்
பொங்கல் இளமழை புடைக்கும்.

—Ain. 276

In poetic imagination the yak¹ and the crow² experience dreams too. A philandering male sparrow returns late to its nest, and, on its return, its mate refuses it admission and makes it wait outside in the drizzling; and only when evening sets in, it pities and recalls it. A female monkey has clandestine union with a male and trying to escape the notice of its group, looks into a deep pool of clear water, uses it as mirror and sets right its hair on the head.⁴ Another bereaved of its loving mate, hands over its young one to its kith and kin and commits suicide by falling down from a cleft.⁵ In such pictures the poets introduce humanity into the scene and colour Nature by human feeling. As Winchester explains, when the poet's imagination is active, their reason is asleep, not absent or altogether lost.

-
1. கவிர்ந்ததை சிலம்பின் துஞ்சும் கவரி
பரந்திலங்கு அருவியொடு நரந்தம் கனவும். —Patirrup. 11
 2. கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு
கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்
வெள்ளீரூக் கனவும் நள்ளென் யாமம். —Aka. 170
 3. உள்ளிறைக் குரீஇக் காரணற் சேவல்
பிறபுலத் துணையொடு உறைபுலத்து அல்கி
வந்ததன் செவ்வி நோக்கிப் பேடை...
சிறுபல் பிள்ளையொடு குடம்பை கடிதலின்
துவலையின் நனைந்த புறத்தது அயலது
கூரல் இருக்கை அருளினெடிது நனைந்து
ஈர நெஞ்சின் தன்வயின் விளிப்பக்
கையற வந்த மையல் மாலை. —Nar. 181
 4. கடுவன், முறியார் பெருங்கிளை அறிதல் அஞ்சிக்
கறிவளர் அடுக்கத்துக் களவினிற் புணர்ந்த
செம்முக மந்தி செல்குறி கருங்காற்
பொன்னினர் வேங்கைப் பூஞ்சினைச் செலீ இயர்
குண்டூரீர் நெடுஞ்சுனை நோக்கிக் கவிர்ந்துதன்
புந்தலைப் பாறுமயிர் திருத்தும். —Ibid. 151
 5. கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றெனக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறம் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஒங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செருக்கும். —Kuru. 69
- Some Principles of Literary Criticism, p. 123

Thus it is found that in Sangam literature, the description of Nature are frequently blended with human emotions. In the words of Abercrombie, literature communicates experience.¹ In Sangam literature, the poets of the age give us not only the beauty of Nature that is experienced by them; they not only give us how they have experienced it, but they give their experience itself, transplant it from their mind on to ours through the medium of words; they have communicated both the matter and the manner of their experience in Nature. That is why their descriptions seem to be almost objects instead of words. Even the epithets in those descriptions imply a kind of personal life underlying Nature. They are indeed the natural expressions of the sensitive hearts and observant minds alert to the impressions of Nature.

The Sangam literature does not merely mirror Nature; if it does so, it could give one no more than Nature gives one now. But the fact is that one enjoys the descriptions in poetry because it gives one something which Nature does not give. This something is the experience of the poets who are capable of coexisting with Nature and interpret it accordingly. Aristotle expressed this truth when he said that poetry imitates a conception of Nature and refuted the theory of Plato that poetry imitated Nature.²

1. *Principles of Literary Criticism*, p. 34.

2. *Ibid.* p. 134.

CONCLUSION

It has been observed that there is a comprehensive portrayal of Nature in the ancient Tamil works constituting Sangam literature. Some of the poets of the age are found to be content with the most delightful scenes as a whole; some enter into details and depict even the minutiae of Nature; and some have a genuine appreciation and love for Nature in her milder forms and some in her wild forms. The poets' eyes range freely over woods, mountains and deserts and see beauty in them no less than on meadows and shady groves. Their range of vision is so wide and they have the faculty of detecting beauty even in humble and trifling forms of the world of Nature. Each of the seasons, the birds, the flowers, etc., is set in its own appropriate setting, and each adds its own note of freshness and suggestive charm to its poetry. The poets evince a rich, sensuous delight in their forms, colours, sounds and motions. Sometimes they seem to have a preference for the wilder, freer forms of Nature and appreciate their uncontrolled and unsubdued aspects, as for instance, they survey the cloud-capped mountains and dense forests in detail. Though Nature is almost always militant towards man, yet they love Nature even as a brave warrior loves his noble antagonist against whom he is pitted. Thus there are frightful, terrible and glorifying scenes of Nature as well as sober and smiling ones.

These are all the expressions of the personal experience of the poets of the age and the direct outcome of their native taste and fortunate environment. Further, they had cultivated that artistic sensitiveness to external impressions. All kinds of Nature, animate and inanimate, wild and tame, remote and close at hand, attracted their increasing attention. They had Nature around them to look at and listen to for themselves and to make report of what they found in the waters and the skies, on the field and among the hills. Their endowment as poets is a peculiar openness to sense impressions that enabled them to perceive Nature with fullness and accuracy. They had the mind that was watchful and receptive. They looked about themselves and adapted a diction appropriate to the loveliness that they found around them. It may, therefore, be said that their pictures are the inevitable imprint on sensitive minds of scenes that had ministered to their needs.

As evidences of the poets' intimate knowledge of all that pertained to the country there are their admirably vivid and detailed accounts of the life of the people of the different regions, the mountaineers, the shepherds, the farmers and the fishermen. As such, their descriptions of Nature are candid expressions of facts of nature fairly obvious to an age well-versed in the love of fields and woods, and easily conceived by their genius and rare gift of knowing a great deal by observation of a little.

There is scarcely anything in these descriptions which is conventional; the brightness and

animation of the scenes are real and are the outcome of the poets' own appreciation of such scenes. They are, therefore, treated with truth and simplicity without superficiality or abnormality. Sangam literature is full of a variety of images painted from Nature itself by dint of careful observation with a keen insight into Nature. The descriptions of some of the later poets who have copied from each other and have never looked at the objects themselves, lack in such distinctness and precision, and they are either vague descriptions or hereditary images handed down from age to age. But, in the case of the pictures in Sangam literature, the total effect on the mind of the patient reader is always one of reality. There is nothing traditional or bookish in them, seen through the eyes of others and repeated in new verses. Through these poems, it is easy to recognise the fact that they are the works of men who knew the country and had an appreciative eye for beauty as a joy for ever. Their intimacy with Nature and accuracy of observation are well revealed in the lines depicting the ways of life of the animals and in the comparisons illustrating the forms and colours of the flowers, leaves and barks of the plants and the eyes, beaks, legs and feathers of the beasts and the birds and also in the lines describing the particular trees and other places with which the birds associate themselves in building nests, in rearing their young ones, in uttering cries, in taking refuge from their enemies and such other acts.

There is no introduction of foreign images as the poets always copy direct from Nature in their

surroundings. Even when they have to describe the scenes of a distant country, as for example those of the Ganges in floods¹ or of the yak at the foot of the Himalayas,² they do not describe them in detail but restrict themselves to the facts they know and avoid the odd mixture of any incongruous details in them. Even while describing the scenes of their own country, they do not seem to extend their lists beyond their own probable observation. For example, Kapilar, the great poet of the age, who has left us the maximum number of verses, has not depicted the agricultural tract; the poet and Cera king Peruṅkaṭuṅkō, celebrated for his descriptions of the arid mountains and forests, is silent about the beauties of the coastal region.

It is therefore evident that the poets knew the objects of their descriptions from personal experience and their pictures have no mere conventional significance. They are the inspiration of direct observation; and this is chiefly due to the realism which lends vigour and energy to their descriptions.

-
1. மன்பதை யெல்லாம் சென்றுணக் கங்கைக்
கரைபொரு மலிரீர் நீரைந்து தோன்றி. —Pura. 161
இமையவர் உறையும் சிமையச் செவ்வரை
வெண்டிரை சிழித்த விளங்குடர் நெடுங்கோட்டுப்
பொன்கொழித்து இழிதரும் போக்கருங் கங்கை.
Perumpan. 429—51
கங்கையம் பேரியாறு கடற்படர்ந் தாஅங்கு. Maturai. 696
 2. நரந்தை நறுப்புல் மேய்ந்த கவரி
குவளைப் பைஞ்சுளை பருகி அயலது
தகரத் தன்னிழல் பிணையொடு வதியும்
வடதிசை யதுவே வான்தோய் இமயம். —Pura. 13
கவரி, பரந்திலங்கு அருவியொடு நரந்தம் களவும்
ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம். —patirrup. 1

But, it is obvious that there are no descriptions of Nature for their own sake, no attempts to present aspects of Nature in isolated, artistically composed pictures. There are reproductions of sights and sounds from Nature with a direct appeal to the senses, but they are not pure descriptions dissociated from any purpose. Nature is nowhere chosen as the theme, but is utilised as illustration or background for other themes. In the poems on the theme of love, the beauty of Nature is blended with sentiments of love with a graciousness of imagination that defies analysis. The human elements are so fused with the pictures of Nature that one cannot think of the love scenes apart from their fresh and lovely surroundings. Those poems deal with man amidst scenes of Nature, never with the natural scenes themselves ; and it is therefore clear that their main interest centres round the depiction of human love. Even in the case of the poems on themes other than love, Nature is made subordinate to man in the sense that pictures from Nature are nowhere elaborated or dwelt upon for their own sake. Man is the central figure of those poems as well, and the poets never express a feeling for the beauties of Nature independent of man. Landscape painting is of value only so far as it helps to make the dominant human interest clearer, to illumine what might be called the landscape of the heart. Thus, in either case, in dealing with love episodes or war and other incidents, Nature serves a subordinate purpose ; it is used as a background for the scenes depicted, or similitudes are drawn from it for human qualities and passions.

The poets do not dwell upon their subjective joys in forests and mountains, but utilise their experience for depicting scenes in relation to the feelings and actions of their characters. Though there is an artistic mingling of human emotions and details of Nature, Nature by itself is not treated as by the English poets in *Ode to Autumn*, *Ode to Nightingale* or *The Daffodils*. The Tamil poets do not express the loving delight or the tender awe awakened by Nature in their own hearts, though they describe its pitiless anti-human aspects as well as its charms, its sterner as well as softer appeals, not to them, but to the characters of their creation. The effect of Nature on the poets in soothing their grief, modifying their passions and elevating their own character is nowhere expressed. There is no expression of the lyric passions of cry as that in Shelley's apostrophe to the West Wind. This does not mean that the Sangam poets do not feel kinship with Nature. They do feel it, and give expression to the appreciation of Nature, but they only import their feelings into the characters created by them in dramatic poetry on esoteric themes and consequently abstain from dwelling with rapture on the streams, sky, and other objects. Even when the poems are on exoteric themes and are autobiographic, they do not express their personal indebtedness to Nature. This objective treatment of Nature may be said to be due to the fact that they were, like the ancient Greeks, in their thoughts and habits of life so much a part of Nature that they felt no impulse to seek her with the ardent longing of the modern poet, whose earnest and heart-felt love of

Nature is but the result of a mode of thought and life out of harmony with it.

It is therefore clear that there is no passion for solitary communion with nature among the Sangam poets, as among the English poets like Wordsworth. None of the Tamil poets seems to have felt any desire to escape from the "trade-ful hum" of their own days like their English compeers who always longed for a rural retreat. On the contrary there are glowing accounts of the din and bustle of life in city whether inland or port as found in the two great idylls bearing the names of the greatest cities of their age, viz., Maturaik-kāñci¹ and Paṭṭiṇappālai.² The cities of those days were in no way harmful to the imaginative dreams and aspirations of the poets unlike the great industrial and commercial centres of modern days which have been an anathema to modern poets. Further, the lives of many of the ancient poets were not confined to the great capitals of those days. The names of many of them indicate that they belonged to villages in the mountainous and forest tracts. The great poet Kapilar himself lived on the Paṇampu hills for years together along with his patron and friend Pāri. Ālattūr, Ilampul-lūr, Aiyūr, Kaccippēṭu, Kaṭampanūr, Kayattūr, Kuṇṇāṅkōḷiyūr, Kōvūr, Mukaiyalūr, Turaiyūr, Nallā vūr, Kampūr, Kuṇṇūr, Peruṅkuṇṇūr, Potumpil, Māṭalūr, Aḷḷūr, Okkūr, Kaṭiyalūr, Kōṭṭūr, Ericcalūr, Ceyalūr, Cellūr, Taṅkāḷ, Nallūr, Naṇpalūr, Pullāṇṇūr, Maruṅkūr, Viricciyūr, and Viriyūr are some of the Sweet Auburns of many of the poets.

1. 845-886.

2. 111-218.

The names of these villages attached to those of the poets indicate that they had been familiar with country life. Those were days when there were no distinct advantages or disadvantages relatively of city life or of country life and nobody then preferred clinging to a city to a natural life outside.¹ Country life was neither felt to be dreary or monotonous, nor to be pleasant and soothing to troubled minds. Nature was inevitably within the reach of everybody in his daily life and hence there was no longing for solitude with it and in it.

On the other hand, the sensation of Nature's indifference to men, the strong sense of Nature's aloofness and want of sympathy with human affairs experienced under the stress of strong emotion is expressed in ancient literature. The remarks of the lonely heroine against the unsympathetic birds that are happy with their mates,² the coastal grove,³ the backwaters⁴ and the bee⁵ that do not take interest in informing the hero of her desolate condition in spite of emotional appeals made to them, the chill north wind that

1. In the words of Hazlitt, the cockneys preferred hanging in London to a natural death out of it.....Hazlitt, "On Londoners and Country People."

2. யாவதும், வல்லா கொல்லோ தாமே அவன்
கல்லுடை நன்னாட்டுப் புள்ளினைப் பெருந்தோடு
யாஅம் துணை புணர்ந்து உறைதும்
யாங்குப் பிரிந்துறைதி என்னு தவ்வே.

—Ain. 333

3. காணலும் கழறுது கழியும் கூறுது
தேனியிர் நறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியாது...
தன்னுறு விழுவம் நீந்துமோ எனவே.

—Aka. 170

4. Ibid.

5. கொடியை வாழி தும்பி இந்நோய்
படுகதில் அம்ம யானினக்கு உரைத்தென்...
வேம்மலை அருஞ்சரம் இறந்தோர்க்கு
என்னிலை உரையாய் சென்றவன் வரவே,

—Nar. 277

blows incessantly and violently,¹ the rainy cloud that roars aloud with harsh thunder² and the early winter that seems to laugh with scorn³ testify to Nature's indifference. The apostrophe to the blossomed *mullai*⁴ in an elegy by Kuṭavāyil Kīrattañār also belongs to this rare type.

The opposite assumption, namely, of imagining natural phenomena as subservient to the moods of men is also found in ancient literature. The Sangam poets depicting the feelings of the lovers have recourse to this treatment; in such cases a sympathetic interpretation of nature comes into view and Nature is brought into relationship with men. It is regarded as furnishing symbols and analogies to human conduct and human aspirations. The heroine and other interlocutors are depicted to dote on Nature's objects to share their joys or to divide their griefs. They call upon them to listen to their appeals, sympathise with their sorrows and to help them in their misery. Many of the apostrophes to the objects

-
1. பனியடுஉ நீன்ற பாளுட் கங்குல்
தமியோர் மதுகை தூக்காய் தன்னென
முனிய அலைத்தி...
சீடிவ் மன்னர் போல
ஹுவை மன்னுல் வாடைநீ எமக்கே. —Aka.. 125
Ibid. 243 ; —Nar. 193.
 2. பருவஞ் செய்த கருவி மாமழை...
கனியா நெஞ்சத் தானும்
இனிய அல்லரின் இடிநவில் குரவே. —Nar. 236
Ibid. 248 ; Kuru. 158.
 3. பூங்கொடி முல்லைத்
தொகுமுகை இலங்கெயி ருக
நகுமே தொழி நறுந்தண் காரே. —Kuru. 126
 4. Pura. 242.

of Nature in the poems on love bear eloquent testimony to this type.¹

Nature is not represented as abashed and discomfited before the superior charms of the heroine as it is frequently described to be in later works. The reason is that the Sangam poets do not give way to extravagance of speech inspite of the intensity of feeling or exuberance of emotions evinced by the characters of their creation.

Drawing moral lessons from Nature is very rare in ancient literature as in the verse by Mutukannan Cāttanār of Uṟaiyūr who describes the moon as illustrating the decay, the thriving, the death and the rebirth common in life by its own example of waning to disappear on the Newmoon day and reappearing as the crescent to wax on the Fullmoon day.²

There are instances of pantheistic conception of Nature in Kaṭuvan Ilaveyinaṇār's poems in Paripāṭal. Addressing God Tirumāl,³ he says that

1. Aka. 170; Nar. 54, 83; Kuru. 392; Kall. 129.

2. தேய்த லுண்மையும் பெருக லுண்மையும்
மாய்தலுண்மையும் பிறத்த லுண்மையும்
அறியா தோரையும் அறியக் கரட். டி.த்
திங்கட். பித்தேள் திரிதரும்.

—Pura. 27

3. நின், வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற் றுள
நின், தன்மையும் சாயலும் திங்க ளுள
நின், கரத்தலும் வண்மையும் மாநீ யுள
நின், புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத் துள
நின், நாற்றமும் வண்மையும் பூவை யுள
நின், தேர்ந்தமும் அகலமும் நீரி னுள
நின், உருவமும் ஒளியும் ஆகாயத் துள
நின், வுகதலும் ஒடுக்கமும் மருகதி னுள
அதனால் இவவும் உவவும் அவவும் பிறவும்
ஏமம் ஆர்ந்த நீற்பிரிந்து
மேவல் சான்றன எல்லாம்
சேவலோங்கு உயர்கொடி யோயே.

—Pari. 4: 25—36

His wrath¹ and lustre are manifest in the sun, His grace² and tenderness in the moon, His munificence and benevolence in rain, His protection and patience³ in the earth, His fragrance and brilliance in the *kāyā* blooms, His origin and greatness⁴ in water, His divine form and word⁵ in the sky, and His incarnation and disappearance in the wind. In another invocation,⁶ it is said that He is manifest as heat in fire, as fragrance in flowers, as light in the sun and as gracefulness in the moon; God is everything and at the same time the soul of creation. This conception of Nature which is almost deification is, as aforesaid, only very rare and is not at all characteristic of the age.

As regards the objects of Nature depicted, some are described in detail and frequently too, while some are referred to briefly and rarely. Undoubtedly one of the reasons why the poets lavish the riches of their imagination on the seasonal flowers like the *mullai*, the insects like the cochineal and the birds like the cuckoo is the tendency to enjoy everything that is new and fresh. The *mullai* blossoms not throughout the year but only in the early winter; the cochineal insects are found only in the beginning of that season; it is only in early summer that the note of the cuckoo is heard distinctly and

1. Parl., Parimelalakar's Commentary.

'பகைவர் மாட்டு வெருளுதல்'

2. Ibid., 'அன்பர் மாட்டு அருளுதல்'

3. Ibid., 'பொறை'

4. Ibid., 'பெருமை'

5. Ibid., 'சொல்'

6. தியிலுள் தெறல்நீ பூவிலுள் நாற்றம்நீ...
வெஞ்சுடர் ஓளியும்நீ திங்களுள் அளியும்நீ
அணத்தும்நீ அணத்தினுட் பொருளும்நீ.

frequently. But the main reason for the frequency and abundance of the descriptions of these objects of Nature is, again, the supremacy of the human element in Sangam literature. The dancing peacock reminds the heroine of the beginning of the season in which her lover has promised to return; so also the spreading of the cochineal insect, the frisking play of the deer, the fragrance of the *piṭavu* and other blooms and the attractive colour of the *konrai* and other flowers, serve as her calendar in those days. The *mullai* blooms and reminds her painfully of the evening of that season as a clock of the modern days, and therefore deserves a more important place in Sangam literature than the lotus which blossoms through out the year and has no such significance. The *anril* bird has been mentioned frequently as its cry increases the pangs of the heroine at night. Even the owl and the kite are mentioned more frequently than the domestic cock for such reasons. The sheep, the ox, the dog, etc., are only rarely brought in for they have no significant influence over the life of the characters depicted. Familiarity cannot be accounted for as having bred contempt in these cases, for the *mullai* and the kite are equally familiar and even the neglected *neruñci* flower has been attractively painted. The main reason, as explained above, is the primary interest of the poets in depicting human feelings and passions.

Though the poets are primarily interested in man, yet their descriptions of Nature are specific and have local colour and setting. It may sometimes be felt that they have no individuality so far

as the pictures of Nature are concerned. If a few of them are found to be of the same type with several poets, as in the case of the bears scooping out the anthills of the termites, the elephants attacking and destroying the *vēṅkai* trees and the *mullai* blossoming along with the *koṇṇai* and other trees in early winter, it is because the country described is one and the same with almost the same climatic conditions in all parts. The political divisions of Tamīlnad as Cēra, Cōḷa and Pāṇṭiya kingdoms have nothing to do with the uniformity and homogeneity of the aspects of Nature throughout the country.

Imitation is, according to Edward Young, only inferiority confessed,¹ and the ancient poets are not culpable in this respect. Nature is an open book and every poet can read from its pages. When any parallelism is found in the works of any two poets, however close it may be, it is probable that they have independently seen and imagined and painted the scene or the picture in the same manner.

There are only very few expressions which are frequently repeated, as for example, *karuṅkōtu*,² *ciṇṇiyilai*,³ and *tirimaruppu*,⁴ but there is no tiresomeness felt because they are not too numerous. As a whole literary epoch is under consideration here, all that can be said is that these common phrases of descriptions have

1. Conjectures on Original Composition.

2. கருங்கோடு.

—Nar. 249, 311; Kuru. 123

3. சிற்றிலை.

—Aka. 242, 284; Nar. 64, 103; Ain. 339

4. தீமருப்பு.

—Aka. 34, 133, 134, 304. 333, 371

occured to the poets from their own independent first-hand observation of Nature. This also applies to the comparisons found to be similar in the descriptions of different poets. But it must be noted that in such a vast field as of nearly two thousand and four hundred verses and nearly five hundred poets, the similarties or parallelisms are very few, compared to the innumerable expressions of orginality as in the case of comparing the retractable eyes of the marine crab to the *nocci* buds¹ and those of crab in the agricultural region to the neem buds.²

The merit of many of the poets of the Sangam age as Nature-poets was recognised by the scholars immediately succeeding them as proved by the epithet they employed to distinguish their names and by the phrases used to baptise them and to remember them when their proper names came to be forgotten. The value of many of the verses as depicting Nature has also been established by the titles of those poems. Many of the phrases serving as the names of the poets or as the titles of their works are artistic phrases of descriptive touches in the passages concerned and are the very essence of the word-pictures of Nature depicted in them. Thus, Sangam literature has already been valued and appreciated for its treatment of Nature by many critics even in those days when the works of different poets were collected, arranged

1. நொச்சி மா அரும்பு அன்ன கண்ண
எக்கச் சென்முன் இருங்கிளைத் தொழுதி.

—Nar. 287

2. பூத்த தாமரைப் புள்ளிமிழ் பழனத்து
வேப்புகளை அன்ன நெடுங்கண் ஈர்நென்று.

—Akā. 176

and grouped into the different anthologies by the redactors of a latter day.

As regards the quality of the pictures of Nature in these works, it may be said that most of them are simple and some of them complex. Some of the long poems such as the idylls in Pattuppāṭṭu are strings of pen pictures. The various regions are painted with a wealth of detail. Sometimes the beauty of the landscape influences the painters themselves and has led them to use of details not necessary for their illustration. Nevertheless, there are no conventional or irrelevant details, but only a coherent delineation of minute points of observation of Nature in its various phases and forms. The poets were generally wary of superlatives or exaggerations. When the poet compares the shoulder of the heroine to a luxuriantly grown bamboo, he describes not only the bamboo and its attractive aspects but also the mountain slope where it grows and the fragrance of the flowers that blossom there.¹ These details do not seem to be relevant for the progress of the plot or for the development

1. மழை விளை யாடும் வளங்கெழு சிறுமலைச்

சிலம்பின் கூதளம் கமழும் வெற்பின்

வேய்புரை பனைத்தோள்.

—Aka. 47

களியில் கலாவத்து அன்ன தோளே...

சோலை அடுக்கத்துச் சுரும்புண விரிந்த

கடவுள் காந்த ஞள்ளும் பலவுடன்

இறும்பூது கருவிய வாய்மலர் நாறி...

தலையாற்று நிலைய செய்யர் பிறங்கல்

வேயமைக் கண்ணிடை புரைஇச்

—Ibid. 1: 2

ஆடியல் இளமழை குடித் தோன்றும்

பழந்துங்கு விடரகத்து எழுந்த காம்பின்

கண்ணிடை புரையும் நெடுமென் பனைத்தோள்.

—Ibid. 271

of the characters themselves, but betray the associative imagination of the poets. It is natural that the trees with low branches or bent trunks have a stronger impression on their memories than those grown straight,¹ and so when they recall the connected scenes while depicting some actions, they inevitably refer to the relevancies though a little extra detail serves no purpose in the picture either as background or illustration. In any poetical composition, there is room for such a dally with Nature by reason of the play of associative imagination which consists of a train of images linked by contiguity or resemblance. The child-like imagination of the poet sallies and takes the liveliest forms when necessity arises. As explained by F. C. Prescott, every poet has accumulated a great number of images and feelings which, as from a sort of reservoir, may flow in many directions through the various channels of a net work of associations.²

Sometimes the poet seems to be encumbered by his materials and consequently crowds his canvas. Though it appears to be devoid of artistic reservations, the presentation seems full and realistic, as for example in the catalogue or summary part of the description in *Kuṛiṇcippāṭṭu*.³ Yes such long descriptions are of importance as

-
1. முடவுமுதர் புன்னைத் தடவுநிலை மாச்சினை
முடக்காற் பிடவு.
முடவுமுதர் பலவு.
கலைமுடக் கள்ளி.
முடக்காஞ்சிச் செம்மருது.

—Aka. 10
—Ibid. 344
—Ibid. 352
—Nar. 384
Poruṇ. 189

2. *The Poetic Mind*, p. 165

3. *Kuṛiṇcippāṭṭu*, 1—25.

showing the alertness and abundance of the poet's knowledge of Nature. The phrases and epithets considered separately have literary quality and prove his remarkable power of word-painting as in the list of flowers in Nappanṇāṇār's poem in Paripāṭal.¹ Even when the descriptions seem over-elaborate, they are not ineffective, but show the poet's close knowledge of natural phenomena and real interest in them, as, for example, in the list of sounds heard in the mountain depicted in the idyll Malaipaṭukaṭām.²

But most of the landscape pictures are highly artistic and are painted in accordance with a principle of wise eclecticism, rather than by an accumulation of details. The striking features are singled out and by virtue of them the whole picture is clearly imaged in the reader's mind. There is no wasting of words over the description; the pictures are outlined with a few incisive strokes. In such pictures the poets do not present everything in detail but only the best of everything. They select and combine and present what is characteristic only, and the simplicity and directness of touch by which these characteristic details are made to stand for complete pictures are remarkable. The picture of a hare by the poet Tamiḷk-kūṭṭanār of Madura may be cited as an

1. பசுமிடி இளமுதிழ் நெகிழ்த்தவாய் ஆமபல்
கைபோற் பூத்த கமழ்குலைக் கார்தள்
எருவை நறுந்தோடு எரியினர் வேங்கை
உருவமிகு தோன்றி ஊழினர் நறவம்
பருவமில் கோங்கம் பகைமலர் இலவம்.

Parl, 10, 75-77

2. Malal. 294-348.

example.¹ In one single line of four simple attributes and four small nouns—*tūmayirk kuruntāḷ neṭuñcevik kuṟumuyal* (the short hare with pure fur, short legs and long ears)—the complete picture of the animal is drawn. Such simple and direct phrases have a suggestive magical power.

The difference between unimaginative treatment of Nature and imaginative treatment is, according to Winchester, the difference between trying to describe all one sees and rendering in a few epithets or images what one feels.² Generally the pictures of the Sangam poets consist of a few vivid features of nature enough to interpret and communicate their emotional experiences. They drop out of their pictures all irrelevant and unpleasant details so that the reader's attention is concentrated upon the few features that give him a powerful and characteristic impression. Through single lines, or sometimes single epithets, the poets flash upon the reader's imagination the whole pictures. Such pictures are rather their interpretations than descriptions. They paint with the "hues borrowed from heart" and communicate to the reader with convincing force. Hazlitt appreciates such a picture in Milton's *Lycidas* and remarks that in a single couplet in it there is more intense observation and intense feeling of Nature than in twenty volumes of descriptive poetry. The paintings of Nature in ancient Tamil literature are of this type of artistic interpretation. As such,

1. காமரு பழனக் கண்பின் அன்ன

தாமயிர்க் குறுந்தாள் நெடுஞ்செவிக் குறுமுயல்.

—Pura. 334

2. *Some Principles of Literary Criticism*, p. 132

there is no room for exaggeration in the descriptions of Nature. Even when there is intensity of feeling and imagination, it never deteriorates into exaggeration.

What Arnold says in appreciation of Wordsworth as a poet of Nature¹ applies to the Tamil poets Nakkīrar, Kapilar, Peruṅkaṭuṅkō and others. He says that Nature herself seems to take the pen out of Wordsworth's hands and to write for him with its own bare, sheer, penetrating power, and accounts for this as arising from two causes; from the profound sincerity with which the poet feels him subject and also from the profoundly sincere and natural character of his subject itself. Both these apply to the Sangam poets as well.

The importance of their poems in the evolution of the poetry of Nature rests on their early date and antiquity. Even in its earliest stage, Tamil literature is fortunate enough to have evolved so high, as far as Nature-poetry is concerned, that even after the lapse of these two thousand years, these word-pictures of nature seem as if they might have been written today. In spite of so many political, social and religious influences that have considerably changed life and literature in this country during these two thousand years, these descriptions of Nature are not only artistic and attractive but also full and fresh to the modern reader.

Tamilnad, in spite of the species of plants and animals that have become extinct, is still the

1. *Essays in Criticism*, Second Series, pp. 168, 169

republic of birds and flowers, the earthly paradise of cows, sheep, goats, deer and hares, the friendly meeting ground of Nature and man. Nobody could now identify and name all the shrubs and creepers that are found in the countryside. But the ancient poets have revelled in them ; they have watched Nature with a keen interest. A leaf could not rustle in the branches, a fragrance could not exhale from the blooms, a bud could not unfold its tints to the stars, nor a pearl-like drop patter in the stream, but it has been noticed by these minute observers and wrought up into some delicate word-pictures. Nothing in the natural world has been trivial to them or to be neglected. The earliest poets of every nation, even Homer and Chaucer, have delighted in rural sights and sounds in their own ways of feeling them. And the ancient Tamil poets of a country where all is sunshine, bird-song and flower-bloom, have revelled in such sights and sounds of Nature as proved by the artistic descriptions of them in Sangam literature.

Many of these beauties of Nature, of the sky and the earth and of the flora and the fauna are even now pages of an open book, within the reach of every one in this country. But the daily task, the monotonous round of everyday life absorbs one's time and energies and one has to feel along with Wordsworth that,

The world is too much with us; late and soon
Getting and spending, we lay waste our powers:
Little we see in Nature that is ours;
We have given our hearts away, a sordid boon !
This sea that bares her bosom to the moon;

· The winds that will be howling at all hours,
And are up-gathered now like sleeping flowers;
· For this, for everything, we are out of tune;
: It moves us not.¹

This is even truer of today than of the days when Wordsworth wrote it, the days when there were no such great bustle of industrial and commercial life as at the present day and no such scientific inventions of advanced type as aeroplanes, cinemas and radios.

1. *Miscellaneous Sonnets*, 1806.

INDEX

A

- Abercrombie 13, 399
acoku 163, 164, 263, 322
acunam 40, 277
 aerial root 265, 272, 273, 293
 afternoon 9, 234
 agricultural region 6, 29, 33, 51, 71, 73, 87, 89, 119, 138, 146, 180, 182, 189, 191, 217, 277, 328
 Ainkurunūru 1, 4, 5, 19, 48, 51, 62, 64, 125
akam 4, 18
 Akanānūru 4, 32, 36, 48, 51, 58, 75, 92, 94, 112, 114, 116, 153, 181, 213, 222
akappāttu 4, 5, 11
akatti 58, 267
 Alden, Raymond Macdonald 355
ali 88, 277
 Alici 77
 alligator 39
ampal 29, 30, 53, 54, 79, 90, 95, 96, 106, 107, 110, 113, 119, 120, 139, 190, 195, 196, 198, 199, 236, 271, 274, 322, 347, 397
 Ammūvaṇār 25, 221, 226, 323
anril 32, 33, 44, 76, 97, 131, 159, 196, 197, 198, 233, 260, 296, 301, 342, 364, 365, 395, 411
 ant 51, 208, 338
 Antaiyār 48, 79
 anthill, 32, 40, 47, 65, 86, 118, 126, 140, 181, 213, 233, 283, 335, 348
 Anti llaṇ-Kīraṇār 162
 aquatic creatures 279
ar, 193, 263
arai 265
araiyam 49
aral 177, 373
 Aricil Kilār 219
 arid tract 6, 10, 31, 32, 48, 72, 81, 144, 214, 231, 237, 245, 286, 300
 Aries 252
 Aristotle 399
 Arnold, Matthew 418
 ūrṛuppaṭai 15
arukai 156
arukū 272, 382
atiral 86, 183, 260
atumpu 26, 96, 171, 263, 282

Auvaiyār 55, 247

avarai 65, 69, 78, 193, 204,

229, 253, 327, 328

avirai 141

Āvūr Mūlañ Kilār 220

B

backwater 24, 25, 26, 45,
62, 74, 76, 81, 96, 132,
151, 165, 227, 274, 324,
407

bamboo 31, 40, 47, 64, 65,
66, 74, 77, 92, 112, 114,
130, 133, 137, 143, 154,
166, 170, 172, 185, 190,
192, 204, 214, 216, 229,
238, 262, 271, 273, 274,
292, 321, 325, 328, 397,
414

banyan 72, 167, 125, 239,
265, 273, 343

bat 89, 93, 104, 168, 295,
364

bear 32, 40, 65, 68, 86, 148,
212, 233, 283, 290, 291,
335, 348

bee 5, 6, 21, 35, 40, 43, 44,
50, 61, 63, 85, 87, 91,
105, 126, 131, 162, 163,
171, 177, 195, 312, 313,
314, 315, 334, 344, 354,
381, 382, 407

beetles 27, 40, 313, 315

blackbird 308

boar 58, 114, 118, 136, 212,
281, 285

bubbles 254, 290, 327

buffalo 20, 29, 30, 35, 51,
52, 69, 70, 71, 105, 106,
139, 144, 198, 217, 286,
354

bulls 90, 100, 213

Bunyan 354

Byron 221, 222, 288

C

calf 47, 52, 65, 71, 79, 80,
341

camel 277

cat 78, 85, 112, 115, 185,
197, 327, 328, 378

cataract 16

Cāttanār 31, 80, 392, 409

caves 38, 210, 212

cempu 71, 108, 114, 236,
264, 285, 330, 333

Cempulap-peyal-nīrār 176

Cenkanṇanār 266

cennay 49, 67, 81, 186

cerunti 26, 35

chameleon 291, 329

Charles' Wain 251

Charleton H. B. 303

Chaucer 419

Ciru mētāviyār 103

Cirupāṇārrippaṭai 16, 34

cleft 31, 38, 55, 237, 287,
332, 337, 398

- cliffs 206, 253, 384
- cloud 13, 32, 33, 34, 36, 55,
56, 57, 60, 65, 69, 71, 77,
83, 103, 104, 110, 111,
116, 119, 120, 121, 128,
138, 139, 142, 152, 154,
155, 167, 176, 204, 226,
228, 233, 234, 241, 242,
246, 253, 254, 255, 287,
319, 324, 326, 328, 331,
335, 361, 371, 383, 384,
385, 386, 397
- coastal region 6, 9, 24, 43
- cobra 32, 85, 113, 138, 279
- cochineal 36, 81, 82, 192,
213, 334, 410, 411
- cock 21, 115, 148, 150, 173,
174, 235, 263, 305, 310,
313, 328, 368, 378, 383
- cocoanut 261, 274
- colour 39, 69, 70, 71, 76,
79, 84, 85, 96, 99, 100,
110, 112, 129, 139, 148,
184, 196, 262, 215, 268
- conch 20, 34, 45, 119, 291
- Constellation Pleiades 250,
252
- cow 31, 33, 39, 47, 65, 84,
151, 155, 213, 228, 231,
341, 369
- Cowper, William 376
- cowries 26
- cow's udder 34
- crab 20, 21, 27, 52, 53, 54,
59, 62, 69, 70, 109, 171,
190, 195, 223, 236, 237,
278, 283, 293, 294, 315,
328, 333, 374
- crane 20, 21, 25, 26, 27, 30,
53, 54, 55, 62, 69, 70, 73,
74, 80, 81, 90, 92, 106,
107, 114, 116, 123, 132,
151, 155, 160, 171, 196,
217, 225, 242, 285, 297,
298, 299, 302, 303, 305,
306, 307, 308, 309, 312,
313, 315, 319, 323, 334
- creepers 51
- crescent 100, 241, 242, 249,
250, 319, 325, 326, 337,
368
- crickets 56, 167
- crocodile 52, 57, 102, 149,
282, 283
- crow 20, 21, 26, 27, 50, 62,
91, 96, 170, 185, 227,
298, 306, 312, 313, 376,
377, 398
- cuckoo 50, 82, 85, 86, 104,
138, 145, 172, 196, 230,
260, 292, 296, 301, 304,
310, 311, 328, 334, 388,
389
- cural* 293

D

dawn 9, 76
 deer 36, 39, 49, 66, 67, 74,
 82, 96, 101, 128, 144,
 145, 162, 167, 181, 185,
 186, 192, 200, 282, 287,
 290, 334, 381, 383, 394,
 411
 desert region 10, 19, 32, 38,
 39, 56, 109, 124, 171,
 182, 184, 242
 dew 71, 229
 dew-fall 33, 56, 68, 118,
 123, 126, 129, 187, 196,
 228
 dewy season 229
 dog 111, 291
 Dorothy Wordsworth 292
 dove 32, 72, 74, 167, 265,
 306, 396
 duckweed 113, 270

E

eagles 144
 early morning 149
 early summer 33
 earth 15, 97, 128, 129, 161,
 242, 246, 248, 251
 east wind 42, 74, 76, 137,
 237, 239
 eclipse 250
 eddies 220
 Edward Young 412

elephant 21, 24, 30, 32, 34,
 38, 40, 41, 49, 50, 57,
 59, 61, 65, 66, 67, 71, 72,
 77, 85, 87, 88, 89, 94, 95,
 97, 98, 100, 101, 102,
 107, 108, 109, 111, 114,
 115, 116, 117, 124, 130,
 131, 133, 134, 137, 138,
 140, 142, 143, 144, 147,
 148, 149, 152, 153, 154,
 158, 160, 163, 166, 167,
 168, 169, 172, 173, 174,
 179, 181, 184, 186, 189,
 190, 196, 197, 199, 207,
 211, 212, 224, 229, 232,
 255, 265, 273, 278, 280,
 285, 286, 289, 293, 295,
 314, 319, 326, 327, 328,
 329, 330, 331, 334, 338,
 339, 345, 346, 347, 350,
 351, 352, 353, 366, 368,
 370, 386, 394

Ernest G. Moll 396

erukku 64

eruvai 95

evening 8, 21, 25, 56, 75,
 83, 84, 86, 87, 104, 106,
 132, 150, 164, 370

Eyirriyār 68

F

feelings of man 22
 field-beans 35, 262, 272
 fig 115, 175

fire-flies 348
 fish 24, 26, 30, 43, 44, 45,
 53, 62, 79, 81, 111, 116,
 155, 354
 fissures 215, 245
 flood 17, 94, 97, 102, 142,
 152, 169, 182, 219, 220,
 335, 340, 342, 361
 foam 221, 225
 forest region 8, 28, 36, 37,
 41, 45, 47, 59, 66, 75,
 81, 82, 83, 87, 125, 127,
 135, 136, 189, 276
 form 39, 53, 69, 70, 71, 76,
 79, 81, 84, 85, 96, 112,
 129, 139, 184, 196, 262,
 268
 fountain 114
 fowls 112, 114, 136, 151,
 157, 194, 196, 197, 299
 fragrance 55, 60, 79, 89, 97,
 110, 134, 139, 184, 265
 frog 5, 6, 126, 139, 212, 228,
 full moon 17, 93, 117, 146,
 247, 318, 409

G

Ganges 59, 121, 122, 219,
 342, 403
 ginger 272
 glow-worms 120
 goat 118, 193, 277
 gram 229, 272

Greg Walter 11
 grove 25, 223, 331, 407

H

hail 68, 85, 147, 148, 256,
 hare 126, 328
 Hazlitt 417
 hearing 77
 hen 86
 hill 12, 14, 15, 16, 21, 32,
 38, 55, 61, 78, 85, 93,
 98, 122, 205, 256, 326,
 406
 Himalayas 34, 59, 122, 146,
 219, 256, 337, 351, 385,
 403
 hind 82, 212, 227, 387
 Homer 419
 honey comb 66, 133, 249,
 315
 horse 34, 54, 65, 88, 199
 Hurst, Norman 354
 Hyades 252

I

Īlampūraṇar 275
 Īla-Nākaṇār 191
 Īlaṅkāṭṭuṅkō 189
 Īlaṅkīraṇār 38, 134, 162,
 318
 Īlaṅkōvaṭikaḷ 202
 Īlavēṭṭaṇār 137
 Īlaveyiṇaṇār 409

- ilavu* 46, 50, 51, 96, 113, 152, 166, 256, 267, 323, 332
ilom 140
inkai 71, 94, 228, 256, 312, 322
 In Memoriam 11
irri 72, 90, 94, 239, 264, 265, 272, 285, 293, 330
Irumporai 120
iruppai 39, 67, 68, 86, 109, 115, 134, 140, 148, 167, 168, 184, 185, 232, 267
Itaikkāṭaṇār 36, 213

J

- jack* 61, 63, 65, 83, 84, 120, 122, 130, 145, 156, 197, 210, 261, 274, 285, 286, 312, 313, 337, 341
jackals 37, 194
Johnson Dr. 204
Jumna 346

K

- Kakkaipāṭiṇiyār Nacellaiyār* 170
Kalai-tin-yaṇaiyār 169
kalanku 109
kalavu 184
Kalidasa 384
Kalittokai 4, 62, 64, 99, 188, 195, 198, 219, 232

- Kallāṭaṇār* 66, 311
kaḷḷi 158, 173, 193, 272, 306
Kal-poru-ciru-nuraiyār 169
kalunir 105
Kāmakkaṇṇiyār 161
kamuku 218
Kaṇakkāyaṇār 274
kaṇantul 305
kanci 33, 130, 139, 182, 218, 267
Kaṅkul-vellattūr 164
kanbu 328
kan'al 35, 61, 65, 70, 73, 85, 87, 92, 95, 96, 105, 137, 142, 229, 267, 274, 329, 344, 361, 395
Kantarattaṇār 60
kanyaru 102
Kapilar 1, 3, 4, 14, 60, 204, 206, 209, 247, 250, 321, 392, 403, 406, 418
karant-i 34
karukalam 60
karupporul 5, 6, 7, 19, 121
karuvilai 71, 123, 138, 197
kalampu 59
Kāvaṇ-mullaip-pūtaṇār 171
kavir 155
kaya 35, 36, 46, 70, 81, 85, 99, 128, 200, 213, 267, 328, 329, 381, 410
kayal 59, 178
Kayamaṇār 165

Keats 2, 397
keliru 160
kentai 54, 279
 kingfisher 30, 53, 127, 217,
 303, 305, 307
Kirattañār 72, 392, 408
 kite 32, 39, 49, 134, 136,
 143, 144, 145, 161, 166,
 193, 260, 300, 305, 308,
 309, 326
konay 136
konku 46, 183, 189, 205
konrai 70, 99, 127, 128,
 138, 139, 191, 200, 238,
 267, 322, 325, 328, 332,
 333, 381, 386, 388, 411,
 412
Korñanār 191
kotal 99, 267, 332, 388
Koṭṭampalavañār 175
Kūkaik kōḷiyār 174
kullai 99
kulavi 130, 133
kumil 172, 333
kunri 46
Kuppaik-kōḷiyār 173
kuravu 86, 184
kurukkatti 389
kurunci 6, 13, 161, 322
Kuṛincippāṭṭu 11, 62, 206
kurincittinai 62, 71, 313
Kuṛiyiraiyār 174
Kuṛuntokai 4, 48, 51, 58,
 75, 164, 170, 199

kuruntu 37, 99, 346
Kuṛṇvalṭtiyār 24
kutṭalam 32 55 109, 114,
 115, 163 285, 302
Kūttarāṇṇuppaṭai 16
Kuttuvan 96
kuvalai 40, 57, 59, 79, 113,
 121, 135, 139, 182, 286,
 318, 319, 329

L

langur 3, 4, 64, 293
 lightning 32, 36, 55, 111,
 241, 242, 255, 326
 lion 89, 2 7
 lizard 135, 173, 194, 280,
 281, 376, 377
 lotus 29, 35, 58, 68, 79, 80,
 91, 105, 106, 107, 110,
 114, 142, 144, 190, 195,
 196, 198, 199, 218, 230,
 264, 318, 323, 330, 343,
 353
 Lowes, J. L. 12, 251, 397
 Lyon, P. H. B. 300, 321

M

Mācāttanār 48
Mācāitīyār 47
maṇṇaril 79, 342
Malaipaṭukaṭām 16, 20, 38,
 206, 416
Mallaṇār 135

- Māmūlaṅār** 142, 148
manai 108
mango 29, 30, 53, 82, 85, 90, 104, 107, 108, 138, 141, 145, 156, 198, 199, 260, 312, 320, 330
Maṅkulaṅkīlār 71
marām 32, 67, 68, 147, 148, 171, 183, 256, 270, 273
maral 67, 151, 214, 273, 327, 329
maritime region 10, 25, 35, 62, 73, 76, 97, 109, 180, 181, 221, 223, 233, 277
marutam 6, 120, 354
Marutaṅ Ilmākaṅar 222
Marutaṅār 75, 140, 191
marutu 29, 30, 53, 76, 106, 107, 145, 218
Maturaikkūnci 15, 140, 218, 219, 224, 234, 406
meteor 41, 325
 midnight 8, 32, 56, 71, 76, 78, 83, 93, 103, 110, 118, 123, 164, 196, 232, 234, 253, 348, 369, 370, 375, 377, 379
Milton 417
Mīneri-tūṇṭilār 199
mirage 172, 216, 286
Mōci-kiraṅār 14, 154
monkey 20, 35, 46, 55, 58, 61, 63, 75, 83, 118, 122, 133, 156, 175, 210, 212, 228, 280, 284, 287, 288, 292, 294, 312, 327, 397, 398
moon 21, 39, 66, 97, 129, 159, 160, 178, 179, 197, 203, 205, 226, 242, 246, 247, 248, 325, 331, 371, 372, 410
moonlight 42, 46, 55, 127, 130, 234, 241, 248, 331, 371
morning 55, 59, 86, 87, 91, 234, 317
mountain, 3, 17, 21, 24, 31, 34, 36, 41, 45, 46, 50, 51, 55, 57, 60, 61, 62, 66, 83, 87, 88, 89, 91, 94, 97, 100, 104, 105, 108, 110, 113, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 130, 133, 134, 137, 140, 144, 145, 146, 150, 159, 176, 181, 186, 203, 206, 212, 234, 245, 246, 249, 254, 276, 343, 351, 361, 363, 364, 384, 391, 392
mountain cliff 60, 65, 66
mountain region 6, 7, 16, 17, 31, 42, 40, 139
mucuntai 35, 103, 242
Mūlaṅkīlār 33
muluvu 101, 132

mule 277

mullai 5, 6, 8 21, 29, 41,
48, 66, 75, 78, 81, 84, 99,
127, 136, 137, 139, 150,
153, 155, 192, 193, 232,
274, 282, 320, 324, 328,
363, 380, 381, 383, 385,
386, 387, 392, 408, 410,
411, 412

Mullaippattu 11, 70, 213

mulli 53, 106, 332

muntakam 35, 76, 157, 224

murukku 76, 82, 86, 115,
183, 185, 189, 267, 325,
333

murunkai 82, 146, 147,
256, 329

mushroom 270, 327

mutal porul 4, 5, 6, 19

Muṭamōciyār 247, 391

Muṭattāmakkaṇṇiyār 151,
152

Muṭavaṇār 46

Muṭinākarāyar 246

Mutūkūttanār 153, 251

N

Naccollaiyār 170, 313

Naccinārkkiniyar 8, 132,
275

Nākaṇār 160

Nakkaṇṇaiyār 87, 350

Nakkīrar 1, 89, 211, 220,
237, 245, 416

naku 137

nalai 20, 25, 26, 62, 76,
171, 223, 267, 290, 333

Nallaḷiciyār 98

Nallantuvaṇār 97, 221, 226,
232, 246

Nalluruttiraṇār 99

Nalvellyār 100

Nalvēttanār 102

Nan-Mullaiyār 28

Nappacalaiyār 149

Nappaṇṇanār 95, 416

Nappūtanār 70

narai 293, 397

naravu 96, 100, 135, 320

Narēntanār 77

Narriṇai 4, 30, 43, 116,
124, 186

Nattattanār 34

naval 27, 195, 278, 315, 374

neem 29, 51, 56, 106, 190,
216, 261, 262, 328, 364

neli 37, 89, 72, 184, 260,
261, 262, 328, 333

nemai 56, 135, 334

nerunci 17, 29, 154, 178,
182, 183, 269, 329, 342,
343, 411

Neṭunalvātai 20, 91, 92,
378

Neṭuveṇ nilaviṇār 179

neytal 6, 20, 26, 27, 43, 45,
56, 76, 91, 96, 165, 227,
232, 274, 319, 324, 354

Neytal Cāyttuytta Avūr
kilār 180

Neytal Kārkkīyār 180

new moon 409

night 102, 117, 118, 120,
125, 236, 251

nilim 59, 71, 227, 232

Niyamañkilār 105

nīcci 21, 78, 161, 167, 263,
274, 328, 386, 392, 413

noon 234, 368

north wind 20, 21, 68, 71,
79, 93, 110, 123, 125,
129, 155, 180, 187, 190,
196, 235, 237, 239, 242,
378, 379, 380, 407

Noyes, Alfred, 221

O

Ocean 161, 178

Omai 39, 49, 74, 166, 168

Orampōkiyār 51, 321

ōtal Antaiyār 170, 230

otter 57, 217, 260, 277

owl, 21, 56, 111, 115, 124,
134, 174, 295, 299, 300,
305, 310, 312, 313, 364,
372, 411

ox 33, 73

P

paddy 33, 34, 53, 57, 71,
74, 80, 107, 123, 195,
198, 218, 229, 230

pakal 33

pakanrai 33, 34, 51, 69,
129, 191, 197, 198, 228

Palgrave, F. T. 3, 356

palaz 6

Palaik-Kantamañār 181

palmyra 33, 42, 44, 67, 73,
76, 91, 100, 115, 131,
156, 159, 177, 197, 208,
216, 233, 238, 260, 330,
331

Parañar 105, 110, 112, 220,
226, 321

Paripātal 16, 17, 95, 98, 99,
219, 254, 409, 416

parrot 31, 46, 61, 62, 78,
105, 150, 156, 157, 199,
257, 262, 294, 296, 298,
304, 306, 313, 330, 344,
356, 358

partridge 194, 196

pastoral region 5 6, 19, 21,
28, 35, 36, 70, 81, 84,
99, 127, 136, 138, 139,
151, 176, 191, 193, 196,
200, 212, 214, 231, 381,
382, 3-3

patiri 86, 183, 260, 333, 390

patirruppattu 15, 20, 119,
220, 170

pattinappālai 15, 58, 406

pattuppāṭṭu 1, 4, 11, 16, 20,
34, 38, 58, 62, 70, 91, 92,
151, 206, 213, 414

- pea-cock 3, 4, 20, 35, 37,
 61, 63, 65, 66, 71, 78,
 85, 123, 126, 133, 136,
 152, 167, 192, 196, 212,
 260, 293, 295, 296, 304,
 305, 307, 311, 312, 319,
 321, 324, 329, 330, 383,
 388, 391, 411
 pepper 136, 261
 Pēraciriyar 352
 Perūlavāyār 129
 P'ēricāttanār 130
 Perumpāṇārruppaṭai 16, 58,
 219
 Perumpatumaṇār 125
 Perumpūtaṇār 175
 Peruncittiraṇār 121, 122
 Perunkaṇṇāṇār 139
 Perunkatavaṇār 176
 Perun-kantaṇ 150
 Perunkaṭunkō 142, 183,
 191, 230, 396, 403, 418
 Perunkaucikaṇār 38, 120
 Perunkuṇṇūrkiḷār 117
 Peruntalaic-Cāttanār 123,
 311
 Pēyaṇār 5, 125, 214
pīṭavu 388
 Picirāntaiyār 115, 248, 393
 pig 20, 41, 49, 61, 84, 108,
 118
 pigeons 158
pir, *pirikku* 112, 322, 360,
 390
pirantai 72
pītaru 99, 127, 136, 137,
 184, 196, 200, 232, 267,
 411
pittikam 79, 80, 148, 320,
 386, 389
 plains 9
 plantain 59, 61, 65, 82, 90,
 121, 137, 236, 263, 270,
 285, 319, 329
 ponds 216, 218, 231
 pool 37, 51, 57, 63, 72, 87,
 91, 100, 108, 114, 126,
 135, 139, 140, 143, 144,
 162, 166, 207, 208, 212,
 215, 228, 282, 284, 312,
 398
 Porunaṇārruppaṭai 16, 151,
 218, 219, 349
 prown 279
 Prescott F. C. 268, 415
pulai 197, 327, 329
 Pulavarārruppaṭai 16
punku 267, 332
punnai 25, 26, 27, 35, 42,
 43, 44, 46, 88, 116, 131,
 132, 180, 223, 225, 349,
 362, 374, 395
 puram 14, 18
 Puranānūru 16, 31, 116,
 170, 175
 Pūtaṇār 83
 python 144, 288

Q

quail 58, 308

R

rabbit 37, 58

rain 3, 4, 21, 32, 60, 67, 68,
83, 97, 101, 102, 107,
111, 119, 121, 123, 126,
127, 128, 130, 131, 147,
233, 242, 252, 255, 293,
297, 340, 343, 384, 386,
388

rainbow 32, 44, 59, 83, 257

ram 252

rat 46

rattan 57, 218, 236, 260,
279, 353

reed 20

rice 143

Richards, I. A. 355

ripples 227

river 16, 17, 21, 37, 54, 94,
98, 106, 114, 141, 142,
145, 150, 164, 219, 226,
338, 340, 346, 351, 389

rocks 51, 143, 207, 215,
221, 238, 328

S

sandalwood 63, 133, 262,
343

sand dune 24, 62, 79, 81,
131, 152, 157, 237, 298,
305

sandy shore 42

scents 129

Scott 2, 288

screwpine 24, 35, 42, 43,
44, 45, 74, 76, 88, 89,
131, 156, 158, 180, 195,
223, 225, 266, 270, 273,
350

sea 21, 25, 28, 31, 44, 45,
46, 61, 74, 78, 80, 89, 91,
92, 94, 96, 97, 98, 105,
106, 111, 116, 122, 130,
132, 142, 146, 171, 180,
195, 205, 206, 220, 221,
222, 223, 224, 225, 226,
232, 233, 237, 245, 246,
250, 254, 319, 331, 332,
335, 337, 338, 351, 375,
388

sea port 73

sea-shell 35

seashore 24, 25, 41, 44, 45,
55, 68, 73, 74, 79, 87, 88,
89, 94, 96, 109, 116, 119,
130, 131, 132, 154, 156,
157, 158, 171, 181, 183,
220, 225, 237, 239, 273,
297, 312, 328, 329, 350,
351, 374, 376

senses 23, 53

sensitiveness 35

Shairp J. C. 3, 12

Shakespeare 219

shape 262

- shark 24, 44, 45, 88, 132.
 sheep 37 [227, 350
 Shelley 221, 222, 270, 405
 shellfish 88
 Shepherd's Calendar 11
 showers 10, 60, 212 227,
 241, 341, 388
 shrimp 59, 81, 88, 91, 96,
 107, 109, 115, 190, 198,
 335, 350
 sight 55, 70, 77, 134
 sky 13, 15, 17, 30, 32, 33,
 36, 41, 44, 54, 55, 59, 70,
 77, 82, 83, 87, 92, 93,
 97, 110, 111, 120, 122,
 128, 134, 143, 146, 147,
 154, 159, 161, 162, 176,
 189, 195, 203, 233, 241,
 242, 248, 249, 250, 251,
 253, 287, 297, 302, 336,
 337, 348, 363, 368, 371,
 385, 391, 392
 skylark 33, 59, 126, 129,
 134, 297, 310, 343
 smell 89
 smoke 234
 snail 119
 snake 40, 48, 72, 86, 138,
 172, 185, 209, 229, 257,
 325, 330, 331, 348
 sounds 38, 40, 55, 82, 96,
 110, 129, 134, 139, 148,
 196, 206, 210, 249, 300
 312
 south breeze 56, 86, 171,
 235, 239
 sparrows 57, 119, 154, 303,
 309, 398
 Spenser 11
 spider 186
 spider's web 278, 283, 306
 squirrel 291, 342
 stag 39, 49, 67, 70, 74, 80,
 82, 84, 100, 126, 136,
 172, 189, 193, 198, 200,
 212, 227, 381, 382, 386,
 396
 stars 241, 251, 252, 351
 storms 224
 streams 12, 38, 55, 57, 61,
 83, 97, 100, 102, 105,
 134, 153, 156, 157, 159,
 178, 205, 208, 209, 210,
 211, 285, 326, 331, 335,
 336, 373
 sugarcane 33, 54, 69, 80,
 123, 154, 160, 185, 218,
 230, 236, 329, 330, 333,
 334
 summer 10, 19, 51, 67, 82,
 86, 90, 102, 103, 122,
 136, 147, 165, 183 186,
 187, 188, 228, 230, 234,
 235 238, 274, 296, 344,
 388, 390
 sun 10, 17, 21, 31, 56, 80,
 82, 83, 92, 97, 132, 134,
 136, 147, 150, 154, 165,

178, 195, 203, 231, 241,
242, 243, 244, 245, 246,
269, 293, 302, 312, 331,
336, 342, 343, 391
sunrise 92, 112, 245
sunset 77, 92, 112, 146,
245, 364
swan 21, 26, 79, 80, 81, 82,
106, 115, 116, 195, 296,
298, 302, 305, 308, 309,
313, 321, 326, 336, 393

T

talavu 127, 200
Tamiḷk-kūttanār 416
Tāmōtaraṇār 45, 154
tank 54, 57, 80, 87, 124,
165, 218, 347
taste 89, 260, 262, 268
teak 32, 39, 263
Tennyson 11, 12, 94, 234,
308
termites 348
terul 66, 328
Tēvaṇār 40
Tēyaṇār 191
Tēy-Purip-Palaṇ-Kayirri-
nār 178
thunder 32, 36, 72, 111,
122, 125, 171, 233, 241,
254, 255, 256, 257, 280,
310, 333, 384, 385, 386
thundering 83

tiger 32, 39, 40, 43, 49, 59,
61, 64, 66, 67, 72, 77, 88,
101, 108, 109, 116, 118,
133, 138, 144, 145, 148,
158, 160, 161, 167, 180,
181, 184, 233, 234, 266,
274, 280, 282, 289, 290,
291, 329, 345, 347, 370,
394
tinri 21, 41, 46, 65, 105,
108, 109, 118, 138, 150,
151, 157, 274, 281, 285,
292, 295, 330, 333, 339,
344, 356, 357, 358,
384
Tirumurukārruppatai 16,
91, 94, 211
Tittanār 191
Tolkāppiyam 77, 132
Tolkāppiyaṇār 1, 5, 6, 14,
203, 352, 393
tonri 69, 70, 84, 95, 99,
123, 128, 138, 139, 267,
332, 381
torrent 292
tortoise 52, 53, 71, 80, 177
touch 89
Tucker 287
tulay 266
tumpai 52
Tumpi-cēr-Kiraṇār 177
turmeric 286
turtles) 217, 289, 341
twilight 142, 162, 242, 243

U

uka 172, 328
ukay 260, 310
ulinai 262
ulincil 56, 238, 333
ullurai uvamam 63
Ulōccaṇār 41, 42, 44, 221,
 224, 349
uripporuḷ 4, 5, 6, 9
Ursa Major 251
Uruttiraṇkaṇṇār 58, 59,
 245
utai 262
uṭṭiyār 163, 164, 263

V

vakai 125, 329
valai 30, 57, 106, 107, 177,
 214, 217, 279, 353, 397
vallai 90, 107, 114, 271,
 353
valli 64
Vaṇkaṇār 29
varaku 66, 112, 272, 330
varal 52, 53, 89, 177
vayalai 21, 168, 218, 260,
 274, 373
Vāyilāṇ Tēvaṇ 155
vel 141
velai 67
velam 53, 54, 236, 260, 262,
 333
Vellivitiyār 158

venkai 41, 46, 47, 61, 64,
 66, 77, 78, 87, 95, 109,
 133, 149, 153, 160, 176,
 180, 245, 259, 266, 292,
 312, 322, 327, 345, 352,
 353, 358, 359, 371, 412
Venkaṇṇār 85, 156
Venpūtiyār 158
Venus 87, 182, 252, 347
vetci 99, 184
Virrūrū Mūteyinaṇār 155
Viṭṭa-Kutiraiyār 199

W

Waterfall 93, 94, 100, 105,
 113, 153, 204, 211, 212,
 272, 346
waves 25, 27, 28, 45, 61,
 68, 96, 98, 105, 109, 132,
 146, 158, 195, 225, 226,
 312, 336, 338, 351, 376
weaverbird 41, 236, 308,
 336
west wind 31, 40, 42, 72,
 89, 131, 135, 142, 165,
 167, 175, 237, 239, 265
whipsnake 69, 330
whirlwind 146, 152, 214,
 238
white ants 47, 126, 283
wild cow 277
wild ox 277
winchester, C. T. 398, 417

- wind 81, 72, 95, 107, 109, 114, 236, 237
 winter 6, 7, 8 36, 47, 48, 56, 60, 70, 75, 79, 81, 82, 86, 87, 93, 103, 104, 125, 129, 135, 148, 153, 164, 188, 207, 214, 227, 228, 231, 232 235 242, 247, 249, 295, 300, 332 385, 387, 391
 wood-appl: 165, 168, 238, 293, 333
 woods 13
 Wordsworth 2, 292, 376, 406, 418, 420
 Wyatt, Sir Thomas, 375
- Y
- ya* 124, 134, 137, 148, 166, 193, 194, 260, 263, 271, 273, 308, 328, 346, 394
 yak 398
yal 74, 85, 315, 349

